

Giới thiệu Đô Thị Vô Định Tiên Đế

Tên khác: Ta Mỹ Nữ Ma Đế Tiểu Lão Bà

Đã trải qua 90 năm kể từ ngày Diệp Trường Sinh rời đi Địa Cầu, tuy nhiên lúc ấy hắn đã là Tiên Đế, giờ hắn lại cảm thấy tiếc nuối thời tuổi trẻ vì vậy để đền bù những tiếc nuối đó và cũng như để góp cho tâm cảnh thêm hoàn thiện để bức phá thành Thần, hắn phá vỡ không thời gian mà quay lại khi còn trẻ...

Tác giả viết truyện để cho vui, ai đọc không hợp vui lòng đóng tab quay đi chứ đừng nói lời đáng cay

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Định Tiên Đế* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Trở về

Tiên Giới, Tiêu Dao Phủ.

Đây là một trong ba siêu phẩm tông môn tại Tiên Giới, đứng song song với Huyền Ma Tông cùng Quảng Hàn Dao Trì cung. Chỉ là hầu hết mọi người đều rõ, phân chia như vậy chỉ mang tính tượng trưng thôi, chứ tu sĩ Tiên giới chỉ cần có chút kiến thức là có thể biết Tiêu Dao Phủ mới là tồn tại đỉnh kim tự tháp, không vì cái gì, chỉ bằng tông chủ Huyền Ma Tông Nhan Như Ngọc, song sinh tỉ muội Quảng Hàn tiên tử Liễu Như Vân và Dao Trì thành nữ Liễu Như Yên đều là nữ nhân của Tiêu Dao Phủ Chủ Diệp Trường Sinh.

Tam đại tông môn tuy ba mà một, khiến cho địa vị của Diệp Trường Sinh không thể nào bị rung chuyển.

...

"Vẫn không được..." - Diệp Trường Sinh chấp tay đứng trên đỉnh núi cao nhất của Tiên Giới, lặng lẽ mà nhìn đời sống chúng sinh.

Nhan Như Ngọc đứng lạc hậu hắn nửa bước, nghe được phu quân của mình thở dài, cũng như đã thành thói quen, không thắc mắc vì sao, mà chỉ nhẹ nhàng ôm lấy một cánh tay của hắn, than nhẹ: "Phu quân, người đứng đây đã ba mươi năm rồi, mặc dù chúng ta vẫn luân phiên đến bồi người, thế nhưng tình yêu vốn là ích kỉ, người lại vô tình lạnh nhạt các nàng lâu như vậy, các nàng sẽ sinh ra bất mãn..."

Diệp Trường Sinh nghe xong thật lâu không nói gì, thế rồi hắn thở dài, lấy tay to ôn nhu khẽ xoa mái tóc nhu thuận của Nhan Như Ngọc. "Người nói đúng, là ta thất trách... Chúng ta về"

Nhan Như Ngọc khẽ ừm một tiếng, đầu rúc vào ngực nam nhân, hạnh phúc vô cùng.

...

Tiếp ba năm, hắn dường như từ bỏ, dường như quên đi vương mặc của bản thân, an tĩnh mà vui vẻ bồi chúng nữ ngày qua ngày.

...

Một ngày này, Liễu Như Yên dậy sớm nhất, nàng không thấy mình nằm trong lòng người yêu, liền dùng thần thức bao phủ toàn bộ Tiêu Dao Phủ mà tìm, chỉ tiếc là vẫn không thấy Diệp Trường Sinh đâu. Đang định đánh thức chúng tỉ muội dậy, nàng chợt nhìn thấy một tấm ngọc giản trên bàn.

"Nhu Yên, Như Vân, Như Ngọc, ta xin lỗi, thế nhưng ta không buông xuống được những tiếc nuối đã qua. Vì phu đi một chuyến, việc này hiển nhiên hữu kinh mà vô hiểm thôi, chỉ là ta muốn bù đắp sai lầm của mình, để tâm cảnh tiến thêm một bước nữa, phá ta bình chương mà tiến thêm một bước. Ta vốn không biết chuyến này đi bao lâu, nhưng thiết nghĩ dòng chảy không gian không đồng nhất, ta trở về hơn chín mươi vạn năm quá khứ, mà các người vẫn tại đây, chắc chỉ ngày mai là ta có thể gặp lại."

Lặng lặng xem lại ngọc giản thêm vài lần, Liễu Như Yên khẽ cười mà lầm bầm "Vẫn một cái tính này, không biết bao năm rồi mà không thay được... Chỉ không biết lần này hắn mang về thêm mấy cái tỉ muội..."

...

Địa Cầu, Lạc Việt, ngày 2 tháng 9 năm 2018

Khu biệt thự Từ Yên, thị trấn Hàn Giang.

Tại một vị trí hẻo lánh vắng người, không gian đột nhiên vắng vẻ như sắp gãy, thế rồi một vết nứt đen ngòm đột ngột hiện ra.

"Hô, có vẻ ta đã trở lại" Diệp Trường Sinh chui ra từ vết nứt, ngó ngang dọc vài lần, hài lòng gật gù đầu.

"Hừm, thời gian không bị sai lệch so với tính toán nhiều lắm, còn có thể chấp nhận" - hắn lầm bầm, bắt đầu hướng thẳng biệt thự số ba mà tiến.

Diệp Trường Sinh vốn dĩ không phải tu sĩ sinh ra tại Tiên Giới, mà hắn tại chín mươi vạn năm trước là người Địa Cầu. Tên của hắn vốn là Diệp Phàm, Diệp Trường Sinh chỉ được hắn dùng kể từ khi hắn bắt đầu bước vào con đường tu luyện.

Có thể nói, hắn tại thời điểm này là một người cực kì tầm thường, thuộc cái loại đặt vào trong đám đông không ai ngó lấy. Hắn mồ côi cha mẹ từ nhỏ, chỉ có một cái gia gia, mà gia gia hắn cũng bỏ hắn mà đi lúc hắn 7 tuổi.

Diệp Phàm thôi học từ cấp 2, sống nay đây mai đó, bữa no bữa đói.

Một ngày nọ, hắn nhớ không nhầm thì đó là giữa tháng 8 năm 2018, cái lúc hắn mới có 19 tuổi, chợt có một người xuất hiện, can thiệp vào cuộc đời hắn.

Nàng đến, như một đóa u lan không nhiễm khói phàm tục, lặng lẽ mà nói cho hắn rằng, nàng là vị hôn thê mà gia gia hắn cùng gia gia nàng đã kết duyên từ hồi còn nằm trong tã lót.

Nàng... đẹp, khuynh thành, khuôn mặt trắng nõn không tí vết, ngũ quan cân xứng đến hoàn mỹ.

Một đôi mắt vừa mịn hoặc lại băng lạnh, khiến người ta muốn lánh xa vạn dặm nhưng rồi lại không thể cưỡng lại sự hấp dẫn mà bị trầm luân.

Một đôi môi đỏ mọng như những trái cherry ngọt nhất, đẹp nhất được người làm vườn cẩn thận hái xuống từ những vụ mùa tươi tốt.

Đi đôi với một khuôn mặt thiên sứ ấy là một dáng người ma quý...

Đôi chân hoàn hảo khiến người ta có cảm giác thừa một phân sợ dài mà thiếu một phân sợ ngắn.

Vòng eo thon nhỏ, mà lại nhu nhu như một đám bông một tay là có thể ôm vào.

Cặp thò ngọc căng chặt trong chiếc áo sơ mi đang cố gắng thoát ra, trong khi những đường cong trong nơi phía dưới được phác họa rõ nét thông qua chiếc váy đen công chức cổ điển...

Diệp Phàm hồi đó thực bình phàm, thế nhưng điều này cũng không gây trở ngại hắn thưởng thức cái đẹp.

Hồi tưởng lại, nói cho công bằng, so sánh nàng với bất kì một ai trong tam nữ nơi Tiên Giới, nàng đều thiếu một phần thần vận cùng kém một phần sắc đẹp. Thế nhưng với hắn, lúc ấy và ngay cả bây giờ, nàng là một vị thiên sứ buông xuống để rồi kéo hắn ra khỏi cái hố sâu không đáy đang cắn nuốt cuộc đời của hắn, nâng bần cho hắn tân sinh.

Hào đi, vốn dĩ thiên sứ thực có đấy, thế nhưng hắn vốn không cảm kích, ngược lại hắn còn từng vặt mấy cái cánh chim ra nướng xả ớt rồi.

...

Nàng tên Cung Vô Song.

Có thể nói nếu không có nàng, sẽ không có Diệp Trường Sinh đứng đầu Tiên Giới, oai hùng một cõi. Mặc dù hắn biết, nàng lúc đầu ý định chỉ đem hắn như tấm mộc thôi. Thế nhưng hắn chưa bao giờ trách nàng, vì Vô Song đối với hắn quá tốt.

Hắn thì ngược lại... do quá tầm thường, hắn đã không ít lần gián tiếp làm tổn thương đến nàng, để nàng thất vọng về hắn...

Chỉ là, nàng vẫn không bỏ hắn mà đi.

Cũng chính vì vậy, nàng vĩnh viễn là hắn tâm ma, quấy nhiễu hắn từ hồi hắn trúc cơ, cho đến tận khi hắn nhòm ngó Thần cảnh. Chung quy, hắn hồi trước quá bình phàm, dẫn đến để lại những nuôi tiếc không thể vãn hồi...

Khê thờ dài, Diệp Phàm thu liễm tinh thần, không nghĩ đến những truyện đã qua nữa.

"Vô Song, trước đây ngươi bảo hộ ta không biết bao nhiêu lâu, cuối cùng cũng vì ta mà chết. Bây giờ ta Diệp Trường Sinh vì Tiên Đế, quyết tâm nghịch thiên sửa mệnh, đảo nghịch thời không, về đây thủ hộ người một đời... không, vĩnh sinh bình an thì có sao" - Diệp Phàm nỉ non nói.

Nghe được lời tuyên thệ của Diệp Phàm, bầu trời lập tức tối sầm lại, lôi điện bắt đầu giăng đầy trời. Từng đoạn dây xích vàng hiện ra, mưu đồ trói chặt hắn.

"Cút" - Diệp Phàm nhàn nhạt ngược nhìn lên trời, biết rằng đám dây xích này là Thiên Khóa dùng để ngăn chặn tu sĩ có tu vi vượt quá pháp tắc của một vùng thiên địa.

Cảm ứng pháp tắc nơi này một chút, Diệp Phàm nhìn ngay ra Địa Cầu không dung tu sĩ với tu vi vượt quá Lập Giới đệ nhất cảnh.

Hắn dù không sử dụng một chút tu vi nào, thế nhưng Đế thế đầu chỉ đơn giản ngăn vạn cân.

Nó có thể ảnh hưởng đến quỹ tích, vận mệnh của một phương thiên địa, do vậy mới kinh động đến thiên địa ý chí tại Địa Cầu.

Thế nhưng hắn là ai, hắn xa xa vượt qua Lập Giới cảnh quá nhiều. Địa Cầu chỉ là hạ phẩm tinh cầu, trên đó còn có trung phẩm cùng thượng phẩm. Thế rồi đến hạ thiên tu tiên giới, được mọi người hay gọi là Tu Chân Giới, cuối cùng mới là thượng thiên tu tiên giới, danh vì Tiên giới.

Mà hắn là Tiên Đế, cảnh giới đứng đầu nơi Tiên Giới, một cái Thiên Khóa con con nơi Địa Cầu làm sao có thể làm khó hắn.

Chỉ là, hắn lo lắng mình lỡ tay làm nát Địa Cầu, bèn phong ấn bớt tu vi của mình lại, chỉ cần đủ để tung hoành Địa Cầu là được....

Lời hắn nói ra khỏi miệng lập tức hóa thành một đoàn kí tự màu vàng, đâm thẳng vào Thiên Khóa, làm chúng nổ to tan biến trong không trung, lôi điện đầy trời cũng cùng lúc biến mất.

Miệng phun chân ngôn.

Hạ tầm mắt, Diệp Phàm tiếp tục hướng tới Tử Yên biệt thự số ba.

Với Diệp Phàm, việc này chỉ là một mẩu chuyện con con, không chút nào ảnh hưởng đến tâm tình vui mừng, mong ngóng của hắn lúc này. Vốn hắn còn định thông thả mà đi tới, thế nhưng cảm xúc bị đè nén chín mươi vạn năm không cho phép hắn chậm trễ thêm một giây phút nào nữa.

Diệp Phàm khẽ động nửa thức thân pháp, lách cái biến mất mà xuất hiện trước cửa biệt thự.

Cũng vì dời đi vội vã, hắn không để ý tới, nơi hắn vừa biến mất, không gian bất thành linh lại vạn vẹo, một khe hở đen ngòm chợt hiện...

...

Diệp Phàm hít thật sâu một hơi, lúc này hắn không còn là Diệp Trường Sinh, mà chỉ là một người chồng xa nhà qua lâu, nhất thời không biết đối mặt như thế nào với vợ mình.

Trong lúc hắn còn chần chờ chưa kịp có hành động, cánh cửa nhà chợt mở ra, sau đó... nàng xuất hiện.

Vẫn là dáng vẻ lạnh lẽo đó, vẫn bộ đồ công sở áo sơ mi cùng váy và tất chân màu đen đó...giống y như ngày đầu tiên hắn gặp nàng.

Cung Vô Song chẳng lại một hai giây, trên mặt hiện lên một nét ngạc nhiên.

"Diệp Phàm?"

"Ân, lão... lão bà, ta... trở về." - biết bao nhiêu cảm xúc dồn nén, để rồi cuối cùng hắn chỉ có thể học được ra một câu ngắn cụt lủn ấy, mà còn không thể nói cho lưu loát.

"Người biến đi đâu một tuần nay? Người có biết ta cho người đi tìm nhưng người dường như bốc hơi ra khỏi thế giới này hay không?" - giọng Cung Vô Song lạnh lẽo, đầy trách cứ, thế nhưng làm người hơn 90 vạn năm, hắn vẫn có thể nhận ra một tia quan tâm nồng đậm được ẩn dấu sâu phía sau lời nói vồn vã - "lại còn làm sao mà ăn mặc cổ trang như thế này?"

Diệp Phàm sống mũi tự nhiên hơi cay, 90 vạn năm tu tiên sát phạt, bỗng nhiên bây giờ về tới Địa Cầu mới nhận ra nó thật thanh bình, yên tĩnh, nhân hạ, lại một lần nữa có một cái lão bà đơn thuần mà quan tâm hắn.

Mặc dù tại Tiên giới, hắn cũng có hồng nhan, thế nhưng đó là hắn bằng thực lực mà có được, các nàng yêu hắn, sẵn sàng chết vì hắn, thế nhưng các nàng không hiểu được biểu đạt cảm xúc một cách đơn thuần, như một trang giấy trắng giống Cung Vô Song, đơn giản vì các nàng tay cũng đã nhuộm qua huyết vô số địch nhân, tâm trí cũng thực lão rồi...

Cung Vô Song thấy Diệp Phàm khẽ bóp cái mũi, còn hơi sứt sứt như sắp khóc, lòng nàng khẽ mềm xuống, nghĩ nghĩ, nhẹ giọng bảo:

"Vẫn là vào nhà trước rồi nói chuyện"

Diệp Phàm khẽ gật đầu, bước một bước vào nhà quen thuộc mà xa lạ này.

Hắn, đã trở về.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Ly hôn? (1)

Diệp Phàm ngồi tĩnh tĩnh nhìn Cung Vô Song đang tỉ mỉ ủ trà, hẳn có một cảm giác có thể ngấm nòng như thế này nhất sinh nhất thế.

Một hồi lâu, trà đã ngấm, Cung Vô Song rót ra cho hắn một chén trà.

"Uống đi"

Diệp Phàm hơi gạt đầu, yên lặng tiếp nhận chén trà, hộp lấy một ngụm.

Vị trà đắng đắng, lại không có linh khí, thua xa với trà nơi Tiên giới hắn uống hàng ngày.

Tuy vậy, Diệp Phàm vẫn thực thích ý, vì hương vị quen thuộc này đã lâu lắm hắn không uống qua.

Cung Vô Song lại tự cho mình một chén, sau đó ưu nhã ngồi xuống đối diện với Diệp Phàm

"Người biến mất suốt một tuần nay, ngay sau cái ngày chúng ta đi tới Cục Dân Chính để đăng kí kết hôn... ta thật thất vọng người đã đi đâu?" - Cung Vô Song mở ra cái miệng nhỏ, hóp một hóp, sau đó mới nhấp nhấp môi, mở lời.

Vốn dĩ với tính cách lãnh đạm của nàng, nàng rất hiếm khi đặt ra cùng một câu hỏi hai lần, thế nhưng quả thật, lúc này nội tâm Cung Vô Song đang tràn ngập áy náy...

Nàng biết mình có một vị hôn phu từ rất lâu rồi, từ hồi nàng còn nhỏ xíu. Nàng nghe được gia gia mình nói, gia gia Diệp Phàm là một vị kì nhân, gia gia nàng cả đời chinh chiến Nam Bắc chỉ bội phục duy có hắn, gia gia nàng còn tồn tại đến bây giờ được cũng nhờ có hắn.

Cũng chính vì vậy, hai người mới quyết định nếu hai người có cháu là hai nam hoặc hai nữ, vậy sẽ là huynh đệ hoặc khuê mật tri kỉ; còn nếu là một nam một nữ, hai người sẽ thành một đôi phu thê.

Kết quả, Cung Vô Song và Diệp Phàm từ khi mới được sinh ra đã có hôn ước trong người.

Cung Vô Song không biết Diệp Phàm là ai, nàng cũng không muốn đi tìm, bởi nàng cực kì phản cảm về việc đính thân từ nhỏ như vậy.

Chỉ là gần nhất, gia gia nàng Cung Thiên Vũ tự nhiên muốn gặp hắn một lần, do vậy mới hy vọng nàng có thể tìm được hắn.

Cung Vô Song nghĩ tới, nếu gia gia hắn là một vị kì nhân, vậy Diệp Phàm hẳn sẽ không thiếu tiền, ít nhất sẽ có một cuộc sống vô lo vô nghĩ, nếu không phải là thành một tên nhị thế tổ.

Vậy mà đến khi nàng tìm được Diệp Phàm, lại thấy hắn phải đi làm công chật vật sống qua ngày, nay no mai đói.

Thấy Diệp Phàm như vậy, nàng chợt cảm thấy rằng, cho dù trước đây nàng không nghĩ cùng hắn có chút gì giao thoa, nàng cũng nên điều tra về hắn một chút... Nếu nàng làm vậy, hẳn cuộc sống Diệp Phàm đã có thể trải qua dễ dàng một chút.

Rốt cục, mạng của gia gia nàng là do gia gia hắn cứu, nàng nên lấy dũng tuyến báo đáp tích thủy chi ân mới phải.

Tìm được Diệp Phàm, ấn tượng đầu tiên hắn mang đến cho nàng là chất phác, thế nhưng đầy cao ngạo, không tiếp nhận bố thí, dù với bất kì lí do gì.

Cảm thấy hắn hơi ngốc, lại có chút bội phục hắn dù phải sống khó khăn mà vẫn không cúi đầu trước cái xã hội chỉ nói chuyện bằng tiền và quyền này.

Bất chợt, nàng nghĩ tới việc đính hôn lúc nhỏ, lại nghĩ tới tình cảnh hai người bây giờ...

Hiện tại Cung gia đang trên bờ nguy hiểm, do gia gia nàng càng ngày càng già đi, cũng không biết còn sống được bao lâu

Nàng không thể không ra sức để tạo dựng mối quan hệ, chỉ là có quá nhiều người ngấp nghé về đẹp của nàng, hy vọng đưa được nàng lên giường.

Lại thêm gia tộc chi hận không thể cho nàng đính hôn cho mấy tên hoa hoa công tử để kéo gần mối quan hệ với các gia tộc khác.

Nếu không phải Cung Thiên Vũ còn đó, chắc nàng bây giờ đã trở thành ngoạn vật của gia tộc nào. Nàng chắc chắn rằng mình sẽ không được coi trọng, bởi đây vốn là hôn nhân chính trị, phe yếu sẽ không có quyền lên tiếng.

Roi vào tay những tên nhị thế tổ đó rồi trở thành tàn hoa bại liễu, còn không bằng chấp nhận cuộc hôn nhân được định sẵn với Diệp Phàm, Cung Vô Song nghĩ vậy.

Ít nhất, nàng không thấy phản cảm khi để Diệp Phàm sống chung trong nhà mình.

Nàng suy xét qua, cảm thấy hắn vốn sống trong lao khổ mà vẫn giữ được vẻ cao ngạo, chắc chắn sẽ khinh thường việc sử dụng sức mạnh mà đẩy ngã

nàng.

Nàng lại có thể dùng hấn như một tấm mộc, ngăn chặn các vụ đình hôn khác mà các thân thích trong tộc ép nàng.

Hắn, dưới sự giúp đỡ của nàng, sẽ có thể có một cuộc sống tốt đẹp hơn, ít nhất không phải lo tới cái ăn cái mặc.

Có thể nói, Cung Vô Song có ý nghĩ thật thiên chân, nhưng cũng vì vậy mà vận mệnh đã đưa nàng cùng Diệp Phàm đến với nhau.

Nàng cho rằng... cứ như vậy, hai người chỉ có phu thê chi danh, còn hấn sẽ không bao giờ có phu thê chi thực... Nàng sẽ cố thử một lần, dù không nghĩ mình có thể yêu Diệp Phàm... Rốt cuộc giữa hai người có một khoảng cách quá lớn về lối sống và thói quen, không thể nào hợp nhau.

Thế nhưng, để Cung Vô Song chợt tỉnh ngộ ra là khi Diệp Phàm thần bí mất tích ngay sau cái đêm hai người lãnh chứng.

Nàng nhận ra, lấy hấn làm tấm mộc là một nước cờ cực kì không khôn ngoan, bởi hấn chỉ là người thường không tiền không thế, lấy năng lực của gia tộc nàng, cùng với những tên nhị thế tổ kia, âm thầm giết chết Diệp Phàm có thể nói là một bữa ăn sáng.

Nàng vội vã cho người đi tìm hấn, thế nhưng đã tìm một tuần rồi mà không thấy tung tích.

Nàng cực kì hối hận, nàng không dám nói cho Cung Thiên Vũ, lại thầm cầu nguyện hấn không có chuyện gì.

Nếu được lặp lại một lần nữa, có lẽ nàng sẽ không thực hiện cuộc hôn nhân này.

Chỉ tiếc, có lẽ đã quá muộn...

...

Sáng hôm nay, nàng như thường lệ vừa định ra cửa để tới công ty, chợt nhìn thấy Diệp Phàm.

Trong một khoảnh khắc, nàng không tin vào con mắt của mình, còn nghĩ bản thân bị ảo giác.

Nàng tìm kiếm hấn cả một tuần, không thấy tung tích, vậy mà rồi tự nhiên hấn lại xuất hiện, còn ăn mặc cổ quái.

Không kìm chế được cảm xúc, nàng bắt chước hình tượng băng sương lãnh đạm của mình mà nặng lời với hấn.

Thực ra ngay khi phát tiết xong, nàng lập tức hối hận.

Theo nàng nghĩ, dưới sự ám toán mà hấn có thể tồn tại trở về, đã là cực kì may mắn. Nếu nói ai là người nên phát tiết, phải là hấn mới đúng. Nói cho cùng, nàng là người kéo hấn vào.

Ngay lúc đó, nàng lại thấy hấn khẽ vuốt mũi, còn tưởng Diệp Phàm cảm thấy ủy khuất vì sau một tuần trải qua, trở về lại còn bị nàng quát nạt.

Cung Vô Song tâm tư thiện lương lại đơn thuần, lập tức càng thấy áy náy, vội vàng kéo hấn vào nhà.

Nàng vốn không định hỏi gì, chỉ chờ cho hấn lấy lại tinh thần, liền đưa ra đơn ly hôn, để hấn không bị dính vào cuộc tranh đấu này.

Rốt cục như đã nói, tính cách thanh lãnh không cho phép Cung Vô Song lại mở lời hỏi cùng một vấn đề thêm một lần nữa.

Chỉ là nàng thực sự tò mò, lại lo lắng, lại áy náy nên mới không kìm lòng được mới mở lời lần thứ hai.

...

Nếu Diệp Phàm lúc này đọc được tâm tư của nàng, hấn chắc chắn sẽ tiến lại gần, cốc cho nàng một cái thật đau mà bảo: "Nữ nhân ngọc"

Đường đường Tiên Đế Diệp Trường Sinh, làm sao có thể vì một nữ nhân to tiếng mà bị ủy khuất tới sứt sứt mũi.

Lại càng làm hấn sẽ vô ngữ, là trí tưởng tượng phong phú của nàng.

Bởi, hấn biết rõ việc mình biến mất một tuần là do sự sai lệch trong quá trình đảo nghịch thời không, chứ không có một tên nhị thế tổ nào ám sát hấn cả.

Sẽ có, nhưng lúc này thì chưa.

Ngay khi hấn quyết định thời điểm mình quay lại, "Diệp Phàm" tại thời điểm đó trở đi trên tuyến thời gian sẽ biến mất vĩnh viễn để chờ hấn về thay thế, đây cũng là một trong những quy luật bảo toàn để không có sự nhiễu loạn về thời gian xuất hiện.

Chỉ là có vẻ, pháp tắc không gian và thời gian đạt đến cảnh giới sơ khuy môn kính vẫn chưa đủ để hấn có thể quay về chính xác thời điểm hai người vừa lãnh chứng tại Cục Dân Chính mà bị lệch mất một tuần, do vậy mới có sự kiện hấn bị mất tích thần bí trong bảy ngày.

Diệp Phàm đoán vậy, và hẳn biết sự thật cũng sẽ không lệch đi đâu, thế nhưng hẳn lại không thể nào giải thích được điều này cho Cung Vô Song.

Nàng, rồi sẽ tu tiên, sẽ dòi đi cùng hẳn.

Thế nhưng chưa phải bây giờ, đến thời điểm thích hợp, hẳn sẽ nói.

Hiện tại nàng không cần biết, cũng không nên biết.

Vì vậy, hẳn lựa chọn im lặng. Hẳn có thể bốc phét ra một câu chuyện để lừa gạt, thế nhưng hẳn không muốn nói dối nàng.

...

Thấy Diệp Phàm chỉ yên lặng uống trà mà không nói, Cung Vô Song đoán rằng có lẽ nàng đã kích thích tới những kí ức tăm tối trong một tuần mà hẳn muốn quên đi, nàng nghĩ rằng hẳn không muốn nhắc đến chúng nữa, thế nên cũng yên lặng mà uống trà, thỉnh thoảng lên đưa mắt nhìn hẳn, trầm ngâm.

Nàng chợt để ý, sau một tuần biến mất, Diệp Phàm dường như thay đổi một người.

Đầu tiên là Cung Vô Song nhận xét hẳn rõ ràng biến soái hơn rất nhiều, nhưng lại không phải là cái vẻ đẹp giống như mấy nam minh tinh hạng nhất.

Diệp Phàm cụ thể không có sự thay đổi lớn về ngoại hình, thế nhưng hẳn không còn nét ngây ngô mới lớn cái ngày hai người gặp nhau mà trông có vẻ phong trần, đầy vẻ thâm thúy mà lãnh đạm như một người đã từng qua thương hải tang điền, nhìn thấu mọi việc.

Kể đến là ánh nhìn của hẳn.

Đôi mắt của Diệp Phàm khi mới gặp nàng hiện lên một vẻ quật cường không thể bị khuất phục, dù trải qua gian khổ cũng không bị mài mòn...

Vậy mà bây giờ đã hoàn toàn biến mất không còn, thay vào đó là một đôi mắt sâu thẳm như một vùng biển cả, khiến ai cũng không thể nhận ra tâm tư của hẳn.

Đặc biệt là, Diệp Phàm bây giờ trở nên cực kì tầm thường, tầm thường đến cho dù nàng ngắm hẳn thật kĩ, cũng không nhìn ra được một điểm nào đặc biệt từ hẳn, điểm mà khiến nàng có thể nhận ra hẳn giữa đám đông.

Diệp Phàm tầm thường đến mức bất thường, khiến quanh người hẳn như được bao phủ bởi một lớp sương mù. Giống như khi nàng quay mặt đi rồi cố gắng phác họa Diệp Phàm trong đầu, nàng chỉ có thể tưởng tượng ra một bóng hình mờ ảo vậy.

Trong chốc lát, Cung Vô Song không tự chủ được mà nhìn hẳn chăm chăm.

Diệp Phàm bị nàng theo dõi như vậy, cho dù có 90 vạn năm tu dưỡng, hẳn vẫn thấy chút mất tự nhiên, hẳn húng hắng khê ho nhẹ một tiếng.

"Lão bà, trà thật ngon" - hẳn nhẹ nhàng lên tiếng, đánh vỡ không gian im lặng giữa hai người.

"Hả... a, người muốn uống thêm không?" - Cung Vô Song bị Diệp Phàm đánh thức khỏi suy tư, giật mình mà phản xạ lại.

Diệp Phàm nhẹ nhàng lắc đầu, ánh mắt đón lấy ánh mắt Cung Vô Song, kiên nhẫn chờ nàng phản ứng.

Hẳn có thể nhận ra ngay từ khi hẳn bước vào nhà, Cung Vô Song có lời muốn nói với hẳn, chỉ là có vẻ nàng không biết mở lời ra sao, thế nên mấy lần muốn nói lại thôi.

Nàng không biết làm sao, vậy thì để hẳn bắt đầu là được.

Cung Vô Song ánh mắt chồn tránh không nổi nữa, bèn đáp lại cái nhìn của Diệp Phàm, thế rồi nàng khẽ thở dài một tiếng nhỏ mà nói:

"Diệp Phàm, chúng ta ly hôn đi."

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Ly hôn? (2)

"Ly hôn?" - Diệp Phàm buông chén trà xuống bàn, nhàn nhạt nhắc lại.

Cung Vô Song đang chờ đợi phản ứng trên khuôn mặt của Diệp Phàm, dù là bất ngờ, hay nhẹ nhõm, hay vui vẻ,... thế nhưng để nàng phải thất vọng là từ đầu đến cuối gương mặt của hắn vẫn vô bi vô hi, khiến nàng không làm sao dò xét được tâm tư của Diệp Phàm.

Điều này khiến Cung Vô Song vô cớ trong lòng nhàn nhạt có chút mất mát.

Chả lẽ, trong mắt Diệp Phàm, cuộc hôn nhân này thật không có chút ý nghĩa tới mức cho dù có phải ly hôn, hắn cũng không thêm phản ứng?

Nàng nhớ đến hình ảnh Diệp Phàm miễn cưỡng đi theo nàng đăng ký kết hôn, hắn còn làm rõ với nàng hắn chỉ qua là thay gia gia hắn làm trọn lời ước hẹn, còn hắn đối với nàng không có bất kì một chút hứng thú nào...

Mang tâm trạng rối bời, Cung Vô Song đi vào phòng ngủ, rút từ trong ngăn kéo tủ ra một tập hồ sơ.

Lấy ra tờ đơn ly hôn đã ký sẵn tên mình, Cung Vô Song ngần ngừ một chốc, thế rồi quay ra ngoài, đặt nó trước mặt Diệp Phàm.

"Người... ký tên vào đây, sau đó chúng ta đến Cục Dân Chính làm thủ tục ly hôn."

Diệp Phàm không nói gì, ngó xuống phía cuối tờ giấy đã được Cung Vô Song kí sẵn tên nàng, không khỏi nhú mày.

"Người yên tâm, tuy chúng ta không còn là vợ chồng, thế nhưng mỗi tháng ta vẫn sẽ chuyển đến tài khoản của người một số tiền để người có thể có một cuộc sống thoải mái" - Cung Vô Song nhìn thấy Diệp Phàm nhú mày, còn tưởng hắn ngần ngại sau khi ly hôn sẽ phải quay về cuộc sống nghèo khổ, lạnh lùng nói.

Tuy nàng nói lạnh băng, thế nhưng câu nói ấy ngay lập tức chạm tận vào sâu trong điểm mềm mại nhất của một trái tim sắt đá với hơn 90 vạn năm tranh đấu chém giết, làm Diệp Phàm bất giác có cảm giác tim mình bị xiết lại... hắn nhất thời thờ dốt.

Nữ nhân này, vẫn là như thế ngốc! Diệp Phàm than thầm.

Thực sự lúc này hắn chỉ muốn lao ra mà ôm lấy thân hình mềm mại kia, để ghì nàng vào lòng, để mà hòa tan nàng... hắn muốn ôm nàng thật chặt cho bù nổi nhớ biết bao năm xa cách, để cho nàng biết hắn yêu nàng biết chừng nào.

Chỉ tiếc là, giờ phút này chưa phải là thời điểm để cho nàng biết.

Diệp Phàm thả chịu giãy vò, chịu kìm nén cảm xúc của mình thêm nữa, hắn cũng muốn giữ cho Cung Vô Song thêm vài năm làm người thường vui vẻ, vô tư.

Hắn muốn giữ lại một Cung Vô Song thanh lãnh, lại đáng yêu, thiên chân vô tà.

Hắn không muốn cho nàng tiếp xúc quá sớm với cái thế giới đầy máu me và xương cốt, nơi chỉ có bạo lực có thể giải quyết hết thảy, nơi mà chỉ có người mạnh nhất mới có thể sống tiêu dao.

Phảng phất trước mắt hắn, một đoạn truyện xa xăm hiện ra, đoạn truyện mà đối với Diệp Phàm đã cách đây hơn 90 vạn năm...

...

Trong một bệnh viện, phòng hồi sức sau phẫu thuật.

"Ký tờ đơn này đi, sau đó chúng ta không còn là vợ chồng" - Cung Vô Song mặt vô biểu tình, đưa một tờ giấy ra trước mặt Diệp Phàm.

"Àn?" - Diệp Phàm khó khăn gờ lên cánh tay quần đầy băng gạc của mình, cầm lấy tờ giấy.

"Tiền viện phí của người ta đã chi trả hết, sau này chúng ta sẽ không còn liên quan" - Cung Vô Song đặt một cái bút xuống trên chiếc bàn cạnh giường bệnh, sau đó lạnh tanh bước ra khỏi phòng, vọng lại một câu - "Chiều nay ta sẽ quay lại."

Nhìn nữ nhân mặt mày lạnh lẽo vô cảm như vậy, Diệp Phàm có chút khó chịu.

Dù là trên danh nghĩa, dù là không có tình cảm, tốt xấu gì cũng là phu thê có hôn chứng, nàng chả lẽ không thể hỏi được một hai câu quan tâm đến thương thế của hắn hay sao?

Diệp Phàm thô bạo, bắt chấp cái đau đơn mà lật lên lật xuống tờ giấy ly hôn.

Hắn thực sự muốn ký phát một cái, để sau đó không phải nhìn thấy mặt Cung Vô Song nữa, thế nhưng kinh nghiệm sống những ngày gian khổ nói cho hắn, hắn cần phải bình tĩnh lại trước đã.

Chợt, Diệp Phàm nhìn thấy một tờ giấy rơi ra, có vẻ như lúc trước được kẹp giữa hai trang tờ đơn.

Bắt lấy mẫu giấy, Diệp Phàm bắt đầu đọc vài dòng chữ được viết ngay ngắn bằng bút máy.

"Người yên tâm, tuy chúng ta không còn là vợ chồng, thế nhưng mỗi tháng ta vẫn sẽ chuyển đến tài khoản của người một số tiền để người sử dụng, người sẽ không phải quay lại với cuộc sống khổ cực hồi trước"

Diệp Phàm đọc xong dòng này, hấn trong chốc lát không biết mình nên phản ứng như thế nào.

Đây là trần trụi bổ thí, trần trụi khinh miệt... vẫn là thực sự lo lắng, thực sự quan tâm?

Nếu nói khinh miệt, Diệp Phàm phản ứng đầu tiên là không thể nào, điều này không giống với tính cách của Cung Vô Song mà hấn hiểu biết thông qua ba tháng sống chung cho lắm. Và lại, nàng khinh miệt hấn để làm gì?

Nếu nói là quan tâm, vậy tại sao nàng phải ly hôn với hấn?

Đưa mắt nhìn lại tờ giấy, Diệp Phàm để ý thấy các nét chữ trông thật run rẩy, giống như thể người viết viết chúng khi cảm xúc đang không ổn định.

Hấn còn nhận ra có thật nhiều vết mực bị nhòe nước. Lúc đầu hấn nghĩ chả qua do Cung Vô Song bất cẩn thôi.

Thế nhưng nghĩ lại, tính tình Cung Vô Song cẩn thận như thế nào, hấn còn không biết hay sao.

Chả nhẽ, nàng... khóc? Diệp Phàm không nhìn được mà nghĩ theo chiều hướng ấy.

Lắc lắc đầu, hấn tự động loại bỏ hình ảnh Cung Vô Song đôi mắt sưng đỏ, gương mặt ủy khuất trông thấy mà thương trước mặt mình.

Nghĩ thôi đã thấy không giống nàng...

...

Lật qua lật lại tờ giấy, Diệp Phàm lại để ý tới mặt sau giấy nhấn có một dòng chữ thật nhỏ được viết, thế nhưng rồi bị gạch bỏ chẳng chịt.

Hấn có một cảm giác đọc được dòng chữ này, hấn sẽ phần nào giải đáp được thắc mắc của mình.

Một tia tinh quang hiện lên, Diệp Phàm với lấy tờ đơn ly hôn, tỉ mỉ mà nhìn từng chút một.

Còn tốt, đúng như hấn đoán, Cung Vô Song sử dụng đơn ly hôn làm giấy kê lúc viết tờ giấy nhấn này.

Nén tò mò, hấn vội vã nhò y tá trực ban cho mượn một cây bút chì cùng một cái tẩy

Hì hục nửa ngày, Diệp Phàm mới luận ra được dòng chữ bị gạch bỏ là cái gì...

...

Hít một hơi thật sâu, Diệp Phàm tẩy sạch đám bút chì hấn tô đen trên tờ đơn ly hôn, gấp tờ đơn lại ngay ngắn đặt trên bàn.

Hấn xé tờ giấy nhấn thành nhiều mảnh thật nhỏ, nắm chặt chúng trong tay mình.

Hấn quyết định không ký tờ đơn này, cho dù vì bất kì lý do gì.

"Lão công, ta xin lỗi"

Tại đó, là dòng chữ mà Cung Vô Song đã viết, rồi lại gạch bỏ.

...

Cung Vô Song lặng lẽ nhìn Diệp Phàm, chợt phát hiện ra hấn tuy còn nhìn vào trang giấy, thế nhưng lực tập trung đã dành toàn bộ cho những suy nghĩ nào đó của hấn.

Nếu nói lúc trước nàng còn tràn ngập áy náy, vậy thì bây giờ đã tiêu tan hết hơn nửa.

Bởi lẽ, nàng đang cảm thấy tội lỗi thất vọng và đau đớn khi nhìn thấy Diệp Phàm dường như không để ý một chút nào đến cuộc hôn nhân này, mặc cho nàng muốn sao thì muốn.

Hôn nhân với một người con gái vốn mang ý nghĩa cực kì quan trọng, với Cung Vô Song cũng không ngoại lệ. Chỉ là, với tính cách lãnh đạm của nàng, nàng không giỏi bộc lộ điều ấy ra mà thôi.

Từ trước đến giờ, đàn ông năm the bảy thiệp thì dễ dàng.

Thế nhưng có mấy người phụ nữ sau khi đã trải qua một lần hôn nhân, đã thành tàn hoa bại liễu, lại thuận lợi kết hôn lần thứ hai?

Xã hội này vốn bất công, dù cho tư tưởng trọng nam khinh nữ đang dần mất đi, thiên hạ vẫn thích thú hơn khi dành những lời đả đàng cay cho phái yếu.

Vô hình chung, nữ nhân một khi đã xác định kết hôn với ai, đó là trông mong mình có thể dắt tay người ấy đi tiếp chặng đường đời còn lại.

Ai bảo Cung Vô Song không muốn vậy, cho dù lúc đầu nàng chỉ định dùng Diệp Phàm như một tấm mộc?

Cung Vô Song biết mình với Diệp Phàm căn bản chưa có tình cảm gì, nàng lại là người sai khi kéo hắn vào chuyện nguy hiểm... thế nhưng nhìn thấy hắn hoàn toàn làm lơ nàng, không đếm xỉa gì đến việc ly hôn, cũng như khi hắn thắng thường nói với nàng hắn không có bất cứ cảm xúc nào với nàng... con tim nàng vẫn ần ần có chút đau đớn.

Khi đặt bút kí tên vào tờ đơn ly hôn, nàng đã suy nghĩ rất lâu.

Nàng quyết định làm thế này, là để bảo vệ tính mạng cho Diệp Phàm...

Nàng đã nghĩ rằng, sau khi ly hôn, nàng vẫn sẽ bí mật tạo điều kiện để hai người có cơ hội giao thoa... nàng muốn cho chính mình một cơ hội để tìm hiểu hắn...

Cuối cùng dù có thích được hắn hay không, nàng vẫn mong muốn sau khi gia tộc đã giải trừ được nguy cơ, tính mạng của Diệp Phàm không còn bị ai đe dọa, nàng sẽ quay lại với hắn...

Đúng, hai người sẽ lại kết hôn, bởi nàng chưa bao giờ nghĩ đến mình sẽ tái hôn với một người khác.

Kể từ lúc hai người ra Cục Dân Chính lãnh chứng, hắn đã là người nàng quyết định sẽ cùng nàng bước tiếp trong tương lai, cho dù có lẽ hai người sẽ tồn tại rất lâu để yêu nhau, có lẽ sẽ vĩnh viễn không thể.

Thế nhưng hắn là chồng nàng, vì vậy nàng mới phải mất công lo lắng cho an nguy của hắn, mới phải mất công dàn xếp việc ly hôn để hắn lánh đi mũi nhọn.

...Chỉ là, nàng chủ định phải thất vọng rồi.

Cung Vô Song nghĩ rằng mình cố gắng, vậy ít nhiều Diệp Phàm cũng phải cố gắng một chút, để hai người có thể tiến lại gần nhau hơn.

Vậy mà, những gì hắn đang làm là thờ ơ. Không hỏi nguyên do, cũng không có bất kì cảm xúc nào.

Cứ như thế, hắn là người qua đường, mọi chuyện đang không có một may mảy liên quan đến hắn vậy.

"Diệp Phàm, ngươi có đang nghe ta nói không?" - Cung Vô Song lạnh lùng hỏi, đằng sau sự lãnh đạm ấy đã ần ần có một chút tức giận.

...

Diệp Phàm mặc dù hồi tưởng có chút nhập tâm, thời thời khắc khắc lại vẫn luôn để ý tới Cung Vô Song, dĩ nhiên đã nhìn ra được sự biến đổi thái độ của nàng.

Dùng đầu ngón chân cũng biết tại sao nàng lại thế, Diệp Phàm vội thu liễm tâm thần, để cho đầu óc mình quay lại với hiện tại, tránh cho nàng thực sự sinh khí.

Hắn thăm thán.

Kỉ ức về những nuôi tiếc, là một thứ tốt, nó khiến con người ta không mắc lại cùng một sai lầm khi đối mặt với cùng một trường hợp lần thứ hai.

Tuy vậy, nó cũng là một thứ thuốc độc, bởi nó khiến con người ta mỗi lần nhìn vào lại lâm vào vòng xoáy của những hối hận tự trách, mà không phải ai cũng có thể thoát ra được, bởi không phải ai cũng đủ quyền năng giống như Diệp Phàm, quay lại thay đổi hết thảy.

"Vì sao?" - Diệp Phàm ngón tay gõ gõ xuống mấy tờ giấy theo một nhịp điệu quái lạ.

Hắn biết Cung Vô Song lúc này cảm xúc đang cực kì phức tạp. Thế nhưng do hắn có niềm tin, cũng có khả năng thay đổi hết thảy để mang cho nàng hạnh phúc, việc duy nhất lúc này hắn muốn là trêu chọc nàng một tí.

Àn, tuy có vẻ không đúng dịp, nhưng hắn không nhịn được, hắn đã đợi hơn 90 vạn năm rồi.

...

Câu hỏi của hắn chợt lùn, thế nhưng Cung Vô Song hiểu rõ hắn muốn hỏi gì.

Trong lúc nhất thời, vẻ băng giá cao quý của nàng chợt biến mất... Khuôn mặt của nàng khẽ đỏ lên, hai bàn tay không tự chủ được mà nắm lấy eo áo sơ mi, chà xát qua lại, hơi cúi gằm xuống.

Trông Cung Vô Song lúc này sẽ không ai liên tưởng đến một vị thiên chi kiều nữ lạnh băng, cự người ngàn dặm, mà giống như một nàng tiểu tức phụ bị úy khuất vậy.

...

Diệp Phàm nhìn thấy Cung Vô Song như vậy, thật muốn bật cười, tuy nhiên hấn cố nén xuống, gương mặt không đổi sắc.

Hắn đương nhiên đã biết lý do, thế nhưng hấn muốn nghe lời giải thích của Cung Vô Song.

Hay nói cụ thể hơn, hấn muốn nhìn về mặt khó xử, quần thái của nàng khi không muốn bộc lộ những cảm xúc chân thật, nhưng rồi lại không biết nói dối ra sao.

Không phải nói, hấn không thích bộ dạng lãnh đạm của nàng, chỉ là nàng lúc này trông đáng yêu hơn rất nhiều.

Hồi tưởng lại một đời, hấn cũng vô tình mới biết được nàng còn một mặt khác dễ thương như vậy.

...

Chỉ tiếc là, mong muốn của hấn lập tức bị đánh gãy bởi tiếng chuông cửa bỗng reo lên.

Nheo neho mắt lại, Diệp Phàm điều khiển thần thức phóng ra ngoài.

Khóe miệng của hấn bất giác nhấc lên một nụ cười lạnh.

Ra là, ruồi bọ đã đến.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ruồi bọ

Cung Vô Song trên mặt không có chứa một tia cảm xúc, đứng ngay trước cửa lớn dẫn vào nhà, đối mặt với một thanh niên ăn mặc quần áo sang trọng là lượt, chỉ nhìn thôi là biết thuộc loại có tiền, khí chất mùi phấn công tử con nhà không quyền thì quý.

Thái độ cùng cách đứng của nàng đã nói rõ, nàng không muốn hấn bước chân vào trong nhà.

"Quý Minh Dương, mời người dời đi, nhà ta không chào đón người" - giọng nói nàng cường ngạnh, rét buốt, còn lạnh lẽo hơn rất nhiều lần khi nàng nói chuyện với Diệp Phàm.

Nói thật, nàng lúc này có chút hối hận vì vội vã mở cửa mà không nhìn qua camera trước đây.

Chỉ tại Diệp Phàm! Là hấn làm tâm ta loạn quá nên ta mới có thể quên mất thói quen ấy, Cung Vô Song lập tức ngạo kiều mà âm thầm quy tội cho hấn.

"Vô Song, người làm ơn đừng đối xử với ta như vậy có được không? Người không phải là không rõ tình cảm của ta dành cho người, cho dù người không cảm kích ta cũng đành chấp nhận, thế nhưng làm ơn không cần cứ hễ thấy ta là đuổi đi được không? Tổng người cũng phải cho ta một cơ hội đi?"

Quý Minh Dương khuôn mặt từ tươi cười lúc ban đầu lập tức biến thành thương tâm cực kỳ, phảng phất nhận hết mọi ngược đãi của thế gian.

"Ta với người không thân, thỉnh người gọi tên ta cho đầy đủ" - Cung Vô Song giọng nói càng thêm lạnh lẽo, phảng phất có thể đóng băng mọi vật xung quanh.

Quý Minh Dương trực tiếp lờ đi câu nói vừa rồi của nàng, tiếng tục ra về thương tâm:

"Người có biết sáng nay ta cho người đặt 999 bông hoa hồng, để tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu của ta đối với người... Vốn ta trước đó tới công ty tìm người, biết đâu nhân viên lại nói người hôm nay không thể tới làm việc... Ta còn lo lắng người sinh bệnh, liền vội vã lập tức lái xe tới đây... Kết quả ta còn chưa kịp nói gì, người đã bắt ta cút đi" - hấn thao thao bất tuyệt, khuôn mặt liên tiếp vận vẹo theo lời nói, ai không rõ còn tưởng tình cảm một lòng của hấn bị Cung Vô Song tổn thương sâu sắc lắm đây.

Diệp Phàm đang ở trong phòng theo dõi hai người bằng thần thức cũng không khỏi âm thầm bội phục khả năng diễn xuất của Quý Minh Dương.

Hấn nổi lên hứng thú, vốn còn muốn tiếp tục nghe đơn xướng, thế nhưng Cung Vô Song đã đánh gãy:

"Hiện tại ta hơi mệt, người có thể đi về."

Đường như đã biết tính cách nàng vốn dĩ lạnh lẽo như vậy, Quý Minh Dương cũng không tức giận.

Ngược lại, hần dường như bình tĩnh, vội vã tiến tới nắm lấy cánh tay nàng, một bộ dạng thâm tình cùng lo lắng mà nói:

"Người bị sao vậy, có cần ta đưa đi khám bác sĩ không? Thôi chết, tại sao tay người lại lạnh ngắt như vậy, người đây là bị cảm rồi, mau mau ta đưa người đi bệnh viện để chữa trị"

Chạm được vào cánh tay của mỹ nhân, Quý Minh Dương không nhìn được có chút sung sướng, hần theo đuổi nàng nửa năm nay, đây vẫn là lần đầu tiên có cơ hội này.

Chỉ có chút luyến tiếc là nữ nhân lúc này không phải là tự động mà vẫn là hần thừa lúc nàng còn đang sững sờ chưa kịp phản ứng, sấn tới cầm lấy cánh tay non nớt, trông mượt mà vô cùng của nàng.

Hần không tự chủ được khẽ vuốt một cái.

Thần thức của Diệp Phàm vẫn luôn không dời khỏi nơi hai người nói chuyện, một màn mờ ám này lập tức bị hần bắt gặp.

Vốn còn định tiếp tục xem diễn, Diệp Phàm lập tức mất tâm tình này.

Hần lặn lội 90 vạn năm để có thể về tới gặp được Cung Vô Song, vẫn còn chưa được thân thiết với nàng một chút nào đâu.

Cư nhiên có một con kiến lại dám công khai nắm lấy tay lão bà của hần.

Mà không phải hần ghen, cứ nhìn vẻ mặt nàng lúc này đây lạnh tanh, thế nhưng là người chung sống với nàng lâu nhất, Diệp Phàm có thể nhìn rất rõ sự ghê tởm cùng ghét bỏ trong ánh mắt của nàng, chỉ là nàng nhẫn nhịn không kéo tay mình thoát ra khỏi Quý Minh Dương mà thôi.

Dám công khai động chạm nữ nhân của ta, tìm chết!

Diệp Phàm biết tại sao Cung Vô Song phải nhẫn, thế nhưng hần không cần.

Loáng một cái, hần đã xuất hiện tại phía sau lưng Cung Vô Song, một tay mau lẹ mà ôm lấy vòng eo thon nhỏ, lại mềm mại như bông của nàng.

Tay còn lại của hần nắm chặt lấy cổ tay của Quý Minh Dương, khẽ phát lực mà hất ra.

Hần chỉ dùng chưa đến một phần ti toàn bộ sức mạnh của mình, thế nhưng Quý Minh Dương vốn là kẻ hèn con kiến làm sao có thể chịu nổi, kêu to một tiếng, cảm giác xương cổ tay mình trên bờ bị bóp nát.

"Lão bà, tên hề này là ai?" - Diệp Phàm đảo nghịch thời không quay lại, đương nhiên biết, thế nhưng hần vẫn phải hỏi, tại kịch bản vốn là như vậy mà phát triển.

Tuy khung cảnh bất đồng, thời gian phát sinh cũng tình cờ sớm hơn, thế nhưng hần cũng không phải là Diệp Phàm tâm thương ngày nào 90 vạn năm về trước nữa, mọi việc ngay từ khi hần trở về đã chú định sẽ không còn giống như trước.

Giờ khắc này, hần là đạo diễn.

...

Cung Vô Song bỗng dưng thấy toàn bộ cơ thể của mình bị mất thăng bằng, sau đó phát hiện mình đang ngã vào lòng một nam nhân.

Nàng theo bản năng định vùng vẫy, thế nhưng nghe thấy giọng nói đậm đặc của Diệp Phàm cất lên phía sau, không hiểu sao mà xui quẻ khiến từ bỏ chống cự.

Trong khoảnh khắc hai cơ thể tiếp xúc, Cung Vô Song cảm giác như có chút tê tê, nhìn không được khẽ run người.

Nàng thấy mình toàn thân trở nên vô lực, hai chân không chịu được mà chùn xuống, thuận thế lao vào vòng ôm áp của Diệp Phàm

Theo bản năng khẽ nhăn cái mũi, Cung Vô Song bất ngờ phát hiện thêm một điều: cơ thể hần không có một chút mùi khó chịu, mà thay vào đó là một hương vị thật dễ ngủ, phảng phất như cái gió ấm áp ngày hè giữa tiết trời thu đã hơi se lạnh.

Nằm trong lòng Diệp Phàm, Cung Vô Song không hiểu cọng dây thần kinh nào hông mất mà toát ra vẻ nhu thuận hiếm thấy, gương mặt đỏ bừng, đầu óc phát ra một ý niệm điên cuồng, đó là hy vọng có thể như thế này đến vĩnh cửu.

Chỉ là, tiếng kêu to của Quý Minh Dương lập tức lôi nàng về với hiện tại.

Giật mình vì chính ý niệm của bản thân, Cung Vô Song vội vàng giầy thoát ra khỏi lòng Diệp Phàm. Tuy vậy, dưới cánh tay rắn chắc như thép của hắn, nàng chú định sẽ thất bại. Vùng vẫy hai cái không thấy có kết quả, nàng đành tạm thời từ bỏ, lại rúc ngược vào trong lồng ngực của hắn.

...

Hình ảnh này rơi vào trong mắt Quý Minh Dương chẳng khác nào hai người đang ve vãn đánh yêu.

Một ngọn lửa vô danh vô hình bị đốt bùng lên trong tâm can, hắn lập tức quên cả con đau vẫn còn đang âm ỉ, cả người không tự chủ được mà run rẩy dữ dội vì phải kìm nén những cảm xúc tiêu cực tự phát đang xâu xé lấy nhau.

Hắn tự hỏi, hắn điên cuồng đuổi theo mỹ nữ đã bao lâu, tất cả cũng chỉ nhận được một nét mặt vô cảm, cùng những lời lạnh tanh xa xôi...

Nếu không phải hắn có trong tay "lá bài" có thể đe dọa và áp chế nàng, hắn dám chắc nàng sẽ coi hắn như không tồn tại.

Đã không biết bao nhiêu lần hắn suýt không đủ kiên nhẫn mà chuốc tình được cho nàng, thế nhưng nghĩ tới việc sẽ không thể biến nàng trở thành nô lệ về cả thể xác lẫn linh hồn, hắn lập tức lại mất hứng mà thôi.

Thế mà bây giờ hắn đang thấy cái gì?

Thấy nàng vậy nhưng đỏ mặt!

Nàng đỏ mặt!

Trong vòng tay của một nam nhân khác!

Mà để hắn thêm không tưởng là, nam nhân này dù nhìn thế nào cũng thấy không ra một điểm đặc biệt, thuộc loại ném vào đám đông là chìm chìm tìm không ra...

Đây là chưa nói, hắn ăn mặc thật cổ quái.

Là cổ trang! Không phải lễ hội hay ngày gì đặc biệt, cũng không phải đang đóng phim hay diễn kịch... vậy mà hắn lại mặc cổ trang, trong cái xã hội hiện đại này.

Hít một hơi thật sâu, Quý Minh Dương gượng lên bàn tay không đau, ngón tay vươn ra mà chỉ về phía Diệp Phàm, khuôn mặt cương cứng khó khăn lắm mới hiện ra một nụ cười giả tạo để che lấp nội tâm lúc này đang điên cuồng vặn vẹo.

"Vô Song, hắn là ai?"

Cung Vô Song nhìn thấy biểu tình của Quý Minh Dương, không khỏi thầm hô "Không xong"

Nàng biết rõ, Quý Minh Dương bên ngoài luôn là một bộ ga lăng hào phóng, ăn mặc lượt là, hào hoa phong nhã, hành động tỏ ra rộng lượng lịch sự... thế nhưng bản chất cực kỳ nhỏ mọn, đáng khinh, lại cao ngạo, cậy vào gia tộc của mình có địa vị mà không đặt kẻ nào vào mắt, luôn coi bản thân mình cao hơn người khác nhất đẳng.

Hắn tuy tự xưng mình là người theo đuổi, thế nhưng Cung Vô Song biết rõ hắn âm thầm coi nàng như cảm luyến của bản thân, không từ thủ đoạn mà áp chế nàng, bắt nàng phải phản ứng lại hắn...

Nếu không vì chơi trò "tán gái", không vì muốn chiếm được cả tâm hồn nàng, nàng có thể khẳng định hắn đã dùng ám chiêu để đưa nàng lên giường hắn từ lâu.

Chưa hết, hắn người này cực kỳ mang thù, mà dựa vào thái độ hiện tại đã có thể thấy, hắn đã ghi hận Diệp Phàm, mà lý do không vì gì khác chính là do Diệp Phàm đang ôm nàng.

Đầu óc nhanh chóng nghĩ ra một câu giải thích, Cung Vô Song vội vã lên tiếng:

"Quý Minh Dương, người không cần hiểu lắm, hắn là..."

Chỉ là, nàng còn chưa kịp phân trần, một giọng nói lười biếng mà bá đạo đã cất lên, mạnh mẽ ngắt lời nàng:

"Ta là lão công của nàng, Diệp Phàm"

"Lão công? Vô Song, người đã kết hôn?"

Quý Minh Dương thu hồi nụ cười gượng gạo giả tạo hắn vừa mới cố mà nặn ra, ánh mắt gắt gao mà nhìn Diệp Phàm, trong mắt ánh lên một tia âm trầm, phảng phất như rắn độc đang để ý đến kẻ thù của mình.

Cung Vô Song trong lòng lúc này đã loạn thành một đoàn.

Một phần nàng vì ngỡ ngàng trước sự thay đổi thái độ đột ngột của Diệp Phàm, mới khi ngồi hai đứa với nhau còn hững hờ hờ hờ... vậy mà lập tức đã liền bá đạo ôm nàng vào lòng, còn cường thế tuyên bố mối quan hệ của hai đứa, cho dù rõ ràng trong tình huống này, nên giấu nhẹm đi mới là khôn ngoan.

Phần còn lại, nàng lập tức lo lắng không biết sẽ phải làm như thế nào để bình ổn con giận của Quý Minh Dương, nếu không thì không chỉ có nàng sẽ gặp rắc rối, mà tệ hơn là tính mạng của Diệp Phàm sẽ bị đe dọa.

Chính vì bản thân đang rối rắm nên Cung Vô Song không hề nhận ra, bất tri bất giác nàng đã đưa Diệp Phàm vào trong danh sách những người mà nàng quan tâm, không phải vì trách nhiệm, mà đó là tình cảm tự phát...

...

Bang!!!

Một tiếng độp chua chất vang lên trong không trung, làm Cung Vô Song vốn đang thất thần cũng không khỏi ngẩng đầu lên, ánh mắt dò tìm cội nguồn nơi phát ra tiếng động.

Chỉ thấy lúc này Quý Minh Dương loạng choạng lui lại hai ba bước, mặt trắng bệch ngã phịch xuống đất.

Một bên má của hắn đã sưng lên gấp đôi bình thường, trên đó còn nguyên năm dấu ngón tay hằn đỏ lựng.

Mà một cánh tay của Diệp Phàm thì vẫn đang lững lờ giữa không trung.

Không cần nói cũng biết là Diệp Phàm vừa cho Quý Minh Dương ăn một phát tát quay cuồng trời đất.

"Vô Song cũng là người dám gọi?" - hắn hờ hững vừa nói vừa rút tay về, biểu tình dường như chỉ là vừa tiện thể đập một con kiến.

Cung Vô Song nghe xong lời hắn nói, có chút sững sờ.

Cùng lúc này, có hai bóng người xuất hiện nơi sân trước.

"Tỷ tỷ!"

"Công tử!"

(Chờng xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Người là tông sư!

Diệp Phàm lãnh đạm đưa mắt quét qua hai bóng người vừa xuất hiện.

Đi phía trước là một lão già râu tóc đã trắng, mặc một bộ trang phục sẫm màu theo phong cách Tôn Trung Sơn. Hắn hai tay thông dong chấp phía sau lưng, từng bước đi hữu lực, có nhịp điệu, có thể thấy đây là một người biết võ.

Lão già vừa trông thấy Quý Minh Dương đang ngồi bệt trên nền đất, bước chân liền chững nửa nhịp, quay sang dùng ánh mắt âm lãnh liếc lấy Diệp Phàm cùng Cung Vô Song, sau đó mới hướng chủ tử nhà mình đi tới.

"Công tử"

Cung Vô Song bị ánh mắt của lão già làm cho cực kì mất tự nhiên, không tự chủ mà rúc vào trong lòng Diệp Phàm thêm một chút, trông nàng lúc này không khác gì một con tiểu miêu bị dọa sợ.

Diệp Phàm nội tâm khẽ cười, hắn biết Cung Vô Song lúc này mới thực sự là nàng, mà không phải hình tượng lãnh đạm lạnh lẽo cự người ngàn dặm mà nàng thường khoác lên để tự bảo vệ mình.

Đối với ánh mắt âm độc của lão già, Diệp Phàm nhìn cũng chưa thêm nhìn, hắn dời sự chú ý của mình sang đánh giá bóng người đang vồn vã tiến tới phía sau, miệng khẽ thốt lên một tiếng ngạc nhiên.

"Ân?"

Đó một nữ nhân - không, một thiếu nữ xinh đẹp có vóc dáng tha thướt, tuy không dụ hoặc người như Cung Vô Song nhưng cũng đã chớm nở, rõ ràng là một cái mỹ nhân phơi. Nàng đeo một chiếc kính râm to bự che kín hơn nửa khuôn mặt. Nói nàng là xinh đẹp, đó là do Diệp Phàm có thể sử dụng thần thức để xuyên qua lớp kính ngự trang kia; hẳn thấy được một gương mặt họa thủy có đến bảy, tám phần giống với Cung Vô Song, mặc dù còn những nét nghịch ngợm non nớt rõ ràng chưa rút đi.

Bên trên nàng mặc áo phong trắng cổ rộng hở một bên vai, bên dưới là váy ngắn cùng tất chân màu đen, chân đi một đôi bốt bằng da ôm tới bắp đùi cùng màu. Mái tóc màu đen được nàng vấn cao, khiến cho cả người toát ra khí chất thành thực vũ mị, thế nhưng không mất đi sự thanh thuần nghịch ngợm của nữ sinh mới lớn.

Để Diệp Phàm nghi hoặc là, cả một đời sống chung với Cung Vô Song, hẳn chưa hề gặp, hay nghe nàng nhắc đến bản thân có bất kì cái tỷ tỷ hay muội muội nào.

"Hàn Nguyệt?"

Cung Vô Song kinh nghi mà hô lên, nàng lúc này cũng đã chú ý tới hai người mới đột ngột xuất hiện. Nàng không có ấn tượng gì với lão già mặc đồ Tôn Trung Sơn, thế nhưng đối với thiếu nữ kia, nàng lại quen thuộc không thể quen thuộc hơn.

"Tỷ tỷ, xin chào" - thiếu nữ dừng bước trước mặt Cung Vô Song, tháo xuống cặp kính râm, để lộ ra một khuôn mặt tinh nghịch với đôi mắt tinh linh cùng hàm răng trắng nõn đang nhe ra cười.

Cung Hàn Nguyệt nhìn tỷ tỷ mình đang nhu thuận nằm trong lòng Diệp Phàm, ánh mắt lập tức tập trung vào người sau, con mắt đảo đi đảo lại vài lần, tỏ rõ thái độ "ta đang đánh giá người" - "Đây là..."

Cung Vô Song chợt nhớ ra tình trạng quần thái của mình, nàng thành công giãy mình ra khỏi vòng tay Diệp Phàm, chỉnh trang lại quần áo cho ngay ngắn. Diệp Phàm dù hơi luyến tiếc, thế nhưng hiện tại không cần thiết phải bá đạo ôm lấy mỹ nhân nữa, cũng liền thả lỏng tay mà tùy nàng.

Hắn hơi duỗi một cánh tay với Cung Hàn Nguyệt, đáp lời:

"Người hảo, ta là tỷ phụ người, Diệp Phàm"

Cung Hàn Nguyệt tròn mắt nhìn hắn, thế rồi ánh mắt của nàng lập tức chứa đầy vẻ u oán, lấy tay đập cánh tay của hắn xuống, miệng nhỏ chu ra:

"Không hảo"

Diệp Phàm - trước ánh mắt u oán của tiểu di tử, còn có ngay sau đó là ánh nhìn đầy dò hỏi xen cùng một tia sát khí của Cung Vô Song - lập tức có cảm giác hòa thượng cao quá sờ không thấy đầu (không hiểu chuyện gì đang xảy ra), trong lòng nghi hoặc ngày càng tăng.

Lần đầu tiên, hắn nghi ngờ không phải mình đảo ngược thời không quay lại 90 vạn năm trước về tới Địa Cầu, mà là đi nhầm sang một luồng thời không song song?

Trong một giây lát, không khí giữa ba người trở nên khá lúng túng và cổ quái.

Để rồi, lần đầu tiên, Diệp Phàm có cảm giác Quý Minh Dương thật ra là một người tốt, khi mà tiếng kêu chói tai của hắn giúp đánh vỡ khoảnh khắc mất tự nhiên vừa rồi.

"Tiểu tử, người cũng dám đánh ta?" - hắn ôm lấy bên má sung của mình, lồm cồm bò dậy, bất chấp hình tượng mà tru tréo - "Mình lão, ta muốn phé đi tứ chi của hắn" - hắn quay đầu lại nhìn lão già mặc đồ Tôn Trung Sơn, ngón tay chĩa vào Diệp Phàm mà rống lên.

Kì thực, trong một giây lát, Quý Minh Dương cực kì hoài nghi nhân sinh.

Là đứa con duy nhất của gia chủ Quý gia, từ nhỏ tới lớn, hắn được nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, ngay cả cha mẹ cũng luyến tiếc đánh hắn. Cũng chính do cái thói muốn gì được nấy, lại được bảo bọc cẩn thận, tính cách hắn mới nhỏ mọn lại vênh váo, ảo tưởng chính mình luôn hơn người khác nhất đẳng, ai cũng phải như một con chó cum cúp đuôi mà nghe theo lệnh mình.

Thế nên, khi bị Diệp Phàm cho một cái tát, Quý Minh Dương bất ngờ, sững sờ đến nỗi không thể ngay lập tức có phản ứng.

Nếu không phải hắn nhìn thấy Minh lão tiến vào, khả năng hắn cũng không dám vội hô to gọi nhỏ, hắn sợ lại bị ăn đánh.

Chỉ là Minh lão đã tới, hắn lập tức liền có người chống lưng, lập tức liền không cần lo tên dã tiểu tử kia sẽ đánh hắn... Bởi vậy, bản tính nhị thế tổ tức khắc quay lại với Quý Minh Dương, cho hắn lá gan dè dặt hô to gọi nhỏ.

"Phé đi tứ chi" - lão già được gọi là Minh lão nhàn nhạt nhắc lại, thế rồi hướng tới Diệp Phàm, cất giọng đậm mạc - "Tiểu tử, lão phu không nghĩ động thủ, người tự phé đi tứ chi của mình, lão phu tâm tình tốt sẽ tha cho người một mạng"

Nghe câu nói kiêu ngạo đến cực điểm ấy, Quý Minh Dương cũng phối hợp nở ra một nụ cười âm độc, phảng phất như đã thấy cảnh Diệp Phàm cắt răng

vận gãy tứ chi của bản thân, đôi mắt chứa đầy khuất nhục cùng không cam lòng.

Cung Vô Song sắc mặt tái nhợt, nàng đã từng tình cờ chứng kiến Minh lão một mình phong vân khinh đàm đã đảo một đội bảo tiêu hơn 30 người vũ trang đầy đủ. Biết Minh lão võ công biến thái như vậy, nàng không tin Diệp Phàm có thể là đối thủ của hắn.

Nàng nhìn về phía Diệp Phàm, không nhịn được nắm lấy cánh tay hắn...

Đôi môi nàng cắn chặt lại, ánh mắt đầy lo lắng cùng do dự, chỉ là sự do dự nhanh chóng được thay thế bằng ánh mắt kiên định cùng quyết tâm..

Không khí phảng phất như đông cứng trong vòng vài giây, thế nhưng một giọng cười lạnh lóe như chuông bạc thật không đúng thời điểm bỗng nhiên vang lên.

Tất cả mọi người không hẹn mà cùng quay về phía Cung Hàn Nguyệt, nàng lúc này đang cười đến run rẩy, một tay ôm lấy bụng, cúi gập người xuống mà cười.

"Lão già, ngươi vừa nói ngươi tha cho hắn một mạng?" - khó khăn lắm mới nín cười, Cung Hàn Nguyệt chọc chọc ngón tay trở về phía Diệp Phàm, hỏi Minh lão.

Minh lão tuy khó hiểu nàng cười cái gì ở đây, thế nhưng vẫn ngạo khí xung thiên mà đáp:

"Đúng vậy, nếu hắn tự giác biết điều tự phế bỏ tứ chi, hôm nay tha cho hắn không phải không thể"

Nghe được lời đáp lại của Minh lão, Cung Hàn Nguyệt kêu lên một tiếng, thế rồi vội vã bịt miệng. Chỉ là ở đây không có ai là ngu dốt, hiển nhiên đều nhìn ra nàng lúc này đang khó khăn lắm để kìm chế bản thân tiếp tục cười thành tiếng.

Thấy biểu hiện của Cung Hàn Nguyệt, đẹp qua một bụng nghi hoặc, Minh lão cảm thấy thế diện của mình đang bị một nha đầu quét sạch, ức chế một nỗi nàng có dung nhan cùng đáng người đều là dạng cực phẩm, chắc chắn đã bị Quý Minh Dương xếp vào hàng ngũ ngoạn vật của hắn, bản thân không tiện động thủ.

Lại nói, hắn cũng không bỏ được mặt mũi xuống đánh một nữ nhân trói gà không chặt.

Dồn nén tất cả bức tức cùng khó chịu sang phía Diệp Phàm, Minh lão mắt kiên nhẫn phe phẩy tay:

"Tiểu tử, ta không có thời gian dằng dãi với ngươi... Ta cho ngươi một cơ hội cuối, ta đếm đến 5, nếu đến lúc đó tiểu tử ngươi vẫn còn chưa tự phế bản thân, đừng trách ta không cho ngươi cơ hội"

Diệp Phàm vẫn không có phản ứng, dường như không nghe được, chỉ là ánh mắt hắn lúc này nhìn Minh lão không khác gì nhìn một con kiến ngu ngốc không biết phân lượng của mình.

Cung Hàn Nguyệt lúc này đã đứng thẳng người dậy, lấy tay quệt nước mắt, hài hước nhìn Diệp Phàm:

"Diệp Phàm, ngươi mau mau giải quyết hai con kiến phiền nhân này đi... không ta cười chết mất... Không được, không được, ta phải vào nhà trước đã, ta không nhìn được cười... ha ha ha..."

Trước khi mọi người kịp phản ứng, nàng đã nhanh chóng bước vào trong nhà.

Diệp Phàm ánh mắt đầy thâm ý nhìn về bóng người nhỏ xinh kia, trong lòng đã không có tâm trạng tiếp tục chơi đùa với hai chủ tớ Quý Minh Dương.

Khẽ vỗ lấy bàn tay mềm mại của nữ nhân, Diệp Phàm bóng người chợt quý dị biến mất trong cái nhìn kinh ngạc của Cung Vô Song.

Một cái chớp mắt sau, hắn đã đứng trước mặt Minh lão, lạnh lùng học ra một câu:

"Quy xuống"

Sau câu nói của hắn, Minh lão cả người run rẩy, không toát ra nổi một ý niệm phản kháng.

Uy áp từ trên người Diệp Phàm nhằm thẳng vào một mình hắn, làm hắn như đang nâng cả một tòa Thái Sơn.

Hắn có thể cảm nhận được từng tế bào đang truyền tới cơn đau thấu xương, cốt cách dường như đang rời khỏi vị trí; thế nhưng hắn chỉ có thể dùng hết sức bình sinh mà kiên trì lấy áp lực này.

Tất cả những cảm giác thượng đẳng của hắn lúc này được thay thế bằng nỗi sợ hãi vô biên.

Tông sư!

Hắn chưa gặp qua tông sư, thế nhưng chỉ dùng khí thế đã có thể khiến một võ giả cấp đại sư như hắn vô lực chống lại, chỉ có thể là tông sư!

Tức thì, Minh lão đôi chân không tự chủ được nhũn ra, hai đầu gối đập mạnh xuống đất. Hắn mở to mắt, trừng trừng mà nhìn Diệp Phàm, bộ dạng như

gặp quý.

"Người là tông sư!"

(Chương xong)

Tái bút: Mình là dân tập viết, văn phong có chút tạp, mong mọi người không ngại

Bất chợt có chút thay đổi cốt truyện giữa chừng, cần thiết phải sắp xếp lại ý tưởng cùng viết lại chương, khả năng ngày mai chỉ đăng được một chương.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Ma nữ Tử Nguyệt

Àn? Diệp Phàm nhướn mày, hắn vừa rồi mới nghe được Minh lão nhắc đến tông sư.

Chắc hẳn đó là một loại cảnh giới phân chia tại Địa Cầu?

Thần thức quét qua một thoáng, Diệp Phàm có thể nhận ra có một luồng khí đầy tạp chất đang vận chuyển trong cơ thể của Minh lão.

Bầu môi, hắn lập tức mất đi hứng thú tìm hiểu.

Cũng đúng, dù sao thì thiên địa ý chí nơi địa cầu vốn không cho phép có bất kì một tu sĩ nào có tu vi lớn hơn Lập giới đệ nhất cảnh tồn tại, so ra vẫn kém Diệp Phàm đến quá nhiều, hắn phát tay là có thể chấn áp.

Hiện tại, để cho hắn có hứng thú lớn nhất vẫn là tiểu di tử Cung Hàn Nguyệt

...

Lại nói đến công tử Quý Minh Dương, hắn lúc này ngơ ngác nhìn Minh lão đột nhiên quỳ rạp xuống dưới chân Diệp Phàm, đầu óc choáng váng.

Trong nhận thức của hắn, Minh lão là cận vệ lão cha bỏ giá cao thuê về để bảo hộ hắn, một thân thực lực kinh người, ít nhất hắn chưa bao giờ thấy Minh lão bại.

Đã từng, một lần nổi hứng lên đi săn trong rừng, hắn tận mắt nhìn thấy Minh lão tay không hạ gục một con gấu cái nổi điên...

Nhìn kĩ Diệp Phàm, Quý Minh Dương không tìm ra được bất kì một điểm đặc biệt nào từ nam nhân này, hắn tự tin khẳng định Diệp Phàm không thể nào lợi hại hơn con gấu cái hồi nào được.

Chỉ là không hiểu sao, Minh lão nói cái gì điên điên, tự nhiên lại muốn quỳ xuống...

Đưa mắt về phía Cung Vô Song, nhìn mỹ nhân yếu điệu đang chân chân nhìn Diệp Phàm, dáng vẻ lo lắng cùng bồn chồn, cái cảm giác ghen tị trong Quý Minh Dương lại bùng cháy lên, làm hai mắt hắn đỏ bừng. Hắn không kịp nghĩ cho thông suốt vì cái gì Minh lão lại quỳ xuống, hắn chỉ biết là hắn muốn phé đi tên đã loại kia, sau đó bất chấp mà ném Cung Vô Song lên giường, phát tiết vài ba lần cho hả giận...

"Minh lão! Ta không quan tâm người đang muốn chơi trò gì, ta hết kiên nhẫn rồi. Ta ra lệnh cho người ngay lập tức phé đi tiểu tử này, sau đó bắt lấy nàng" - hắn chỉ vào Cung Vô Song, gầm lên - "Hôm nay tiểu gia ta quyết định nàng có muốn lên giường cùng ta sẽ phải lên, có không muốn lên giường cùng ta cũng phải lên ~ Ta muốn hung hăng chà đạp nàng, tốt nhất là người đem theo cả tiểu tử kia, ta muốn làm nàng trước... A!!!!..."

Quý Minh Dương còn chưa kịp trình bày hết mộng tưởng của mình, hai tay liền vội vã ôm lấy miệng, thất thanh kêu lên một tiếng.

Chỉ là, dù hắn đã che lấy miệng, bất cứ ai đều vẫn thấy xuyên qua các kẽ tay có những dòng chất lỏng đỏ tươi đang nhanh chóng tuôn qua, chỉ trong chốc lát đã thấm đẫm hai bàn tay của Quý Minh Dương.

"Nhục ta nữ nhân, và miệng" - giọng nói của Diệp Phàm vang lên, rét run như cừu u địa ngục.

Hắn vừa rồi thuận tay nén vài cụm không khí thành hình viên đạn, quăng thẳng vào miệng của Quý Minh Dương, xóa đi nửa hàm răng của hắn.

Cung Vô Song có thể nói là nghịch lân của Diệp Phàm, dù cho biết rõ có hắn tại đây, không ai có thể đem nàng ra làm sao, thế nhưng nghe tới những lời lẽ kinh tởm của Quý Minh Dương, hắn thực phiền lòng.

Có lẽ, đó là do một đời trước hắn đã bắt lực không ngăn cản được hết thấy đi.

Hắn vẫn biết tâm cảnh mình không hoàn thiện, chỉ không ngờ rằng đụng tới Cung Vô Song, nó lại trở nên yếu ớt bất kham đến thế...

Âm thầm vận chuyển tâm kinh để cho nội tâm ổn định lại, hắn xác định một tấm vé đi Minh Phủ cho Quý Minh Dương trong ngày hôm nay.

Coi như lấy hắn để khai đao, để cả Lạc Việt chứng kiến sự trở lại của hắn đi.

"Ta cho ngươi một cơ hội tồn tại" - không để ý tới Quý Minh Dương nữa, hắn nhìn xuống nhìn xuống Minh lão, lười biếng hỏi.

Tuy thái độ của Diệp Phàm tùy ý đến cực điểm, thế nhưng rơi vào tai Minh lão chẳng khác nào nhóm lên cho hắn một tí hy vọng mong manh.

Gian nan ngược nhìn lên thiếu niên mới vài phút trước hắn còn khinh thường nhìn lại, Minh lão khó khăn cất lời:

"Cầu xin... tông sư... ta muốn sống"

"Phế đi năm chi của hắn, lại tự phế đan điền, ta cho ngươi một cơ hội lui ẩn dưỡng lão" - Diệp Phàm thu hồi uy áp, quay lưng lại đi về phía Cung Vô Song, để lại lời nói không chứa một tia thương hại.

Khoan bàn về bản thân hắn vô tình ra sao, riêng việc Minh lão theo chân Quý Minh Dương, tai họa không biết bao nhiêu nữ nhân, đã đủ để phán cho hắn tội chết rồi.

Diệp Phàm không giết hắn, chỉ là lười ra tay, cũng lười nhắc lên nhân quả với loại con kiến này thôi. Hắn biết rõ, loại người như Minh lão gây thù chuốc oán với không biết bao nhiêu người... chỉ cần hắn mất hết tu vi, tự dung sẽ có cừu nhân đến thay Diệp Phàm kết liễu sinh mệnh của hắn.

Minh lão nghe xong lời của Diệp Phàm, sắc mặt biến ảo không ngừng, thỉnh thoảng lại quay ra nhìn Quý Minh Dương, đôi mắt lộ ra ác độc quang mang không thêm che giấu.

Mấy năm gần đây, hắn dần dần bị tiền tai cùng quyền lực làm cho tha hóa, cam tâm đi làm cầu cho loại phế vật này không biết bao nhiêu lần, cuối cùng hôm nay cũng đập phải ván sắt.

Đúng là đi đêm lắm có ngày gặp ma.

Minh lão thờ dài, hồi hận không thôi, chỉ là đến nước này có nói gì cũng đã muộn.

Hắn nhìn bóng lưng của Diệp Phàm, tinh quang lóe lên, chỉ là đến cuối cùng cái gì cũng không dám làm, lồm cồm bò dậy.

...

Quý Minh Dương nhìn thấy Minh lão nói gì đó với Diệp Phàm, hắn bắt chập đau đớn căng tai lên nghe, tiếc là cái gì cũng không nghe được.

Thế rồi, hắn hoang mang nhìn thấy Minh lão nhìn về phía mình, ánh mắt oán độc, trầm nghĩ không tốt, vội vã đứng dậy mà chạy đi.

Hắn không có may mắn một chút khái niệm nào về sự việc đang xảy ra, hết thấy đều cực kì tà môn, thế nhưng bản năng sinh tồn báo hiệu cho hắn biết hắn cần phải trốn.

Chỉ là, hắn là cái nhị thể tổ ăn no chờ chết trên bụng nữ nhân, giờ phút này hoàn toàn lực bất tòng tâm; mới chạy được vài bước liền chân nọ đá chân kia, ngã lăn quay ra đất.

"Quý Minh Dương" - hắn rùng mình khi nghe thấy tiếng Minh lão gầm lên - "Con mẹ nó tại nhà ngươi háo sắc, cuối cùng hại ta hôm nay một thân thành tàn phế... Hôm nay ta không chém chết ngươi không thể."

...

Cung Vô Song đứng nhìn một màn vừa rồi, cảm giác có chút... như diễn kịch.

Vì sao nói vậy? Căn bản tại trông nó... không thật một chút nào hết.

Vì cái gì Minh lão trong mắt nàng vô công biến thái như vậy, cuối cùng lại quỳ sụp xuống trước mặt Diệp Phàm?

Vì cái gì Minh lão rõ ràng chuẩn bị phế đi tứ chi của Diệp Phàm, nhưng rồi lại như bị ăn bùa mê thuốc lú quay lại đánh đấm Quý Minh Dương?

...Tuy nàng không hiểu lắm, thế nhưng lấy trí tuệ của nàng có thể nhanh chóng kết luận, hết thảy những việc này đều có liên quan đến Diệp Phàm.

Tự dung, hình ảnh của Diệp Phàm trong mắt nàng trở nên thật thần bí...

Hồi tưởng lại ban nãy muội muội mình phản ứng khi nghe được Minh lão vọng ngôn đòi Diệp Phàm tự phế bản thân, nàng lại thêm một điều nghi hoặc.

Chả lẽ hai người đã gặp, hoặc nói, đã biết nhau? Vì cái gì muội muội mình ánh mắt nhìn vị hôn phu của mình lại u oán đến vậy?

"Còn thất thần cái gì, đi vào nhà"

Bỗng dung mái tóc của nàng bị một bàn tay to xoa cho rối tung, kéo nàng lại với hiện thực.

Đã thấy Diệp Phàm đứng trước mặt nàng, ánh mắt cung chiều không che giấu mà vỗ vỗ lấy đầu nàng.

Trước ánh mắt của hắn, bỗng dung Cung Vô Song cảm thấy hơi ngượng ngùng, mắt tự nhiên. Nàng cúi mặt xuống, tránh ra khỏi bàn tay của Diệp Phàm, vờ vuốt lại tóc để che giấu khuôn mặt hơi ửng đỏ của mình.

Diệp Phàm cười đậm đậm, bình tĩnh thu tay về.

"Người... quen muội muội ta?" - Cung Vô Song hỏi, khuôn mặt vẫn bị mái tóc dài che kín.

"Không quen, hôm nay là lần đầu ta gặp nàng" - Diệp Phàm đáp ngay lập tức, nghĩ cùng không cần nghĩ.

Chỉ là bản thân hắn trong lòng cũng nghi hoặc, làm sao Cung Hàn Nguyệt cư xử với hắn có vẻ hơi... thân cận quá mức, cứ như thể hai người đã quen nhau từ lâu rồi. Thậm chí nàng hiển nhiên còn ít nhiều biết đến năng lực của hắn, thế nên mới yên tâm cười không tìm không phôi như vậy.

"Vậy... cái kia, là sao?" - Cung Vô Song lúc này đã ngẩng đầu lên, lông mày nhăn sâu lại, thế nhưng vẫn nén ghê tởm mà duỗi tay ngọc chỉ ra phía kia, nơi Quý Minh Dương đang chu chéo thâm thiết, máu me cùng bùn đất đã khiến hắn trở nên ghê tởm và thâm hại hơn cả một tên ăn mày.

"Chó cắn chó mà thôi" - Hiển nhiên Diệp Phàm cũng không muốn giải thích nhiều.

Nhìn biểu tình của nữ nhân, quả đúng theo như ý nghĩ của hắn, lúc này vén lộ cho Cung Vô Song bức màn thế giới tu chân đầy máu me vẫn còn quá sớm.

Cung Vô Song nhấp nhấp môi, tựa hồ vẫn muốn nói cái gì rồi lại thôi, cuối cùng quay đầu đi vào nhà.

Diệp Phàm tiếu tiếu, cũng theo chân nàng bước vào, không buồn liếc nhìn tới hai chủ tử Quý Minh Dương một cái.

"Nhớ lấy, người tự phế tu vi, sau đó đem theo hắn cút về Quý gia. Báo cho bọn họ, cái mạng của Quý Minh Dương đêm nay ta tới thu, cùng với cả thành ý bồi thường nữa" - hắn truyền âm cho một mình Minh lão nghe được.

...

Một nháo như vậy, Cung Vô Song cùng Diệp Phàm đều ấn ý không nhắc lại chuyện ly hôn nữa.

Qua chuyện của Quý Minh Dương, Cung Vô Song nhận ra đã quá trễ để rút lui, Diệp Phàm có muốn hay không muốn cũng đã bị dính vào vòng xoáy đầu tranh, ly hôn lúc này đã không để làm gì.

Về phần Diệp Phàm, hiển nhiên hắn sẽ không đòi nào ly hôn cùng nàng rồi. Nói đùa, hắn vượt qua 90 vạn năm về đây, nguyên nhân chính vẫn vì bồi nàng, làm sao có thể tự dung ly hôn.

Hai người ấn ý cùng không nói gì mà ngồi thưởng trà; về phần Cung Hàn Nguyệt, hai người cũng không quá bận tâm tới nàng.

Sau một tuần trà, Cung Vô Song đứng lên

"Ta đi công ty"

"Ta đi cùng người" - Diệp Phàm hạ tách trà trên tay xuống, nhẹ nhàng nói.

"Tỷ tỷ, người cho ta mượn tỷ phụ một buổi chiều nga, ta muốn hắn đưa ta đi mua đồ" - đúng lúc này, cái đầu nhỏ của Cung Hàn Nguyệt thò ra từ trên tầng, nũng nịu nói.

"Người đi trông Hàn Nguyệt, ta một mình qua công ty là được" - Cung Vô Song đang chần chờ, nghe được muội muội mình đòi người, vội vã đá hắn qua.

Một buổi này, Diệp Phàm bá đạo cùng bí ẩn đã thay đổi hoàn toàn cách nhìn của nàng với hắn; do vậy nàng cần cẩn thận suy nghĩ lại một chút, đương nhiên sẽ không muốn đối mặt với hắn vào lúc này.

Diệp Phàm cũng không cưỡng cầu, vui vẻ đáp ứng. Đối với hắn, muốn đi với Cung Vô Song hay với Cung Hàn Nguyệt đều không quan trọng bằng Cung Vô Song muốn hắn đi với ai.

Ai bảo nàng là lão bà hắn đâu, không sùng thì biết làm gì bây giờ.

...

Nhìn chiếc BMW màu trắng của Cung Vô Song biến mất khỏi tầm mắt, Diệp Phàm quay trở lại sofa, tự mình thưởng trà, trầm ngâm nhìn Cung Hàn Nguyệt đang chăm chú bấm bấm trên chiếc điện thoại Iphone 8 của mình.

Đường như cảm nhận được ánh mắt của hắn, nàng ngược lên nhìn, nghịch ngợm cười:

"Ta biết ta đẹp khuynh quốc khuynh thành, thế nhưng người nhìn ta chăm chăm như vậy, ta ngượng ngùng nha"

Diệp Phàm không nhịn được phun ra ngụm trà trong mồm mình, ho sặc sụa.

Câu nói này không phải nên là phe nam nhân chúng ta tự luyện mới nên nói ra hay sao?

Đường đường Tiêu Dao Phủ Chủ Tiên Đế Diệp Trường Sinh, vậy mà mới hôm đầu tiên gặp mặt tiểu di tử đã bị nàng làm cho sặc nước trà, nói ra thật mất mặt... Diệp Phàm ai oán nghĩ thầm.

"Rốt cục..." - ho một hồi, hắn mới quay lại đối diện với Cung Hàn Nguyệt, quyết định nói ra nghi vấn trong lòng.

Thế nhưng, hắn chưa kịp nói hết câu, ánh mắt đã co rút lại nhìn thiếu nữ trước mặt.

Chỉ thấy nàng từ lúc nào đã đổi một trang phục khác, không còn là bộ váy áo mang đầy hơi thở đô thị nữa, mà là một bộ váy dài cổ trang màu đen tuyền, nơi eo có thắt một dải lụa.

Khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành kia cũng đã bị một mảnh khăn đen che khuất, chỉ để lại đôi mắt sáng long lanh như sao trời.

Nổi bật hơn cả, đó là mái tóc vốn được vấn cao nay đã được thả dài, biến thành màu tím yêu dị.

"Hi hi... tỷ phu, bây giờ nhận ra ta sao?" - nàng cười hi hi, bộ dạng muốn bao nhiêu vô tội có bấy nhiêu vô tội.

Vậy mà, cơ hồ đã có hơn 50 vạn năm không thất thố, bây giờ Diệp Phàm cũng không kìm chế được mà thốt lên:

"Ma nữ Từ Nguyệt"

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Hôn

Nhìn thấy dáng vẻ thất thố của Diệp Phàm, Cung Hàn Nguyệt thoải mái duỗi mình trong ghế sofa, vỗ hai tay vào nhau, tươi cười:

"Bingo!!!"

Thế rồi nhìn thấy hắn cả cơ thể đang căng cứng, sẵn sàng rơi vào trạng thái chiến đấu bất kì lúc nào, nàng phẩy phẩy tay:

"Thư giãn đi. Nếu ta muốn động thủ thì đã không chờ đến lúc này"

Diệp Phàm hơi nhú nhú mày, thế rồi cũng thả lỏng người dựa ngược vào sofa, thăm chấp nhận lời nàng nói.

Cũng không trách hắn vừa rồi có phản ứng mãnh liệt như vậy, phải biết Từ Nguyệt được ngầm chấp nhận là toàn bộ thượng thiên đệ nhất cao thủ.

Nơi thượng thiên, không chỉ có Tiên Giới, mà còn có Ma giới, Yêu giới cùng tồn tại. Tam giới từ trước đến giờ không thiếu tranh chấp, tuy chỉ giới hạn ở quy mô nhỏ, không gây ra giới chiến.

Bản chất cảnh giới tu luyện là như nhau, chỉ khác biệt là Tiên giới thì tu tiên, tộc nhân chủ yếu là Nhân tộc, Ma giới là tu ma, tộc nhân chủ yếu đương nhiên là Ma tộc.

Còn Yêu giới là một tồn tại đặc biệt, tu tiên cũng có mà tu ma cũng tồn tại, đặc điểm chung duy nhất là tất cả đều thuộc yêu thú.

Giới thiệu sơ qua như vậy để thấy, Từ Nguyệt muốn an ổn ngồi ở vị trí đệ nhất về chiến lực tại thượng thiên cần có thực lực khủng bố đến như thế nào.

Nói tới, Diệp Phàm cũng đã qua chiêu với Từ Nguyệt vài lần, gần đây nhất đã cách suýt soát có 5 vạn năm, khi đó hắn cũng đã là Tiên giới đệ nhất nhân, vậy mà chỉ có thể đánh ngang tay với nàng, cho dù nàng tại thời điểm đó kém hắn những hai tiểu cảnh giới.

Diệp Phàm có thể khẳng định, hiện tại Tử Nguyệt chỉ cần một bàn tay là có thể chấn áp hắn, chính vì vậy hắn mới có chút thất thố.

...

Cung Hàn Nguyệt búng tay một cái, trang phục trên người nàng lập tức biến lại thành áo phông trắng cùng chân váy màu đen, chỉ là mái tóc cùng gương mặt của nàng vẫn giữ nguyên như vừa rồi.

Trông này lúc này giống Cung Vô Song y như đúc, không còn chút nét ngây ngô mới lớn nào như ban nãy... đương nhiên không kể màu tóc.

"Nếu không phải sợ rằng ban nãy khi tỷ nhìn thấy mái tóc tím của ta sẽ chất vấn lên xuống, ta mới lười ngụy trang chúng thành màu đen ~ phiền chết người" - nàng vừa vuốt vuốt tóc vừa lầm bầm.

Xác định nàng không có ý định động thủ, Diệp Phàm cũng yên tâm, nhưng rồi lập tức hắn lại tìm ra được vấn đề mới.

Nàng thật sự là muội muội của Cung Vô Song? Mới rồi Diệp Phàm còn tưởng nàng thông qua thần niệm nhiễu loạn ký ức của Cung Vô Song, từ đó tạo ra một thân phận giả. Tử Nguyệt là Mị Ma, chuyên môn về mị hoặc cùng ảnh hưởng đến tinh thần của người khác, thực lực của nàng lại cao hơn hẳn một mảng, thế nên tránh khỏi tai mắt hắn thậm chí động chân động tay với Cung Vô Song cũng không phải không có khả năng.

Chỉ là bây giờ xem ra không giống.

Hắn cẩn thận dùng thần niệm tra xét khuôn mặt nàng, khẳng định không có dấu vết của dịch dung hay sử dụng qua ảo thuật gây nhiễu loạn tầm nhìn.

Thế nhưng... nếu nàng thực sự muội muội của lão bà hắn, vậy vì sao hắn suốt một đời trước ở chung với nàng lại không gặp đâu?

"Người thực sự là muội muội của Vô Song?" - không nghĩ ra, đơn giản hắn cũng không thêm nghĩ nữa, mà trực tiếp hỏi để xác nhận.

Cung Hàn Nguyệt lờm lờm một cái phong tình vạn chủng, ra điều "người có thể không cần hỏi vấn đề ngu ngốc đấy được không?"

Diệp Phàm cười trừ, xem ra hắn lo lắng nhiều, làm gì có ai đặt tới Đế vị lại vì một lời nói dối con con cam tâm tình nguyện gọi một người thường là tỷ tỷ bao giờ.

Mặc dù câu hỏi của hắn chưa có một lời giải toàn vẹn, thế nhưng chỉ cần xác định Tử Nguyệt - không, phải gọi là Cung Hàn Nguyệt - sẽ không gây hại tới Cung Vô Song, hắn đã an lòng cái tâm.

Tự nhiên hứng thú bưng bưng, hắn chỉ vào tóc nàng, hỏi:

"Vậy lát nữa khi nàng về nhìn thấy tóc người màu tím như vậy, chả lẽ sẽ không chất vấn?"

"Đương nhiên có" - Cung Hàn Nguyệt băng quơ đáp - "Thế nhưng lúc đấy ta bảo "tỷ phụ thấy đẹp nên bảo ta nhuộm" chả phải là được rồi?"

Không hổ danh ma nữ! Khóe miệng co quắp, Diệp Phàm phun ra được hai từ: "Người giỏi!"

Bất chợt, Cung Hàn Nguyệt đứng dậy, đi vòng qua cái bàn, an vị cạnh hắn.

Thế rồi trước sự sững sờ của Diệp Phàm, nàng hồn nhiên nâng đôi chân đặt lên trên đùi hắn. Chân nàng thon dài, làn da trắng muốt được giấu sau lớp tất chân màu đen trông càng thêm mê người...

Diệp Phàm hiểu rõ nàng đơn giản đang đùa nghịch mình, liền mặc kệ, nâng chén trà đặt lên môi, khẽ hớp một ngụm.

Hắn biết mình không đánh lại nàng, bây giờ lại thêm thân phận nàng là tiểu di tử, đơn giản mặc nàng muốn làm gì thì làm, chỉ cần không chạm tới điểm mấu chốt, hắn sẽ không lên tiếng.

"Người có vẻ như không tò mò vì sao ta lại có thể xuất hiện ở đây nhỉ"

Nhẹ nhàng quấy quấy bàn chân trên đùi hắn, Cung Hàn Nguyệt nói.

"Ta biết người sẽ chủ động nói ra"

Diệp Phàm quay mặt lại nhìn nàng đang thích ý ngả người vào tay ghế, đôi mắt lim dim nhìn mình, đáp.

"Hào đi... Thực ra cũng không có gì để nói, do người trở về nên ta cũng bắt buộc phải về thôi" - Cung Hàn Nguyệt nhún vai, hững hờ đưa ra một đáp án.

"..."

Diệp Phàm có chút vô ngữ, thế nào là do hấn trở về nên nàng cũng phải trở về?

Trọng điểm là, hấn không định hỏi vì sao nàng lại trở về, cái hấn quan tâm ở đây là bằng cách nào nàng có thể trở về giống như hấn. Hấn tin tưởng Cung Hàn Nguyệt không tu luyện pháp tắc không gian hay thời gian, tại hấn không tìm ra được bất kì một sự cộng minh nào khi tiếp xúc với nàng.

Như nhận ra hấn đang nghĩ gì, Cung Hàn Nguyệt hơi cong môi đỏ lên

"Chứ ngươi tưởng chỉ cần tu luyện pháp tắc không gian và thời gian là có thể tự do du lịch không thời gian? Không nói đến ngươi cần thuyết phải đưa cả hai loại pháp tắc cùng đạt tới cảnh giới lô hòa thuần thanh mới có thể mở ra thời không chỉ lộ; chỉ riêng việc mỗi lần xé mở, ngươi bắt buộc phải mang theo mỗi chủng tộc còn lại một tu giả có cảnh giới tương đương bản thân, ngươi mới có thể xuyên qua thời không chỉ lộ mà không bị Thiên Đạo xé tan thành những mảnh nhỏ..."

(Tu luyện pháp tắc cũng như võ kỹ, thân pháp,... sẽ đều có 5 cảnh giới (giai đoạn) là: Sơ Khuy Môn Kính, Lược Hữu Sở Thành, Đẳng Đường Nhập Thất, Giá Khinh Tự Thục, Lô Hòa Thuần Thanh)

"Thiên Đạo?" - Diệp Phàm thắc mắc.

"Đúng, Thiên Đạo của thượng thiên, bao trùm lên Thiên Đạo của từng giới trong tam giới. Điều đáng sợ nhất của việc nghịch đảo không thời gian không phải là không gian cùng thời gian loạn luân, hay vùng hư vô, mà đó là ý chí của Thiên Đạo.

Việc ngươi du lịch không thời gian hoàn toàn có thể thay đổi quỹ đạo vận mệnh của rất nhiều sinh mệnh, đặc biệt là vận mệnh của những sinh mệnh có liên quan mật thiết tới ngươi. Để cho kết quả dòng lịch sử không bị xáo trộn quá nhiều khiến Thiên Đạo bị thương, bản thân Thiên Đạo cần phải kiểm soát chặt chẽ và diệt trừ những yếu tố có khả năng này.

Nói đơn giản, thử tưởng tượng bây giờ ngươi bồi dưỡng cho tỷ tỷ Vô Song cùng cha mẹ ngươi đều thành Tiên Đế, có phải trật tự của tam giới lập tức sẽ bị mất cân bằng? Ngươi có dám khẳng định lúc đó Tiên giới sẽ không có dã tâm muốn xâm lược hai giới còn lại? Hay là hai giới còn lại sẽ không liên minh phát động chiến tranh để tiêu diệt trước mối tai họa ngầm từ Tiên giới? Lập tức ngươi có thể nhìn thấy việc ngươi muốn quay lại gặp tỷ tỷ cuối cùng sẽ có thể gây ra một sự thay đổi cực lớn tới bố cục tam giới, cũng trực tiếp ảnh hưởng tới sự cân bằng của Thiên Đạo."

"Nói vậy, căn bản Thiên Đạo sẽ diệt trừ toàn bộ những ai có ý định mở ra thời không chỉ lộ... Vậy tại sao ta vẫn thành công? - Diệp Phàm im lặng nửa ngày, chậm rãi tiêu hóa cùng phân tích nguồn thông tin mới đạt được, cuối cùng mới hỏi.

Cung Hàn Nguyệt vớ lấy một miếng bánh ngọt ở trên bàn, cắn một ngụm, mới tiếp tục:

"Khoan hãy nói tới ngươi... Ban này ta nói tới mỗi lần xé mở, ngươi bắt buộc phải mang theo mỗi chủng tộc còn lại một tu giả có cảnh giới tương đương bản thân, ngươi mới có thể xuyên qua thời không chỉ lộ mà không bị Thiên Đạo xé tan thành những mảnh nhỏ... Cái này ta cũng chỉ tình cờ được đọc qua trong một tấm bia đá đặt tại một động phủ từ thời viễn cổ, căn bản không có gì chứng thực. Thế nhưng theo ta suy đoán, hấn là đứng đến tám chín phần mười..."

Lúc đó, ta đang tu luyện, bỗng dưng không gian trước mặt ta nứt toác ra, thế rồi có một lực hút mà ta không có chút sức phản kháng ngạnh kéo ta vào trong... đến lúc thoát được ra khỏi thì đã tới Địa Cầu, lại còn rơi xuống ngay tại trong khuôn viên biệt thự này nữa..." - nói đến cuối, Cung Hàn Nguyệt thập phần buồn bực.

Diệp Phàm nghe xong, mặc dù không rõ nàng lấy đâu ra tự tin khẳng định tấm bia kia là đúng, thế nhưng hấn có thể chắc chắn rằng khi mình nghịch đảo không thời gian quay về, Cung Hàn Nguyệt, vì một nguyên nhân thần bí nào đó, cũng bị kéo theo...

Hấn không biết nàng có giống như hấn, muốn quay trở lại quá khứ, quay về Địa Cầu không, thế nhưng bị lôi đi đột ngột thế kia, chắc hấn ai cũng khó chịu đi...

Tự dưng Diệp Phàm cảm thấy có chút xin lỗi nàng.

Khoan đã!!!

Cung Hàn Nguyệt mới nói, cần có một tu sĩ thuộc mỗi chủng tộc, chả nhẽ...

Nhìn thấy sắc mặt ngưng trọng của Diệp Phàm, Cung Hàn Nguyệt gật đầu:

"Đúng vậy, hiện tại đã có một Yêu Đế lọt vào Địa Cầu"

Thế rồi nàng nói tiếp:

"Bất quá, ta phát hiện nàng trong lúc bị ngạnh kéo lại đây đã bị hư vô phong bạo làm cho trọng thương, hiện tại chắc hấn đã tìm một động phủ chữa thương, trong một thời gian ngắn sẽ không có việc gì... Về tình huống của ngươi..." - Cung Hàn Nguyệt cắn nhẹ môi, do dự.

"Tình huống của ta làm sao?" - Diệp Phàm thấy nàng chần chừ không nói, bèn hỏi.

"Ngươi, lại sát đây" - nàng vẫy vẫy tay.

Diệp Phàm nghi hoặc ghé mặt lại.

Cung Hàn Nguyệt thành linh với hai cánh tay quàng qua cổ Diệp Phàm, kéo hắn về phía mình.

Bản thân nàng hơi nhồm người dậy, đôi mắt khẽ đóng.

Thế rồi..

Hai cặp môi khẽ chạm vào nhau.

Nàng hôn hắn.

(Chương xong).

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Đây là định nháo kiểu gì?

Cảnh báo: Chương này có chút "nhảy cảm", nếu ai không thích đọc có thể lướt qua, sẽ không ảnh hưởng quá nhiều tới cốt truyện. Ở chương tiếp, một số sự việc móc nối tới cốt truyện của chương này sẽ được nhắc lại ~ Chương kế sẽ bắt đầu đề cập tới việc tu luyện.

Diệp Phàm bị một hôn làm cho đầu óc trống rỗng, đôi mắt tròn tròn mà nhìn gương mặt mỹ nhân cách hắn không tới một phân kia, phảng phất như thấy mình đang hôn Cung Vô Song.

Đôi môi của mỹ nữ vừa mềm vừa ngọt, tròn tròn lại hơi lạnh lẽo, làm cho người ta thập phần mê luyến.

Hắn bản năng vừa định đáp lại, bỗng dung hoảng hốt mà dừng.

Bối, người đang hôn hắn, là Cung Hàn Nguyệt.

Nhận ra Diệp Phàm khác thường, nàng run run hai hàng mi, khẽ mở mắt.

Nhìn vào mắt nàng một thoáng, hắn tâm thần run rẩy, biết rằng nữ nhân này đang thi triển mị thuật, vội vã đẩy nàng ra.

Chỉ là vừa dùng sức, Diệp Phàm kinh sợ phát hiện đan điền cùng tiên anh của mình đều bị những sợi dây xích màu hồng nhạt phong ấn.

"Chúc mừng, ngươi đã trúng Khổng Tâm Ấn, từ bây giờ ngươi không còn thuộc về chính mình"

Đôi môi mềm mại của Cung Hàn Nguyệt dứt ra khỏi môi hắn, để lại một tia nước bọt lấp lánh trong không trung.

Nàng mỉm cười, cực kì xinh đẹp, tuyên bố.

Diệp Phàm không biết Khổng Tâm Ấn là cái gì, thế nhưng dựa vào lời nói của nàng, khẳng định không phải chỉ là phong ấn tu vi tầm thường.

Tiên anh bị phong ấn làm thần thức của hắn suy yếu trên diện rộng, ấy là chưa kể bị mất đi khả năng dùng thần thức để công kích.

Để hắn ngạc nhiên, đó là mặc cho hắn dùng tiên lực đâm phá như thế nào, những sợi dây xích kia vẫn may mắn không có chút nào sút mẻ, khiến cho hắn không thể rút ra được một tia tiên lực nào từ đan điền.

....

Đương nhiên, hắn khẳng định được Cung Hàn Nguyệt lúc này chỉ đơn thuần là nghịch ngợm, có lẽ là để trả thù hắn khiến nàng đang yên đang lành bị kéo vào thời không chi lộ, quay trở lại Địa Cầu mà thôi.

Dùng chiến lực của nàng, giết chết hắn cũng không khó, nếu nàng thật có sát tâm, cũng không cần phải phức tạp thế này.

Gương mặt Cung Hàn Nguyệt không hiểu sao hơi đỏ lên, có chút thẹn thùng, làm nàng càng thêm yêu kiều, mị hoặc. Nàng từ từ dán mình lại gần hắn, một không khí kiều diễm từ từ nảy sinh.

"Nam nhân, đến lúc ngươi cần thực hiện lời hứa của mình." - Cung Hàn Nguyệt liếm liếm đôi môi, đầy dụ hoặc.

Nàng không chờ Diệp Phàm kịp phản ứng lại, liền leo lên đùi hắn, ghé sát miệng vào tai hắn mà thổi một ngụm, khiến Diệp Phàm không nhận được rằng

mình một cái, dục hỏa đã bị bắc lên.

Nếu là đối mặt với mỹ nữ thì cũng thôi, có nhan sắc kiều diễm đến mấy hấn vẫn tự tin định lực của mình trấn trụ được.

Thế nhưng trước mặt hấn lúc này là Ma Nữ Tử Nguyệt, nếu tu vi hấn còn ở, có lẽ còn có thể chống cự mị thuật của nàng một hai, chứ còn như bây giờ...

Chỉ là hấn vẫn không tài nào hiểu được.

Hấn đã hứa với nàng cái gì? Hồi nào?

"Xem ra là ngươi đã quên" - Cung Hàn Nguyệt giọng nói đầy u oán, đôi tay bắt đầu mon chón trên má hấn, mà hấn lúc này hữu tâm vô lực phản kháng.

Mùi thơm từ cơ thể nàng thoảng thoảng sộc vào mũi hấn, làm thần trí của Diệp Phàm trở nên mê mê tỉnh tỉnh.

Cũng không trách, dù cho vẫn còn tại trạng thái đỉnh, Diệp Phàm cũng không dám lơ là, tại hấn biết chỉ cần một chút không cẩn thận thôi, hấn sẽ bị Cung Hàn Nguyệt khai triển mị thuật cho điên đảo tâm thần.

Đừng nói hiện tại hấn một thân tu vi cùng thần thức đều bị phong ấn, chẳng khác nào phạm nhân

Thần trí của hấn bắt đầu lơ mờ, Diệp Phàm cảm nhận được một ngọn lửa vô hình đang cháy lên nơi hạ thân, thúc dục hấn lao vào sa ngã.

Thôi tỉnh thuật.

Hấn khóc không ra nước mắt, đây là định nháo kiểu gì?

Cấn mạnh đến đầu lưỡi bật máu, Diệp Phàm thoáng khôi phục chút thần trí, vuron hai tay tách nàng ra, nói:

"Hàn Nguyệt, không được nháo nữa, Vô Song nàng sẽ... Ngộ..."

Không để hấn nói hết, Cung Hàn Nguyệt lại dán lại đây, dùng đôi môi của nàng để ngăn chặn.

"Là ta tình nguyện, tỷ tỷ sẽ không nói gì" - giọng nói của nàng vang lên trong đầu Diệp Phàm, nhẹ nhàng nhưng kiên quyết.

Diệp Phàm không phải hòa thượng vô sắc niệm không gần nữ nhân, tương phản hấn vẫn có vài cái hồng nhan. Hiện tại bị dục hỏa thiêu đốt, lại thêm lời nói của Cung Hàn Nguyệt khiến hấn không bận tâm được nhiều đến thế.

"Ngươi khẳng định?" - Hấn lại đẩy nàng ra thêm một lần nữa, dùng một tia thanh tỉnh duy nhất của mình mà hỏi.

Nàng bị hấn đẩy ra cũng không nói, chỉ chăm chú dùng đôi mắt đẹp như thu thủy để trả lời.

"Thu hồi mị thuật của ngươi đi, ta không thích" - nhìn ra một tia kiên quyết như là chấp niệm của nàng, hấn thở dài, buông ra một câu.

Tuy vẫn không nhớ được đã cùng nàng ước hẹn điều gì, Diệp Phàm trong lòng cũng đã suy đoán được thất thất bát bát.

Cung Hàn Nguyệt nghe thấy, nở nụ cười xinh đẹp, khuynh quốc khuynh thành. Mặc dù đã không pha trộn một chút mị thuật nào, thế nhưng nhìn đến gương mặt đỏ ửng, cơ thể với những đường cong dụ hoặc kia, lại thêm nụ cười điên đảo chúng sinh của nàng, Diệp Phàm gằm nhẹ lên một tiếng, không tiếp tục đề nén dục vọng của mình.

Hấn bắt lấy hai vai nàng, hung hăng kéo nàng vào trong lòng.

Cung Hàn Nguyệt cũng không phản kháng, thuận theo rúc vào trong lòng hấn, không nhịn được ngâm khẽ một tiếng.

Tiếng kêu như que diêm đốt bùng lên dục hỏa của Diệp Phàm, hấn lật ngược mình mà đè nàng xuống dưới.

Chỉ là, tu vi của hấn không có, nàng ngược lại vẫn còn nguyên, thế nên hấn không những thành công, tương phản bị đè ép xuống dưới.

...

Diệp Phàm và Cung Hàn Nguyệt nhanh chóng cuốn thành một đám, váy áo của nàng đã bị hấn thô bạo kéo xuống hơn nửa, để lộ ra một khung cảnh tuyệt mỹ, một sự tạo hóa của tự nhiên.

Nửa trên cơ thể nàng hoàn mỹ bày ra trước mắt hấn, trắng muốt, da dẻ căng mịn nhìn lấp lánh dưới ánh sáng trong phòng. Cặp tiểu bạch thỏ không quá hùng vĩ nhưng hoàn hảo hợp với thân hình yêu điệu của nàng, ngạo nghễ nhô lên, kiều nữ đỏ hồng như hai hạt đào nhỏ.

Phía dưới, mập mờ sau lớp tất chân là chiếc quần lót chữ T viền ren đen, câu dẫn cực điểm. Làn da trắng nõn của nàng ẩn hiện sau lớp lụa đen mỏng dính càng khiến thêm câu hồn thực phách. Đôi chân dài thẳng khấp chặt, khề khàng cọ sát vào nhau, từng chút nước ẩm muối chảy ra đã làm ướt một

mảng đôi tất đen, một mùi mập mờ thoang thoảng khiến người ta loạn mê.

Đôi mắt Cung Hàn Nguyệt trở nên mê ly, mặt đỏ lựng, hơi thở như lan, khẽ rên rỉ.

Cái lưỡi nàng như con xà nhỏ xâm nhập vào trong mồm Diệp Phàm, ngậm lấy cái lưỡi hắn, triệt để cuốn thành một đoàn. Hai tay nàng cùng lúc lần mò thoát ra bộ đồ cổ trang...

...

Nàng ngồi lên người hắn, nhẹ nhàng uốn éo theo một nhịp điệu không tên nào đó.

Thế rồi, dường như quyết định, Cung Hàn Nguyệt hơi nhếch người lên, để rồi hung hăng ngồi xuống...

Ngâm to lên một tiếng, đôi chân ngọc của nàng hơi giật giật... Một luồng đấm nhói từ dưới thân truyền đến, để cho nàng một thoáng chốc thanh tỉnh, cũng khiến nàng nước mắt khẽ chảy ra, không biết do đau, vẫn là do hạnh phúc, sau đó, một vệt máu bắn ra, rớt trên chiếc áo phong trắng...

...

Mây mưa bao lâu, bản thân Diệp Phàm cũng không biết. Cứ việc tu vi bị phong ấn, thế nhưng trong việc này sức chiến đấu của hắn vẫn luôn cường đại.

Lúc hắn lấy lại được ý thức thanh tỉnh, cảm giác đầu tiên truyền đến là hạ thân đau đớn cùng tê dại.

Hắn nhìn qua khung cửa sổ, lúc này trời đã ngả sang sắc vàng của ánh chiều tà.

Quay lại nhìn Cung Hàn Nguyệt nằm trong ngực mình cuộn tròn như con tiểu lười miều ngon lành ngủ, ánh mắt hắn phức tạp, không cảm cười khổ.

Phát sinh quan hệ với nữ nhân mới gặp lần đầu, không phải hắn chưa từng làm, thế nhưng nàng là tiểu di tử của mình thì lại hoàn toàn khác.

Tuy rằng là nàng chủ động.

Thiệt tình, nàng đây là định nháo kiểu gì?

(Chương xong).

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Âm Dương Luân Hồi Quyết

Mắt thấy đã muộn, có lẽ Cung Vô Song sắp về, Diệp Phàm tính toán đi nấu bữa tối.

Một đời trước, người làm cơm vẫn luôn là nàng, do vậy bây giờ hắn cũng muốn nấu cho nàng ăn.

Khe khẽ vuốt tóc mỹ nhân trong ngực, Diệp Phàm hơi đẩy nàng ra để đứng dậy.

Chỉ là vừa di chuyển, Cung Hàn Nguyệt liền sâu kín tỉnh dậy, mơ màng nhìn hắn.

"Tỉnh?" - Diệp Phàm cười cười.

"Thực ra vẫn buồn ngủ" - Cung Hàn Nguyệt lười nhác đáp, duỗi người một cái.

Tức thì, toàn bộ những đường cong man diệu của nàng không che dấu mà bại lộ trong không khí. Nữ nhân hồn nhiên không bận tâm đến quần áo mình còn chưa mặc vào người, cứ thế phô bày ra làn da trắng nõn, trải qua mây mưa vẫn còn hơi ửng đỏ trông càng mê người. Cặp thỏ ngọc cao ngất khẽ nhún nhảy theo nhịp chuyển động của cơ thể, làm Diệp Phàm không nhịn được nuốt nước bọt một cái.

Nhìn đến hậu kết của hắn lẫn lộn, Cung Hàn Nguyệt tự tiểu phi tiểu.

Thế rồi, nàng chậm rãi vớ từng mảnh trang phục, từ từ trước mắt Diệp Phàm mặc vào người, đôi lúc còn vô tình hữu ý tạo hình một vài tư thế dụ hoặc.

Ma nữ a!

Diệp Phàm vô ngữ trước hành động đùa giỡn của nàng, rõ ràng chỉ cần một cái búng tay là hoàn toàn có thể hóa ra được một bộ đồ trên người, Cung Hàn Nguyệt lại từ từ mà mặc đồ vào như người bình thường, đây là trần trụi khiêu khích hắn.

Hắn đương nhiên sẽ thiếu định lực tới mức nhào lên, thế nhưng bị hành hạ nghẹn một bụng hỏa cũng không vui sướng gì a!

Chỉ là nữ nhân này rõ ràng khoải chinh hấn, vậy mà thi triển định thân thuật khiến hắn tạm thời không thể cử động, hại hắn cũng không thể quay mặt đi..

Lẳng lẳng nhìn Cung Hàn Nguyệt, chợt hắn để ý, lúc nàng nhặt lên chiếc áo phong trắng đã dính máu, ánh mắt nàng phảng phất như thấy vật gì trân quý, cẩn thận mà gấp gọn lại, đặt vào trong trũ vật giới chỉ.

...

"Bây giờ giải phong ấn cho ta được rồi đi?"

Thấy nữ nhân chính trang xong xuôi, cũng đã hủy bỏ định thân thuật cho hắn, Diệp Phàm tiến tới ôm eo nàng từ phía sau, hỏi.

Cung Hàn Nguyệt liếc hắn một cái, búng tay, lập tức một chiếc áo phong cùng quần bò xuất hiện ngay ngắn trên người Diệp Phàm.

"Không được" nàng lắc lắc đầu, quay người lại đối diện Diệp Phàm.

Vốn còn tưởng nàng muốn tiếp tục trêu đùa mình, nhìn tới vẻ mặt nghiêm túc của nữ nhân, hắn biết chuyện này còn có nguyên do của nó.

"Việc này có liên quan tới người bị cưỡng chế kéo vào thời không chi lộ?"

Trong nháy mắt, hắn phân tích cùng loại bỏ những khả năng không thích hợp, cuối cùng chỉ còn lại một cái này.

"Đúng vậy, tới nay chúng ta sẽ phải ghé thăm một tồn tại trên Địa Cầu này, nếu như mọi thứ suôn sẻ, ta sẽ nói chi tiết những gì ta biết" - giọng nàng hiếm thấy toát ra một tia ngưng trọng.

Xem ra Địa Cầu không đơn giản, Diệp Phàm nghĩ thầm.

Dù hắn không nghĩ ra nguồn nguy hiểm có thể bắt đầu từ đâu, thế nhưng để Cung Hàn Nguyệt phải nghiêm túc đối đãi, khẳng định là có tính nguy hiểm.

"Không hẳn là nguy hiểm, bất quá đáng rất nhiều đến tương lai của hai ta" - Cung Hàn Nguyệt tự dưng mập mờ nói.

"Àn, người biết ta đang nghĩ gì?" - Diệp Phàm ngạc nhiên, hắn không biết còn có thứ gì giúp một tu sĩ đọc được suy nghĩ tức thời của người khác.

"Người trúng Không Tâm Thuật của ta nha. Không Tâm Thuật là cấm thuật từ thời viễn cổ của Mị Ma nhất tộc, các nàng mỗi người cả đời chỉ được phép sử dụng thuật này một lần lên một nam nhân mà các nàng xác định gắn bó cả đời.

Sau khi thi triển cấm thuật, các nàng cần thiết phải lập tức nhận được tinh hoa dương khí từ tình lữ của mình, nếu không sẽ bị phản phệ mà chết. Mà cũng chỉ có thi triển cấm thuật này, các nàng mới có thể phá thân, nếu không cũng sẽ bị nguyên rủa mà chết.

Hơn nữa, các nàng cũng chỉ có thể cả đời trung trinh với một người nam nhân, nếu như... nếu như có hành động... có lỗi với hắn, các nàng cũng sẽ bị cấm thuật phản phệ mà chết. Dĩ nhiên, đi cùng với yêu cầu nghiêm khắc đấy là những năng lực khiến các nàng phần nào kiểm soát được nam nhân của mình..

Người đã thấy năng lực thứ nhất của nó là không chế được tiên lực trong cơ thể người. Hi hi, đọc được suy nghĩ của người là năng lực thứ hai, giới hạn là hai người phải có tiếp xúc về mặt vật lý... Còn..." - Cung Hàn Nguyệt ranh mãnh cười với hắn - "Hi hi, không nói"

Diệp Phàm sắc mặt có chút hắc, dù sao thì vô duyên vô cớ bị người khác khống chế cũng không phải là điều vui vẻ gì.

Đặt ở trước đây, hắn không biết thân phận thật của Hàn Nguyệt, không biết Không Tâm Thuật là cái gì, khẳng định kiểu gì cũng phải liều một cái cá chết lưới rách.

Còn bây giờ... nàng vừa là tiểu di tử, lại là nữ nhân của hắn, Diệp Phàm đảo lại không cảm thấy có gì không chấp nhận được.

Đừng nhìn nàng đối với hắn lại nghịch lại nháo tung cả lên, Diệp Phàm rõ ràng nàng còn có một thân phận là Ma Nữ Tử Nguyệt, tư lịch so với hắn chỉ có hơn chứ không kém, nàng hiển nhiên tự biết nặng nhẹ.

Chưa kể, đối với Mị Ma như nàng, Không Tâm Thuật bản chất là lời tương hứa, quân luôn có ta làm bạn, dẫu có qua mưa gió, trước sau như một, vĩnh viễn không rời không bỏ.

Nếu chỉ đơn giản để khống chế một người, không ai sẽ hy sinh hạnh phúc nửa đời của mình... trong khi có vô số những biện pháp khác. Ít nhất hắn biết mị ma nhất tộc có không dưới chục biện pháp để nô dịch một nam nhân.

"Oa, Diệp Phàm, nhân gia mới biết người có sở thích bị ngược đấy" - Cung Hàn Nguyệt ngược lên nhìn hắn, đôi mắt lấp lánh, phảng phất như vừa phát hiện ra cái gì chơi vui lắm.

Ách! Hân quên cô nàng vẫn còn rúc bên người hân, hiển nhiên đã đọc được hết hân nghĩ gì.

Biết nàng tỉnh quái, Diệp Phàm đơn giản không đáp lại nàng, miễn cho càng bối càng đen.

"Xấu tính" - nàng lăm bằm, thế rồi thoát ra khỏi lòng hân, lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một tấm ngọc giản - "Người nghiên cứu công pháp này, tương lai sẽ phải dùng tới. Ta đi nấu cơm"

Nói xong, Cung Hân Nguyệt lắt người biến mất, không người thấy được gương mặt nàng lúc này đang tràn đầy hạnh phúc, khóe mắt hoe đỏ...

...

Diệp Phàm có chút nghi hoặc, thế nhưng vẫn theo lời nữ nhân đưa thần thức vào trong ngọc giản.

«Âm Dương Luân Hồi Quyết»

Trước mắt hân hiện lên sơ đồ Thái Cực đang chậm chậm chuyển động, đan xen trong đó là hình ảnh mờ nhạt của một thanh niên, đứng lẳng lặng trước mặt hồ trầm ngâm, cứ một thoáng lại ném một cục đá xuống nước, làm hình chiếu của bản thân hân dưới mặt hồ tan ra...

"Vào thời thượng cổ, thế gian tồn tại linh khí, tiên khí, thần khí,... gọi chung là thiên địa chi khí. Thiên địa chi khí đều có thể thông qua pháp quyết dẫn vào, tích trữ trong cơ thể tu sĩ, nhậm họ sử dụng.

Nếu linh khí, tiên khí,... trong nội thể tu sĩ cùng bên ngoài giống y chang, tu sĩ gọi đó là linh lực, tiên lực,... danh chung là vô tính chi lực.

Đa số các pháp quyết chỉ có thể chuyển hóa thiên địa chi khí thành vô tính chi lực, tuy nhiên cũng có một số pháp quyết phẩm cấp cao hơn, khiến cho thiên địa linh khí diễn hóa thành ngũ hành chi lực, phong chi lực, thời gian chi lực,...

Nếu phải xếp hạng về phẩm cấp, vô tính chi lực là thấp nhất.

Ngũ hành chi lực - kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phẩm cấp cao hơn một bậc.

Trên đó là một số diễn hóa của ngũ hành, như băng chi lực, lôi chi lực, phong chi lực, quang chi lực, ám chi lực,...

Lên một bậc nữa, là các loại lực lượng cao cấp: không gian chi lực, thời gian chi lực, sát lực chi lực, thôn phệ chi lực, âm dương chi lực, hủy diệt chi lực...

Người ta cho rằng cao nhất, đó là luân hồi chi lực.

Việc xếp hạng này là được lưu truyền từ xa xưa lại đây, mọi người ngầm công nhận, không ai phản bác. Thế nhưng cũng chưa ai chứng minh..."

Diệp Phàm liền có hứng thú, hân trước nay vẫn chỉ đưa ra so sánh ngầm, cũng không biết đến còn có phân chia phẩm cấp lực lượng như thế này.

"...Ta bình sinh là một tán tu, không phải thiên chi kiêu tử, cũng không có cuộn cuộn tài nguyên, thế nhưng trong một lần đại cơ duyên, thu được truyền thừa từ thời hồng hoang, chuyển hóa linh lực thành âm dương chi lực cùng với thai nghén nên một tia luân hồi chi lực. Vì vậy, tuy không có tài nguyên, tư chất ngộ tính cũng không phải tốt, ta vẫn đánh ra cho mình một chỗ đứng, dùng chiến mà danh chấn một phương nơi Thần giới.

Tiếc là ta tuổi thọ đã cạn, ngộ tính cũng chỉ có hạn, không cách nào đột phá bước ra bước tiếp theo, lại không cam lòng để cho truyền thừa đứt gãy, nên để lại toàn bộ kí ức cảm ngộ cũng như sở học một đời cho người hữu duyên.

Âm Dương Luân Hồi Quyết có thể nói là pháp quyết đỉnh cấp, chia ra làm hai bộ phận là Âm Dương Quyết cùng Luân Hồi Quyết.

Âm Dương Quyết mô tả lộ tuyến vận chuyển của kinh mạch, cùng với biện pháp chuyển hóa thiên địa chi khí thành âm dương chi lực. Luân Hồi Quyết không phải là tu, mà là cảm, là ngộ.

Luân Hồi Quyết thâm ảo, không từ ngữ nào có thể ghi ra được, chỉ có thể truyền qua hình ảnh, tái hiện đầy đủ không khí, không gian, thời gian. Đến khi người hiểu được ý nghĩa của hình ảnh truyền lại, đó là lúc người có thể đột phá công pháp lên đến tầng tiếp theo. Có điều sở ngộ, đó là người đang dần dần nuôi mầm luân hồi chi lực trong cơ thể. Bình sinh ta đột phá tầng thứ nhất, do vậy liên ngưng tụ ra một tia. Tuy chỉ là một tia, nhưng uy lực không cùng, chớ nên coi thường..."

Tiếp đó, bên dưới bắt đầu đi vào chi tiết của công pháp, thế nhưng Diệp Phàm không vội đọc, căn bản lúc này hân nhảy bén bắt được một tia thâm ý của Cung Hân Nguyệt.

Nàng đưa cho hân một bộ pháp quyết có thể nói siêu việt bộ pháp quyết hân hiện đang tu luyện, chỉ riêng một tia luân hồi chi lực thôi, đã đủ để bắt kì ai tâm động.

Phải biết vị tiền bối này đã danh chấn một phương nơi Thần giới, vậy mà vẫn chỉ thai nghén được một tia luân hồi chi lực trong cơ thể, có thể hiểu, luân hồi chi lực có được là cỡ nào khó khăn, đương nhiên chất lượng tám chín phần sẽ giống trong lời truyền, là đỉnh cấp lực lượng.

Tuy nhiên, hân đã là Tiên Đế, không thể sử dụng được.

Trừ khi, hẳn tự phể toàn tu vi, trọng tu từ đầu.

(Chương xong).

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Phải trả cả vốn lẫn lãi!

Diệp Phàm rơi vào trầm tư, nhưng không được bao lâu, bị tiếng cãi vã vọng lại làm phân tâm.

Trên thực tế, lấy khả năng của hắn mà nói, chuyện này là không thể.

Chỉ là, trong tiếng cãi vã kia hắn nghe được giọng nói của Cung Vô Song.

Lập tức, hắn phóng thần thức ra khắp biệt thự, thu hết sự việc vào đáy mắt.

Tuy đã bị Cung Hàn Nguyệt phong ấn không sai biệt lắm, thế nhưng chỉ bao phủ hết biệt thự này thì hắn vẫn làm được.

...

Bên ngoài, Cung Vô Song đang đứng khoanh tay trước cửa lớn, đối diện là một nam một nữ.

Thoáng lục soát kí ức, Diệp Phàm nhận ra được hai người này là Cung Vô Song tam cô Cung Ngọc cùng phu quân của nàng, Tô Hàn.

Lúc này, sắc mặt của Cung Vô Song vô cảm, nhìn không ra một tia hi vọng ái ố, thế nhưng là người quen thuộc với nàng, Diệp Phàm biết nàng đang cực kì khó chịu.

Hiển nhiên, nàng đối với hai cái thân thích này không tồn tại bất cứ một tia hảo cảm nào!

Giọng nói chua ngoa đánh đá của Cung Ngọc vang lên:

"Cung Vô Song, nếu ngươi chịu đáp ứng Quý gia, khẳng định công ty sẽ không trên bờ phá sản như ngày hôm nay"

"Khụ khụ, Vô Song, nghe cô trượng khuyên, làm thiếu phu nhân Quý gia là cơ hội tốt, ngươi không phải vẫn luôn muốn tập đoàn phát triển lớn mạnh hay sao, chỉ cần ngươi đáp ứng Quý công tử, khẳng định sau đó là một mảnh tương lai sáng lạn..." - Tô Hàn cũng vội nói, mười phần kẻ xướng người họa.

Lại là Quý gia! Diệp Phàm trong mắt ánh lên một vệt hàn mang.

Nếu hắn nhớ không nhầm, kiếp trước, hắn là mấy ngày sau hắn liền bị người hành hung cho nửa sống nửa chết, sau đó phải vào bệnh viện. Cũng là sau sự kiện ấy, Cung Vô Song mới đưa ra đề nghị ly hôn với hắn. Cuối cùng hắn không đồng ý, hai người còn cãi nhau một phen.

Hận là, năm ấy hắn vô dụng, không thay đổi được gì, chỉ biết trơ mắt mà nhìn bao nhiêu tâm huyết của Cung Vô Song bị người chà đạp...

Hiện tại hắn có đủ sức thay đổi vận mệnh, Quý gia chắc chắn sẽ là nơi đầu tiên bị hủy diệt. Ban sáng, hắn còn tồn tại chút thiện tâm, chỉ định lấy mạng Quý Minh Dương cùng đòi một bút tiền, nhưng giờ? Ha ha

"Tam cô, Tam trượng, ta nhắc lại, ta đã có hôn phu, chúng ta đều đã lãnh chứng, làm phiền hai người sau này không cần mất công tới khuyên ta. Xin mời hai người về cho" - Cung Vô Song lạnh nhạt đáp, lời nói có chứa một luồng uy thế của người lâu ngày nắm quyền, không dung phản bác.

"Vô Song, ngươi không cần bịa chuyện lừa gạt chúng ta, ngươi nói là ngươi có hôn phu, vậy người đâu? Đừng nói với ta người đi ra ngoài tìm một cái tiêu bạch kiểm về đường đi? - đối mặt với khí thế của nàng Cung Ngọc có chút bị dọa sợ, thế nhưng cây bản thân là người bề trên, vẫn cay nghiệt trì triết.

Cung Vô Song nhú nhú mày, nàng cực kì phiền chán hai người này, nề hà họ là đều là trưởng bối, nàng chỉ có thể tiếp tục chịu đựng.

Nhưng nàng nhẫn, không có nghĩa là Diệp Phàm sẽ nhẫn.

"Ta nghĩ ta chính là tên tiêu bạch kiểm mà ngươi đang nhắc tới" - giọng nói đầy hàn ý của hắn đột ngột vang lên từ sau lưng Cung Vô Song, làm nàng không cảm giật mình.

Đúng vậy, đương hắn thấy vợ chồng Cung Ngọc - Tô Hàn dây dưa không thôi, biết Cung Vô Song có nỗi khó xử riêng, hắn liền quyết định đứng ra

đóng vai ác nhân.

"Diệp Phàm" - nàng hô lên.

"Đi làm về mệt không?" - Diệp Phàm thân mật hỏi, lấy tay khẽ vuốt tóc giai nhân.

Cung Vô Song ma xui quỷ khiến gật đầu, chỉ là xong rồi nàng mới nhận ra hắn đang có cử chỉ thân mật với mình, hai má hơi ửng đỏ, trên mặt có chút mất tự nhiên.

Nếu không phải nàng đã điều tra chi tiết về cuộc sống những năm gần đây của Diệp Phàm, nàng mới không tin hắn cũng chưa có trải qua luyện ái bao giờ.

Nàng đến nay đã hơn 20 tuổi, còn chưa từng nói luyện ái lấy một lần, cũng chưa bao giờ để cho nam nhân chạm qua người, dù đó là phụ thân này. Vậy mà nàng với Diệp Phàm mới gặp nhau có đêm ba bữa, ở chung còn chưa nổi một ngày, đây đã là lần thứ hai hắn có những cử chỉ thân mật với nàng rồi, lại còn hết sức tự nhiên, tựa như phu thê lâu năm.

Cung Vô Song đương nhiên không bao giờ tưởng được, Diệp Phàm bây giờ thực chất là Diệp Phàm của 90 vạn năm về sau, hắn đời trước đã ở cùng nàng thật lâu...

Dù sao, hiện tại Cung Vô Song vẫn chưa thể thích nghi với những hành động của Diệp Phàm, vì thế nàng khẽ nhích người thoát ra, không cho hắn tiếp tục vuốt tóc mình.

Chỉ là, hành động của nàng rơi vào trong mắt hai vợ chồng Cung Ngọc, đó là thẹn thùng.

Nhìn hai người tình chàng ý thiếp thế kia, Cung Ngọc ám đạo một tiếng, không ổn!

Hai mắt nàng đảo lên đảo xuống nhìn nam nhân mới xuất hiện, ngay khi đánh giá được một thân quần áo không thuộc về đồ hàng hiệu đắt tiền mà là loại hàng quần áo vỉa hè bày bán, lập tức nàng kết luận Diệp Phàm chỉ là một kẻ nghèo hèn được Cung Vô Song thuê về làm tắm gội.

"Vô Song à, Tam cô nói cho ngươi biết... ngươi có muốn tìm lấy một kẻ giả mạo thì cũng nên tuyển ai xứng đáng một chút. Như hắn một thân quần áo vỉa hè còn không giá trị bằng cái túi xách lỏm nhất của ta, ngươi nghĩ ta sẽ tin sao?" - Cung Ngọc cảm thấy mình lập tức có thể nhìn thấu mưu kế của Cung Vô Song, lên mặt dạy đời.

Thế rồi nghĩ nghĩ tới cái gì, nàng lại bồi cho một câu:

"Đừng nói cho ta đó đúng là tên tiểu tử họ Diệp nào đó mà gia gia ngươi luôn miệng nhắc tới..."

"Ta chính xác là tên tiểu tử họ Diệp mà Cung gia gia vẫn luôn nhắc tới" - Diệp Phàm trờ trờ cái mũi, nhủ thầm thật sự Cung Thiên Vũ nhắc đến mình nhiều thế sao?

"Ngươi là cái kia khất cái, con cóc đòi ăn thịt thiên nga?" - Cung Ngọc khinh bỉ hỏi.

Nàng khi biết Cung Vô Song có hôn phu, đã nhanh chóng cho người điều tra, kết quả nhận được là một người làm công không quyền không thế.

"Câm miệng!"

Liền lúc nàng vừa nói xong, Cung Vô Song quát.

"Nếu người tiếp tục nói, ta không ngại cho ngươi một phát tát" - nàng nói lời chứa đầy hàn ý, phảng phất có thể đóng băng cả mùa hè.

Rốt cục Diệp Phàm là hôn phu của nàng, thậm chí đã lãnh chứng. Đến nàng còn chưa từng một lần khinh bỉ hắn, ai có quyền lên tiếng?

Mặc dù Cung Ngọc là trưởng bối!

Diệp Phàm cười cười, hoàn toàn coi Cung Ngọc như không khí, hắn ôn nhu nói với Cung Vô Song:

"Com tối Hàn Nguyệt đã làm xong, đi vào ăn chút gì."

"Đã loại, ngươi dám làm lơ ta?"

Cung Ngọc mang theo tâm thái cao cao tại thượng mà nói chuyện với Diệp Phàm, phát hiện hắn làm lơ mình, không sao nhìn được, gào lên.

Hai từ "đã loại" lập tức bốc lên sát ý của Diệp Phàm, nhưng rồi chung quy hắn nghĩ tới cái gì, không vội ra tay.

Hắn chỉ quay lại, nhướn mày:

"Hai người làm ta rất khó chịu... Niệm tình hai người là thân thích của Vô Song, ta cho hai người một cơ hội, lần"

Nói rồi, hắn lười tiếp tục phản ứng lấy hai người này, quyết đoán cầm lấy tay ngọc của nữ nhân, mạnh mẽ dẫn nàng vào nhà.

Rầm!!!

Đương nhiên, hắn không quên đóng cửa.

"Dã loại, tiểu tạp chủng... người cho ta chờ" - bị đóng sầm cửa vào mặt, Cung Ngọc sắc mặt đỏ ửng như quả cà chua chín, lại chỉ có thể đứng ngoài âm ngoan gầm lên.

Nàng không dám phá cửa, Cung gia hiện tại vẫn là Cung Thiên Vũ đứng đầu, tuy cái mạng già của hắn cũng không được bao lâu nữa, thế nhưng một ngày hắn chưa chết, nàng vẫn không có gan dùng vũ lực với Cung Vô Song..

...

Mấy ngày này, Cung Vô Song vẫn luôn ở trạng thái căng thẳng, thấy một muốn mạng. Đầu tiên là Diệp Phàm biến mất một cách bí ẩn, cứ việc huy động bao nhiêu lực lượng đi tìm mà không thấy.

Sau đó là việc có người ác ý muốn phá sập công ty của nàng.

Mới chỉ ba ngày lại đây, công ty của nàng tổng tổn thất đã vượt quá tám trăm triệu, tương đương với một phần năm tổng tài sản.

Nếu chỉ có thể cũng chỉ làm công ty của nàng tạm thời lâm vào khó khăn, thực lực tổn hao nhiều, vẫn còn có thể vớt vát.

Thế nhưng, họa vô đơn chí, lập tức nàng lại nhận được tin tập đoàn Thiên Diệu đột ngột tuyên bố hủy bỏ mọi hợp tác với công ty nàng.

Chiều này rõ ràng là rút củi đáy nồi, phải biết Thiên Diệu tập đoàn là chủ lực cung ứng nguyên vật liệu cho công ty của các nàng.

Nghe được tin này, Cung Vô Song có chút nản lòng, muốn từ bỏ.

Chỉ là hôm nay, Diệp Phàm thần kì quay trở lại, khiến nàng có cảm giác có lẽ trời không tuyệt đường người bao giờ.

Là một tia hy vọng mong manh vào kì tích thôi, thế nhưng nàng vẫn muốn tin rằng, kì tích sẽ lại xuất hiện, giống như khi nàng đã từ bỏ hy vọng tìm được Diệp Phàm rồi, hắn lại xuất hiện vậy.

"Vô Song, công ty người tựa hồ gặp rắc rối?"

Câu hỏi của hắn kéo Cung Vô Song từ hồi ức mông lung về hiện thực, phát hiện nàng từ lúc nào đã ngồi xuống ghế, trước mặt là vài món ăn nóng hổi cùng với Diệp Phàm và Cung Hàn Nguyệt đang quan tâm nhìn lấy nàng.

Lắc đầu không muốn nói, thế nhưng được nửa chừng, hồi tưởng lại ban sáng Diệp Phàm cường thế cùng bá đạo mà đối mặt với Quý Minh Dương, Cung Vô Song vẫn là nói ra.

Mặc cho hắn giúp được nàng hay không cứ coi như đây là tâm sự cho nhẹ lòng đi.

Giai đoạn này, phải biết trong nội tâm nàng cỡ nào khát khao hy vọng có một người đứng bên cạnh nàng, cùng nàng trải qua khó khăn này, kiên định bất di mà duy trì nàng, chỉ là nàng không có ai.

Không một ai!

Gia gia nàng đã gần đất xa trời, không còn có thể lúc nào cũng che chở nàng như trước.

Phụ thân nàng trong gia tộc địa vị vốn không cao, tuy Cung Thiên Vũ hết lòng bao bọc hắn, thế nhưng kể từ ngày mẹ nàng mất, hắn chỉ làm bạn với rượu, suốt ngày rúc mặt trong phòng, say khướt, mỗi khi hiếm có tỉnh táo thì lại ngồi khóc một mình như một đứa trẻ.

Còn lại các thúc thúc bá bá, ha ha... họ hận không thể nhanh chóng đẩy nàng ra khỏi gia tộc, để họ có thể thu tóm toàn bộ tài chính của gia tộc mà chia nhau, hoặc là sử dụng nàng như một thứ công cụ để mà nịnh bợ, để mà leo lên ôm đùi người khác.

Đã từng là khuê mật với nàng cũng trở mặt, tìm cách lánh xa nàng, giờ nàng chỉ còn lại một mình..

...

Cung Vô Song tóm tắt nhanh chóng nguyên nhân cùng tình cảnh hiện tại của công ty mình, bên trong lời nói không che giấu được một nỗi nan kham.

Kiếp trước Diệp Phàm cũng không rõ hết tiền căn hậu quả của sự việc, thế nên hắn rất chăm chú lắng nghe, càng nghe càng đau lòng nữ nhân.

"Tỷ tỷ, người tính toán tiếp theo định làm thế nào?" - Cung Hàn Nguyệt chờ nàng kể xong, liền hỏi.

"Hiện tại công ty đã lâm vào tuyệt cảnh" - Cung Vô Song than nhẹ một tiếng, nàng cũng không nghĩ ra cách nào khả thi.

"Vậy là người hiện tại đang thiếu tiền, cần bao nhiêu?" - Diệp Phàm hỏi, nhất tâm kiến huyết.

"Nếu ta có được tám trăm triệu trong tay, khả năng công ty sẽ có thể được cứu chữa, không thì cũng huê vốn... nếu được một tỷ, ta có nắm chắc làm cho công ty khởi từ hồi sinh" - Cung Vô Song suy nghĩ một chút, sau đó mang theo ngữ khí chém đinh chặt sắt mà nói.

Một tỷ? Diệp Phàm nghĩ thầm

Khẳng định một đại gia tộc như Quý gia phải có vài lần một tỷ đi!

Quý gia, đã đến lúc các người phải trả cả vốn lẫn lãi!

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Nguyệt hắc phong cao, sát nhân dạ (1)

Ban đêm, nguyệt nhạt sao thưa.

"Cư nhiên là hắc dạ, thực thích hợp để giết người a" - Diệp Phàm ngửa mặt lên trời, giọng nói nghiêng ngả.

Mặc dù trên trời trăng sắp tròn, thế nhưng hôm nay thời tiết nhiều mây một cách bất thường, ánh trăng nhạt nhòa không đủ sức xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp là mây. Cũng vì thế, đêm nay trời đất lộ ra một bầu không khí quỷ dị, khiến cho dù mới chừng chín giờ đêm, đảo mắt xung quanh khu biệt thự Từ Yên đã không còn một bóng người ngoài đường.

"Đi nhanh thôi, chúng ta còn chính sự cần làm" - Cung Hàn Nguyệt đuổi người một cái, lười biếng nói.

Trên người nàng lúc này đã thay đổi một bộ đồ da bó màu đen, mùi phần phù hợp với hoạt động sắp tới.

Vốn nàng không muốn Diệp Phàm sát thương Quý gia đêm nay, bởi theo nàng, để con kiến sống lâu thêm một chút cũng sẽ thể nháo phiền ra đại sự gì.

Thế nhưng Đế thế là không có khả năng dối trá, lại thêm tối nay nhìn thấy vẻ mặt uể oải của tỷ tỷ mình, Cung Hàn Nguyệt đành phải đồng ý rồi.

Do vậy, hai người khởi hành sớm hơn dự định, tại chính sự cần thực hiện xong trước nửa đêm.

Diệt Quý gia chỉ có thể được coi là một khúc nhạc dạo.

Cấp cho Cung Vô Song một cái mê thuật nhỏ, đảm bảo nàng có một giấc ngủ an ổn bình yên cho đến tận sáng hôm sau, Diệp Phàm và Cung Hàn Nguyệt liền dời đi.

...

Thành phố Nam Phong

Nằm cách thị trấn Hàn Giang có chừng hai giờ đi tàu, không sai biệt lắm chừng 600 dặm đường, thành phố Nam Phong thuộc hạng đứng đầu trong các nhị lưu thành thị, chỉ đứng sau thủ đô cùng ba cái nhất lưu thành thị khác. Đương nhiên, thị trấn Hàn Giang chỉ có thể xếp hạng trung bình trong tam lưu thành thị, kém đến xa.

Lúc này, tại Quý gia phủ đệ.

Nơi đây mây đặc biệt thưa, ánh trăng nhàn nhạt bao phủ khắp, toàn bộ phủ đệ phảng phất được phủ thêm một lớp sa bạc, an tĩnh tường hòa.

Đột ngột, có luồng đạo thân ảnh một nam một nữ quỷ dị không tiến động mà xuất hiện trên nóc nhà của một tòa biệt thự.

Cùng với sự xuất hiện của hai người, chợt mây từ đâu thi nhau kéo tới, che khuất đi vàng trăng lóa mắt kia, đông phong khởi động.

Nguyệt hắc phong cao, chi gian mơ hồ nổi lên một cỗ sát khí đang từ từ lan tỏa.

Hai người đứng là Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt.

"Nên lấy phương thức gì để chào hỏi bọn họ đây?" - Diệp Phàm vuốt cằm, trầm ngâm.

Cung Hàn Nguyệt trắng mắt liếc hắt:

"Ngươi khi dễ bọn họ, vui vẻ lắm?"

"Đây không phải vấn đề khi dễ hay không, ta đây là báo mối thù hai đời" - Diệp Phàm cười lạnh, giải thích - "Nếu chỉ đơn giản làm bọn hắn chết, đó là quá nhân từ. Ta phải khiến bọn họ chết trong sợ hãi cùng hồi hận khôn cùng"

Hiển nhiên, Cung Hàn Nguyệt đã từ hắn biết được hành động của Quý Gia một đời trước, và hắn là đời này cũng thế.

Nếu bọn chúng có cơ hội... Tiếc là không.

"Ngươi nên là Ma tộc mới đúng" - Cung Hàn Nguyệt chọc chọc eo nam nhân, trêu.

"Ma?" - Diệp Phàm bĩu môi - "Thế nào là Tiên? Thế nào là Ma? Đứng từ góc độ của tiên, ma là tà phái. Thế đứng từ góc độ của Ma thì sao? Thế nào là chính, thế nào là tà?"

Hắn hỏi ngược lại Cung Hàn Nguyệt, làm nữ nhân khẽ ngẩn ra một lát, rồi mờ mịt lắc đầu, ra điều không biết.

"Là Tiên, là Ma, ở ta nhất niệm chi gian. Là chính hay tà, chỉ cần không thẹn với tâm, thế là đối với bản thân ta là chính"

Câu nói của hắn làm nàng như có điều hiểu ra. Bất chi bất giác, Cung Hàn Nguyệt nhớ tới cái lần đầu tiên hắn gặp nàng...

Thời điểm đó, tu vi của Diệp Phàm cao hơn nàng một mảng lớn. Hắn cứu nàng ra khỏi đám thổ phỉ, thế rồi khi biết rằng nàng thân là Ma tộc, hắn không những không giết nàng, cũng không đối xử lạnh nhạt với nàng, mà ngược lại còn bảo vệ nàng một đường về tới chiến trường Tiên Ma, sau đó mới tiêu sái mà đi.

Nhớ lại, trước khi hắn rời đi, nàng có hỏi hắn hai điều, trong đó một cái là "Tại sao ngày đó ngươi không giết ta?"

Nàng còn nhớ, Diệp Phàm lúc đó tay cầm bầu rượu, nhàn nhã uống một miếng rồi mới nói "Giết ngươi? Chỉ vì ngươi là Ma tộc? Ma thì sao chứ? Sống theo bản tâm, yêu hận rõ ràng, khoái ý ân cừ, tùy ý liễu lĩnh, đây là ma. Mà sống ở trên đời, muốn được tiêu dao, so sánh với Nhân tộc luôn ép mình vào các đạo nghĩa, ta càng thiên hướng tới một cái khoái ý ân cừ"

Hồi đó, nàng cái hiểu cái không, thế rồi cũng quên đi.

Nàng chỉ nhớ mãi câu trả lời thứ hai của hắn, cũng là một lời hứa.

Chỉ là xem ra, hắn vẫn còn không liên tưởng tới kí ức ngày đó...

...

Phản ứng lại với thực tại, Cung Hàn Nguyệt thấy Diệp Phàm đã nhẹ nhàng nhảy xuống bên dưới mặt đất

Lăng người xuống theo, nàng duỗi một ngón tay ngọc, chỉ:

"Quý Minh Dương hiện tại liên đang dưỡng thương ở tòa biệt thự này. Chỉ là từ tình huống xem ra, tuy Quý gia không dám vọng động, thế nhưng đồng thời cũng xem thường lời đe dọa của ngươi"

Diệp Phàm nhún vai, cũng không để ý lắm.

Hắn tự tin Minh lão không dám truyền lại thiếu một chữ nào. Vậy thì chỉ có thể là Quý gia trên dưới không tin đêm nay hắn sẽ sát tới.

Nghĩ tới đó, Diệp Phàm không cảm cười nhạo một tiếng, quay người nói với Cung Hàn Nguyệt:

"Giải phong ấn cho ta, ta muốn động thủ"

Cung Hàn Nguyệt hơi chần chừ, thế rồi nàng vung tay lên, lập tức Diệp Phàm cảm nhận được tiên lực đang ồ ạt tuôn ra khắp người hắn, cùng với sự giải phóng về mặt linh hồn.

Hưng phấn với việc sức mạnh quay lại với bản thân, hắn tùy tay vung ra một tia tiên lực.

Phanh!

Tiếng nổ mạnh, cùng tiếng sụp đổ của cửa phòng vang lên, lập tức gây oanh động bốn phía.

"Chúng ta cần đẩy nhanh hành động, nếu không sẽ có rắc rối" - Cung Hàn Nguyệt nhìn lên trời, vẻ mặt thoáng hiện một nét lo lắng.

Diệp Phàm thấy nàng phản ứng như vậy, theo bản năng cũng ngẩng đầu lên nhìn nhìn.

Bất chợt, một tia linh quang trong đầu hắn hiện lên, hắn mở lời:

"Người nói chính sự chính là nó?"

Nữ nhân mắt thấy Diệp Phàm cũng đang nhìn lên không trung, như có điều ám chỉ, gật gật đầu.

"Vậy thì không cần lo, hắn không trốn đi đâu được"

...

Cùng lúc đó, do thanh âm như sấm vang xa, tộc nhân trong Quý gia liền bị kinh động, phản ứng nhanh nhất là các cao thủ, vội vã truy tìm nguyên nhân.

Từng âm thanh trước sau xuất hiện, chợt có một người bắt được một thoáng bóng hình đang tiến vào biệt thự của Quý Minh Dương.

"Không tốt, là cái kia họ Diệp, hắn muốn giết chết thiếu gia" - hắn sắc mặt đại biến, vội vã thông tri.

Một đám cao thủ hoàn hồn lại đây, cuống quýt nối đuôi nhau tung thân về hướng phòng của Quý Minh Dương.

Áng chừng qua đã thấy có chừng ba mươi bóng hình, trong đó vài bóng hành quý mị dẫn trước, hiển nhiên thực lực không tầm thường, vượt xa nhóm còn lại.

Mặc dù đối với Cung Hàn Nguyệt hay Diệp Phàm mà nói, vẫn chỉ là con kiến...

Mà lúc này, Diệp Phàm thô bạo đá tung cánh cửa phòng Quý Minh Dương, nhào nhả tiến vào như chốn không người.

Trong phòng chỉ bật một cây đèn ngủ nhỏ, ánh sáng mập mờ tối sắc chiếu lên khuôn mặt Diệp Phàm làm hắn trông dữ tợn dị thường; hắn lúc này chính là tử thần đi gặt hái Quý gia mạng chó.

Trên giường lớn lúc này, Quý Minh Dương đang nằm vặn vẹo thống khổ, bên cạnh là một nữ hầu đang cẩn thận mà lau chùi người cho hắn. Hai người nghe thấy tiếng động lớn, không hẹn mà cùng nhau nhìn ra ngoài cửa phòng.

"Quý Minh Dương, Diệp Trường Sinh ta chưa bao giờ xuất khẩu cuồng ngôn, ta nói đêm nay lấy đi người mạng chó, vậy thì người không thể sống đến sáng mai" - kéo một cái ghế, Diệp Phàm ngồi xuống giữa phòng, chân vắt chữ ngũ, lãnh đạm nói.

"A!!!" - Quý Minh Dương còn chưa phản ứng lại đây, nữ hầu gái bên cạnh hắn lại là thất thanh hét lên - "Người là ai?! Đi ra khỏi đây, nếu không ta kêu người" - nàng nói, ngoài mạnh trong yếu.

"Thật phiền toái" - Diệp Phàm nhíu mày, khinh thường nhìn nàng lấy một cái, búng tay thi triển một cái "Trục xuất thuật" trên người nàng, đem nàng tùy cơ truyền tống rơi xuống đâu thì xuống.

Hắn đối với nữ nhân này không ôm cái gì thiện tâm, nàng trên người đầy mùi của Quý Minh Dương, dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng biết nàng không thiếu lần giường với hắn.

Quý Minh Dương đương trường sợ tới xanh mét mặt mày, hắn chưa bao giờ chứng kiến qua việc một người đang sống sờ sờ trước mặt hắn bị biến mất không còn vết tích như vậy.

"Cái kia... họ Diệp, người đừng động vọng, chẳng mấy chốc cao thủ Quý gia liền sẽ tụ tập lại đây, giết chết ta, người cũng trốn không thoát" - hắn thành khẩn nói với Diệp Phàm.

Diệp Phàm cúi đầu trầm mặc, không trả lời.

Nhìn thấy hắn im lặng, Quý Minh Dương cứ tưởng mình nói chuyện có hiệu quả, vội vã tiếp tục: "Chưa kể, còn nữ nhân người Cung Vô Song nữa, nếu ta chết, Quý gia chắc chắn sẽ không để yên cho nàng... Chỉ cần người tha cho ta một mạng, ta đảm bảo người bình an rời khỏi đây. Người nếu thích Cung Vô Song, ta hứa từ bây giờ sẽ không bao giờ động đến nàng nữa, nàng là của người, của người tất..."

Chỉ là trong lòng hắn nghĩ thầm: "Buông tha? Để ta bắt được người, ta phải trước mặt người nhục nhã nàng, để nàng sống không bằng chết."

"Người đang lấy Vô Song ra để uy hiếp ta?" - Diệp Phàm cuối cùng là ngẩng đầu lên, hắn hỏi, giọng nói rét lạnh.

"Không không, người hiểu lầm..." - Quý Minh Dương lắc đầu như trống bỏi, nội tâm nhắc lên đến cổ họng. Hắn la lớn:

"Người đâu, có người muốn ám sát ta, mau tới!!!"

Diệp Phàm cười lạnh:

"Không cần có ý đồ kéo dài thời gian, cũng không cần tiếp tục hô, trước khi ta tới đây, đã giúp người thông tri tất cả bọn họ, không có gì bất ngờ mà nói, bọn họ liền tới bây giờ"

"Cái gì" - Quý Minh Dương ngơ ngàng nhìn Diệp Phàm

Hắn cao điệu muốn Quý gia cao thủ tụ tập hết tại đây để làm gì?

Thế rồi, nhìn tới khoe miệng hắn lóe ra một tia như có như không ý cười kia, liên tưởng tới cảnh tượng vừa rồi hắn làm biến mất nữ nô, Quý Minh Dương hầu kết một trận lẫn lộn, chợt nghĩ tới một điều.

Hắn đây là muốn diệt cả Quý gia?

(Chuong xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nguyệt hắc phong cao, sát nhân dạ (2)

Ý nghĩ vừa hiện lên liền như một nỗi ám ảnh đeo đẳng lấy mà Quý Minh Dương không làm sao dứt khỏi đầu.

"Rốt cục người định làm gì?" - Hắn mở đôi mắt lạnh lùng, cảnh giác mà nhìn Diệp Phàm

Nói thật, hiện tại việc hắn muốn làm là chạy trốn, nê hà tứ chi đã bị Minh lão theo lời của Diệp Phàm phế đi, hữu tâm vô lực.

"Người trong lòng mình tự có đáp án, cần gì phải hỏi ta?" - Diệp Phàm cười lạnh.

Hắn chính là muốn nhìn thấy biểu tình này trên mặt Quý Minh Dương.

Nghĩ tới một đời trước, Quý Minh Dương sai người đánh hắn tiến vào bệnh viện, lại ác ý phá sụp tập đoàn của Cung Vô Song, giết chết đứa con tinh thần của nàng, Diệp Phàm sát khí tung hoành

Cách báo thù sung sướng nhất là gì?

Chỉ đơn giản đem thù nhân giết sao?

Không! Thế thì quá nhân từ cho hắn!

Hắn phải khiến Quý Minh Dương chịu hết những đau khổ về cả thể xác lẫn tinh thần.

Tra tấn thể xác, không đủ!

Diệp Phàm phải để cho Quý Minh Dương trông mắt nhìn thấy tiền đồ của cả gia tộc mình bị hủy hoại trước mặt hắn, thân thích của hắn lần lượt bị giết, để tinh thần của hắn bị kích thích.

Hắn muốn làm Quý Minh Dương hối hận, sau đó thống khổ muốn chết, đến thời điểm cực hạn mới kết liễu hắn.

Đương nhiên, không phải Diệp Phàm không có những biện pháp khác trực tiếp tra tấn linh hồn của Quý Minh Dương.

Chỉ là, theo quan điểm của hắn, Quý Minh Dương nghiệt chủng tuy nặng, cũng chỉ nhằm vào một giới phạm nhân mà thôi, nếu hắn sử dụng những thủ đoạn của người tu tiên, khả năng khi độ kiếp thành Thần sẽ bị nghiệt hóa quán thân, được nhiều hơn mất.

Chưa kể, linh hồn của phạm nhân rất yếu ớt, đùa không cần thận liền hồi phi yên diệt rồi, lấy gì mà tra tấn.

"Chờ cho cao thủ Quý gia tụ tập đủ, thịnh yến giết chóc sẽ được bắt đầu" - Diệp Phàm tự thuật, thế nhưng âm thanh của hắn như có ma lực va thẳng vào màng nhĩ của Quý Minh Dương, khiến hắn hoang mang, hoảng sợ, không nhận được hết lên:

"Cuồng vọng!"

Diệp Phàm nhàn nhạt liếc hắn một cái, mỉm cười "hiền hòa":

"Đương nhiên, ngươi sẽ có vinh dự làm món hạ tiệc, ta sẽ để ngươi từ từ nhìn thấy đầu của phụ mẫu, của trưởng bối ngươi lần lượt lăn xuống đất..."

"Nếu vậy, ngươi không nên nói nữa, nếu không hẳn sẽ bị dọa chết trước tiên" - đột ngột, một thanh âm đầy nữ tính vang lên, bên trong có một tia bất đắc dĩ, lại xen một tia nín cười.

Từ trong không khí, Cung Hàn Nguyệt xuất hiện, dọa đến Quý Minh Dương tròn tròn mắt, nhìn chăm chăm vào nàng, miệng lắp bắp không ra từ.

Diệp Phàm kéo mỹ nhân ngồi lên trên đùi mình, vuốt ve mái tóc tím của nàng

"Nghe ngươi"

Cung Hàn Nguyệt một chút cũng không ngại, coi Quý Minh Dương như không khí, nhu thuận dựa vào lòng nam nhân, ánh mắt lim dim.

"Cung Vô Song" - Quý Minh Dương ánh mắt gắt gao mà nhìn Cung Hàn Nguyệt, phần nộ thét lên - "Con mẹ nó đồ tiện nhân, ngươi trước mặt lão tử giả vờ trong trắng như thế nào, vậy mà bây giờ lại chủ động lao vào lòng một nam nhân khác. Lão tử nếu biết ngươi tiện như vậy, đã cho người trời..."

Phụt!

Hắn nói đến đấy, liền im lặng. Không phải không nói tiếp, mà là không có khả năng nói tiếp.

Cung Hàn Nguyệt ánh mắt lạnh lẽo, tiên lực hóa thành con dao ném qua, xén ngang miệng của hắn, mang theo cái lưỡi cấm pháp vào bức tường đối diện.

"Thứ nhất, ta không phải Cung Vô Song, nàng là tỷ tỷ của ta. Thứ hai, nghe ngươi lái nhái thật phiền"

Quý Minh Dương kinh sợ ứ ứ, thế nhưng không phát ra được câu từ nào bởi cái lưỡi của hắn đã vĩnh viễn rời khỏi cơ thể.

Không được bao lâu, một loạt những tiếng động kịch liệt truyền tới.

Rầm rầm!

Từng thân ảnh trước sau vọt tới, ai ai cũng sát khí凛凛, binh khí cầm sẵn trong tay.

"Bọn thuộc hạ tới muộn, mong thiếu gia xá tội"

Âm thanh phát ra từ một đạo thân hình lùn béo, hắn là người cầm đầu.

Nhìn thấy Quý Minh Dương vẫn đang nằm trên giường, hắn không cảm thở dài một hơi, cũng chưa có thời gian bận tâm sát thủ đầu.

Chỉ là, sau khi hắn nói xong, không thấy Quý Minh Dương phản ứng, tò mò lại gần.

"Thiếu gia! Người đâu! Mau đưa thiếu gia đi bệnh viện" - hắn hoảng sợ khi nhìn thấy cái miệng bị toét ra hai bên, đỏ lôm là máu đang đông kết lại, hô lên.

"Các ngươi coi ta là không khí sao?" - Diệp Phàm lúc này mới chậm chạp đứng dậy, bàn tay vẫn ôm lấy eo Cung Hàn Nguyệt.

Tên béo cùng mọi người lúc này mới để ý tới, tại đây còn một nam một nữ.

Chỉ là vừa rồi bị lưng ghé che khuất, trong phòng ánh sáng lại thiếu thốn, mọi người đang tập trung hết vào Quý Minh Dương nên không ai để ý tới.

Tên béo không hổ là kẻ cầm đầu, phản ứng mau lẹ nhất:

"Giết bọn họ"

Cùng với mệnh lệnh của hắn, khắp phòng lập tức vang lên tiếng vũ khí rút ra, cùng tiếng di chuyển.

Người ở đây đều là người Quý gia, thường ngày không thiếu luyện tập cùng nhau, vì thế rất nhanh chóng đã phân phối đến những vị trí bất đồng, ầm ầm có xu thế vây quanh Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt.

Quý Minh Dương thấy vậy, vội vã ứ ứ lên vài tiếng, chỉ tiếc ai cũng không hiểu, còn cho là hắn thúc dục bọn họ nhanh chóng giết người.

Tên béo cười dữ tợn, nói chuyện:

"Họ Diệp đúng không, thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không lối ngươi lại vào, hôm nay đã sẽ thay thế thiếu gia hành hạ ngươi đến chết"

Diệp Phàm dường như không nghe thấy, vẫn tình chàng ý thiếp cùng với Cung Hàn Nguyệt, tạo ra một bầu không khí hết sức quái dị.

"Làm lơ ta, muốn chết" - tên béo bị bỏ qua, không nhận được giận dữ phát động tấn công.

"Ồ ào" - Diệp Phàm lúc này mới ngẩng mặt lên, vung tay

Chỉ thấy một đám cao thủ Quý gia, dường như bị cổ sức mạnh vô hình va chạm khiến bay ngược ra ngoài, máu phun xối xả.

Tất cả đều quần áo xộc xệch, huyết nhục mơ hồ, mất sức tái chiến

Thảm nhất chính là tên béo, hai cánh tay đương trường bị cắt, quăng quật trong không trung, bản thân văng mạnh vào một bức tường, lục phủ ngũ tạng bị kinh khí chấn cho nát nát, chết đến không thể chết lại.

Bốn phương tám hướng, lập tức yên tĩnh đến quỷ dị

Trong không khí yên tĩnh ấy, giọng nói của Diệp Phàm trở nên phá lệ vang vọng:

"Quý gia chi chủ, lăn ra đây"

Cùng với lời nói, sát khí trên thân Diệp Phàm càng thêm nồng liệt, như có thể ngưng tụ thành thật chất.

Cung Hàn Nguyệt không cầm lại tò mò nhìn nam nhân đang ôm mình, mắt đẹp lấp lánh.

Sát khí của hắn nồng đậm có thể so sánh được với Ma Đế, quả thật đáng sợ.

Phải biết, ở Ma giới, Ma Đế như nàng ai không phải là một cái siêu cấp đại ma đầu, số lượng giết chóc một ngày có thể lên tới hàng vạn, cơ hồ so sánh được với một đời tu sĩ ở Tiên giới.

Cũng chỉ có giết chóc, ở Ma Giới mới có thể tồn tại mà đi lên cao hơn.

Chả lẽ ở Tiên giới, để tồn tại cũng phải sát nhiều người đến thế?

Không thể nào, nàng bản thân đã đi qua Tiên Giới, biết rõ cuộc sống ở đây so sánh với Ma giới muốn bao nhiêu thanh bình có bấy nhiêu thanh bình.

Nàng không biết, Diệp Phàm ở Tiên giới đã trải qua những cái gì mới có thể có được luồng khí thể như vậy.

...

Quý Minh Dương chứng kiến một màn huyết tinh vừa rồi, đương trường bất tỉnh, hạ thân không khống chế được mà thải ra vô số nước tiểu, một mùi tanh nồng bắt đầu lan tỏa trong không khí

Nhấn lại cái mũi, Cung Hàn Nguyệt bất mãn:

"Thật kinh tởm"

Vẫy vẫy tay, nàng tạo ra một quả cầu nước, không lưu tình ném về phía hắn.

Bị sắc nước, Quý Minh Dương đột ngột tỉnh lại, ú ớ.

Tiếng Diệp Phàm lúc này một lần nữa lại vang lên

"Quý lão cầu, nếu ngươi còn không xuất hiện, cứ mỗi phút ta sẽ hành hạ đến chết một người... Bắt đầu từ ngươi" - hắn tiện tay chỉ chỉ một thân ảnh huyết nhục mơ hồ đang bắt động trên đất.

Diệp Phàm quơ quơ tay, một ngọn lửa màu tím quỷ dị xuất hiện trên đầu ngón tay trở của hắn.

"Hồn Hỏa, đi"

Tức thì, thân ảnh kia phát ra tiếng kêu la thảm thiết, bất chấp cơ thể đau đớn, hai tay ôm lấy đầu, bắt đầu cào lấy cào đầu.

Đúng, lúc này Diệp Phàm đang sử dụng hồn hỏa tra tấn thẳng linh hồn của hắn. Ở trong căn phòng này, trừ Quý Minh Dương, còn lại tất cả đều là người tu võ, miễn cưỡng cường thoát khỏi phạm trù người thường, thực lực dao động áng chừng bằng với tu sĩ cảnh giới Thông Mạch cảnh tiền kỳ đến trung kỳ.

Do vậy, hắn mặc dù sử dụng thủ đoạn của người tu tiên, cũng không lo nghiệt hỏa quán thân.

Tu tiên, ba cảnh giới đầu là Thông Mạch, Ngưng Khí, Sinh Đan, mỗi đại cảnh giới chia ra làm 4 tiểu cảnh giới, gọi chung vì tiền kỳ, trung kỳ, hậu kỳ cùng viên mãn (đỉnh phong).

Sau Sinh Đan, đó là Lập Giới.

...

Một thoáng sau, nguyên một lớp da đầu bị hấn mạnh mẽ cào xuống, máu tươi tràn ra, lấp ló để lộ ra lớp thịt đỏ hồng phía dưới, thế nhưng động tác của hấn vẫn không ngừng.

Chỉ là lúc này, tiếng kêu la của hấn đã biến thành tiếng rên rỉ khô khốc.

"Cầu...giết...ta" - thân ảnh vừa không ngừng tra tấn bản thân vừa quỳ tới trước mặt Diệp Phàm, mơ hồ cầu xin.

Khuôn mặt vô cảm nhìn hấn, Diệp Phàm phát tay, thế rồi thân ảnh ngừng giây dựa, dần dần đổ sầm về phía trước, cái đầu lông lốc lăn ra.

"Đã qua một phút, ta giữ đúng lời hứa, giết đi một người. Bây giờ là người thứ hai" - giọng nói của Diệp Phàm nhàn nhạt phát ra, lan tỏa toàn bộ Quý gia phủ đệ, không khác nào tiếng gọi của tử thần.

Đúng lúc này, tiếng gió nổi lên, một giọng già nua quát lớn từ bên ngoài truyền vào:

"Tiểu nhi càn rỡ, để mạng lại!!!"

Một đạo thân ảnh theo gió xuất hiện, song chưởng hướng Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt mà bổ.

Ôm lấy mỹ nữ, Diệp Phàm bước chéo lên bên trái một bước, hoàn mỹ tránh đi đòn đánh lên.

Thân ảnh công kích trượt, cũng liền dừng lại đứng đối mặt với hai người.

"Lão phu chính là Quý gia chi chủ"

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Địch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Nguyệt hắc phong cao, sát nhân dạ (3)

Đối mặt với lão giả thịnh khí lăng nhân, Diệp Phàm buông lỏng eo Cung Hàn Nguyệt, hờ hững tiến lên, quăng ra là một cái tát.

Lão giả trực tiếp bay ngược ra như điều đứt dây, hoàn mỹ ngã đè lên người Quý Minh Dương, khiến hấn đau muốn mạng, lại không nói thành tiếng được, chỉ có thể to mồm ủa ủa.

"Ta cho gọi người ra đây, là để người quỳ xuống dâng ra bồi thường, không phải để người báo danh" - Diệp Phàm kiên nhẫn "giải thích".

Đằng sau lưng hấn, Cung Hàn Nguyệt không nhịn được phì cười.

Lồm cồm bò dậy, lão giả ôm một bên mặt đau, kinh sợ thất thanh:

"Người rót cục là ai!?"

Ai có thể tin được, một thanh niên nhìn hết sức trẻ tuổi cùng tầm thường, vậy mà có thể dùng một tay tát bay một vị tông sư hậu kì như hấn?

Ban chiều, Minh lão một thân tu vi mất hết thất thủ quay về báo cáo, hấn còn không tin tà, một mực cho rằng đó chỉ là cái cớ để Minh lão phé đi tứ chi tôn tử của mình, ngay tại chỗ chém cổ.

Nghĩ lại, bây giờ hỏi hận a, nếu hấn tin lời Minh lão, có lẽ đã khác.

"Người còn không xứng biết. Cho người một cơ hội cuối, dâng hết tài sản ra đây, tự tay giết chết Quý Minh Dương, ta sẽ lưu lại cho người cái hậu đại" - Diệp Phàm đậm mặt nhìn hấn, đưa ra yêu cầu.

Quý gia, chắc chắn phải bị diệt tộc. Chỉ là có lưu lại được huyết mạch hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào độ thành khẩn của lão già họ Quý này. Hấn đã cho lão cơ hội, có bắt lấy được hay không không còn là việc của hấn.

"Cuồng vọng!" - lão giả gầm lên - "Hôm nay ta liều một phen cá chết lưới rách với người"

Lão già rõ ràng, trong toàn bộ Quý gia, hấn là người có tu vi cao nhất, nếu hấn không thể ngăn chặn được Diệp Phàm, thì ai lên, bao nhiêu người lên

cũng không còn ý nghĩa.

Vừa xong chiến thuật biến người với hấn là một minh chứng rõ ràng.

Thế nhưng, dù có thắng thảm, hấn cũng không cam lòng dâng ra Quý gia a. Đây là tâm huyết cả một đời của hấn.

Mặt hấn đột nhiên như bị nghẹn khí, đỏ tím lên, cơ thể cũng bắt đầu trướng căng. Dấu hiệu này, lão già đây là muốn tự bạo.

"Lời nói của ta, không có khả năng thay đổi. Cơ hội ta đã cho ngươi, chỉ tiếc ngươi đến chết vẫn quá mê muội" - Diệp Phàm nhìn thấy lão già tự bạo, cười nhạt, một tay vòng qua eo Cung Hàn Nguyệt, tay còn lại chậm rãi nâng lên, từ cả bàn tay đang duỗi, bỗng nhiên nắm chặt lại.

Cùng lúc với hành động của hấn, vô cùng vô tận lực lượng từ bốn phương tám hướng áp bách lên người lão già họ Quý, cốt cách hấn bắt đầu bị đè nén, cựa xát không ngừng.

Dưới khôn cùng áp lực ấy, lão già trợn tròn mắt, đầy vẻ hối hận, liền bị ép thành một bãi huyết nhục, cốt cách cùng lục phủ ngũ tạng đều tan nát.

Nhìn thấy Quý lão chết đi, Quý Minh Dương thoi thóp còn một hơi thở, Diệp Phàm tạm thời coi như đã đền bù được tiếc nuối đầu tiên của đời trước.

Hấn cũng mất đi hứng thú tiếp tục ngây ngốc tại chỗ này, đơn giản liền nhờ Cung Hàn Nguyệt dùng mị thuật khống chế phụ thân Quý Minh Dương để chuyển giao tài sản sang tên Cung Vô Song

Chợt, hấn thay đổi chủ ý, bởi hấn vừa nghĩ ra một điều có ý tứ hơn.

...

"Ngươi thật đủ hiểm độc nha... Chữa lành tứ chi cho Quý Minh Dương, sau đó lại để ta khống chế cho hấn trong trạng thái cực kì thanh tỉnh tự tay đi hoàn thành phần còn lại của công việc, rồi mới tự kết liễu bản thân"

Mười phút sau, Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt dời đi Quý gia, trên đường đi nàng không nhịn được ca ngợi một phen.

Có thể trong mắt người khác, làm như vậy có chút ác độc, thế nhưng thân là Ma Đế, Cung Hàn Nguyệt chỉ cảm thấy cách làm này thực thú vị.

Diệp Phàm mỉm cười không cho ý kiến, lãng sang chuyện khác:

"Đó chỉ là khúc dạo đầu, còn bây giờ mới là đoạn nhạc chính - sát thiên chi khúc"

Đúng!

Là sát thiên chi khúc!

...

Đại Đạo vô danh, cường danh viết Đạo. (Đại Đạo vốn không tên, chỉ là bị miễn cưỡng gọi là Đạo)

Lúc khai sơ còn trong trạng thái hỗn độn, vũ trụ chỉ là một khối linh diệu, không chia trời đất, không có tồn tại sống, tất không có ngôn ngữ hay văn tự.

Đại Đạo gọi đầy đủ là Tiên Thiên Đại Đạo, ý chỉ từ trước thời hỗn độn, trước khi tồn tại vũ trụ, Đạo đã có rồi.

Đại Đạo còn gọi là vĩnh hằng. Nó không đến không đi, không sinh không diệt. Thiên, Địa, Nhân có đều bị hủy diệt rồi, Đạo vẫn tồn tại.

Đại Đạo còn danh vì hư vô. Nó vô hình vô ảnh, không thấy được cũng không sờ được, phảng phất như chưa bao giờ từng tồn tại, nhưng rồi lại xuyên suốt khắp các vị diện, vượt qua tầm chắn không thời gian, làm cho ở trong vũ trụ mệnh mông vô tận, luôn tồn tại một loại chí cao quy tắc nào đó, chấp chưởng lấy mọi lĩnh vực.

Cũng vì thế, Đại Đạo còn là Thiên Đạo.

Thiên Đạo lấy căn bản của mình hóa thành ba ngàn Đại Đạo, rồi từ đó mới có Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật.

Vì thế, ba ngàn Đại Đạo không phải là chân chính Đại Đạo, là quy tắc tối cao, mà chỉ là căn của nó, là Đạo Chi Bản Nguyên.

Lại nói về Thiên Đạo. Thiên Đạo tối cao chính là Đại Đạo, chỉ là hai danh xưng, thế nhưng ngoài ra, vẫn còn có tồn tại khác cũng xưng vì Thiên Đạo.

Đó chính là thiên địa ý chí của mỗi một vùng đất, một tinh cầu, một vị diện.

Giả dụ như Thiên Đạo của Địa Cầu, tồn tại mà Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt ngay lập tức sẽ phải đối mặt.

Thiên Đạo này không phải hư vô, cũng không phải vĩnh hằng.

Trên thực tế, Thiên Đạo ở đây chỉ là một tu sĩ có tu vi cao thâm, chương quản toàn bộ phiến thiên đại địa đó, là chúa tể, cho nên ý chí của hắn cũng chính là ý chí của thiên địa.

Nó chính xác giống tồn tại trong truyền thuyết mà dân gian quan niệm, Thiên Đế trên Thiên Đình.

Đương nhiên nói, tu vi cao thâm ở đây, chỉ là so sánh với nơi hạ thiên, còn Cung Hàn Nguyệt cùng Diệp Phàm đã là tồn tại đỉnh kim tự tháp nơi thượng thiên, so với tu vi của Thiên Đạo đã vượt xa lắc xa lơ.

Chỉ là, hắn chấp chương toàn bộ pháp tắc của phiến thiên địa này, trừ khi hai người nhắm tâm phá sụp quy tắc Địa Cầu sẽ hỏng, để mọi người ở đó sẽ phải lâm vào thiên tai không ngừng cùng sự đứt gãy không thời gian, còn không muốn đánh bại hắn rất khó, đừng nói đến giết hắn.

Dĩ nhiên, hắn cũng sẽ không thể nào gây ra tổn thương cho hai người, bởi Cung Hàn Nguyệt và Diệp Phàm đã vượt ra phương thiên địa này có thể khống chế.

...

Lúc này, Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt phi không lơ lửng trên mây tầng trời, cẩn thận cảm thụ không gian xung quanh.

Thiên Đạo sẽ không ở tại Địa Cầu, mà hắn tự tạo ra cho mình một không gian riêng để cư ngụ cùng tu luyện. Trong không gian ấy, tồn tại Truyền Tống Trận, mà chỉ có hắn một người là có thể truyền tống cố định, còn những người khác sử dụng sẽ thành tùy cơ truyền tống.

Diệp Phàm đã từng giết qua mấy cái Thiên Đạo của vài tiểu tinh cầu, do đó hắn đối với những việc này biết khá rõ.

"Ta cần một lý do để diệt sát Thiên Đạo Địa Cầu"

Diệp Phàm hỏi Cung Hàn Nguyệt, hắn đã dò xét ra lối vào Thiên Đạo không gian.

"Phong tỏa hắn lại đã, đừng cho hắn có cơ hội trốn thoát" - Cung Hàn Nguyệt thúc giục.

"Hắn trốn không nổi" - Diệp Phàm ngón tay điểm loạn trong không trung, sử dụng hiểu biết của hắn về quy tắc không gian tạm thời tạo ra một chiếc lồng chặt đứt sự liên hệ của Thiên Đạo không gian đối với bên ngoài.

Đó là một trong những chiêu thức yêu thích của hắn, Không gian tù lũng.

"Ta biết bí mật thành Thần" - đợi hắn xong xuôi, Cung Hàn Nguyệt mới tiến lại gần, dí miệng sát lấy tai hắn, thì thầm.

Hơi nóng thoát ra từ miệng nàng chui vào tai khiến hắn nhồn nhột, lại thêm mùi thơm cơ thể nữ nhân làm hạ thân hắn bắt đầu có phản ứng.

"Nghiêm túc nói chuyện" - Diệp Phàm vô ngữ, cái này tiểu yêu tinh không lúc nào không đùa nghịch hắn, nề hà hắn đánh không lại nàng.

"Hi hi" - Cung Hàn Nguyệt tinh quái cười cười.

Nàng lùi ra đằng sau hai bước, lúc này nghiêm túc trở lại, chỉ vào khu vực Thiên Đạo không gian, nói:

"Ta còn biết, mọi tồn tại Thiên Đạo nơi hạ thiên hay thượng thiên đều là đồng môn của một môn phái, tên gọi Thiên Đạo môn. Thiên Đạo môn là môn phái nơi Thần giới, cụ thể sức ảnh hưởng như thế nào thì ta không rõ"

"Người đang muốn nói là, người của Thần giới không lúc nào là không kiểm soát chúng ta?" - Diệp Phàm đọc ra được thông tin ngầm từ sau những lời nàng nói, không cảm nhúu mày.

"Đúng vậy, thế nhưng đó chưa là mấu chốt. Ta ở Ma giới dành gần một vạn năm để tìm tòi và suy diễn, phát hiện ra một điều, đó là Địa Cầu và thượng thiên không nằm cùng một cái vị diện. Ta mặc dù đã là Bán Thần, thế nhưng vẫn không thể phá tan bình chương vị diện, nên mãi vẫn không thể về đến Địa Cầu. Nếu không phải hôm nay người thiếu hiểu biết mà mở ra đường hầm không thời gian, ta cũng không về được đến đây" - Cung Hàn Nguyệt tiếp tục nói, không quên nói móc Diệp Phàm một câu.

Diệp Phàm lập tức mặt đầy hắc tuyến, tốt xấu gì ta cũng là Tiên Đế, không giữ cho ta chút mặt mũi được à?

"...Theo những gì ta thu thập được, người trên Thần giới không cho phép tu sĩ nơi thượng thiên đột phá Đế cảnh để phi thăng! May mắn chúng ta quay về địa cầu, thoát sang một vị diện khác, tạm thời trốn thoát. Chính vì như thế, ta mới muốn sát Thiên Đạo ở đây, để chặt đứt toàn bộ đường dây kết nối của Thiên Đạo môn tới Địa Cầu!"

Diệp Phàm trầm mặc một lát, rồi hỏi:

"Ý người là, chỉ có một bộ phận người trên Thần giới cấm chúng ta phi thăng, mà những tồn tại đó thuộc Thiên Đạo môn?"

(Chương xong)

Tài bút: Không biết mai có chương không, ta sắp thi *khóc ròn*

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Hai Thiên Đạo

Thiên Đạo không gian.

Như đã nói, vùng không gian này độc lập với Địa Cầu. Nó tự mình hình thành nên một phiên thiên địa theo như ý niệm của chương khổng giả.

Diệp Phàm hai người bước vào nhập khẩu, nháy mắt khung cảnh xung quanh thay đổi.

Từng dãy núi nguy nga uốn lượn, nhuộm sắc chiều tà của mặt trời đã ngả tây.

Nơi mà hai người đang đứng thuộc một cái tiểu viện.

Mà tiểu viện này, tọa lạc lơ lửng giữa không trung, xung quanh không có lấy một điểm tựa.

Tầng tầng sương chiều, tựa khói tựa mây, bao phủ lấy toàn bộ tiểu viện.

Đứng tại nơi này nhìn xuống, có thể thấy mây phủ lượn lờ, hạc trắng thấp thoáng, hết thấy tựa như mộng ảo...

Trước khung cảnh mà bất cứ ai trên Địa Cầu chứng kiến sẽ đều không tiếc lời ca tụng là bồng lai tiên đảo, Diệp Phàm và Cung Hàn Nguyệt lại phá lệ bình tĩnh, khuôn mặt vô biểu tình, tựa như hết thấy không có gì đặc biệt vậy.

Nhẹ nhàng lãng không mà đứng, Diệp Phàm như có điều phát hiện, ánh mắt hướng về phương xa.

"Thế nhưng có tận hai Thiên Đạo cùng chương quản Địa Cầu, thú vị"

...

Lúc này, tại sơn lâm phía Đông.

Nơi này có tên Huyết Sơn Lâm

Lá cây ở đây rất đặc biệt.

Không phải lá phong, thế nhưng hết thấy lá cây đều đỏ tươi, còn diễm lệ hơn huyết.

Phảng phất như toàn bộ thiên địa đều bị nhiễm huyết.

Một hắc y nhân đang nhanh chóng phi thân mà đi, hình ảnh thoát ảm thoát hiện.

Chỉ là mỗi bước đi, người này đều bỏ lại sau lưng từng vệt máu đen thẫm, cực kì gây chú ý.

Một đường lao nhanh, chả mấy chốc, trước mặt hần hiện ra một mảnh đất quang.

Tại đây, có một cái hồ thật lớn, chiếm hữu xung quanh chừng trăm dặm, nước hồ đỏ lôm, giống như tất cả đều là máu tươi mới.

Thỉnh thoảng lại có vài bọt nước nổi lên rồi vỡ tan ra, cực kì yêu dị, đem cho người ta cảm giác dường như lúc nào cũng có thể có cô hồn dạ quỷ, hay những con khô lâu bò ra vậy.

Trong hồ có khoảng chục tòa đảo nhỏ, cách nhau đều đặn chừng bốn năm dặm.

Giữa hồ có một tòa tháp cao ba tầng, trước cổng vào là một đám xương khô vương vãi

Hết thấy, trông nơi đây như khu vực để hiến tế.

Hắc y nhân nhìn thấy khung cảnh trước mặt, có chút chần chừ, cùng lo lắng.

Sau hai hơi thở.

"Đông Hoàng Phi Phi, ngươi không thể dễ hấn thành công" - chỉ thấy nàng làm bầm tự cổ vũ bản thân với bản thân, lẳng không lướt trên các đảo nhỏ, hướng nơi công tháp mà đi.

...

"Còn cần một trăm hai mươi bảy giọt hắc ngư huyết nữa, ta đã có thể khởi động huyết tế, mượn tế đàn đánh tan bình chướng Lập Giới cảnh, tiến lên thêm một bước"

Tại tầng cao nhất của tòa tháp giữa hồ, có một thiếu niên tóc trắng, khoác áo choàng đen, khuôn mặt nhợt nhạt không chút huyết sắc. Hắn loay hoay trước tế đàn, hoan hỉ kêu lên, ngồi thụp xuống, hai tay vuốt ve chữ "Huyết" to đùng trên mặt đất.

Rút từ trong túi áo ra một chiếc bình ngọc, thiếu niên tóc trắng cẩn thận nâng nó trong tay như thứ bảo bối vô giá, mở ra chiếc nắp.

Bên trong bình ngọc, đúng là hắc ngư huyết.

Chỉ thấy thiếu niên lúc này cẩn thận nhỏ từng giọt lại từng giọt xuống, chữ Huyết ngày càng sáng lên, quang mang phát ra cũng chuyển thành màu đỏ tươi.

Cùng với đó là ánh mắt sáng rực của thiếu niên, tựa như đứa trẻ con sắp được sở hữu món đồ chơi ao ước bấy lâu.

Đúng lúc này.

Một bóng đen lao tới, song thủ kết ấn, ngưng khí thành chưởng đánh thẳng về phía thiếu niên, mục tiêu nhằm vào cánh tay đang cầm bình ngọc.

Chiều tới đột ngột, thiếu niên đang chăm chú hoàn thành tế đàn, nhất thời không né được, đành phải ngạnh kháng.

Đáng tiếc là, hắn hóa giải được một chiêu này, thế nhưng dư chấn phát ra làm bản thân hắn không chịu được phải lùi lại hai bước, bình ngọc trong tay bị lực áp cho vỡ nát, toàn bộ phần hắc ngư huyết còn lại vung vãi tứ tung.

Mất thấy bình ngọc đã nát, người này không hề chần chừ vòng ngược đường cũ mà thoát đi.

"Đông Hoàng Phi Phi, ngươi cái tiện nhân" - thiếu niên không kìm được phần nộ thét lên. Lắc mình đuổi theo.

Bóng đen vừa rồi đúng là hắc y nhân Đông Hoàng Phi Phi, lúc này nàng thúc dục linh lực cùng thân pháp đến cực hạn để chạy thoát khỏi tháp.

Phải biết bên trong thi khí vương vãi khắp không trung, tựu đi nơi nào cũng ngửi được một mùi ngạt ngạt máu tanh. Thi khí tầng tầng như ngưng thực, tu sĩ bình thường như nàng vào đây sức chiến đấu liền bị áp chế đi ba phần.

Tiếc rằng, có vẻ như Đông Hoàng Phi Phi mặc dù tu vi so với thiếu niên tóc trắng này không kém hơn là bao, thế nhưng không những bị áp chế, nàng lại đang có thương thế trên người, chỉ mới thoát ra ngoài được nửa đường đã nghe thấy tiếng gió rượt tới sau lưng:

"Tiện nhân, ngươi chạy không thoát" – thiếu niên áo trắng lạnh lùng nói.

Đông Hoàng Phi Phi thấy vậy sắc mặt kịch biến, thâm hô không ổn, liều mạng thiêu đốt tinh huyết, tốc độ nhanh hơn lúc trước gấp đôi.

Thiếu niên vốn nhanh hơn nàng không được bao nhiêu, mất thấy nàng tốc độ một lần nữa vọt lên, hắn thò tay vào trong áo, lấy ra một đám ngân châm vung lên, theo sau đó là một luồng kinh lực chứa đầy thi khí khó lường, đẩy những chiếc ngân châm kia bay đi với tốc độ nhanh chóng. Phải nói hắn sử dụng này đủ ác, nếu Đông Hoàng Phi Phi không dừng lại, nàng sẽ trúng đủ ngân châm, còn nếu nàng tránh né, tốc độ ắt sẽ giảm xuống một đoạn.

Quả thật, Đông Hoàng Phi Phi không thể không chậm lại tốc độ, cẩn thận nghiêng người để cho từng chiếc ngân châm nối đuôi nhau bay qua.

Một thoáng như vậy, khoảng cách hai người kéo lại càng gần hơn.

"Đông Hoàng Phi Phi, ngươi đừng hòng thoát khỏi tay ta. Ngươi hủy đi tế đàn, còn không phải không muốn tu vi ta tăng lên, để ta không thể hoàn toàn áp chế ngươi, cần nuốt ngươi mà trở thành Thiên Đạo duy nhất. Thế nhưng bây giờ, không cần ta tăng tu vi lên, ngươi cũng đã là cá nằm trong chậu... Chắc chắn, vẫn nghe nói Đông Phong có tứ đại mỹ nhân, đứng đầu là Đông Hoàng Phi Phi, sở hữu dung mạo điểm áp quần phượng, đáng người cầu hôn đoạt phách, ta thật muốn thử xem trong thực tế có như lời đồn..."

"Dư Thiên Vũ, ngươi vô sỉ"

Đông Hoàng Phi Phi khuôn mặt tái mét, nàng trong đầu hiện chỉ có một ý niệm "dù có chết cũng không thể dễ hấn làm nhục mình..."

Nàng vĩnh viễn không muốn nghĩ tới cái tình huống ấy...

Hai người cứ thế rượt đuổi một đường, chẳng bao lâu sau đã thoát ly khỏi tháp, vọt ngược lại Huyết Sơn Lâm.

Đông Hoàng Phi Phi tu vì không còn bị thi khí áp chế, tốc độ lại nhanh thêm vài phần, tuy nhiên gương mặt nàng lại mỗi ngày một trắng bệch, hẳn không tới một nén nhang sau sẽ thiếu đốt hết tinh huyết mà chết. Thế nhưng nàng lúc này có trực diện đối mặt với Dur Thiên Vũ cũng chỉ là một con đường tử vong.

Dur Thiên Vũ ánh chừng nữ nhân này không căng được thêm bao lâu, hẳn cũng không vội, chỉ cần không mất dấu là có thể. Hắn cứ chốc chốc lại bắn ra một lượt ngân châm có chứa thi khí, mục đích chỉ có một, đó là làm nhiễu loạn tiết tấu chạy trốn của Đông Hoàng Phi Phi, khiến tốc độ nàng đại giảm.

Nàng tinh huyết càng ngày càng ít, thấy mình gần như không thể trốn thoát, quyết định không tiếp tục, dường như đã xác định số phận, chỉ cầu một cái cá chết lưới rách, lột đi của Dur Thiên Vũ một tầng da.

Thấy nàng chậm lại, Dur Thiên Vũ cười bí ối:

"Chạy, ngươi có giỏi thì chạy nữa xem, tiện nữ. Hôm nay ngươi rơi vào tay ta, ta sẽ cho ngươi hiểu thế nào là sống không bằng chết. Ta sẽ từ từ thử ba mươi sáu kiểu khác nhau...Ta sẽ cho ngươi thấy thế nào là tuyệt vọng, cứ từ từ mà tận hưởng..."

Đông Hoàng Phi Phi phảng phất không nghe thấy những lời thô bỉ của hắn, nàng chỉ âm thầm vận công, chờ đến một cơ hội thích hợp xuất kỳ bất ý tung ra sát chiêu...

Là hiện tại!

Đông Hoàng Phi Phi phun ra một búng máu, không chút giữ lại phát động sát chiêu.

"Mân Côi Khinh Vũ" – nàng lâm bảm.

Ngập trời hoa hồng mờ ảo hiện lên, mỗi bông ẩn giấu lực lượng có thể di sơn đảo hải, nhảy múa trên không trung, hội hợp lại thành từng đợt hắc mang, hướng Dur Thiên Vũ bay tới.

Dur Thiên Vũ ánh mắt một ngưng, hẳn cảm giác được sức mạnh một đòn này nằm ngoài tầm dự đoán của hắn, vội vàng té ra một chiếc phiến màu đỏ, đón đỡ ngàn vạn bông hồng tập kích.

"Phệ huyết phiến" – Đông Hoàng Phi Phi hoảng hốt kêu lên, bên trong thoáng theo một tia tuyệt vọng, nàng dường như đã xác định sát chiêu của mình không thể nào đạt được hiệu quả như mong muốn.

Ngàn vạn bông hồng kia sau khi lao vào chiếc huyết phiến thì quý dị biến mất, dường như chưa từng tồn tại.

Nếu không phải chiếc phiến sau khi đỡ xong loạt hắc mang này, nứt ra một vết lại một vết như mạng nhện, không ai tin tưởng những bông hồng kia có chút lực sát thương nào.

Tuy Dur Thiên Vũ không bị thương, vậy nhưng nhìn đến chiếc huyết phiến gần như hồng hân, sắc mặt không có chút nào nhẹ nhõm, ngược lại thêm âm trầm bất định.

Đông Hoàng Phi Phi không còn lực tái chiến, thậm chí cơ bản lẳng không mà đứng nàng cũng không thể, rơi xuống đất như một con diều đứt dây.

Trong lúc rơi xuống, nàng nhắm chặt mắt, không dám tưởng tượng tiếp theo bản thân sẽ phải đối mặt với ác mộng như thế nào.

Nàng nghĩ đến tự bạo để giải thoát, chỉ là nàng vẫn không cam tâm.

Chợt, nàng cảm nhận thấy có ai đó xuất hiện sau lưng nàng, một tay nâng lấy nàng, tay kia độ cho nàng một tia linh lực.

Không đúng! Thứ nàng vừa nhận được tinh thuần hơn linh lực rất nhiều, nó không chỉ đơn giản là số lượng nữa, mà nàng cảm thấy rõ đây là sự biến đổi về chất. Nói cách khác, một tia vô danh chi khí nàng vừa nhận được thuộc tồn tại cao hơn linh lực.

Bên tai nàng chợt vang lên một giọng nói xa lạ thuộc về nữ nhân:

"Ngươi và hắn, ai mới đúng là Thiên Đạo?"

(Chuong xong)

Tái bút: Hai hôm vừa rồi bận, hôm nay bắt đầu viết bù.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Nhận ta là chủ

A?

Đông Hoàng Phi Phi chợt giật mình, mở to hai mắt, tò mò cùng cảnh giác đánh giá người đang đỡ lấy nàng.

Thiên Đạo không gian từ bao lâu nay vẫn chỉ có nàng cùng Dư Thiên Vũ người tranh kẻ đấu, lúc nào đột nhiên nhiều ra thêm nữ nhân này?

Mà để nàng kinh ngạc hơn, nữ nhân làm sao xuất hiện, nàng hoàn toàn không có khái niệm.

Bên kia Dư Thiên Vũ tám chín phần mười cũng không biết, nếu không lấy tính cách của hắn sẽ không để nàng ta cứu lấy nàng, bởi như vậy, hắn có thể sẽ bị mất đi con mồi đã dâng lên đến tận miệng.

"Người là ai a?" - Đông Hoàng Phi Phi không nén được tò mò, liền hỏi.

Trong lúc đấy, cảm giác bản thân đã khôi phục một chút sức lực, nàng ngại ngùng để người khác đỡ lấy mình, gượng dậy.

"Cung Hàn Nguyệt"- thấy nàng tự mình đứng dậy, Cung Hàn Nguyệt cũng không ngăn cản, chỉ nhàn nhạt báo ra danh xưng.

Người vừa rồi đỡ lấy Đông Hoàng Phi Phi đích xác là Cung Hàn Nguyệt.

Nàng cùng Diệp Phàm mới bước chân vào Thiên Đạo không gian, cảm nhận một thoáng, nhận ra chút sự cổ quái.

Nơi đây tồn tại hai cá nhân, cả hai người trong mình đều mang hơi thở Thiên Đạo.

Phải biết điều này theo lẽ thường là không thể nào, một núi không dung hai hổ.

Hai người muốn kiểm tra chi tiết hơn, tuy nhiên là ngoại lai giả, đặt trong hoàn cảnh Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt không muốn mạnh mẽ phá vỡ phá tắc, thần thức của hai người bị áp chế tới sáu bảy phần, không đủ để tra xét chi tiết toàn bộ phiên thiên địa này.

Do vậy, hai người họ đành mất công bay tới bay lui một chút, tìm kiếm hai Thiên Đạo kia.

Tuy tốn thời gian, nhưng hai người cũng không ngại.

Tù lung đã dựng, Thiên Đạo xác thực trốn không thoát, chậm chễ một chút không là vấn đề.

Chỉ là hai người nhanh chóng bị một bầu trời đầy hoa hồng hấp dẫn.

Thế cho nên, mới có một màn vừa rồi.

...

Đông Hoàng Phi Phi đứng dậy, phản ứng đầu tiên không phải là nhìn lại phía Dư Thiên Vũ, mà là quay sang đánh giá ân nhân cứu mạng của mình

Ấn tượng đầu tiên toát lên trong đầu nàng, đó là đẹp, khiến người hít thở không thông.

Trầm ngư lạc nhạn, bể nguyệt tu hoa!

Nữ nhân mạo tự thiên tiên, khi sương tái tuyết, nguyệt mi tình nhãn, tựa như một đoá không cốc u lan, nhưng rồi lại tản ra mị lực phong tình vạn chủng, diên đảo chúng sinh.

Tựa như nữ vương, cao không thể với, nhưng vẫn khiến người ta không nhịn được mà trầm luân trong sắc đẹp của nàng.

Đông Hoàng Phi Phi vẫn tự cho mình là một tiểu mỹ nữ, nhưng mà đến khi nhìn thấy nữ nhân này, nàng mới nhận ra mình như đom đóm cùng Hạo Nguyệt tranh huy.

Cung Hàn Nguyệt tốt xấu cũng sống vài cái chục vạn năm, nhìn ánh mắt thiếu nữ kia lúc đầu ngạc nhiên, sau đó thoáng có chút nhụt trí, làm sao còn không biết nàng đang âm thầm so sánh sắc đẹp với mình, không cảm mỉm cười.

Dung mạo lúc này của Cung Hàn Nguyệt là dung mạo thật khi nàng là Ma Đế, chứ không phải là dung mạo lúc sáng nay gặp lại Cung Vô Song, hay là lúc triền miên với Diệp Phàm.

Không phải nói nàng lúc đó dịch dung, bởi nàng xác thực không có thuật dịch dung nào đủ cao minh để tránh thoát thần thức của Tiên Đế.

Đây chỉ là một thuật pháp đơn giản, giúp nàng có thể tái hiện lại những dung mạo của bản thân trong quá khứ.

Phải biết nàng là Mị Ma, lại có cảnh giới cao thâm, nếu nàng dùng diện mạo như hiện tại ra gặp người thường, không cần nàng có động tác, bất kể nam

hay nữ đều sẽ trầm luân trong sắc đẹp của nàng mà không thoát ra được.

Khác biệt là, nữ nhân sẽ chủ động thành nô, mà nam nhân... tỉnh táo mà chết.

Lấy diện mạo thật của nàng, mặc dù là Tiên Đế Diệp Phàm cũng không dám nói sẽ không bị mê hoặc.

Vậy nên, ban này nàng mới hủy bỏ thuật pháp, hiện ra dung mạo phong hoa tuyệt đại của mình, hiển nhiên lại muốn trêu chọc Diệp Phàm.

...

Một bên, Dư Thiên Vũ nhìn thấy Đông Hoàng Phi Phi như điều đứt dây mà rơi xuống đất, chưa kịp hoan hỉ mà lao tới, lập tức phát giác ra cái gì, không tự chủ được mà lùi lại.

Chỉ thấy một nữ nhân quý dị xuất hiện.

Vấn đề là, chỉ một giây trước đây, hắn không chút nào phát giác sự tồn tại của nàng.

Bản thân hắn miễn cưỡng cũng là cường giả của phiên thiên địa này, vậy mà bây giờ lại có người vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt hắn.

Điều này chỉ có thể đưa đến hai kết luận.

Một, kẻ đến không thiện.

Hai, tu vi của người nàng so với hắn cường hơn nhiều.

Dường như cảm nhận được hắn đang chú mục vào nàng, nữ nhân hơi quay sang, ném cho hắn một cái liếc mắt.

Một cái liếc này, Dư Thiên Vũ cảm giác nhận được từng giọt huyết khí tanh nồng sộc vào khí quản, trước mặt đang đối diện với ngàn vạn thân cây khô, mệnh môn huyết hải.

Công pháp tu luyện đặc biệt khiến hắn cực kỳ mẫn cảm với thi khí cùng huyết khí, hắn dám khẳng định chết trên tay nữ nhân kia không thiếu những tu sĩ tu vi cao hơn hắn.

Sắc mặt hắn trở nên âm trầm, do dự bất định, nhất thời không biết đi hay ở.

Nhận thức ra vấn đề, trong đầu hắn dâng lên một ý niệm trốn. Dù vậy, bảo hắn bỏ đi con mồi trong tay, bỏ đi cơ hội thành Thiên Đạo duy nhất của Địa Cầu, hắn vạn lần không muốn.

Vậy nên, hắn chần chờ, đợi xem nữ nhân kia muốn làm gì...

Thế nhưng nàng phảng phất coi hắn như vô hình, toàn bộ sự chú ý tập trung trên Đông Hoàng Phi Phi cái kia tiện nữ nhân.

Không được bao lâu, hắn thấy Đông Hoàng Phi Phi đã có thể đứng dậy.

Từ đó chỉ có một kết luận: nữ nhân này có hảo cảm với tiện nhân kia hơn là hắn, nếu không nói hai người là một phe!

Cần thiết chạy!

Hắn động, dùng hết tốc lực thoát ra khỏi đây!

Không quản sau đó sẽ thế nào, đầu tiên phải trốn thì mới có thể sống!

Nhưng mà, Dư Thiên Vũ nhanh chóng nhận ra, hắn vẫn dừng lại tại chỗ, cho dù có đã thúc dục đến cực hạn để lao đi.

Phảng phất như từng điểm không gian xung quanh hắn bị kéo dẫn tới vô cùng.

"Người xem, muốn sát cả hai, hay là...? - lúc này, Diệp Phàm đột ngột hiện thân bên cạnh Cung Hân Nguyệt, ánh mắt liếc Đông Hoàng Phi Phi một cái.

Đông Hoàng Phi Phi nhưng nghe rõ hắn vừa nói, muốn sát cả hai, còn không phải chỉ bản thân nàng cùng Dư Thiên Vũ.

Ý nghĩ làm nàng cả người lông tơ dựng đứng, tiềm thức thúc dục chạy trốn.

Nếu cứ như vậy chết, bản thân nàng cũng thôi, sinh tử tại trời.

Thế nhưng, nàng còn đại thù chưa báo, nàng chết không cam tâm.

Chỉ là biết rằng mình có chạy cũng không thoát, nằng trên mặt hiện lên vẻ tuyệt vọng, quay sang Cung Hàn Nguyệt, hy vọng câu trả lời của vị tỷ tỷ này sẽ cho nàng một cơ hội sống sót.

Diệp Phàm mà biết ý nghĩ của nàng, chắc chắn sẽ cười không ngớt.

Nực cười, trông chờ vào Cung Hàn Nguyệt phát thiện tâm?

Không nói nàng là một cái Ma Đế, chính nàng là người kiến nghị việc này.

Cung Hàn Nguyệt nhìn Dur Thiên Vũ đang như một trò hề phi hành tại chỗ, biết đây là trò quỷ của Diệp Phàm. Nàng không sao cả mà nói:

"Giết tất, lưu lại cũng vô dụng"

Chỉ có thể nói, kế hoạch không lúc nào theo kịp biến hóa.

Ý định ban đầu của Cung Hàn Nguyệt, Thiên Đạo Địa Cầu phải chết không nghi ngờ, chỉ là Diệp Phàm đề nghị không chế lại hắn, tương lai nhờ có dùng.

Và lại, cho dù hai người có diệt sát Thiên Đạo này, sớm muộn cũng sẽ có một tu sĩ khác từ Thiên Đạo Tông tiến tới tiếp quản Địa Cầu. Như vậy, thà để Thiên Đạo tồn tại dưới sự kiểm soát của hai người, hai người cũng có thể gián tiếp bảo vệ quê hương mình.

Vốn, Diệp Phàm hai người còn tưởng sẽ phải chiến đấu một trận tung bùng đầu, mới đầu khi bước vào Thiên Đạo không gian, cảm nhận được thần thức bị áp chế đến sáu bảy phần, chiến lực cũng bị giảm đi phân nửa, hai người còn nghĩ Thiên Đạo Địa Cầu tu vi không tầm thường, ở thượng thiên cũng là tồn tại trung thượng.

Thế rồi, cảm nhận được có hai cá nhân tồn tại cùng mang Thiên Đạo hơi thở, hai người thấy sự lạ, thế nhưng 3000 thế giới, chuyện lạ là thứ thường gặp nhất, do vậy hai người cũng không suy nghĩ sâu hơn.

Đến tận khi nhìn thấy Đông Hoàng Phi Phi cùng Dur Thiên Vũ, hai người liền vô ngữ.

Không trách Địa Cầu không cho phép tu sĩ Lập Giới đệ nhị cảnh trở lên tồn tại, hóa ra là Thiên Đạo đều là nhược kê, tu vi miễn cưỡng mới tới Lập Giới cảnh đỉnh phong.

Chưa kể, Cung Hàn Nguyệt tiếp xúc với Đông Hoàng Phi Phi đã có một khoảng thời gian, nhận ra nàng cũng không thể chống đỡ thiên địa này tới ba phần, hiển nhiên có sự tồn tại của Dur Thiên Vũ là một lý do, nhưng chính yếu, đó là Thiên Đạo không gian này cũng chưa hoàn toàn nhận ai trong hai người làm chủ cả.

Hiển nhiên Diệp Phàm khi sử dụng không gian pháp tắc giam cầm Dur Thiên Vũ cũng nhìn thấy kết quả không sai biệt lắm, do vậy mới có lời nói vừa rồi.

"Ta... ta chưa thể chết" - chợt, Đông Hoàng Phi Phi nhược nhược nói, có thể thấy được nàng cố nén sợ hãi, thế nhưng trong mắt nàng, Diệp Phàm thấy rõ một tia quyết tuyệt.

"Cho ta một lý do?" - hắn trầm ngâm một lát, hỏi.

Hắn xác định một điều, Dur Thiên Vũ cùng Đông Hoàng Phi Phi đều không thể coi là Thiên Đạo Địa Cầu, chỉ miễn cưỡng có thể làm chủ được một chút thiên địa pháp tắc.

Vậy, Thiên Đạo Địa Cầu đâu?

Hay là nói, Địa Cầu không tồn tại Thiên Đạo?

Trực giác nói cho hắn, Đông Hoàng Phi Phi có liên quan đến câu trả lời đằng sau.

"Ta! Muốn! Báo! Thù!" - Đông Hoàng Phi Phi nhìn chăm chăm vào Diệp Phàm, từng chữ một nói ra - "Mạng ta hiện tại là của ngươi, thế nhưng ta muốn mượn nó, chỉ cần một ngàn năm, không, một trăm năm là đủ, đợi ta báo thù xong, sẽ đưa mạng đến tận cửa để ngươi lấy đi."

Thiếu nữ vẫn run rẩy mãnh liệt, thế nhưng trong mắt hiện ra nồng đậm sát ý cùng quyết tâm.

Diệp Phàm nhìn lấy nàng, phảng phất thấy được bản thân khi xưa.

Mặc dù có lẽ 90 vạn năm đã làm những sát ý đó mờ nhạt vô cùng, thế nhưng không có nghĩa, hắn không muốn báo thù.

Quý gia, chỉ là cái bắt đầu!

Im lặng sau ba hơi thở.

Hắn thờ dài.

"Ta có thể không giết ngươi" - Diệp Phàm nói - "Thế nhưng, từ giờ trở đi, nhận ta là chủ, vì ta sở dụng, ngươi có cam lòng?"

(Chương xong)

Tái bút: Chương trước đoạn cuối có viết nhầm một chút, đã sửa

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Đông Hoàng Thái Nhất

Đông Hoàng Phi Phi buông thông kiếm, huyết trên thanh kiếm chậm rãi nhỏ giọt.

Nàng dùng ánh mắt phức tạp nhìn Dư Thiên Vũ đến chết vẫn không nhắm mắt, thở hắt ra một hơi.

Vừa rồi, tuy nội tâm không ngừng giằng co, thế nhưng rốt cục, nàng vẫn nhận Diệp Phàm làm chủ.

Giữa cái kiêu ngạo của bản thân, cùng với cơ hội báo thù, nàng chọn cái sau.

Mặc dù nàng dùng đạo tâm để thế, thế nhưng Diệp Phàm vẫn đưa một môi Hồn Hòa vào trong linh hồn nàng, chỉ cần nàng có tà niệm, lập tức sẽ hồi phi yên diệt.

Sau đó, mọi việc nhanh chóng được giải quyết.

Dư Thiên Vũ không phải Thiên Đạo, Diệp Phàm không tốn công sức phế đi tu vi của hắn, rồi ưng thuận theo ý nguyện của Đông Hoàng Phi Phi, quăng hắn cho nàng xử trí.

Báo thù, hôm nay nàng dùng tính mạng của Dư Thiên Vũ để bắt đầu...

"Đông Hoàng Phi Phi, ngươi có nhận thức được, cả ngươi, và Dư Thiên Vũ, đều không phải Thiên Đạo Địa Cầu?" - Diệp Phàm hỏi nàng.

Tuy mọi việc trên cơ bản đã được giải quyết, hiện tại Cung Hàn Nguyệt có thể nói chuyện mà không sợ có bị Thiên Đạo Môn biết, thế nhưng câu hỏi về Thiên Đạo vẫn làm Diệp Phàm bận tâm.

"Ai nói, Dư Thiên Vũ hiển nhiên không phải, thế nhưng ta chỉ là chưa phải thôi" - tuy đã là thân nô lệ, Đông Hoàng Phi Phi vẫn theo thói quen ngạo kiều, nàng hất cái mặt nhỏ, sửa lời.

Diệp Phàm thấy thế cũng chỉ mỉm cười, không có ý định trách nàng. Rốt cục hắn cũng không chuẩn bị đối xử thiếu nữ như một nô lệ thật sự.

Theo sau, thần sắc nàng liền trở nên buồn rầu, kể:

"Vốn dĩ gia gia ta là Thiên Đạo Địa Cầu, thế nhưng từ trăm vạn năm trước liền bỏ đi, để lại Thiên Địa Chi Tâm..."

"Thiên Địa Chi Tâm?" - Cung Hàn Nguyệt ngắt lời, tò mò hỏi.

"Ân, là Thiên Địa Chi Tâm. Một tu sĩ muốn trở thành Thiên Đạo của một tinh cầu, hay nói trắng ra là chương không già của tinh cầu ấy, có hai con đường. Cách thứ nhất, đó là cần phải có tu vi cao thâm, lợi dụng tu vi của mình cưỡng ép luyện hóa Thiên Địa Chi Tâm. Một khi luyện hóa thành công, tu sĩ này về mặt lý thuyết đã trở thành Thiên Đạo, nê hà bởi không được tinh cầu ý chí chấp nhận, cho nên cũng chỉ miễn cưỡng khống chế được nhiều nhất chín phần thiên địa thôi, mặc dù như vậy tính tăng phúc đã rất đáng sợ..."

"Tăng phúc?" - lần này đến lượt Diệp Phàm thắc mắc.

"Ai nha... hai người các ngươi làm sao có vấn đề cơ bản này cũng không rõ vậy. Bản chất của Lập giới cảnh là gì?" - Đông Hoàng Phi Phi lấy tay xoa trán.

"Khai phá đan điền, tự hình thành một mảnh thế giới riêng của bản thân" - Diệp Phàm trả lời.

"Đúng vậy, bản chất quá trình Lập giới chính là mở ra một phiên thiên địa riêng của mình, mà như vậy thì hiển nhiên rất cần tìm hiểu thiên địa pháp tắc. Mà muốn tìm hiểu pháp tắc, nói thì dễ hơn làm, điều này các ngươi khẳng định tự cảm nhận được, ta không cần nói thêm. Chính vì tìm hiểu pháp tắc khó khăn, tu sĩ nghĩ tới con đường tắt, đó là trở thành Thiên Đạo"

Nàng nói đến đây, Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt lộ ra thần sắc đã hiểu.

Chính vậy, trở thành Thiên Đạo chính tương đương với chương không hoàn toàn một tinh cầu, lúc ấy việc tìm hiểu pháp tắc trở nên thập phần đơn giản, thậm chí còn có thể trực tiếp cưỡng chế lấy đi pháp tắc của tinh cầu đó mà hoàn thiện thế giới đan điền của bản thân.

"Người đã nói xong cách thứ nhất, vậy còn cách thứ hai?" - Cung Hàn Nguyệt hỏi.

"Cách thứ hai, đó là cố gắng câu thông với tinh cầu, đến được nó chấp nhận, nó sẽ liền dâng ra Thiên Địa Chi Tâm, thậm chí còn hỗ trợ cho người luyện hóa, không có một tia nguy hiểm. Cái này không phải cứ tu vi cao mà được, mà hết thảy là chữ duyên. Gia gia ta năm xưa nghe nói chính là được tán thành, do vậy có thể khống chế cả một phần kia mà khi cưỡng ép luyện hóa Thiên Địa Chi Tâm sẽ không thể làm được, hoàn toàn trở thành chương không giả đúng nghĩa của Địa Cầu." - Đông Hoàng Phi Phi tự hào mà nói.

"Nếu gia gia người rời đi, đúng lý mà nói có thể mang theo Thiên Địa Chi Tâm, còn nếu để lại cũng là cho phụ thân người... chả nhẽ trong này có ẩn tình liên quan đến đại thù của người?" - Diệp Phàm hỏi, lộ ra một tia quan tâm.

Cảm nhận được một tia quan tâm từ hắn, Đông Hoàng Phi Phi đột nhiên cảm giác, có lẽ nhận hắn làm chủ cũng không tệ.

Chỉ là nhanh chóng loại bỏ ý niệm này, nói đùa, mới ban nãy còn sẵn sàng chém giết nàng, sao có thể...

Nghĩ đến đại thù chưa thể trả, tâm tình của thiếu nữ tụt dốc, nàng thất lạc nói ra:

"Cụ thể thế nào, ta không muốn nhắc đến. Người chỉ cần biết, Dư Thiên Vũ chiếm được một nửa khối Thiên Địa Chi Tâm, còn lại ta sở hữu một nửa. Tuy ta là truyền nhân, thế nhưng chưa được ý chỉ Địa Cầu tán thành, mà ta ở đây trường kỳ tranh đấu với hắn, không có khả năng bỏ thời gian ra câu thông, quá trình này phải mất đến hàng vài năm"

"Tại sao người không trốn ra khỏi đây?" - Diệp Phàm chen ngang.

"Ta với hắn đã ước định tốt, chiến trường chỉ ở trong này. Ta không muốn có người vô tội vì ta với hắn mà chết đi không biết vì sao" - thiếu nữ phe phẩy đầu.

Quả là một nữ nhân thiện lương! Diệp Phàm than thầm.

Hắn sẽ không bình luận thế là tốt, hay xấu, thế nhưng hắn không ghét tính cách đó của nàng.

"...Chưa kể gia gia ta đã ra cấm chế, chỉ cần bất kì ai từ đây đi ra, sẽ không thể nào trở lại, trừ khi chiến lực đủ để phá hủy cấm chế hắn làm ra"

"Gia gia người là ai nha?" - Cung Hàn Nguyệt cảm giác thập phần khó hiểu, đang yên đang lành thiết lập ra cấm chế để làm gì?

"Hắn nha, hắn là Đông Hoàng Thái Nhất"

"Đông Hoàng Thái Nhất!?" - cơ hồ đồng thời, cả Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt đều hô lên, sau đó quay qua, bốn mắt nhìn nhau.

Đối với bọn hắn, cái tên Đông Hoàng Thái Nhất quen thuộc đến không thể quen hơn.

Đầu tiên, tại Lạc Việt, bọn hắn đọc truyền thuyết, thần thoại cùng lịch sử, đều có sự xuất hiện của người này.

Người này vốn thuộc thần thoại Trung Hoa, chỉ là theo sử sách ghi lại, Lạc Long Quân hư hư thực thực là cháu chắt năm đời của Viêm Đế Thần Nông, vậy nên trước khi Lạc Long Quân cùng Âu Cơ sinh hạ ra thế hệ đầu tiên của người Lạc Việt, sử sách ghi lại các sự kiện thần thoại đều giống hệt bên Trung Hoa.

Sử sách kể rằng, Đông Hoàng Nhất Thái thuộc yêu tộc, chính là Ngọc Hoàng Đại Đế thế hệ đầu tiên, dựng nên Thiên Đình.

Lúc bấy giờ yêu tộc nổi danh với nhất đế, tam hoàng, nhất sư, gồm có Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Hi Hoàng Phục Hy, Oa Hoàng Nữ Oa, Yêu Sư Côn Bằng.

Sau này, Thiên Đình lâm vào một cuộc đại chiến, từ đó không còn thấy bóng dáng nhất đế, tam hoàng, nhất sư đâu.

Chỉ là sau này, vào khoảng năm 2852 trước công nguyên, khi Tam Hoàng hiện thân trong dòng lịch sử, có nhịn hoàng được biết với cái tên Phục Hy và Nữ Oa.

Người còn lại, chính là Viêm Đế Thần Nông.

...

Lại nói, khi còn ở thượng thiên, Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt là Đế vị, hiển nhiên đã nghe qua lời truyền về một số Thần Binh, nghe nói có đến từ thời thượng cổ, có đến từ viễn cổ, thái cổ, hồng hoang... trong đó có một Thần Binh là Đông Hoàng Chung.

Đông Hoàng Chung chính là món tiên thiên chí bảo, nguyên danh vì Hỗn Độn Chungng, bởi lẽ nó từ hỗn độn dưỡng dục mà thành.

Tương truyền, những năm viễn cổ, bên trong hỗn độn một ngày xuất hiện một viên tinh cầu nóng rực, bốc cháy vài tuế nguyệt, bên trong có thể nhìn thấy một con kim ô đang không ngừng vùng vẫy.

Một ngày, cuối cùng kim ô cũng phá tan viên tinh cầu này mà ra, hóa hình thành người, danh là Đông Hoàng Thái Nhất.

Lúc này, hấn ôm trong ngực, chính là Hỗn Độn Chung.

Sau đó, khi viễn cổ chiến tranh, Đông Hoàng Thái Nhất ý vào tu vi cao thâm cùng Hỗn Độn Chung uy lực, một người quét ngang dị tộc.

Cuối cùng, hấn bị đông đảo cao thủ dị tộc vây công... trận chiến cuối cùng đó cuồng oanh loạn tạc, thiên hôn địa ám, kết thúc bằng cái chết của toàn bộ dị tộc.

Tiếc là, Đông Hoàng Thái Nhất cũng liền từ đó mất tích, đoán chừng cừu tử nhất sinh, mà Hỗn Độn Chung từ đó được các tu sĩ cải danh vì Đông Hoàng Chung, không biết hạ lạc nơi đâu.

Bên trong Thần Binh, có lẽ Đông Hoàng Chung không phải thiên về loại công kích, hay phòng thủ, thế nhưng nơi hạ lạc của nó tuyệt đối được nhiều tu sĩ nơi thượng thiên tìm kiếm nhất, tất cả quy bởi hai tự: Hỗn Độn.

"Có phải gia gia ngươi từng sở hữu một món binh khí tên là Đông Hoàng Chung?" - Diệp Phàm hỏi, nhất thời biểu tình hơi vội vã.

"Đúng vậy, ta nghe nói lại hỏi đó gia gia từng chiến đấu một trận kinh thiên động địa, cuối cùng khiến cho cái chuông đó gần vỡ nát. Sau đó chiếc chuông ấy ở đâu ta cũng không rõ" - Đông Hoàng Phi Phi cắn cắn ngón tay, nhọc nhọc nói, như sợ sẽ bị Diệp Phàm phạt.

Thấy nàng cũng không biết Đông Hoàng Chung hạ lạc ở đâu, Diệp Phàm có chút thất vọng.

Đến lúc này, Diệp Phàm hai người có thể khẳng định, Đông Hoàng Thái Nhất trong lời Đông Hoàng Phi Phi cùng Đông Hoàng Thái Nhất hấn nghe được nơi thượng thiên là một người.

Chả nhẽ nói, tu vi của người này từ lúc đấy đã đáng sợ như vậy, đủ để đánh vỡ bình chương vị diện?

Tâm hữu linh tê, Cung Hàn Nguyệt cùng lúc đó cũng lộ ra thần sắc khó tin.

...

Nhất thời bán hội cũng không tìm được lời giải đáp, Diệp Phàm hướng thi thể Dur Thiên Vũ phẩy tay, khiến hấn thi cốt vô tồn.

Thu lại nửa viên Thiên Địa Chi Tâm, hấn tiện tay quảng cho Đông Hoàng Phi Phi.

"Về nhà đã" - Cung Hàn Nguyệt có chút mệt mỏi đuổi người.

Diệp Phàm gật đầu.

Mặc dù còn nhiều vấn đề thắc mắc, thế nhưng một chuyến này đáng giá, khiến thế giới quan của hấn thay đổi khá nhiều.

Ba người thoáng cái liền biến mất.

Một làn gió thổi qua, cuốn lấy lá cây trong Huyết Sơn Lâm bay tung lên, nhìn như huyết nhuộm thượng thiên.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tâm tư hai người

Sáng sớm hôm sau, tầng tầng sương khói bao phủ khu biệt thự Từ Yên.

Diệp Phàm mở mắt, hấn vẫn luôn không ngủ, căn bản đến cảnh giới này của hấn, ngủ đã không phải là một nhu cầu thiết yếu, mà chỉ là một thói quen.

Nhìn Cung Hàn Nguyệt cuộn tròn trong lòng hấn yên giấc đẹp, Diệp Phàm cảm giác dù mới qua một ngày thôi, mọi thứ đã trở nên không thật.

Hôm qua hấn xoay sở quay về tới thời niên thiếu, đến lúc sau mới biết được không phải là mình thành công, chỉ do cơ duyên xảo hợp mới tồn tại trở về

đây mà không bị diệt sát. Cung Hàn Nguyệt vẫn chưa nói cho hẳn lý do thứ hai, nàng chỉ đề cập qua nó liên quan đến bí mật thành Thần.

Chưa hết, nàng, vốn nên cùng hẳn thủy hỏa bất dung như mấy chục vạn năm qua, chớp mắt một cái đã biến thành tiểu di tử, sau đó là nữ nhân của hẳn.

Việc này cũng chỉ làm hẳn thấy hơi bất ngờ một chút, còn bản thân Diệp Phàm vẫn chưa bao giờ để tâm đến Nhân tộc hay Ma tộc, Tiên giới hay Ma giới cả.

...Giống như lâu lắm rồi, khi hẳn cứu ra một cô nhóc Ma tộc, nàng đã hỏi hẳn: "Tại sao ngươi không giết ta?"

Hắn bất ngờ không biết đáp nàng ra sao, đành uống một ngụm rượu kéo dài thời gian, tự hỏi bản tâm, cuối cùng mới trả lời: "Ma thì sao chứ? Sống theo bản tâm, yêu hận rõ ràng, khoái ý ân cừu, tùy ý liễu lĩnh, đây là ma. Mà sống ở trên đời, muốn được tiêu dao, so sánh với Nhân tộc luôn ép mình vào các đạo nghĩa, ta càng thiên hướng tới một cái khoái ý ân cừu"

Nếu trên đời này, có gì làm hẳn không hối hận nhất, đó là kể từ khi bước vào tu tiên, hẳn luôn hành sự theo bản tâm.

...

Khu biệt thự Từ Yên khi thiết kế cố ý chọn địa thế tựa núi, phía dưới là một dòng suối nước nóng tự nhiên, phong cảnh tuyệt đẹp. Khu biệt thự lấy tên Từ Yên, bởi xung quanh suối nước nóng có rất nhiều thạch anh tím. Mỗi khi trời về đông, vào ban đêm, chỉ cần có ánh sáng chiếu vào những tảng thạch anh sẽ liền phản chiếu lại, gây ra hiện tượng "khói tím".

Lúc này, Diệp Phàm đang chậm rãi chấp tay đi dạo quanh tiểu khu, thái dương vẫn còn mờ nhạt nơi chân trời, mọi thứ vẫn còn đang êm ái nằm trong bóng đêm chập chờn.

Nhìn lại hết thấy khung cảnh quen thuộc rồi lại xa lạ, Diệp Phàm có chút thổn thức.

Hắn cố tình tản bộ thật chậm, bởi lẽ hẳn lo sợ, mình sẽ không có cách nào một lần nữa dung nhập lại trong cái thế giới này.

Trong 90 vạn năm, thời gian hẳn ở Địa Cầu chẳng qua chỉ là vài cái chục năm, tựa như một nét bút nhỏ trong cả một bức tranh thiên địa mà thôi.

Bây giờ trở lại, phảng phất như một giấc mơ, mà hẳn chỉ sợ, mình tỉnh dậy sớm quá.

Bất chi bất giác, Diệp Phàm dừng bước bên cạnh thảm cỏ trong công viên, ánh mắt dõi theo một đôi vợ chồng già.

Hai vợ chồng đều lão lắm rồi, cụ bà không còn khả năng để đi lại nữa, ngồi trên một chiếc xe lăn.

Phía sau là cụ ông đang từ từ, từng bước một run run đẩy chiếc xe lăn trên mặt cỏ.

Hai người cứ chậm chậm mà đi, cụ ông nói cái gì đó, mà cụ bà thì hơi nghiêng một bên tai, cố gắng lắng nghe.

Bất chợt, cụ ông chân vấp phải một hòn đá, loạng choạng có vẻ như sắp ngã.

Diệp Phàm lắc mình tới trước mặt cụ ông, nhẹ nhàng đỡ lấy.

"Cảm ơn ngươi, người thanh niên" - cụ ông móm mém cười.

Diệp Phàm chỉ mỉm cười, gật đầu. Hẳn tuổi thật so với cụ ông này hơn quá nhiều, trong mắt hẳn cụ ông cũng chỉ có thể coi là đứa trẻ con.

Vừa rồi hẳn vươn tay ra đỡ cũng không phải là phát thiện tâm, mà do hẳn tin tưởng chữ duyên.

Thân là Tiên Đế, Diệp Phàm biết rõ duyên số cùng vận mệnh là tồn tại, nó cũng như một loại phép tắc, chỉ là hẳn không hiểu được.

Từ lúc hẳn tản bộ, hai vợ chồng già này là người duy nhất hẳn gặp, mà ông cụ lại bị vấp ngã đúng trong tầm mắt của hẳn, do vậy hẳn tin tưởng, đây là duyên.

"Bà à, chúng ta hiện tại đang đứng trong công viên nhé, tôi nhớ bà thích nhất là đi dạo trong công viên, nên tôi đưa bà đến đây..."

Cụ ông lúc này đang nói với cụ bà, hơi cúi người xuống để cụ bà không phải mất công liên tục rướn một bên tai lên lắng nghe.

Bấy giờ Diệp Phàm mới để ý, cụ bà đôi mắt đã mù do lão hóa tuổi già.

Hắn trong lúc đi dạo không dùng thần thức, hẳn muốn cố gắng làm một người bình thường, để xem bản thân có dung nhập được vào thế giới này không.

Cụ ông để ý tới Diệp Phàm đang nhìn chăm chăm lấy vợ mình, buồn bã tâm sự.

"Ta lấy nàng đã có hơn sáu chục năm... Khi chúng ta kết hôn, ta nhớ nàng từng hỏi, nếu sau này nàng không còn nhìn thấy nữa, liệu ta có bỏ nàng mà đi;

nàng không nghe được nữa, ta có bỏ nàng mà đi. Hồi ấy ta không nghĩ nhiều, liền nói nếu nàng không thể nhìn thấy, ta sẵn sàng làm đôi mắt cho nàng, nếu nàng, nàng không nghe được, ta tình nguyện làm đôi tai cho nàng...Không ngờ tới, những lời nàng nói trước đây lại là sự thực..."

Diệp Phàm âm thầm gật đầu. Cụ ông có thể làm được như bây giờ, có thể nói là một người chuyên nhất vì tình, một kẻ si tình.

Cái này, Diệp Phàm tự nhận hẳn không bằng, bởi hẳn có quá nhiều hồng nhan tri kỷ, hẳn không thể cho bất cứ ai một tình yêu vẹn đầy.

Thế nhưng, hẳn đối với các nàng, đều yêu bằng tất cả những gì hẳn có thể.

"Người thanh niên, ta cảm giác được ngươi trong lòng có tâm sự, ta cảm giác được ngươi cảm thấy lạc lõng. Ta không biết vì cái gì, thế nhưng nếu đó là về tình yêu, ta có thể khuyên ngươi, đến một lúc ngươi sẽ thấy, trên đời này tiền bạc hay danh vọng đều là mây bay, lúc này ngươi chỉ muốn ông trời cho ngươi thêm thời gian để ngươi có thể ở bên cạnh ái nhân của mình. Nếu ngươi đang cãi vã với người yêu, vậy hãy về làm lành với cô ấy, tận hưởng giây phút hai người bên nhau... nếu không một lúc nào đó, ngươi sẽ hối hận" - cụ ông nói, bên trong có thể nghe được tiếng thở dài đầy tang thương.

Diệp Phàm hiểu, cụ ông không cần biết rằng hẳn đang buồn bức điều gì, hẳn đây đơn giản muốn mượn lời khuyên để trút ra những hối hận của chính bản thân thôi.

Chỉ là...

Đúng vậy, hẳn quay về đây mục đích chính còn không phải muốn đền bù những sai lầm của mình, muốn dành thời gian ở bên Cung Vô Song, rồi mang nàng đi theo hẳn đến vĩnh sinh hay sao?

Vậy thì, hẳn cần gì phải lo lắng về việc mình không thể dung nhập được với xã hội hiện đại?

Bản chất từ đầu đã chú định, hẳn là tu tiên giả, còn họ chỉ là người thường, sẽ không có quá nhiều giao thoa.

Hẳn không cần phải thay đổi, ai muốn bước được vào cuộc sống của hẳn, cần thiết phải học cách chấp nhận; nếu không, có thể một đời trước có giao thoa qua, đời này cũng sẽ chú định là kẻ xa lạ.

Trừ Cung Vô Song ra.

Trong đầu một mảnh thanh minh, lập tức Diệp Phàm cảm nhận được tâm cảnh của mình có một tia biến hóa, càng gần hơn với bên bờ đột phá.

Quả thật

Hữu ý tài hoa hoa bất phát

Vô tâm sáp liễu liễu thành âm.

Hẳn quay lại nhìn đôi vợ chồng già, lấy ra hai viên đan dược.

"Cảm ơn vì lời khuyên... đây là hai viên thuốc bổ, chỉ cần ăn vào, cụ bà ngoại tật liền sẽ khỏi hẳn, sau này cũng không tái phát, mà hai người đều sẽ trở lại tuổi 40" - Diệp Phàm đưa hai viên thuốc cho cụ ông, sau đó xé mở không gian, thuận di mà đi.

Hai viên đan dược mà hẳn đưa có tên là Duyên Thọ Đan, có thể kéo dài tuổi thọ phạm nhân hai mươi đến ba mươi năm, lưu thông máu, hóa tật.

Cụ ông giúp hẳn thông suốt, hẳn đương nhiên sẽ có điều báo đáp.

Nhìn Diệp Phàm chớp mắt đã biến mất không còn vết tích, cụ ông sợ đến ngồi thụp xuống đất, mãi lúc sau mới lồm cồm bò dậy

"Bà nó, tòi thấy thần tiên! Là thần tiên!" - cụ ông lắp bắp nói, thế rồi hoan hỉ nhìn hai viên đan dược trong tay mình.

"Bà, mau ăn thứ này vào, là thần tiên hiển linh giúp chúng ta"

...

"Ăn, thơm qua nha!"

Cung Vô Song bị mùi hương đồ ăn lơ lửng trên mũi làm cho tỉnh lại, cả người tràn đầy sức sống, tinh thần sáng khoái.

Cả tháng nay, đây là đêm đầu tiên nàng có thể ngủ đến thơm ngọt như vậy. Lúc này, nếu không phải mùi thơm từ đồ ăn làm cái bụng nhỏ của nàng không biết cố gắng mà thăm thì kêu lên, nàng sẽ còn ngủ nữa.

Đi vào đôi dép bông xù đầu con thỏ, Cung Vô Song đi xuống tầng, cảm nhận được mùi hương càng lúc càng thơm, kích thích dạ dày cùng tuyến nước bọt của nàng biểu tình dữ dội.

"Tỷ tỷ, buổi sáng tốt lành"

"Tỷ tỷ, người tốt"

Cung Hàn Nguyệt nhìn thấy nàng từ trên cầu thang đi xuống, nhảy nhót tới gần, nũng nịu ôm lấy một bên cánh tay nàng, ngọt ngào hô.

Bên cạnh nàng, Đông Phương Phi Phi ngượng ngùng cúi chào.

Hôm qua sau dời khỏi Thiên Đạo không gian, thuận theo đề nghị của Cung Hàn Nguyệt, Diệp Phàm đưa Đông Phương Phi Phi về trụ tại cùng một biệt thự.

Cung Vô Song mỉm cười, lấy tay còn lại xoa đầu nàng. Đối với cô muội muội nhỏ hơn hai tuổi này, nàng vừa quý, vừa thương, vừa sủng.

Mẫu thân nàng sinh ra muội muội được năm năm liền ra đi, phụ thân nàng kể từ đó cũng suy sụp, trong nhà các trưởng bối trừ gia gia nàng, ai cũng âm thầm tính kế, muốn đẩy hai tỷ muội ra khỏi gia tộc càng sớm càng tốt.

Mấy năm trước, muội muội muốn đi nước ngoài học, nàng tuy không tha, thế nhưng cũng chiều theo ý muội muội, để nàng một mình ra ngoại quốc sinh sống, đến tận hôm qua mới lại thấy mặt.

Đương nhiên, Cung Vô Song không hề hay, Cung Hàn Nguyệt cũng không đơn giản chỉ ra ngoại quốc, mà đã đi qua mấy mươi cái tỉnh cầu lớn nhỏ, trở thành một phương bá chủ nơi thượng thiên, sau đó cơ duyên xảo hợp mới có thể trở về cùng Diệp Phàm.

"Nàng là?" Cung Vô Song nhìn lấy thiếu nữ xinh đẹp không kém gì mình cùng muội muội, trong mắt hiện lên một tia tò mò.

Dĩ nhiên, lúc này Cung Hàn Nguyệt đã khôi phục khuôn mặt giống thời điểm tối qua, là một phiên bản non nớt của Cung Vô Song cùng bộ tóc tím dài tới eo.

Đối với màu tóc có chút bất mắt của muội muội mình, Cung Vô Song không bình luận, rốt cục muội muội cũng đã 19, nàng có yêu thích riêng của mình.

"Nàng là tỷ muội tốt của ta, người gọi nàng là Phi Phi là được. Nàng sẽ ở cùng chúng ta một thời gian."

Cung Hàn Nguyệt hiển nhiên đã lên kịch bản tốt cho việc đưa Đông Hoàng Phi Phi về biệt thự, chỉ là Cung Vô Song nhìn thấy thiếu nữ đã xinh đẹp đáng yêu lại có chút ngượng ngùng, trong lòng không có nhiều bài xích, nên nàng cũng không truy vấn thêm.

Cái chính vẫn là, nàng tin tưởng đôi mắt nhìn người của cô muội muội cổ linh tinh quái của mình.

Một nhà bốn người này, có hai người là lão quái vật hàng thật giá thật sống 90 vạn cái tuế nguyệt, một cái là tồn tại có tiềm năng thành Thiên Đạo Địa Cầu, duy chỉ còn thừa Cung Vô Song là người thường.

"Tĩnh dậy rồi sao? Ngồi đi. Đồ ăn lập tức liền xong"

Diệp Phàm ngó đầu ra từ phòng bếp, nói.

"Ân" - Cung Vô Song nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt có ba phần ngượng ngùng cùng bảy phần tò mò nhìn nam nhân.

Nàng từ từ liệu biết được, Diệp Phàm sẽ nấu ăn, chỉ không ngờ đồ ăn hần nấu lại thơm như vậy.

Nàng đêm qua đang trần trọc suy nghĩ về cuộc sống tương lai với Diệp Phàm đâu, không hiểu sao ngủ mất rồi.

Từ khi phách bá đạo cùng những hành động thân mật với nàng ngày hôm qua, Cung Vô Song về cơ bản có thể khẳng định, tư liệu nàng thu được về hần là chưa đủ, nếu không nói là hoàn toàn sai lầm.

Do vậy, nàng hiện thời rất nghi hoặc cùng xoắn suy.

Nếu hần chỉ bình phàm giống như tư liệu nàng tra được, có lẽ hai người dù là phu thê, cũng sẽ không thể nảy sinh tình cảm thực tế, mà nhiều hơn chỉ là lễ nghĩa cùng áy náy. Điều này đã nằm sẵn trong kế hoạch nàng vạch ra từ trước, vậy nên nàng cũng không có bao nhiêu thất vọng.

Ngược lại, bây giờ nàng nghi hoặc quyết định của mình ngày trước tìm hần để kết hôn rốt cục vẫn là đúng hay là sai.

Nàng nghi hoặc hết thấy tư liệu trước kia chỉ là hành vi hần làm để che mắt người đời, nhất thời nàng không sao biết được đâu mới là con người, tính cách thật của hần.

Trên thương trường, nàng có thể là băng sương nữ nhân, ra tay quyết đoán, không nhân từ.

Thế nhưng trên mặt tình cảm lừa dối, nàng thuần khiết còn hơn một trang giấy trắng, do vậy nàng sợ bị thể nhân lừa, giống như trong các bộ phim hay những câu chuyện nàng được nghe kể.

Chính vì vậy, nàng mới xoắn suy, không biết hai người nên lấy phương thức như thế nào để ở chung với nhau.

Mang theo tâm trạng bối rối như vậy, Cung Vô Song ngồi xuống bàn, bắt đầu ăn sáng.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Hộp cổ đông (1)

Bữa sáng của bốn người diễn ra trong im lặng.

Không phải vì không ai biết nói cái gì, mà do đồ ăn Diệp Phàm làm quá ngon.

Tam nữ đôi đũa liên tục hoạt động, chẳng mấy chốc mấy đĩa đồ ăn trống trơn, mà lúc này Diệp Phàm còn chưa ăn hết một bát.

Hắn ăn thực thông thả, bởi hắn vốn không cần ăn, mà đồ ăn ở Địa Cầu thiếu thốn linh khí, tiên khí nuôi dưỡng, ăn không phải quá ngon.

Hắn ăn, chỉ vì tưởng niệm hương vị đồ ăn ở Địa Cầu.

Dĩ nhiên, trong quá trình nấu ăn, hắn đã rút ra một tia tiên lực dung nhập vào trong các món ăn, khiến không chỉ có mùi hương muốn thơm hơn đồ ăn ngoài hàng nhiều lần, mà khẩu vị cũng chất dinh dưỡng cũng vượt xa.

Thế nhưng... nhìn tam nữ thi tranh nhau gắp, khóe miệng hắn trừu trừu.

Cung Vô Song không nói, Đông Hoàng Phi Phi coi như sống trong Thiên Đạo không gian cách biệt thì cũng thôi, đến Cung Tử Nguyệt còn tranh phần ăn là thế nào?

Hắn đưa ánh mắt vô ngữ nhìn nàng, người sau cảm nhận được ánh mắt của hắn, ném lại một cái nhìn khiêu khích, phảng phất nói: "Ta thích như vậy đây, người cần ta nha"

Đậm đậm cười, hắn có chút hâm mộ Cung Hàn Nguyệt, tuy cũng sống hơn 90 vạn năm, lại là Ma Đế, vốn phải thị huyết, phải cao cao tại thượng, coi thường thương sinh...

Nhưng không! Nàng vẫn lập tức dung nhập được vào xã hội Địa Cầu, trở nên cổ linh tinh quái, khoái trêu chọc người, hết như một thiếu nữ 19 tuổi hàng thật giá thật.

Hâm mộ về phần hâm mộ, hắn sẽ không ép bản thân làm như vậy.

Buông đũa xuống, tam nữ xoa xoa bụng nhỏ.

"Tỷ phụ, người làm đồ ăn thật ngon"

"Đúng vậy, đại ca ca, ta ăn đến no căng"

Cung Hàn Nguyệt trước mặt tỷ tỷ mình vẫn gọi hắn là tỷ phụ. Còn Đông Hoàng Phi Phi được hắn dặn không tiết lộ cho người khác biết mối quan hệ chủ tớ, liền xưng hắn là đại ca ca.

Cung Vô Song sau khi ăn xong liền đuổi cái eo, đôi mắt dò xét Diệp Phàm, càng thêm tò mò. Nàng từng ăn qua vài nhà hàng cao cấp, thế nhưng đầu bếp nơi đó nấu xa xa ăn không ngon bằng Diệp Phàm làm.

Nàng hồn nhiên không hề để ý tới lúc này vẫn mặc đồ ngủ, váy lụa trắng cực kì đơn bạc, liền áo ngực cũng chưa mặc, một cái đuổi người như vậy, xuyên qua lớp váy mỏng liền có thể nhìn thấy hai cái điểm nhỏ nhọt nhọt, cùng những đường cong man diệu ẩn hiện.

Diệp Phàm mặt vô biểu tình, chút định lực này hắn còn có. Cung Hàn Nguyệt cũng không thấy nói gì.

Thế nhưng Đông Hoàng Phi Phi mặt đẹp liền đỏ, ấp úng nói:

"Vô Song tỷ tỷ, cái kia..."

Cung Vô Song quay lại nhìn nàng, ánh mắt dò hỏi.

Nhìn thấy Đông Hoàng Phi Phi ấp úng cứ muốn nói lại thôi, nàng nghi hoặc dõi theo cái nhìn của thiếu nữ, nháy mắt cũng liền đỏ mặt.

"Ta... ta đi chuẩn bị, hôm nay có buổi họp cổ đông" - Cung Vô Song bỏ lại một câu, vội vã trốn lên lầu.

Diệp Phàm nghe được nàng nói, bất chợt nhú nhú mày.

Hộp cổ đồng?

Lại liên hệ tới sự xuất hiện tối qua của vợ chồng Cung Ngọc, hẳn chợt nghĩ tới một việc đời trước đã xảy ra...

Cung Vô Song bị bãi chức!

Nếu là đời trước, hẳn sẽ không đoán ra cái gì, mà có đoán ra cũng không làm được gì.

Còn bây giờ... ha ha, hẳn ngược lại muốn xem, những cái tộc nhân Cung gia kia cùng đám nanh vuốt của họ có năng lực gì.

Bỗng dưng, hắn cảm nhận được có một bàn tay nhỏ, mềm mại không xương đang nắm lấy tay mình.

Một lát sau...

"Người cùng nàng đi thôi, nhất lao vĩnh dật" - Cung Hàn Nguyệt rút tay về, đưa cho hắn một cái môi thơm.

...

Oanh

Thanh âm xe BMW nặng nề vang lên, Cung Vô Song mang theo Diệp Phàm đi công ty, mà Cung Hàn Nguyệt cùng Đông Hoàng Phi Phi trước ở nhà, đợi hộp cổ đồng xong Cung Vô Song sẽ dẫn hai nàng đi chơi.

Trên đường, Cung Vô Song lái xe, chốc chốc lại nhìn Diệp Phàm đang nhắm mắt dưỡng thần.

"Tập trung lái xe, tiểu tâm kéo tai nạn" - giọng nói của hắn chợt vang lên bên tai nàng

"A!" - Cung Vô Song giật mình, vội vã quay mặt về phía trước, không biết đề tập trung nhìn đường vẫn là để Diệp Phàm không nhận ra quần thái của nàng.

Hai người nhanh chóng dừng chân trước trước cửa Thiên Vũ tập đoàn.

Cung gia tuy không thể so sánh được với gia tộc nơi thủ đô cùng nhất lưu thành thị, thế nhưng Cung Thiên Vũ nơi thương trường dốc sức làm mấy cái thập niên, tài sản tích lũy được vẫn tương đối kinh người

Khác không nói, chỉ riêng Thiên Vũ tập đoàn cao ốc có tới bốn mươi tầng lầu, hào khí liền có thể thấy được lóe lóe.

Thiên Vũ tập đoàn là một trong ba sản nghiệp lớn nhất của Cung Thiên Vũ, hiện tại đảm nhiệm tổng giám đốc công ty là Cung Vô Song. Đối với tôn nữ của mình, hắn yên tâm mười phần mà giao công ty cho nàng, không đơn thuần vì đây là đứa tôn nữ hắn ưu ái nhất, mà do năng lực cá nhân của Cung Vô Song tại Cung gia cũng có thể xếp vào hạng nhất nhì. Dưới sự chỉ huy của nàng, hai năm gần đây, tập đoàn đã khuếch trương ra gấp đôi, cho đến tận mấy hôm vừa rồi mới bị người khác có ác ý mà nhắm vào.

Cung Vô Song sẽ không thể nghĩ tới, khi Cung Thiên Vũ cảm giác hắn đã gần đất xa trời, âm thầm chuyển giao toàn bộ 40% cổ phần của hắn cho nàng, run rủi thế nào bị Tô Hàn biết được.

Một gia tộc trên dưới không biết bao nhiêu người, vậy mà mình nàng lại cầm được trong tay 40% của một phần ba sản nghiệp, tương đương với không sai biệt lắm một phần tám toàn bộ tài sản của Cung gia.

Một giới nữ lưu, lại là một hậu bối mà được sở hữu nhiều tài sản như vậy, làm sao có thể không khiến cho người đồ mắt.

Vậy nên, Tô Hàn liền nói chuyện này cho vợ mình là Cung Ngọc, trải qua một đợt thương nghị, quyết định phải nhờ được cái gai này càng sớm càng tốt, đồng thời lấy về 40% cổ phần.

Biết được Quý Minh Dương vẫn theo đuổi Cung Vô Song từ lâu, hai người lập tức háo háo lên kết hoạch, bắt đầu từ việc kéo cháu gái mình xuống khỏi chiếc ghế tổng giám đốc.

"Cung tổng, vài vị cổ đông đều đã tới phòng họp, đang chờ người ngồi vào vị trí để buổi họp bắt đầu!"

Cung Vô Song cùng Diệp Phàm vừa mới đi vào tổng giám đốc văn phòng, nữ bí thư của nàng là Lan Vi liền vội vã tiến vào, nhỏ giọng báo cáo.

Cung Vô Song khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Diệp Phàm.

Nếu không phải hắn nói cho nàng, hẳn đã có cách giải quyết tình trạng hiện tại của công ty, nàng mới không cho hắn xuất hiện tại đây. Việc nàng kết hôn

tương đối mà nói vẫn là một bí mật, chỉ có một vài người trong vòng quý tộc biết tới.

"Người..." - nàng cắn cắn môi, mở lời.

"Đi thôi, đi mở họp. Ta cùng đi với người!" - Diệp Phàm gật gật đầu nói, trong mắt hấn bắn ra lưỡng đạo cười lạnh, theo bản năng mà xoa đầu Cung Vô Song để trấn an.

"A!"

Cung Vô Song tức thì giật bắn người như một con thỏ con bị chấn kinh, khẽ hô lên một tiếng, người hơi cúi xuống tránh đi bàn tay của Diệp Phàm, thẹn thùng hiện lên trên mặt.

Đối mặt với hành động của Diệp Phàm, Cung Vô Song thực bất đắc dĩ, thế nhưng từ sâu trong nội tâm lại không ghét bỏ, ngược lại có một tia chờ mong, vì thế chừng nào hấn còn không có hành vi quá phận, nàng cũng ồm ồm cho qua.

Bất đắc dĩ về phần bất đắc dĩ, nghe được lời khẳng định từ Diệp Phàm, Cung Vô Song mặc danh có chút an tâm.

...

Lan Vi đứng một bên thấy Cung Vô Song hết thấy nghe lời Diệp Phàm, trên mặt không giấu được kinh ngạc chỉ sắc.

Nàng làm việc cho Cung Vô Song hai năm, lại từng là khuê mật thời cao trung, quan hệ thực hảo, cá tính nàng như thế nào Lan Vi biết đến thanh thanh sở sở.

Phải biết, Cung Vô Song từ trước đến giờ chưa bao giờ cho bất cứ nam tử nào một cái liếc mắt, dù có là công tử nhà Quý gia.

Nàng đối mặt với ai, đặc biệt là nam tính, đều là một vẻ sương lạnh, vô cảm, chỉ có khuê mật với nhau mới lộ ra vẻ cười mỉm hiếm thấy.

Nhưng hôm nay, Lan Vi đang được mục kích Cung Vô Song cư xử với một người nam nhân có thể nói là bảo gì nghe nấy, mà tựa hồ nam nhân này trông còn trẻ hơn nàng.

Càng để Lan Vi trợn trừng mắt lên là người nam nhân này thế nhưng thân mật xoa đầu Cung tổng, mà Cung tổng tựa hồ không có chút trách cứ, lại còn hiện lên vẻ thẹn thùng, một bộ tư thái tiểu tức phụ.

Trời ạ, rốt cục, đây là thần thánh phương nào?!

“Tốt, ta lập tức liền đến!”

Cung Vô Song nháy mắt liền khôi phục bộ dạng lạnh băng kia, đối với Lan Vi công đạo một câu, sau đó mới cùng Diệp Phàm đi tới phòng họp.

"Giải pháp của người là gì?" - trên đường, Cung Vô Song hỏi nhỏ.

"Cứ đến nơi rồi người sẽ biết" - Diệp Phàm thần thần bí bí nói, tựa hồ lo lắng giai nhân không tin tưởng, liền nói thêm - "Coi như lấy ngựa chết làm ngựa sống đi, dù sao người hiện tại cũng không có biện pháp"

Cung Vô Song tưởng tượng, quả thật đúng như hấn nói, vì vậy cũng liền lời kéo Diệp Phàm đi nhanh hơn, ngoài ra không hỏi thêm câu nào.

Trong nội tâm, nàng chỉ mong có một kì tích xuất hiện.

...

Bên trong phòng họp, hơn mười vị cổ đông của Thiên Vũ tập đoàn đã an tọa.

Trong đó, ngồi ở phía trên, tại hai ghế gần sát với ghế chủ tịch, liền là hai vợ chồng Cung Ngọc và Tô Hàn.

Hai người họ cổ phần cộng lại cũng chỉ có 5%, thế nhưng cây thân là trưởng bối của Cung Vô Song, không coi các cổ đông khác ra gì, chỉ thiếu điều ngồi lên ghế chính vị chủ tịch mà thôi.

Trong phong họp lúc này, một mảnh u ám, tất cả các cổ đông đều đang đau đầu vì tập đoàn Thiên Diệu đột nhiên rút cùi đáy nồi, ngưng họp đồng. Nếu không tìm được giải pháp, chậm nhất một tuần nữa, Thiên Vũ tập đoàn không sập thì cũng đổi chủ.

Để tất cả thêm bi quan, đó là người sáng lập, đồng thời cũng là đại cổ đông Cung Thiên Vũ không cách nào có mặt, hiện giờ vẫn còn đang nằm trên giường bệnh.

"Điều thông báo buổi họp sẽ được diễn ra sớm hơn, vào 8 giờ 30 sáng, vậy sao bây giờ đã 8 giờ 45, tại sao Cung gia nha đầu bây giờ còn chưa thấy đâu? Đây là nàng định đánh đòn phủ đầu, mà rút ruột khí của chúng ta hay sao? - một vị cổ đông nhận được cái nháy mắt ngầm của Cung Ngọc, bất chợt ra vẻ tức giận mà nói.

Việc thông báo đầy buổi họp lên sớm trước nửa giờ, hiển nhiên là kiệt tác của hai vợ chồng Cung Ngọc, mục đích muốn cho các cổ đông phải đợi lâu, sinh ra bất mãn với Cung Vô Song.

Tò Hàn mắt thấy lượt diễn của mình đã đến, liền ra về bình tĩnh uống trà, âm dương quái khí mà nói:

"Vô Song chất nữ khả năng không cố tình, dù sao nàng tương lai cũng sẽ là chủ tịch tập đoàn, sẽ không làm ra hành động như vậy"

Vị cổ đông kia lập tức liền đập mạnh cái bàn một phát, đầy châm chọc mà nói:

"Ha ha, công ty có thoát khỏi việc bị phá sản hay không còn chưa biết đâu, sau này họ Cung hay họ khác, còn nói không chừng!"

Kể nói tên Dương Văn Vũ, là một con chó săn của trung thành được Quý Minh Dương cài vào Thiên Vũ tập đoàn, mục đích để điều tra tình báo. Hiển nhiên, hắn chưa biết Quý gia đêm qua đã bị Diệp Phàm cấp diệt, nếu không cho hắn mười lá gan, hắn cũng không dám phun ra câu vừa rồi.

Màn kịch hôm nay đã được Dương Văn Vũ cùng Cung Ngọc cực cực khổ khổ tổ chức tốt hết rồi, chỉ cần Cung Vô Song một bước vào phòng này, đừng hòng vẫn giữ được lại chức tổng giám đốc mà đi ra.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Họp cổ đông (2)

Dương Văn Vũ nhìn quanh phòng họp, một đám người sắc mặt khó coi, Cung Ngọc hai vợ chồng ngoại trừ.

Tuy thế, không một ai đứng lên nói chuyện, tất cả đều trầm mặc, bởi thứ nhất, họ biết Dương Văn Vũ nói không sai.

Thứ hai, bản thân Dương Văn Vũ vẫn là một đại cổ đông, tuy không rõ thực hư nắm trong tay bao nhiêu cổ phần, thế nhưng tuyệt đối có quyền lên tiếng hơn bọn họ

"Không ngại nói cho mấy vị ở đây biết, Thiên Diệu tập đoàn chấm dứt hợp đồng với tập đoàn ta, đó không phải là vô cớ. Gần đây nhất, Quý thiếu đã cho mệnh tay thu mua Thiên Diệu tập đoàn, giờ đây Thiên Diệu tập đoàn đã đổi chủ thành Quý gia, hiển nhiên sẽ không hợp tác với chúng ta..."

Hắn dừng lại, ánh mắt thích thú mà nhìn mọi người biểu lộ ra khuất nhục chi sắc, rồi mới nói tiếp

"...Lý do không ở đâu xa, mà chính vì tổng giám đốc của chúng ta Cung Vô Song đã hết lần này tới lần khác từ chối lời mời của Quý thiếu. Đến được Quý thiếu sủng ái, đó là vinh hạnh của nàng, thế nhưng do nàng không biết nặng nhẹ, thiệt hơn, liên tục làm cho Quý thiếu đau lòng, Quý thiếu mới không muốn tiếp tục hợp tác với chúng ta"

Dương Văn Vũ lộ ra một vẻ tiếc hận, đau lòng, cùng phần nộ.

Phòng họp đang yên lặng đột nhiên nổi lên vài tiếng xì xào nhỏ nhỏ...

Bài diễn văn của Dương Văn Vũ có lẽ còn dài, thế nhưng ở bên ngoài, Diệp Phàm cùng Cung Vô Song đã không muốn nghe tiếp.

Phòng họp bị Diệp Phàm một chân đá văng ra, hai người bước vào, lập tức hơn mười cặp mắt không hẹn mà cùng nhìn lại.

"Nói thật hay, không hồ là câu của Quý gia" - giữa căn phòng yên lặng, tiếng vỗ tay của hắn vang lên, đầy vẻ giễu cợt.

Vốn, hắn không muốn cùng những con kiến này nhiều lời, nê hà hình tượng của Cung Vô Song trong công ty qua lời nói của Dương Văn Vũ bị bôi đen quá đáng.

Hắn có thể dùng vũ lực trấn áp những người này, thế nhưng không có Dương Văn Vũ này thì sẽ có Dương Văn Vũ khác, bản thân Cung Vô Song trong công ty cần luôn có hình tượng tốt để thu mua lòng người, chỉ thế mới bớt đi những thành phần con sâu làm rầu nồi canh.

"Người là ai, tại sao dám tự tiện vào đây?" - Dương Văn Vũ đang thao thao bất tuyệt, chợt bị người cắt ngang, nhìn qua thì chỉ là một cái tiểu tử, liền vỗ tay xuống bàn quát to.

"Người còn không xứng biết" - Diệp Phàm nhàn nhạt đáp.

Dương Văn Vũ lời vọt đến miệng liền bị nghẹn lại, mặt mày tái mét.

"Vô Song, người đã tới! Mau vào ngồi đi, mọi người đang chờ người đâu" - Tô Hàn vội vã chen ngang, không quên ném cho hắn một cái nhìn cảnh cáo.

Chính sự hôm nay là bãi bỏ chức vị của Cung Vô Song, không thể để cho bất kì ai làm hư. Về phần Diệp Phàm, đặt trong mắt hắn không hơn không kém một cái tiểu bạch kiểm, không khuấy lên được bọt sóng gì.

Cung Vô Song vẻ mặt vẫn lãnh băng như vậy, không nhìn ra hỷ nộ ái ố. Chỉ có Diệp Phàm mới để ý tới tay nàng khẽ run, thể hiện nàng đang rất phần nộ.

Nghĩ đến giai nhân kiếp trước phải một mình mà đối mặt với những điều này, hắn hận không thể tự sát cho mình một cái.

Cung Vô Song bước đến vị trí thủ tịch, liền phải ngồi xuống.

"Từ từ" - Dương Văn Vũ lại hô lên, ngăn cản.

Hắn tính tình táo bạo lại nhỏ mọn, nắm chắc leo lên được nhà Cung gia, lập tức liền không coi Tô Hàn cùng Cung Ngọc ra cái gì, ném lời nói của hai người phía sau đầu. Bây giờ hắn chỉ nghĩ đến hào hào xi nhục Diệp Phàm để lấy lại mặt mũi.

"Dương Văn Vũ, người có ý gì?" - Cung Vô Song ngược lên nhìn hắn, đậm mặc hỏi, có chút cảm giác biếng lạng trước con bão - "chà nhẽ ta không được ngồi xuống?"

"Ha ha, người là tổng tài, đương nhiên có tư cách tiến vào phòng họp cùng ngồi đây. Nhưng!" - Dương Văn Vũ đứng lên kêu to, giờ ngón tay chỉ vào Diệp Phàm lúc này đang lười biếng dựa mình vào tường, nhàn nhã nhìn quanh - "Hắn là ai, chắc ở đây ngoài Cung tổng không ai biết đi. Ta tốt xấu cũng là đệ nhị cổ đông, trong tay cổ phần 35%, lại bị một ngoại nhân không rõ lai lịch mắng là cầu, tựa hồ ta cũng cần xin Cung tổng một lời giải thích đi.

Cung Vô Song nội tâm có chút bất ngờ, nàng không nghĩ Dương Văn Vũ trong một thời gian ngắn như vậy đã thu mua được đến 35% cổ phần.

Thoáng nhìn Diệp Phàm một cái, Cung Vô Song mặc danh có chút ảm áp, ít nhất hôm nay không giống như tuần trước, bên nàng không phải không có ai...

Nàng dù không biết giải pháp của Diệp Phàm đến cùng là gì, thế nhưng nàng không tin hắn hồ ngôn.

Nàng chứng kiến ngày hôm qua hắn cường thế ép Minh lão phế bỏ đi tứ chi của Quý Minh Dương, vậy mà đến tận bây giờ Quý gia vẫn chưa có động tĩnh gì. Riêng điều này đã đủ để chứng minh, Diệp Phàm có năng lực, hoặc bối cảnh, không thua kém gì Quý gia mà nàng không thể tra ra được.

Cung Vô Song cũng không lo Diệp Phàm sẽ hướng thân thể nàng mà tới giống Quý Minh Dương... nói cho cùng vẫn là nàng chủ động tìm đến hắn, mà hắn còn bộ dạng ghét bỏ.

Chỉ là trực giác vẫn luôn bảo nàng, mọi hành động, cử chỉ, ánh mắt,... lần đầu Diệp Phàm gặp nàng cũng không phải là ngụy trang, mà là thực sự.

Cung Vô Song vô điều kiện tin tưởng trực giác của mình, rốt cục nó đã cứu nàng nhiều lần.

Vậy thì, điều gì có thể khiến một con người thay đổi nhiều đến như vậy, chỉ trong một tuần?

...

Tô Hàn cùng Cung Ngọc vẻ mặt bất đắc dĩ, hai người đều không muốn cảnh mẹ đẻ cảnh con, chỉ là tên đã lên dây không bắn ra không thể, lập tức chuyển mục tiêu chính tạm thời từ Cung Vô Song sang tới Diệp Phàm, đuổi hắn ra ngoài lại nói.

"Đúng vậy, chất nữ, người tốt xấu cùng phải công đạo cùng đại gia một câu cái đã tiểu tử kia từ đâu tới, chưa kể người định ra giờ họp, cuối cùng thân là tổng tài lại đến muộn mười lăm phút" - Cung Ngọc tươi cười hướng Cung Vô Song nói, trên mặt lộ rõ vẻ thỏa thuê.

Nàng cắn ba chữ "đã tiểu tử" thật nặng, hiển nhiên là muốn nhục nhã Diệp Phàm.

Nàng nhớ rõ, là tiểu tử này đêm qua dám làm lơ đi sự tồn tại của nàng, là hắn dám ở trước mặt nàng đóng sầm cánh cửa lại.

Cung Vô Song khẽ nhủ mày, nàng vẫn biết vợ chồng Tam cô tính tình thích nịnh bợ, nhỏ mọn cùng tham lam. Thế nhưng hai người trắng trợn nói dối, sau đó liên kết với người ngoài để đối phó với nàng xác định cực kì quá phận, quả thực làm nàng thất vọng đến cực điểm.

Nàng vốn còn ảo tưởng sẽ giữ lại ít nhất được một tia tình thân, thế nhưng giờ tâm nàng lạnh hoàn toàn rồi.

"Giải thích? Hắn là phu quân của ta, ta hỏi người ta cần hướng người giải thích cái gì? Ngược lại hắn vừa bước vào đây người liền đập bàn hùng hổ mắng người, người có nên hay không cũng cho ta một cái công đạo đây?" - Cung Vô Song toát ra cỗ khí thế thượng vị giả, lãnh diễm như một vị băng sương nữ vương mà đối chọi gay gắt.

Về phần Tam cô, nàng trực tiếp làm lơ, nói chuyện với loại người này quả thật làm nàng bị hạ giá.

"Diệp Phàm, người lại bên cạnh ta ngồi" - Cung Vô Song vẫy tay với Diệp Phàm, lời nói không dung cự tuyệt.

Diệp Phàm tiện tay cầm đi cái ghế của Dương Vân Vũ, đặt sang phía bên phải Cung Vô Song, đặt mông ngồi xuống, từ đầu đến cuối hần không nhìn lấy Dương Vân Vũ, Tô Hàn cùng Cung Ngọc lấy nửa con mắt.

Dương Vân Vũ khuôn mặt nghẹn đỏ bừng, cuối cùng vẫn không chịu được tiếp tục bị mất mặt, quay người đi lấy ra một chiếc ghế dự trữ, khua nhấc ngồi xuống

"Tiện loại, chờ Quý thiếu chơi chán người, ta phải hung hăng mà dạy dỗ" - hần âm thầm nắm chặt tay, bì ỏi nghĩ

Cung Ngọc cũng bị khí run lên, Tô Hàn phải mạnh mẽ kéo nàng ngồi xuống, tránh nàng làm loạn lên, ánh mắt nhìn về phía Diệp Phàm đầy âm độc.

Diệp Phàm cười lạnh, thần nhiên cùng hần mắt đối mắt, liền nháy mắt chỉ gian, Tô Hàn thấy mình đang đứng trong một mảnh thế giới đỏ như máu, trước mặt hần là Cung Ngọc còn có Dương Vân Vũ đang cười to một cách quái dị, thỉnh thoảng lấy ra con dao găm thọc vào người hần.

"A a a a!!!"

Trong huyền giới, Tô Hàn nhìn thấy bản thân mình đang bị hai người kia liên thủ điên cuồng đâm hần mấy trăm nhát, còn tại thực tế, mọi người chỉ có thể thấy Tô Hàn đang yên đang lành, bỗng dưng gào thét to như hóa điên, hai mắt nhắm chặt, sau đó nằm bò trên đất, ôm mình quần quai.

"Lão công!" - Cung Ngọc hét hoảng hét lên thất thanh.

Diệp Phàm lạnh lẽo thu hồi huyền thuật, người này còn không thể chết, hần còn cần Cung Ngọc và Tô Hàn sắm vai chủ đạo trong màn diễn cuối cùng, để hần vạch trần bộ mặt thật của hai người, sau đó họ mới có thể chết đi.

Huyền giới sụp đổ, hình chiếu hai người Cung Ngọc và Dương Vân Vũ cũng tan biến, Tô Hàn suy yếu mở mắt.

"Đây là...đâu?" - hần ngồi lên, liền thấy Cung Ngọc đang ở ngay bên cạnh.

Hần vội vã bò lùi lại

"Không, đừng giết ta, ta bồi tội là được... đừng giết ta" - hần hoảng hét kêu lên, cảnh giác nhìn lấy Cung Ngọc như một tôn dã thú.

"Lão công, người làm sao vậy?" - Cung Ngọc trên mặt hiện lên nét hoảng loạn, đừng nhìn nàng đầy tật xấu, nhưng đối với Tô Hàn thực ra rất tận tâm.

Cung Vô Song liếc mắt nhìn Diệp Phàm, nàng cảm giác đây là tác phẩm của hần. Chỉ là nhà Tâm cô thực đáng hận, nàng sẽ không giúp họ.

"Chúng ta cần thiết mở hộp cổ đông. Nếu hai người không thể tham gia, mời hai người ra ngoài cho" - nàng chỉ tay về phía cánh cửa, giọng nói lạnh lùng không chứa một tia tình cảm.

Cung Ngọc gương mặt vặn vẹo, oán độc hết nhìn Cung Vô Song đến Diệp Phàm, mà Tô Hàn thì tránh nàng như tránh tà, rúc vào trong góc phòng.

Dương Vân Vũ lúc này cũng ngậm chặt miệng, hần cảm giác chuyện vừa rồi thật quý dị, bản năng có chút sợ hãi.

Hần biết, kế hoạch hôm nay, coi như phá sản, lần sau muốn kéo Cung Vô Song khỏi ghế tổng tài chỉ sợ khó như lên trời.

"Cần thiết phải liên hệ với Quý thiếu" - hần tự nhủ, lén lút móc ra chiếc di động của mình.

Thỉnh thoảng, Lan Vi mở cửa đi vào, sắc mặt khó coi mà nói:

"Không hảo, người của Quý gia tới!"

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Hộp cổ đông (3)

Câu nói của Lan Vi làm bầu không khí phòng họp một lần nữa âm trầm lên.

Dương Vân Vũ chợt phản ứng lại đây, Quý thiếu đến rồi!

Hần lập tức hung tợn đứng lên, cáo mượn oai hùm mà quát:

"Nha đầu, ta nói thật cho ngươi biết, không có sự hợp tác của Thiên Diệu, Thiên Vũ tập đoàn hiện nay đã là ngọn nến trước gió. Chúng ta không nghĩ theo ngươi chứng kiến tập đoàn bị phá sản, đã sớm tính tới đường lui. Sau ngày hôm nay, Thiên Vũ tập đoàn sẽ không còn thuộc về Cung gia, mà trở thành của Quý gia!"

"Nga, vậy đường lui của ngươi là trở thành cầu của Quý gia, Diệp Phàm như vậy nói ngươi là trần thuật lại một sự thật, cũng không phải mắng chửi ngươi a" - Cung Vô Song cũng không gấp, hài hước nhìn lên Dương Vân Vũ.

Dương Vân Vũ lập tức lại ghen, hắn thường ngày không thấy Cung Vô Song nói chuyện, không nghĩ nàng nói ra lời lẽ lại sắc bén đến vậy.

"Lan Vi, ngươi ra ngoài bảo với người của Quý gia, đợi!" - Diệp Phàm lúc này đột nhiên nói chuyện, lời vừa ra, kinh hãi toàn trường.

Quý gia là tồn tại bậc nào?

Tại thành phố Nam Phong, Quý gia là một trong ba đại gia tộc.

Còn ở thị trấn Hàn Giang này, Quý gia chính là thiên. Lời của Quý gia phán xuống, không một ai tại thị trấn này dám không theo.

Thế mà bây giờ mọi người thấy được điều gì?

Diệp Phàm bắt Quý gia, đợi!

Thực cuồng!

Cuồng vô biên!

Lan Vi giật mình nhìn Diệp Phàm, sau đó mới cười khổ, nhượng nhượng mà nói:

"Vị tiên sinh này, Quý gia không phải là Cung tông có thể trêu chọc nổi. Tốt nhất..."

"Không việc gì, ngươi cứ nói cho họ, Diệp Phàm bảo họ đợi" - Diệp Phàm hướng nàng cười trấn an.

"Mẹ nó, tiểu tử, ngươi nghĩ ngươi là ai a? Ngươi nghĩ ngươi là thứ gì mà dám khiến cho người của Quý gia đợi?" - Dương Vân Vũ tuy ăn một mắng, thế nhưng hiển nhiên đây là cơ hội biểu hiện trung tâm của mình với Quý gia, vội vã lao ra, chỉ tay vào mặt Diệp Phàm mà quát loạn.

Diệp Phàm trực tiếp coi hắn là không khí, không buồn phản ứng, hắn quay sang nhìn Cung Vô Song, nhàn nhạt hỏi:

"Tin tưởng ta sao?"

Không có giải thích, cũng không có thuyết phục, đơn giản một câu hỏi. Diệp Phàm hỏi vậy là tồn tại chút tư tâm, hắn muốn xem hiện tại phân lượng của mình trong lòng Cung Vô Song là bao nhiêu.

Cung Vô Song quay lại nhìn hắn một thoáng, thế rồi nàng dùng hành động để trả lời:

"Lan Vi, ngươi ra ngoài thuật lại với người của Quý gia đúng những gì Diệp Phàm vừa nói"

Lan Vi còn muốn nói gì, nhưng thấy ánh mắt đậm đặc của Cung Vô Song, nàng chỉ gật đầu rồi lui ra.

"Cung Vô Song, ngươi muốn chết thì đi chết một mình, đừng kéo Cung gia chết cùng" - Cung Ngọc hoảng sợ gào lên - "Không được, ta phải ra cầu xin Quý thiếu, để Quý thiếu cho hai vợ chồng ta một con đường sống."

Nói rồi, nàng bất chấp Tô Hàn vẫn còn đang run rẩy trong góc phòng, lao nhanh theo sau Lan Vi.

Trong phòng lúc này, không khí hết sức ngưng trọng.

Cung Vô Song sắc bén quét quanh các cổ đông một vòng, ôn tồn hỏi:

"Các vị, không biết lựa chọn của các vị như thế nào đây, sát cánh cùng ta trợ Thiên Vũ vượt qua khó khăn, vẫn là theo Dương Vân Vũ, Cung Ngọc cùng Tô Hàn cùng nhau phản loạn?"

"Này..."

Các cổ đông trên thực tế không ai dám đối trọi với Quý gia, đương nhiên sẽ đều thiên hướng đầu nhập vào dưới trường Quý Minh Dương, chỉ là lúc này Cung Vô Song hỏi trắng ra, mọi người đều ngại với mặt mũi, không ai muốn bị thiên hạ phi nhổ là "vong ân bội nghĩa", nhất thời không ai định đứng ra làm chim đầu đàn, vô tình hữu ý liếc Dương Vân Vũ

Tuy không ai nói gì, thế nhưng biểu tình trên mặt đã bộc lộ tất cả.

Cung Vô Song ánh mắt thoáng hiện lên một nét thất vọng cùng chán nản, buông lỏng mình ngã vào lưng ghế.

Diệp Phàm thấy nữ nhân như vậy, không quá đành lòng, thế nhưng hắn muốn cho nàng biết thế gian nhân tâm cùng vô tình.

Cung Vô Song cái gì cũng hảo, trên thương trường càng thể hiện bản thân có thiên phú hơn người, chỉ là tính cách nàng lạnh lẽo chủ định nàng sẽ không giao tiếp nhiều, ngay với cả thân thích, khuê mật. Chính vì vậy, lòng dạ thế nhân hiểm độc cùng vô tình nàng chưa được trải nghiệm.

Ngay như hai vợ chồng Cung Ngọc và Tô Hàn cũng thế, mặc dù bọn họ rõ ràng hết lần này đến lần khác muốn lợi dụng nàng, rồi lại đẩy nàng vào hố lửa, nàng vẫn vì niệm tình thân mà nhắm một con mắt.

Nàng nội tâm thiện lương, nhưng đó lại là cái gây chết người nhiều nhất nơi tu tiên giới.

Do vậy, vốn Diệp Phàm có thể ngăn chặn hết thảy vừa rồi phát sinh, nhưng hắn lại không làm. Rốt cục, nàng sẽ theo hắn vào tu tiên đại thế giới, ở đó không có tâm hại người, nhưng luôn phải có tâm phòng người.

Nhẹ nắm lấy bàn tay nữ nhân, Diệp Phàm nói nhỏ:

"Đừng lo, đợi một lát xem kịch hay"

...

Cùng lúc đó, Dương Vân Vũ thấy các cổ đông người nhìn ta, ta nhìn người, ám đạo không được. Hắn biết bọn họ rồi sẽ lên lút đi tìm Quý gia, thế nhưng bây giờ cần phải kéo được Cung Vô Song rơi xuống thần đàn, vừa trả thù mối hận trong lòng hắn, vừa có thành tích công đạo với Quý thiếu. Hắn nắm trong tay 35% cổ phần, hai vợ chồng Cung Ngọc và Tô Lập không sai biệt lắm 5% nữa là 40%, còn cần thêm 11% cổ phần biểu quyết bãi chức Cung Vô Song thì nàng mới không còn đường sống để xoay sở.

"Triệu Bản, người còn muốn giả vờ đến bao giờ nữa, không phải chúng ta nói tốt sẽ cùng đầu nhập vào Quý thiếu sao?" - Dương Vân Vũ giả vờ mất kiên nhẫn hét to về phía Triệu Bản, lý do đơn giản là Triệu Bản nắm trong tay đến 9% cổ phần, lời hắn ra làm chìm đầu đàn thích hợp bất quá.

Lời nói vừa ra, tất cả mọi người chăm chăm nhìn về Triệu Bản, ngay cả Cung Vô Song cũng ngoại lệ.

Triệu Bản thân là nguyên lão, là một trong những người cùng trải qua khó khăn hoạn nạn với gia gia nàng hồi mới thành lập Thiên Vũ, cũng là một trong những người gia gia nói có thể tin nhiệm được.

Dù sao như Diệp Phàm nói, nàng đã không còn đường lui, tức giận cùng thất vọng không giải quyết được gì. Nàng đảo muốn xem, người này bây giờ làm ra thái độ thế nào.

Bản thân bị người lấy ra đứng mũi chịu sào, Triệu Bản sắc mặt lúc này không thể nào tốt.

Vốn dĩ hắn còn muốn âm thầm lặng lẽ, duy trì thái độ trung gian, bởi hắn không đắc tội với Quý gia, thế nhưng cũng không nghĩ trở mặt với Cung gia. Rốt cục ngày đó Cung Thiên Vũ có ân với hắn, hắn không hy vọng trở thành người vong ân bội nghĩa.

Chỉ là lúc này, hắn bất buộc cần phải bộc lộ quan điểm của mình.

Do dự một hồi, ánh mắt hắn trở nên hung hăng lên, trước tất cả mọi người đứng dậy nói:

"Ta là một nguyên lão của Thiên Vũ tập đoàn, nguyện vọng lớn nhất của cuộc đời ta vẫn là mong muốn Thiên Vũ có thể lớn mạnh hơn. Đối mặt với thời điểm hiện tại, Cung tổng Cung Vô Song đang khiến công ty đứng trước bờ vực phá sản, nàng lại không có cách nào挽 hồi. Vì thế, ta chọn đầu nhập vào Quý gia, vì ta biết..."

Giữa cái chết cùng làm người bội bạc, hắn lựa chọn cái sau.

Cho nên, hắn trở mặt, là trắng trợn trở mặt!

Không những thế, hắn còn nói như thể mình đang vì đại nghĩa diệt thân!

"Hảo, không cần làm kỹ nữ còn đòi lập đền thờ nữa" - Diệp Phàm lúc này nhàn nhạt lên tiếng, đánh gãy câu nói của Triệu Bản - "Mấy vị khác đang ngồi đây cũng có ý tưởng tương tự, ta nói đúng không?"

Hắn lười ngồi xem những người này tiếp tục giả nhân giả nghĩa nữa, dù sao Cung Vô Song cũng đã nhìn thấy những gì cần phải nhìn. Hắn tin tưởng nàng sau khi ngẫm lại sẽ có đức kết riêng của mình.

Triệu Bản há miệng thở dốc, thế nhưng không tìm được lời phản bác.

Các cổ đông khác không ai lên tiếng.

Không ai phản bác, nghĩa là thừa nhận.

"Vây, làm phiền mọi người từ chức, giao ra cổ phần, rồi lặn ra khỏi đây, ta sẽ không tiếc" - Diệp Phàm buông tay nói, tựa như một việc không đáng kể.

Bên cạnh Cung Vô Song nghe được, lại hơi giật mình.

Từ chức và giao ra cổ phần?

Cung Vô Song chỉ có 40% cổ phần, nghĩa là các cổ đông khác ở đây nắm giữ đến 60% cổ phần.

60% cổ phần của Thiên Vũ tập đoàn, giá trị không có vài tỷ là không thu mua nổi a!

"Giao ra cổ phần? Một người dám lên tiếng!" - Dương Vân Vũ cười khẩy, trên mặt không che giấu trào phúng.

"Đúng vậy, người có tiền không mà dám lớn lối vậy" - một cổ đông khác cũng chất vấn.

"Hỏi thừa, nếu hắn có tiền, vậy sao không cấp Cung Vô Song giải trừ nguy cơ của tập đoàn" - thêm một người nữa lên tiếng.

Nhất thời, các cổ đông nhao nhao lên thành một đoàn.

Dương Vân Vũ thâm kinh hãi, Diệp Phàm đây là đang giúp hắn:

"Các vị thấy đấy, vị hôn phu này của Cung tổng làm người cuồng vọng, lại thiếu thực tế, nghĩ đến làm vị hôn thê cũng không khá hơn bao nhiêu. Ta thực nghi ngờ về khả năng quản lý công ty của Cung tổng, lấy danh nghĩa đề nghị cổ đông, ta đề nghị các vị bầu quyết cho nàng từ chức, vì nàng không xứng đáng ngồi tại vị trí đó"

"Người vô nghĩa thật nhiều" - Diệp Phàm tuy không để hắn trong lòng, nề hà Dương Vân Vũ hết lần này đến lần khác khiêu khích, xi nhục hắn cùng Cung Vô Song, thật là tìm được chết.

Cường giả, có cường giả tôn nghiêm!

Vì thế, Diệp Phàm động!

Hắn vốn có thể dùng một tia tiên lực cách không giết người, chỉ là Cung Hàn Nguyệt trước khi đi đã phong ấn lại một thân tiên lực của hắn.

Chỉ là lần này nàng hứa, tối nay sẽ cho hắn một đáp án.

...

Rắc rắc!

Tiếng nứt xương nghe ròn tóc gáy lạnh lẽo vang lên, làm cho phòng họp vốn đang hỗn loạn bỗng nhiên yên tĩnh dị thường.

Tất cả mọi người lúc này có thể nhìn thấy, dưới chân Diệp Phàm lúc này, nguyên bản vốn nên là mặt của Dương Vân Vũ đã thành một đám huyết nhục bầy nhầy, xương cốt lòi ra trắng hếu.

"A..."

Dương Vân Vũ phát ra tiếng kêu thảm thiết, thế nhưng xương hàm của hắn đã bị Diệp Phàm chấn nát, tiếng kêu cũng liền mơ hồ không rõ.

Nhìn đến một màn này, các cổ đông còn lại, đặc biệt là Triệu Bản, sắc mặt trắng bệch, phát ra những tiếng hô khe khẽ, như sợ nếu mình hô to một chút, Diệp Phàm liền sẽ chú ý vậy.

"Ta vốn muốn giết ngươi luôn, nhưng ta cũng không quên, ngươi còn chưa giao ra cổ phần, vì vậy, ngươi còn sống" - Diệp Phàm một chân đặt lên trên sọ Dương Vân Vũ, nhẹ nhàng nói ra, tựa hồ đang ngồi phẩm trà tâm sự.

Hắn quay qua nhìn những người còn lại một chút, đạm mạc hỏi:

"Không giao ra cổ phần, các ngươi cho rằng các ngươi đi ra được?"

(Chung xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Diệt thiếu?

Nếu là lúc trước, Diệt Phàm nói ra lời này, khẳng định mọi người sẽ cho rằng hắn cuồng vọng.

Còn lúc này, tất cả đều chỉ thấy một mảnh sống lưng lạnh lẽo.

"Ta giao, đừng giết ta" - một nữ cổ đông nhìn cảnh máu tanh, hoảng sợ thút thít nói.

"Đứng, đứng! Ta giao, ta giao!"

Đám người còn lại cũng vội vã gật đầu.

Lập tức, đám người lục đục lấy ra giấy bút, chẳng những viết một phản hiệp nghị chuyển nhượng cổ phần cùng quyền lợi vô điều kiện, còn phải viết một lá đơn từ chức.

Cung Vô Song mắt đẹp thu vào hết thảy cảnh tượng này, trong lòng có chút ngũ vị tạp trần.

Nàng tự nhận trong hai năm làm tổng tài, nàng chưa từng bạc đãi qua ai, đãi ngộ có thừa, mà làm cổ đông, bọn họ quyền lợi lại càng nhiều.

Nàng vẫn tưởng, mình dùng đãi ngộ tốt như vậy với họ, khi công ty gặp khó khăn cùng nguy cơ, họ sẽ cam tâm ra thêm chút lực.

Nhưng sự thật không như vậy.

Dương Vân Vũ lên rút đưa ra tình báo của công ty cho Quý Minh Dương, hại cả công ty đứng trước nguy cơ phá sản.

Vợ chồng Tam cô cũng cam tâm đi làm chó săn cho Quý Minh Dương, hết lần này tới lần khác khuyên nhủ cùng đe dọa, ép nàng phải hèn hò với hắn.

Tại hội đồng quản trị, ba người này kẻ tung người hứng, cạy vào sau lưng có Quý gia hỗ trợ, hoành hành vô kỵ, không chút nào để nàng là tổng tài vào mặt.

Các cổ đông khác cũng không khá hơn, tuy không lên tiếng, nhưng gió chiều nào xuôi chiều ấy, còn sử dụng lời lẽ giả tạo để làm lý do nguy biến cho sự phản bội của mình.

Chỉ là, lúc Diệt Phàm dùng thủ đoạn lời đinh ra tay, bạo lực dẫm nát mặt của Dương Vân Vũ, nhiếp phục toàn trường, không một ai dám phản kháng.

Không có thỏa hiệp, cũng không có thương lượng, hắn đơn giản dùng vũ lực trấn áp hết thảy.

Hơn nữa, rõ ràng hắn có thể từ lúc đầu ngăn cản hết thảy phát sinh, thế nhưng hắn không làm vậy, mà đợi đến lúc tất cả lộ tẩy khuôn mặt thật của mình, hắn mới động.

Cung Vô Song không ngốc, nàng nhìn ra được Diệt Phàm đợi đến lúc này mới ra tay, là muốn cho nàng thấy.

Còn việc thấy được cái gì, là do nàng.

...

Diệt Phàm chỉ vào nữ cổ đông ban nãy lên tiếng, yêu cầu nàng soạn ra một phản hiệp nghị tương tự, thay tên của Dương Vân Vũ.

Nữ nhân này đã sợ mất mặt, không dám ho he một câu, vội vã đặt bút viết thêm một bản.

Chờ nàng soạn xong, hắn ném tờ giấy cùng chiếc bút xuống trước mặt Dương Vân Vũ.

"Ký"

Dương Vân Vũ nén xuống cái đau đến tận xương cốt, mở hồ đôi mắt dính đầy máu tươi, cánh tay run run nắm lấy cây bút, ký lên.

Hắn đương nhiên không muốn ký, thế nhưng đến bây giờ muốn hay không không phải do hắn.

Hắn chỉ không hiểu, Quý thiếu đâu, vào thời khắc này, tại sao Quý thiếu còn chưa vào?

Hắn ngàn lần vạn lần không tin Diệt Phàm có khả năng ra lệnh cho Quý gia, nếu như vậy Thiên Vũ tập đoàn đã không bị Quý gia ép cho đến mức đường cùng như bây giờ.

Đợi hắn hoàn thành chữ ký, Diệt Phàm cầm tờ giấy lên, nhìn quanh một đám cổ đông lúc này đều như chó nhà có tang, mặt mũi uest oải cùng tuyệt vọng.

Hắn lấy mũi giày đá vào hông Dương Vân Vũ, khinh thường nói:

"Đứng dậy, ngươi vẫn có thể đi lại. Để cho ngươi một đường bình an, cũng coi như cảm tạ ngươi đã hợp tác, ta sẽ cho ngươi minh bạch hết thảy"

Hắn gom lại hơn mười tờ hiệp nghị, đặt xuống bàn, cười cười nói với Cung Vô Song:

"Đi, đi gặp Quý gia!"

Nói rồi hắn rời đi phòng họp.

Cung Vô Song ánh mắt một ngưng, cũng đứng dậy, đi theo Diệp Phàm.

Đám người còn lại nhìn nhau, trên mặt hiện ra một tia há hê khi người gặp nạn

"Đi, xem hắn định như thế nào đối mặt với Quý gia!"

"Khẳng định là sẽ ngu xuẩn chọc giận Quý gia"

"Khẳng định là thế! Đúng là đồ mãng phu!"

"Quý gia ở đây chính là thiên, hắn đâu không lại!"

"Các ngươi nhỏ mồm thôi! Đừng để hắn nghe được, ta không muốn bị như Dương Vân Vũ"

Một người chợt nói, làm tất cả tức thì im lặng, không hẹn mà cùng nhau nhìn về Dương Vân Vũ đầy vẻ thương hại.

Hắn lúc này đang lồm cồm bò dậy, lau đi máu vương trên hai mắt, một nửa bên hàm đã bị Diệp Phàm đâm nát.

Trùng mắt với đám người, hắn tay bụng bên hàm bị thương, bước ra khỏi phòng, nửa bên mặt lạnh lặn hắn lên nét oán độc không thềm che dấu.

Đám người cũng lục đục đi ra, để lại Tô Hàn đến bây giờ vẫn hai tay ôm đầu cuộn thành một đám trong góc phòng.

...

"Diệp Phàm" - Cung Vô Song bắt kịp hắn - "ngươi... tiểu tâm. Rốt cục Quý gia không dễ chọc"

Nàng định nói "ngươi có chắc chắn?", thế nhưng không hiểu sao mà xui quý khiến mà lời nói thốt ra lại thành "tiểu tâm".

Nói dứt lời, mặt nàng không nhìn được đỏ lên, hai tay theo bản năng nắm lấy vạt áo sơ mi.

Quả thật, đây là ý niệm trong nội tâm của nàng.

Chỉ có bản thân nàng mới biết, một tuần vừa rồi đi tìm Diệp Phàm, nàng đã lo lắng như thế nào.

Điều này không thuộc về tình yêu, ít nhất hiện tại nàng đối với hắn chưa tới mức ấy, mà là áy náy, vì nàng đã lôi hắn vào cuộc.

"Đảm bảo hoàn mỹ giúp ngươi vượt qua khó khăn" - đối với Cung Vô Song quan tâm, Diệp Phàm chỉ có thể trả lời vậy.

Căn bản, nhận thức của nàng đối với hắn vẫn chỉ là một kẻ làm công hàng ngày, bữa no bữa đói. Tuy rằng khẳng định sự kiện ngày hôm qua có khiến cho nhận tri của nàng đổi mới một chút, thế nhưng nó không có số đo cụ thể.

Nàng chỉ biết được hắn thần bí hơn những gì nàng dò xét được, lại không biết cái thần bí ấy có bao nhiêu trâu bò.

Ngược lại, Cung Vô Song thân phận cũng là thế gia, nên đối với Quý gia có bao nhiêu năng lực, nàng biết thanh thanh sở sở, thậm chí có thước đo chuẩn xác.

Chính vì vậy, lo lắng của nàng là hoàn toàn hợp lý.

Diệp Phàm cũng không dám nói với nàng, đêm qua hắn tiễn Quý gia từ gia chủ đến gà cẩu hết thảy về với đất mẹ.

Lạc Việt hiện nay là xã hội hiện đại có điều luật cấm giết người; hắn mà nói ra như vậy, hoặc nàng tưởng hắn đầu óc bị nước vào, hoặc coi hắn là một kẻ biến thái lấy giết người làm niềm vui...

Hai người nhanh chóng nhìn thấy Lan Vi đang đứng bên ngoài phòng khách quý, có vẻ bồn chồn cùng lo lắng

"Vi Vi" - Cung Vô Song hô.

"Cung tổng, tiên sinh..." - Lan Vi nhìn thấy hai người xuất hiện, rốt cục thờ phào nhẹ nhõm.

Thêm một lát nữa, chỉ sợ Quý gia sinh khí.

"Gọi ta Diệp Phàm là được" - Diệp Phàm đương nhiên biết Lan Vi, kiếp trước hắn từng gặp qua nàng vài lần.

"Vi Vi, đã nói bao nhiêu lần, gọi ta Vô Song là có thể" - Cung Vô Song giả vờ sinh khí, nói ra.

Lan Vi nhìn lướt qua hai người, Diệp Phàm nhảy bén bắt được trong ánh mắt của nàng có một tia dây giữa rồi nhanh chóng hóa thành âm đạm.

Nàng định nói gì đó, thế nhưng cuối cùng không nói ra lời.

"Cung Ngọc cùng với người của Quý gia đang ở bên trong, hai người mau mau vào đi" - Lan Vi cuối cùng vẫn chuyển đề tài, lảng tránh vấn đề của Cung Vô Song.

Đây không phải lần đầu tiên nàng làm vậy, Cung Vô Song chỉ có thể thờ dài, cùng Diệp Phàm đi vào phòng.

Lan Vi là khuê mật với nàng hồi cao trung, chỉ là sau khi vào Thiên Vũ tập đoàn làm việc, biết được thân phận thật của nàng, luôn có vẻ xa cách.

Nàng nhiều lần đã bảo Lan Vi kêu nàng là Vô Song, không hiểu sao khuê mật không chịu nghe, một mực gọi nàng là Cung tổng.

Diệp Phàm thoáng liếc qua Lan Vi một cái, có điều suy nghĩ.

Đời trước, hắn nhớ không nhầm, sau khi Vô Song bị lấy đi trước tổng tài cùng mất đi công ty, một tháng sau đó, nàng có đi dự một lễ tang, lần đó hắn đi cùng.

Mà lễ tang này, là của Lan Vi!

Qua ánh mắt vừa rồi của nàng, hắn có chút phán đoán...

Việc này có ẩn tình.

...

Bên trong phòng khách quý, Cung Ngọc đang ngồi một bên, tóc tai xõa sượt, khuôn mặt hiện lên thần thờ chi sắc.

Mà bên còn lại, là một nam nhân đầu tóc da ngăm ăn mặc tây trang nghiêm chỉnh, trên mặt vẫn còn đeo kính đen chống nắng, nhìn qua rất dễ liên tưởng đến thành viên buôn ma túy ở Italy.

Hắn chốc chốc lại gờ tay phải lên ngó đồng hồ, sau đó lại cầm điện thoại chăm chú xem, như thể muốn nhớ kỹ thứ gì đó.

Chợt, hai người đồng thời nghe được tiếng bước chân bên ngoài.

Cung Ngọc lập tức quay đầu về phía cửa ra vào, nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng.

Cạch!

Cánh cửa từ từ mở ra, đi vào đúng là hai người Cung Vô Song cùng Diệp Phàm. Lan Vi chần chờ trước cửa, không biết bản thân có nên đi vào không..

"Lan Vi, cùng vào, không cần đóng cửa" - Diệp Phàm hướng nàng vẫy tay.

Dù sao một hồi các cổ đông còn lại liền tới.

"Đồ dã loại, đồ tạp chủng, ngươi cần thiết phải cầu xin tiên sinh đây, dù có quý xuống, lạy lạy, cũng phải để ngài ấy hiểu việc hôm nay không liên quan gì đến ta, để ngài ấy tha cho ta, ngươi hiểu? Chuyện này là ngươi gây ra, ngươi cần phải..."

Cung Ngọc vừa nhìn thấy Diệp Phàm, liền nhào tới, khuôn mặt hiện lên thần sắc điên cuồng, loạn chỉ vào hắn mà gào thét

Chát!

Chát!

"Câm miệng"

Cung Vô Song thỉnh linh gờ tay lên, sau đó không giữ lại mà vả hai phát vào mặt Cung Ngọc.

"Ngươi dám đánh ta?" - Cung Ngọc sững sờ, thế rồi vớ lấy con dao gọt hoa quả trên bàn, lập tức chuyển hướng sang Cung Vô Song mà nhào tới.

Leng keng!

Con dao lập tức bị Diệp Phàm vung tay ra hất rơi xuống đất.

Hắn động sát tâm!

Cung Ngọc luôn tìm đến hai người bọn hắn gây phiền phức cùng với lời lẽ đánh đá, cay nghiệt đầy xúc phạm thì cũng thôi, bây giờ lại còn muốn dùng dao gây hại cho Cung Vô Song.

Thế nhưng chung quy, mạng nàng hắn lúc này chưa thể lấy đi, hắn không muốn làm Cung Thiên Vũ thương tâm.

"Tam cô, ta gọi ngươi lần cuối cùng là Tam cô, ngươi nếu bây giờ rời đi nơi này, ta còn có thể niệm một tia thần tình... Nếu không, hậu quả tự phụ!"

Cung Vô Song sắc mặt tái nhợt, vừa rồi xác thực nàng bị dọa đến. Nàng trăm ngàn lần không nghĩ tới, Cung Ngọc sẽ có hành động cầm dao tấn công mình.

Dù vậy, nàng, giống như Diệp Phàm, đều không muốn gia gia mình thương tâm. Cho nên, mặc dù đối với người cô này đã không còn gì để thất vọng thêm, Cung Vô Song rốt cục vẫn chỉ làm nàng rời đi.

"Đầu trục! Ngươi đem nàng ném ra ngoài!" - Diệp Phàm chán ghét quay qua nam nhân mặc tây trang kia, ra lệnh.

Rồi, trước sự ngạc nhiên của mọi người, nam nhân này cung kính trả lời:

"Tuân lệnh, Diệp thiếu!"

Diệp thiếu!?

Cung Ngọc trong giây lát nghe được từ này, mắt tròn trũng, tâm tình ngã xuống đáy cốc.

(Chương xong)

Tái bút: Các chế thấy dùng trâu bò hay nguru bức thì hơn? Xong rồi từ trang bức mình thậm chí còn không tìm được từ thuần Việt nào nghe xuôi tai...
Đóng góp dưới phần bình luận nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: 20 tỷ

"Diệp thiếu! Xin tự giới thiệu, ta là Tạ Vĩ, ngài cứ gọi ta là Tiểu Vĩ là được"

Nam nhân mặc tây trang sau khi đuổi đi Cung Ngọc liền quay lại, chấp hai tay hướng Diệp Phàm cung kính nói.

"Nga, người là Quý Nhất Sinh phải tới?"

Quý Nhất Sinh vốn là phụ thân của Quý Minh Dương, hiển nhiên trong buổi sát lục đêm qua đã bị chính tay Quý Minh Dương giết chết. Thế còn Quý Nhất Sinh lúc này đây thực ra là một luồng ma niệm của Cung Hàn Nguyệt đưa vào để thay thế tiền thân tiếp tục khống chế Quý gia.

Theo ý tứ của Diệp Phàm, đơn giản là giết một cái sạch sẽ, sau đó chuyển toàn bộ tài sản của Quý gia sang cho Cung Vô Song. Thế nhưng một thể Diệp Phàm ít có tiếp xúc với thể gia cùng những tranh đấu trong vòng lẩn quẩn này, do vậy hắn không biết được nếu tin tức Quý gia bị diệt môn trong một đêm sẽ gây ra sóng gió lớn đến thế nào, thậm chí có thể kinh động cả một số những thế lực che dấu.

Đương nhiên trong mắt Diệp Phàm, chuyện này không đau không ngứa, Cung Hàn Nguyệt cũng vậy.

Tuy nhiên, thứ nhất nàng không muốn việc này liên lụy đến Cung Vô Song quá nhiều, tỷ tỷ nàng hiện tại vẫn chỉ là người thường.

Thứ hai, nàng không muốn chút chuyện ấy phá vỡ bình yên trong cuộc sống sinh hoạt của mấy người. Ngày nào cũng có một đám trong bóng tối ngấm ngầm giám thị, nàng tưởng cũng không muốn tương.

Hơn cả là, bản thân nàng cùng Diệp Phàm hiện tại còn có những vấn đề khác quan trọng hơn cần quan tâm tới.

Quý gia vỡ giả trong phủ đệ nửa chết nửa tàn, chỉ còn là con hổ giấy, nhưng lấy năng lực Quý gia, chiêu mộ một đám mới không hề khó khăn.

Từ những lý do đó, nàng quyết định biến Quý Nhất Sinh thành không lỗi.

"Đúng là Quý đại nhân cho ta đến đưa lễ vật tạ tội, còn xin Diệp thiếu không để trong lòng"

Diệp Phàm đương nhiên sẽ không để trong lòng, hắn đã sát thống khoái cả cái Quý gia rồi.

Lễ vật tạ tội!?

Không để trong lòng!?

Lan Vi sừng sờ nhìn Diệp Phàm, mắt đẹp hiện lên một tia hoảng hốt cùng kinh hi

Lãnh dung của Cung Vô Song lúc này cũng tan đi, mặt đầy ngạc nhiên cái miệng khê mở, trông đáng yêu cực kì.

Kim chế ham muốn véo má mỹ nhân, Diệp Phàm mặt không đổi sắc, nhàn nhạt gật đầu.

"Đưa nàg"

Hắn chỉ Cung Vô Song.

Đúng lúc này, Dương Vân Vũ ôm mặt đuổi tới, hắn lúc nhìn thấy Tạ Vĩ, ánh mắt sáng ngời, như thể tìm được cây đại thụ để ôm lấy.

Hắn không màng trong phòng mọi người đang nói gì, chạy vào, quỳ xuống dưới chân Tạ Vĩ mà ô ô khóc.

"Người là..." - Tạ Vĩ đang chuẩn bị lấy ra thẻ ngân hàng đưa cho Cung Vô Song, liền khựng lại, đánh giá nhân vật đang quỳ mọp dưới chân mình mà khóc.

"à!... ân ư (Tạ hạ... Vân Vũ)" - Dương Vân Vũ một nửa bên hàm bị đánh cho huyết nhục mơ hồ, lời nói cơ hồ không hiểu nổi.

"Dương Vân Vũ?" - Tạ Vĩ nhớ mang máng có một lần thấy người này hình như người này là hạ nhân của Quý thiếu.

Đối với Quý Minh Dương, hắn không có chút hảo cảm nào, có thể nói là khinh bỉ, nê hà hắn cũng chỉ là một tên tay sai của Quý Nhất Sinh, Quý Minh Dương lại là con trai của Quý Nhất Sinh, hắn không đặc biệt nổi.

Dương Vân Vũ hoan hi gật đầu.

"Là ai đánh người?" - hắn nhíu mày hỏi. Hắn không muốn quản, nhưng lại sợ Quý Minh Dương lúc sau đi tìm hắn gây phiền phức

Dương Vân Vũ vội vã giơ ngón tay chỉ về phía Diệp Phàm hai người, ánh mắt không che dấu quang mang ác độc.

Thời điểm này, đoàn cổ đông còn lại không sai biệt lắm cũng đã lục đục kéo nhau đứng kín trước cửa phòng.

Đám người ánh mắt trông chờ, mỗi người ôm một tâm tư khác nhau, nhưng không sai biệt lắm đều hy vọng người của Quý gia sẽ trừng phạt Diệp Phàm.

Dương Vân Vũ lúc này nội tâm cực kì hả giận, phảng phất đã thấy được cảnh Diệp Phàm sẽ vội vã quỳ xuống xin tha, sau đấy vì bảo mệnh đáng ra Cung Vô Song.

Là nhân vật chính của sự kiện, lúc này Diệp Phàm lại hết thấy thờ ơ, nhàn nhả tự rót cho mình một chén trà, lại rót cho Cung Vô Song một chén, sau đó thấp phần chậm rãi thưởng thức.

Cung Vô Song và Lan Vi chứng kiến ban nãy Tạ Vĩ cung kính với hắn như thế nào, cho nên đều không lo lắng, ngược lại là bản thân Tạ Vĩ sắc mặt hết sức cổ quái.

Là Diệp Phàm đánh? Dương Vân Vũ đây là muốn hắn giúp trả thù Diệp Phàm?

Trả thù một tồn tại mà đến Quý Nhất Sinh còn phải sợ như sợ cọp, nhất mạnh nhiều lần không cho phép hắn đặc tội, dù vì bất kì lý do gì.

Hắn không biết Diệp Phàm có gì đáng sợ, hắn chỉ biết nếu hắn dám có một lời bất kính với Diệp Phàm, chỉ sợ về tới nơi Quý Nhất Sinh sẽ tự mình lột đi một lớp da của hắn.

Phịch!

Tạ Vĩ không do dự sút một chân vào bụng Dương Vân Vũ, đá hắn bay thẳng vào góc tường.

"Diệp thiếu cũng là người dám đặc tội!" - hắn nói ra, mồ hôi bất tri bất giác đổ đầy trán.

Thế rồi, trước ánh mắt sững sờ của toàn trường, hắn lấy ra từ trong cặp sách ra một chiếc thẻ ngân hàng màu đen, cùng với một phần văn bản.

"Trong thế này là 20 tỷ, là tiền tạ tội của Quý gia. Còn văn bản này là hiệp nghị hợp tác giữa Thiên Diệu cùng Thiên Vũ, trong đó Thiên Diệu tập đoàn sẽ vô điều kiện cung cấp nguyên vật liệu cho Thiên Vũ, cùng với hợp đồng sang tên 80% cổ phần cho Diệp thiếu"

Tất cả mọi người ở đây không nhịn được hít một ngụm khí lạnh.

20 tỷ cùng 80% cổ phần từ Thiên Diệu tập đoàn!

Diệp Phàm phải là tồn tại đáng sợ như thế nào thì Quý gia mới phải đau mình bỏ ra ngần ấy gia sản để tạ lỗi?

"Nga, Vô Song, cầm lấy" - Diệp Phàm vẫy vẫy tay, tựa như một việc nhỏ không đáng kể.

"Ta không thể nhận" - Cung Vô Song mặc dù có trực giác mách bảo Diệp Phàm sẽ cho nàng một kinh hi, thế nhưng căn bản đây là kinh hải có được không?

20 tỷ không sai biệt lắm đã đạt tới giá trị của cả Thiên Vũ tập đoàn, nàng sợ mình không có cách nào trả lại ân tình cho Diệp Phàm. Hơn nữa nàng muốn dựa vào chính bản thân mình để phát triển công ty, chứ không phải nhờ đến giúp đỡ của ai khác.

"Cứ cầm lấy, coi như ta trước để tiền ở chỗ ngươi, lão công đưa tiền tài để lão bà mình quản vốn là thiên kinh địa nghĩa không phải?" - Diệp Phàm nào không biết nàng đang nghĩ gì, liền bá đạo lấy đồ từ tay Tà Vĩ mà đặt vào tay nàng.

Cung Vô Song nghe xong, lãnh dung ứng hồng, điểm mỹ tuyết luân. Nàng nhấp nhấp môi đỏ, nhưng rồi không nói gì, lặng yên thu hồi đồ vật.

Diệp Phàm cười nhạt.

Nàng muốn hấn trích tinh cầm nguyệt, hấn còn làm được.

Đừng nói đến 20 tỷ, vốn trong mắt hấn là gió thoảng mây bay...

...

Diệp Phàm từ trong Thiên Vũ tập đoàn đi ra, tâm tình phá lệ vui vẻ.

Hấn đã cứu vãn được thêm một sự kiện làm hấn tiếc nuối.

Vốn, đến cảnh giới của hấn, ít có việc gì khiến tâm trạng của hấn dao động.

Thế nhưng tự bản thân Diệp Phàm cảm nhận được, dù mới về đến Địa Cầu hôm nay là hôm thứ hai, các tâm trạng của hấn lại trở nên dễ bị dao động một cách ngạc nhiên

Có thể do hồi ức quá phá, cũng có thể vì Cung Hàn Nguyệt đã phong ấn một thân tu vi của hấn lại...

Dù thế nào, hấn có thể cảm nhận được, điều này có lợi cho tâm cảnh của hấn.

Về vấn đề này, Diệp Phàm phỏng đoán, hấn là có liên quan tới cuộc sống của hấn một đời trước.

Tâm cảnh để viên mãn, cần thiết phải trải qua hết thảy.

Thế nhưng, thiếu niên thời, hấn sống quá mệt mỏi, vô số nỗi lo cùng áp lực.

Sau khi lãnh chứng cùng Vô Song tuy không phải lo bữa no bữa đói, nhưng bị cuốn vào đấu tranh gia tộc, hấn trong đầu toàn những cảm xúc tiêu cực, chủ yếu là bất lực cùng khuất nhục.

Chính vì như vậy, hấn mới đoán rằng, để tâm cảnh hấn có bước đại đột phá, hấn không những cần phải bù đắp những tiếc nuối một đời, hấn còn phải sống và tận hưởng những bậc cảm xúc tích cực một thiếu niên 19 tuổi sẽ trải qua.

Đương nhiên, là trải nghiệm, chứ không phải bảo hấn triệt để trở thành một thiếu niên 19 tuổi, cái này hấn không làm được.

...

Đang chìm đắm trong những suy tưởng, bất thành linh, Diệp Phàm sờ hết tóc gáy.

Dù hấn bị phong ấn tu vi, để hấn cảm nhận được nguy hiểm phải không sai biệt lắm cũng là một tồn tại nơi thượng thiên

Cảm giác được có một đôi mắt đang nhìn mình từ phía Tây, hấn quay ngoắt lại.

Không có ai...

Diệp Phàm liền cất bước theo hướng Tây mà đi.

Lật phật!

Bên cạnh hắn, Cung Hàn Nguyệt đột ngột xuất hiện.

"Nguyệt nhi, ngươi cũng cảm nhận được cổ uy áp đó?" - Diệp Phàm ngạc nhiên hỏi.

"Đúng vậy, chỉ là ta còn có một cảm giác kì quái, tựa hồ người kia cũng không xuất ra toàn bộ uy áp của mình, ngược lại cực lực áp chế, chỉ đủ để chúng ta chú ý tới" - Cung Hàn Nguyệt trầm ngâm.

"Cái này dễ nói. Địa Cầu sau khi Đông Hoàng Thái Nhất rời đi, Đông Hoàng Phi Phi trở thành tân Thiên Đạo, do năng cảnh giới quá yếu, kéo theo Địa Cầu chỉ có thể chịu đựng được tồn tại Lập Giới cảnh lúc đầu. Nếu người kia phóng xuất toàn bộ uy áp của mình, chỉ sợ Địa Cầu lập tức bị bạo nát" - Diệp Phàm nhún vai.

"Chỉ hy vọng như vậy. Vì chỉ từ một tia uy áp của hắn, ta cũng đã có cảm giác hít thở không thông" - Cung Hàn Nguyệt lo lắng nói.

Diệp Phàm nghe xong, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

"Ít nhất tồn tại này không có ác ý, chúng ta chỉ cần tìm được hắn là sẽ minh bạch"

...

Ở Vân Lam công viên, trên một lưng đồi, cỏ mọc xanh um tùm, có một lão già mặc áo đen, tóc bạc trắng thả sau vai, ngồi trên một cái chiếu, trước mặt là một tiểu sạp, bên cạnh là một tấm gỗ gá trên một giá đỡ, mặt gỗ ghi chữ bằng bút lông.

Đoán mệnh! Có duyên, không thu tiền! Không duyên, không đoán mệnh!

"Chính là hắn"

Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt dừng chân, sắc mặt phi thường nghiêm túc.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Trùng Cử

Dù chỉ nhìn thoáng qua, Diệp Phàm cơ hồ có thể khẳng định mười phần, lão già đoán mệnh này chính là người ban nãy đem uy áp thả ra.

Vì sao lại nói vậy? Lý do đơn giản, tại khi Diệp Phàm nhìn lão già cũng có một cảm giác như hôm qua Cung Vô Song nhìn thấy hắn vậy.

Tầm thường, bình phàm, dường như bất kì lúc nào cũng có thể tan biến trong đám đông.

Phản phác quy chân!

Tu tiên, ngộ đạo đến một cảnh giới nhất định, sẽ đạt được loại trạng thái này.

Đương nhiên, cũng phải phụ thuộc vào ai là người xem.

Lấy một ví dụ, Cung Vô Song là người thường, Diệp Phàm lại là Tiên Đế, tu vi áp đảo toàn chỗ thượng thiên, do vậy mặc dù ngày hôm qua lúc mới gặp, đầu cho hắn đã áp chế cảnh giới, Cung Vô Song nhìn vào hắn sẽ cảm thấy thật bình phàm, không đáng chú ý.

Cung Hàn Nguyệt là Ma Đế, tu vi không sai biệt lắm cùng Diệp Phàm tương đương, chưa nói chiến lực nàng cao hơn một mảng, nên nàng có thể nhìn thấu qua lớp "phản phác quy chân" ấy mà thấy được diện mạo thật của Diệp Phàm.

Lại nói, phản phác quy chân chỉ là một loại trạng thái, tu sĩ có thể thu phóng tự nhiên.

Như Diệp Phàm, trừ khi phải công khai ra mặt như một vị phủ chủ tại Tiêu Dao Phủ, bình thường hắn luôn ở trạng thái "phản phác quy chân".

Ngược lại, Cung Hàn Nguyệt là Mị Ma, tu mị thuật, nàng hầu như không bao giờ sử dụng loại trạng thái này, cho dù có muốn giấu bớt đi dung nhan phong hoa tuyệt đại của mình, nàng cũng lựa chọn sử dụng các loại bí thuật khác.

Nói thế, cảm giác vừa rồi Diệp Phàm có khi nhìn lão giả chứng minh một điều, lão giả này tu vi còn ở trên hắn.

Cung Hàn Nguyệt tuy không hiểu gì về "phản phác quy chân", thế nhưng Diệp Phàm trúng Khổng Tâm Ấn của nàng, khẽ một cái chạm tay, nàng đã biết hết tâm tư của hắn.

"Chà nhẽ, lão giả này là tồn tại trên Thần giới?" - Diệp Phàm nghi hoặc.

"Hắn hẳn không có ý định sát nhân, nếu không từ uy áp xem ra, hẳn muốn giết hai ta cũng chỉ một cái phát tay" - Cung Hàn Nguyệt trầm ngâm đưa ra ý kiến.

Diệp Phàm gật gù đầu, lời kéo tay nhỏ của Cung Hàn Nguyệt cùng tiến tới tiểu sạp.

Lão giả hai mắt nhắm chặt, không hề nhúc nhích, tựa hồ ngủ rồi.

"Tiền bối, ngươi có thể đoán mệnh cho chúng ta?" - Diệp Phàm dò hỏi.

"Hai người các ngươi sắp tới có huyết quang tai ương" - lão giả mí mắt không buồn nhấc, nhàn nhạt phun ra một câu.

"Còn thỉnh tiền bối chỉ bảo" - Diệp Phàm cả kinh, hắn không dám không tin lời lão giả này nói.

Lão giả mở mắt, ánh nhìn sắc bén quét qua Diệp Phàm hai người làm hắn âm thầm đề phòng, chỉ là hắn còn chưa kịp làm gì, lão giả đã lại nhắm hai mắt, chậm rãi nói:

"Tiểu bối, không cần khẩn trương. Do ta với ngươi tồn tại một đoạn nhân quả, cho nên lần này ta phá lệ tiết lộ thiên cơ. Các ngươi hai người tu luyện hệ thống "Trùng Cửu", không nói đến đám tiểu tử Thiên Đạo Môn sẽ không cho các ngươi phi thăng, chỉ cần các ngươi phi thăng lên Thần giới, sẽ gặp các thế lực lớn đuổi giết..."

"Còn nhờ tiền bối nói rõ lý do" - Diệp Phàm cả gan ngắt lời, lão giả trước mặt nói có một đoạn nhân quả với hắn, khẳng định sẽ không đối với hắn cùng Cung Hàn Nguyệt động thủ.

"Tiểu bối, đừng hỏi, biết nhiều quá đối với ngươi không có chỗ tốt" - lão giả từ chối trả lời, sau đó mới nói thêm - "Bất quá nếu muốn biết "Trùng Cửu" là gì, tiểu nữ tử đang ở nhà các ngươi thân là Thiên Đạo của viên tinh cầu này, hẳn biết đến một hai.

...Nói đến huyết quang tai ương, hai người tu vi đều đạt tới cực hạn của thượng thiên (giới), hiển nhiên nằm trong giám thị của mấy tên tiểu tử Thiên Đạo Môn. Chỉ là hai người duyên cơ xảo hợp, thành công mở ra thời không chi lộ, về đến thời điểm, vị trí này, tránh thoát đi tai mắt của lũ tiểu tử kia, khiến bọn chúng hoảng sợ một phen, không tiếc mở ra thời không chi lộ truy lùng các ngươi. Phải biết, ở trên Thần giới, để mở ra thời không chi lộ cũng phải trả đại giá, cho nên để bọn chúng tìm được hai ngươi, khẳng định sẽ tra tấn các ngươi một trận thừa sống thiếu chết"

Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt quay lại nhìn nhau, hiện ra nồng đậm lo lắng.

Hiển nhiên, hai người dù không biết làm thế nào giữa vô số vị diện, người của Thiên Đạo Môn có thể tìm đến đây, thế nhưng lão giả đã nói vậy, đồng nghĩa bọn hắn có biện pháp đặc biệt để truy tung, mà hắn là sắp tìm tới cửa.

"Vậy ý tiền bối là?"

"...Thôi, coi như lão phu chịu thiệt, đưa ngươi một hồi bình an đi..." - lão giả lắc đầu, sau đó trầm giọng nói - "Trảm toàn tu vi, trọng tu từ đầu"

Nói ra tám chữ này, thân hình lão giả hơi chao đảo, phun ra một ngụm tinh huyết.

"Mỗi vị diện, mỗi tinh cầu đều có những diễn sinh, biến hóa riêng về mặt pháp tắc, do vậy không có một mảnh thiên địa nào pháp tắc sẽ giống nhau quá tám phần. Thiên Đạo Môn chính là dựa vào hai phần khác biệt kia để truy tung các ngươi. Ta ngày hôm qua đã tạm thời che giấu dấu vết pháp tắc trên viên tinh cầu này, hiện tại còn thừa mười hai canh giờ (24 giờ), trong thời gian này hai ngươi liệu mà tự hủy tu vi, vượt quá thời hạn, đám người kia sẽ có thể tọa định vị trí của các ngươi. Nhắc tiểu tử ngươi thêm một câu, pháp quyết hôm qua tiểu nữ tử này đưa ngươi là mấu chốt để các ngươi có thể lên được Thần giới... Ngón tẩn tại đây, tự hai ngươi lo liệu cho tốt"

Lão giả dứt lời, thân hình trở nên mờ dần, nhanh chóng biến mất, cùng với biến hiệu và tiểu sạp.

"Tiền bối, liệu chúng ta còn có thể gặp lại?" - Diệp Phàm vội hỏi.

Không có lời đáp

"Tiền bối, ân tình này vẫn bối xin khắc ghi trong lòng, sẽ có một ngày vẫn bối lấy dũng tuyến tương báo tích thủy chi ân" - Diệp Phàm cũng không thất vọng, hắn chấp tay cung kính nói.

Lão giả lúc này đã hóa thành vụn đạo lưu quang tiêu tán trong thiên địa, để lại vắng vẻ một lời:

"Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng..."

...

"Trùng Cửu?" - Đông Hoàng Phi Phi nghi hoặc mà nhắc lại, cái đầu nhỏ lắc lư.

Nàng vừa rồi đã được Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt ngăn gọn thuật lại cuộc gặp gỡ với lão giả đoán mệnh.

Nàng lúc này cuộn tròn người trên ghế sofa, ôm một cái gối ôm về nhân vật hoạt hình.

Ban sáng sau khi Diệp Phàm đi công ty cùng Cung Vô Song, Cung Hàn Nguyệt đã kéo nàng vào trung tâm siêu thị, cuồng mua một đám quần áo. Tuy nói sử dụng linh lực cùng tiên lực có thể biến ảo ra trang phục, thế nhưng đó chỉ là chường pháp nhân, chứ không phải thực sự là trang phục.

Và lại trang phục trên Địa Cầu vẫn đa dạng cùng đẹp mắt hơn trang phục cổ trang nơi tu tiên giới, hiển nhiên là có sức hấp dẫn trí mạng đối với một người chưa bao giờ có cơ hội mặc thử như Đông Hoàng Phi Phi cùng một người đã xa cách chúng 90 vạn năm như Cung Hàn Nguyệt.

Lúc này Đông Hoàng Phi Phi đang mặc trên người một chiếc áo đỏ có in chữ trắng "Coca-Cola", áo dài lụng thụng bao mông, nàng lại ngồi ôm đùi, tức khắc một cặp chân trắng nõn, thon nhỏ bại lộ trong không khí.

"Một loại hệ thống tu luyện, chính xác ra là hệ thống tu luyện của chúng ta" - Cung Hàn Nguyệt nói - "Chỉ là ta không hiểu, Trùng cửu hai chữ muốn nói điều gì, tại sao người của Thiên Đạo Môn lại cảm những tu sĩ sử dụng hệ thống tu luyện này phi thăng?..."

Ban nãy bận chính sự không chú ý, bây giờ Diệp Phàm mới thấy, Cung Hàn Nguyệt trên người là một thân váy ngủ đen bằng lụa mềm, lụa bám sát vào da thịt, phác họa ra dáng người man diệu của nàng.

Kéo mũi nhân vào ngồi trong lòng mình, Diệp Phàm bỗng nhiên hỏi:

"Phi Phi, hiện tại trên Địa Cầu cảnh giới tu tiên ra sao?" - hần chợt nhớ, hôm qua Minh lão có nhắc đến hai từ Tông sư, khả năng là một loại hệ thống tu luyện khác.

"Hừm, đạo thống trên Địa Cầu vẫn truyền lưu cửu đại cảnh giới gồm Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, Luyện Hư, Hợp Thể, Đại Thừa, Độ Kiếp; sau khi độ kiếp thành công sẽ vũ hóa thăng tiên, trở thành người trên Tiên giới. Ta dò xét qua, hiện tại trên Địa Cầu tồn tại cao nhất chỉ là nửa bước Lập Giới cảnh, đối sang hệ thống tu luyện trên Địa Cầu là nửa bước Nguyên Anh" - Đông Hoàng Phi Phi trả lời.

"Ngoài ra, người còn biết đến hệ thống tu luyện nào khác sao?" - Diệp Phàm lại hỏi.

Đông Hoàng Phi Phi định lắc lắc cái đầu, thế nhưng dường như nghĩ ra cái gì, nàng lại nói

"Đúng rồi, phía trước khi gia gia ta còn trên Địa Cầu, ta còn chưa bắt đầu tu luyện, có một lần ta từng được gia gia đưa đi chơi đến một cái tông môn nào đó nơi thượng giới, trước khi đi gia gia cũng nhắc ta không được để lộ ra tên các cảnh giới mà hần giáo ta, chính là cảnh giới dựa theo hệ thống tu luyện của ba chúng ta đó... Tại đây, ta lén nghe gia gia luận đạo nhắc tới thượng giới cũng có cửu đại cảnh giới cả thảy, phân biệt là Huyền Tiên, Địa Tiên, Thiên Tiên, Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Tiên Tôn, Tiên Vương, Tiên Hoàng, Tiên Đế."

"Thượng giới?"

"Ân, là thế giới phía trên Địa Cầu đó. Địa Cầu còn có một tên khác là hạ giới. Hồi gia gia còn ở, Địa Cầu vẫn là một trong những tinh cầu tu chân xếp hạng trước 10 nga" - Đông Phương Phi Phi vậy vậy tiểu nắm tay, nhìn cực kì đáng yêu.

"Nga" - Cung Hàn Nguyệt gật gật đầu, nói vậy thượng giới cùng với thượng thiên là đồng cấp với nhau, chỉ khác biệt về vị diện.

Diệp Phàm trầm ngâm không nói gì, bắt đầu tổng hợp tin tức.

Tại vị diện của tinh cầu hần bắt đầu tu luyện, tạm gọi là vị diện dị thể, tu tiên một đường lên tới thượng thiên, có tất cả cửu đại cảnh giới, gồm Thông Mạch, Ngưng Khí, Sinh Đan, Lập Giới, Ngưng Thần, Nhập Tiên, Hư Tiên, Tiến Giới, Ngưng Mệnh (Đế vị).

Tại vị diện này, tạm gọi là vị diện Địa Cầu cho dễ phân biệt, gồm có hai lần cửu đại cảnh giới.

Lần đầu, tại hạ giới (Địa Cầu), là Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, Luyện Hư, Hợp Thể, Đại Thừa, Độ Kiếp.

Lần thứ hai, tại thượng giới, là Huyền Tiên, Địa Tiên, Thiên Tiên, Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Tiên Tôn, Tiên Vương, Tiên Hoàng, Tiên Đế.

Ân, hai lần cửu đại cảnh giới!?

Trùng cửu?

Diệp Phàm dường như nắm bắt được điều gì đó.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Muốn tiến Thần Giới, Tiên Ma đồng tu

Trực giác nói cho Diệp Phàm, hai từ "Trùng Cửu" khẳng định có liên quan tới vấn đề khác biệt về số lượng cảnh giới phân chia, 9 cùng 18.

Ý nghĩ đó vừa xuất hiện, hần lập tức cảm giác có một cỗ lực lượng thần bí xuất hiện ép xuống, có xu hướng xoắn nát toàn bộ ba hồn bảy phách cùng kí ức của hần.

Hần bản năng hai tay ôm lấy đầu, ý nghĩ lập tức nhiễu loạn.

"Diệp Phàm, ngươi làm sao vậy?"

Nhị nữ thấy hần có dị trạng, vội vã hỏi. Cung Hàn Nguyệt vươn bàn tay ra, định tiếp xúc với hần để tìm hiểu xem chuyện gì vừa xảy ra.

"Không nên chạm vào ta!" - Diệp Phàm cắn răng chịu đựng đau đớn, găm nhẹ.

Nhị nữ giật bản mình, nhận thức được sự việc không đơn giản, thế nhưng Cung Hàn Nguyệt không dám loạn chạm.

Diệp Phàm ý niệm trở nên mù mịt, cứ như vậy thống khổ ôm lấy đầu hơn năm phút đồng hồ mới buông lỏng tay, thở ra một hơi.

"Không cần thiết cố gắng tìm hiểu Trùng Cửu là gì nữa, có nguy hiểm"

Diệp Phàm câu đầu tiên sau khi lấy lại tinh táo là cảnh báo nhị nữ, đồng thời cũng không còn loạn nghĩ về vấn đề Trùng Cửu.

Cảm giác vừa rồi, hần nghĩ mà thấy rùng mình. Trước cỗ lực lượng bí ẩn ấy, Tiên Anh của hần không có chút sức chống chọi nào, tựa như chiếc lá rơi vào xoáy nước, chỉ có thể mặc cho xoáy nước cuốn đi đâu thì cuốn.

Phải biết, Tiên Anh của hần vẫn là một cái hàng thật giá thật Tiên Anh của Tiên Đế, tuy bị phong ấn mất đi khả năng tấn công, nhưng khả năng phòng thủ của nó vẫn được giữ nguyên.

Diệp Phàm minh bạch, chỉ sợ vấn đề này bên trên Thần giới cũng bị cấm truyền bá, chỉ có một vài tồn tại đầu sỏ mới được phép nhắc đến.

Nhị nữ nghe lời cảnh báo, lại có bản thân Diệp Phàm phía trước làm tấm gương, cũng liền đình chỉ thảo luận vấn đề này.

...

Tối đến, Cung Vô Song về nhà, tuy thần sắc lộ ra vẻ mệt mỏi, thế nhưng phá lệ vui vẻ, hiếm thấy nhưng thả phịch người trên ghế, quần áo cũng chưa đổi.

"Cảm ơn ngươi, Diệp Phàm" - nàng nhìn Diệp Phàm, trong mắt chứa đầy cảm kích.

Hôm nay Diệp Phàm quả thật giúp nàng cái vôi lớn, không chỉ có giải quyết khó khăn của công ty, còn đánh mất đám cổ đông vì ích lợi đạp lên tình nghĩa, thu hồi lại 55% cổ phần, khiến cho một mình nàng bây giờ nắm giữ 95% cổ phần, nắm quyền tuyệt đối.

Qua chuyện này, nàng cũng thấy được, chờ mình ổn định lại công ty, vượt qua đợt này, phải phát triển một nhóm tâm phúc của riêng mình, chứ không thể dựa vào đám đầu tường thảo kia mà mong muốn công ty có thể tiến thêm một nấc nữa.

"Chúng ta chi gian không cần khách sáo" - hần cười cười, nhìn thấy nữ nhân của mình vui vẻ, hần liền thỏa mãn.

Trong lòng hần, vị trí của Cung Vô Song là không thể nào thay thế.

Cung Vô Song trên lãnh dung xuất hiện một mặt nhợt nhạt tươi cười, không nói gì thêm, có những thứ thậm chí không cần cảm ơn, mà cần là cần ghi tạc trong đầu.

Cung Hàn Nguyệt thấy tỷ tỷ mình như vậy, nội tâm cảm thấy thật thỏa mãn.

90 vạn năm trước, nàng cũng bị bắt đắc dĩ mới dời đi Địa Cầu, căn bản không kịp tạm biệt tỷ tỷ, chỉ nghe nói tỷ tỷ có vị hôn phu, tên là Diệp Phàm.

Nàng biết tỷ tỷ mình vẫn luôn phản cảm việc đính thân oa oa, chỉ là sau đó mọi việc như thế nào nàng cũng không rõ.

Đương nhiên, cho đến tận ngày hôm qua, nàng không bao giờ có thể liên hệ được Tiên Đế Diệp Phàm Diệp Trường Sinh với cả vị tỷ phu chưa từng gặp mặt kia.

Nhìn thấy tỷ phu của mình chính là Diệp Phàm, Cung Hàn Nguyệt có chút sững sờ, phần nhiều hơn là u oán cùng kinh hi.

Chứ sao, nàng vốn vẫn phượng tâm ám hứa với hắn từ ngày hắn cứu nàng, nề hà Tiên Ma đối nghịch, nàng không tiện thể hiện phần tình cảm này.

Bây giờ quay trở về Địa Cầu, được gặp lại người mình thích, trở thành nữ nhân của hắn, mà tỷ tỷ mình trên danh nghĩa cũng đã là hôn thê của hắn, còn lãnh chứng, thiếu đấm qua một lóp cuối cùng về thể xác thôi.

Đối với việc nhị nữ hầu một phu, tại thượng thiên là một kiện sự tình không thể bình thường hơn, mà thông qua một vài mảnh suy nghĩ kèm theo hồi ức của Diệp Phàm, nàng biết rõ cảm tình của hắn với tỷ tỷ mình thâm hậu tới mức nào.

Sẵn sàng dành hàng ngàn tuế nguyệt tìm hiểu pháp tắc thời gian cùng không gian để có thể mở ra thời không chi lộ, nghịch chuyển về tới đây, thử hỏi có mấy tu sĩ vì tình mà làm được đến mức này?

Tỷ tỷ tìm được một nơi quy túc tốt như vậy, còn gì mà không thỏa mãn?

Cung Vô Song ăn tối xong, bỏ lên phòng trước, hôm nay Diệp Phàm giúp nàng vội, cũng làm nàng mệt muốn chết. Hắn căn bản sau khi bá đạo đưa tiền vào tay nàng, liền rời khỏi công ty luôn, để lại đủ thứ việc cho nàng xử lý, xong xuôi thì đã tan làm.

Nhớ lại câu nói của hắn lúc ép nàng cầm thẻ ngân hàng, Cung Vô Song không cầm lại mỉm cười.

Hắn không có chút gượng ép, cũng không phải suy nghĩ ra lời thoái, hết thấy đều là tự nhiên, tùy tâm mà phát.

Nàng chợt giật mình, nhận ra bản thân mình trong ngày hôm nay đã mỉm cười còn nhiều hơn 15 năm trở lại đây, tính từ khi mẹ nàng qua đời...

Cung Vô Song quyết định.

Vậy cứ để hôn nhân của nàng và hắn diễn ra tự nhiên như vậy, không cần gượng ép, cũng không trốn tránh, để xem rồi sẽ ra sao...

Tắt đèn, đem theo suy nghĩ đó, Cung Vô Song bình yên rơi vào giấc ngủ.

...

"Cần phải trọng tu từ đầu"

Cung Hàn Nguyệt lúc này đang nằm rúc vào trong lòng Diệp Phàm, hai người đắp lên một cái chăn mỏng, không mặc quần áo.

Hiển nhiên, hai người vừa trải qua một hồi mây mưa điên cuồng.

Lúc này đã là ban đêm, Cung Vô Song cùng Đông Hoàng Phi Phi đều đã ngủ.

"Ân" - Diệp Phàm ôm lấy thân hình mềm mại không xương của mỹ nhân, gật đầu - "Nguyệt nhi, tiền bối nói bản pháp quyết ngươi đưa cho ta là mẫu chốt để thành Thần, ngươi cũng từng nói biết bí mật thành Thần, việc này rốt cuộc là sao đâu?"

Trong lúc nói chuyện, hắn không quên đưa bàn tay lên nắm cặp thỏ ngọc, tùy ý nhào nặn.

Thực ra, câu hỏi của hắn chỉ mang tính chất mở đầu cuộc trò chuyện.

Cung Hàn Nguyệt tứ chi đang quắp chặt hắn như một con tiểu bạch tuộc, hắn lúc này nghĩ gì, muốn nói gì, không muốn nói gì, nàng đều đã biết rõ ràng.

"Ta định nói đây..." - Cung Hàn Nguyệt mặt đẹp ửng đỏ, liếc hắn một cái phong tình vạn chủng, làm Diệp Phàm có chút say.

Tuy đêm đã khuya, hai người cũng không bật đèn, nhưng hiển nhiên lấy tu vi của hai người, có ánh sáng hay không có không khác nhau quá nhiều.

"Cái đầu tiên" - nàng giơ một ngón tay - "ta biết ngươi đang thắc mắc việc của Không Tâm Ân..."

Nữ nhân nói tới đây, thỉnh linh gặm một gặm trên ngực hắn.

"Tê" - Diệp Phàm đau đến nhe răng, cảm nhận được hai cái tiểu răng nanh của nữ nhân gặm vào da thịt hắn, hoàn toàn không rõ nguyên do.

Sau mấy vạn cái tuế nguyệt, kể từ khi hắn đăng đỉnh chí tôn nơi thượng thiên, lần đầu tiên lại bị chảy máu.

Cung Hàn Nguyệt giữ tư thế bất động, cảm nhận được máu tươi của hắn đã đầy trong miệng, mới "thu răng" lại.

Lúc này, cái miệng nhỏ của nàng vương đầy máu, hàm răng trắng tinh cũng bị dính không ít, cực kì ma tính.

"Ngươi là tiểu cầu à?" - Diệp Phàm nhếch miệng, một thân tu vi bị phong ấn, hẳn cũng không có biện pháp nào ngoài để vết thương tự lành, đương nhiên có Tiên Đế chi khu, việc này cũng chỉ một phút là xong.

"Ngươi mới là tiểu cầu" - Cung Hàn Nguyệt đổi ngược - "Ngươi hồi đó nói ai không nhớ lời hứa là tiểu cầu, bây giờ còn nói ai..."

Vừa nói, nàng vừa đặt một ngón tay lên trán Diệp Phàm, trực tiếp tái hiện lại một màn khi xưa mà truyền vào đầu hắn.

"Rốt cục, ai có thể tưởng tượng được, cô nhóc Ma tộc ngày nào lại trưởng thành thành một nữ Ma Đế, chiến lực đè áp ta một đầu đầu"

Xem xong, Diệp Phàm cười khò, ôm nữ nhân càng thêm khấn, lời nói là trêu chọc, thế nhưng bên trong lộ rõ vẻ sùng nịnh.

Đồng thời, hắn cũng cảm thán, dường như vận mệnh đang có ai đó cố ý vô tình sắp xếp, khiến cho mọi chuyện trở nên tình cờ rồi lại không phải thế.

Hắn cứu Cung Hàn Nguyệt ngày đó, là tình cờ bất gặp, cũng vì không làm trái bản tâm mà thôi.

Hắn đầu tưởng tượng được, nàng về sau sẽ là Ma Nữ Tử Nguyệt danh chấn một phương, rồi lại càng là muội muội của Cung Vô Song.

"Tạo hóa thật thần kì" - Cung Hàn Nguyệt cũng lẩm bẩm, Diệp Phàm vừa rồi âm thầm cảm thán điều gì, nàng đều đã biết.

"...Thứ hai" - nàng hơi nhích người, tìm một tư thế dễ chịu hơn, tận hưởng sự ấm áp mà nam nhân của nàng đem lại - "kỳ thật rất dễ hiểu. Ngày hôm qua, hai ta còn chưa biết Thiên Đạo Địa Cầu là cái dạng gì tồn tại, do vậy cần tắc vô ý này... Ta không đề cập đến bí mật thành Thần, cũng phong ấn tu vi của ngươi. Bản thân ta cũng không dùng đến một thân ma lực... chủ yếu ta lo lắng Thiên Đạo sẽ liên hệ với người trong Thiên Đạo Môn nơi Thần Giới, lúc ấy hai ta trốn không thoát. Chỉ không ngờ, Thiên Đạo Môn có phương pháp khác để truy tìm hai ta, cái này còn phải cảm ơn vị tiên bối kia giúp hai ta một cái đại ân"

Quả thật, nếu không có lão giả đoán mệnh, có lẽ giờ này hai người đã bị bắt về Thần giới mà nhận một phen tra tấn cứu tử nhất sinh.

"Sẽ có một ngày hai ta báo đáp ân cứu mạng của tiên bối" - Diệp Phàm khẳng định.

"...Vấn đề thứ ba, bí mật thành Thần... Cái này ta tình cờ đọc được, trong một cuốn sách ghi lại các Cấm sử..."

"Cấm sử?"

Diệp Phàm trầm mặc một chút, Cấm sử là gì hắn tự nhiên hiểu, đó là những sự kiện hoặc thông tin trong lịch sử mà bị cấm truyền bá. Mỗi Cấm sử đều ẩn chứa một bí mật kinh người, khiến cho tu sĩ có cực đại chỗ tốt, kèm theo là có thể gây họa sát thân.

Liên tính hắn là Tiên Đế cũng không dám vỗ ngực đi nói rằng hắn biết đến một Cấm sử nào đó, trừ khi hắn muốn bị toàn bộ Yêu, Ma, Tiên giới đuổi giết.

Do vậy có thể nói, Cung Hàn Nguyệt đối với hắn tin tưởng tốt độ, có thể giao cả tính mạng của nàng vào tay hắn.

Phải biết liên tính là có Không Tâm Ấn, hắn mà có tâm diệt khẩu, khẳng định vẫn tìm được biện pháp.

Như dùng độc, như dùng người thân uy hiếp, như mượn đao giết người,... đương nhiên đó chỉ là giả thiết, hắn không có khả năng ra tay với chính nữ nhân của mình...

Gối đầu lên ngực Diệp Phàm, Cung Hàn Nguyệt cười ngọt ngào, nàng đúng là không nhìn nhầm người.

Nàng không nói cho Diệp Phàm rằng, Không Tâm Ấn còn một tác dụng khác, đó là có thể phát hiện nếu Diệp Phàm nổi lên sát ý với nàng.

Không phải nàng không tin hắn, mà là sự dụ hoặc của Cấm sử quá lớn, nàng thân lại trưởng thành ở Ma giới, bắt buộc luôn phải có tâm phòng người.

Dĩ nhiên, sau buổi sáng nay, gặp được lão giả đoán mệnh, Cấm sử không còn quá có sức hút như trước nữa.

...

Cung Hàn Nguyệt mở miệng nói:

"Cấm sử viết... muốn tiến Thần Giới, Tiên Ma đồng tu"

(Chương xong)

Tái bút: Sắp tới, sẽ ra chương mang tính đô thị nhiều hơn, vì mấy cái hố chính đào tầm 1-2 chương nữa cũng xong rồi

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Âm Dương Phủ

Phía trước ở chương 9 mình sử dụng nhầm ý tưởng khi viết, do vậy khi viết chương này, các ý tưởng bị mâu thuẫn lẫn nhau. Mình vốn định viết tiếp theo ý tưởng của chương 9, thế nhưng hậu quả là sẽ có càng nhiều mâu thuẫn hơn trong tương lai.

Do vậy hôm qua không có chương mới, mình phải ngồi viết lại phần nửa chương 9.

Các bạn làm ơn đọc lại chương 9 (đã chỉnh sửa) trước khi đọc chương này.

Xin cảm ơn các bạn đã đọc truyện mình viết.

"Tiên Ma đồng tu!" - Diệp Phàm nghe xong, theo bản năng lắc đầu - "Sao có thể?"

Tiên Ma đồng tu cũng không phải là ý tưởng hiếm lạ gì, trên thực tế Diệp Phàm biết đã có rất nhiều tu sĩ đuổi theo con đường này.

Chỉ là ý tưởng này không hiện thực, bởi vì hai điều.

Thứ nhất là khác biệt giữa thiên địa pháp tắc.

Muốn Tiên Ma đồng tu, mấu chốt nằm ở việc nắm giữ pháp tắc của cả hai giới.

Diệp Phàm đã từng thử cảm ngộ pháp tắc của Ma giới, thế nhưng bất kể hắn có nắm giữ được nhiều hay ít, chỉ cần hắn quay về Tiên giới sẽ liền quên mất, cứ như thể có ai đó xóa đi kí ức của hắn vậy.

Còn nếu hắn tiếp tục ở lại Ma Giới, pháp tắc của Tiên Giới cũng sẽ dần dần bị mất đi, đương nhiên hắn quay lại Tiên Giới sẽ lại liền sử dụng được.

Thế nhưng, không có một cách nào để hắn có thể cùng lúc vận dụng pháp tắc hai giới.

Mà muốn Tiên Ma đồng tu, cần thiết phải dung hợp được pháp tắc, điều này nói dễ hơn làm.

Điều thứ hai, là vấn đề pháp quyết.

Pháp quyết là để chuyển hóa thiên địa chi khí thành các loại chi lực khác nhau, có thể sở hữu loại chi lực nào, phụ thuộc vào nội dung pháp quyết. Quá trình chuyển hóa bao giờ cũng sẽ xuất hiện tiên lực (ma lực) trong khâu trung gian.

Ma khí tồn tại ở Ma giới bản chất cũng là thiên địa chi khí, chỉ là có thêm thuộc tính ăn mòn.

Cũng vì vấn đề ăn mòn này, mặc dù tu luyện song song tiên quyết cùng ma công (là pháp quyết dành cho ma tu), toàn bộ thiên địa chi khí chuyển hóa vào thể nội tu sĩ dù có là tiên lực cũng sẽ bị ăn mòn thành ma lực.

Muốn Tiên Ma đồng tu, vấn đề được đặt ra là làm thế nào để tiên lực và ma lực cùng tồn tại trong cơ thể, sau đó lại phải dung hòa được tạo thành tiên ma chi lực, rồi từ tiên ma chi lực mới diễn hóa sang những loại chi lực khác.

Mà Diệp Phàm dù đã là Tiên Đế, hắn cũng chưa từng nghe qua ai nói đến tồn tại một bộ công pháp như vậy.

"Âm Dương Luân Hồi Quyết có thể" - Cung Hàn Nguyệt cười - "Đó là lý do ta đã đưa nó cho ngươi"

Diệp Phàm bừng tỉnh, không trách lão tiên bối đoán mệnh đã nói với hắn, bộ công pháp này là mấu chốt tiến lên Thần Giới.

Chả trách Cung Hàn Nguyệt từ hôm qua đã đưa cho hắn tìm hiểu, còn ngụ ý hắn cần phải trọng tu, hóa ra đây chính là con đường duy nhất để tiến lên Thần Giới.

Đặt vào trước sáng nay, hắn có lẽ còn luyến tiếc tự phế đi tu vi, thế nhưng thời điểm này, hắn căn bản không còn lựa chọn thứ hai.

Hắn lấy ngọc giản từ trong nhẫn trữ vật ra, đưa thần thức vào, bắt đầu đọc nốt phần còn lại.

Vị tiên bối lưu lại truyền thừa này đã nói, Âm Dương Quyết vì tu, còn Luân Hồi Quyết vì ngộ, do vậy hắn đoán chừng, chìa khóa giải quyết vấn đề Tiên Ma đồng tu nằm tại Âm Dương Quyết.

"Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị. Nhị danh vì Âm Dương, sau diễn hóa ra thiên địa vạn vật. Vạn vật phụ âm nhi bảo dương, xung khí dĩ vi hòa. Có thiên tất có địa, Thiên vì Dương, Địa vì Âm, Có sinh ắt có tử, Sinh vì Dương, Tử vì Âm..."

Diệp Phàm thần thức vừa chạm vào khẩu quyết của Âm Dương Quyết, lập tức trong người hắn xuất hiện một cỗ năng lượng dao động, sau đó có một sự thúc giục bí ẩn trong đầu khiến cho hắn đọc to khẩu quyết lên.

Hắn kinh ngạc nhận thấy, càng đọc về sau, cỗ năng lượng dao động càng mạnh, bên cạnh Cung Hàn Nguyệt rõ ràng cũng nhận ra được điều này, nàng ngược mắt đẹp lên nhìn hắn, khuôn mặt lộ vẻ nghi hoặc cùng lo lắng.

Diệp Phàm vừa chấm dứt từ cuối cùng của khẩu quyết, tức thì một đoàn hắc bạch quang mang lóe lên từ đan điền của hắn, nhanh chóng bọc lấy hai người.

Trong khoảnh khắc, Diệp Phàm và Cung Hàn Nguyệt cảm giác trước mắt khung cảnh ban đêm trong phòng ngủ biến mất, ngay sau đó là một vùng thế giới sáng choang, thật giống với hư vô, bởi hai người cái gì cũng không thấy.

Quay lại phía sau, một vùng thiên địa đen nhánh dường như kéo dài vô cùng vô tận, mà hai người cũng không nhìn ra, bên trong khoảng không gian đen nhánh đó, ẩn chứa điều gì.

"Đây là đâu?" - Cung Hàn Nguyệt hỏi, đánh giá xung quanh.

"Ta cũng không biết" - Diệp Phàm nhún vai, hắn cũng không hiểu điều gì đã xảy ra - "Chỉ biết chắc một điều, chúng ta bị truyền tống tới đây có liên quan đến Âm Dương Luân Hồi Quyết"

Cung Hàn Nguyệt chợt để ý tới, hai người đang trong tình trạng không mảnh vải che thân. Nếu mà phiên không gian này chỉ có nàng và Diệp Phàm, nàng đảo cũng không ngại, thế nhưng ai biết còn có ai khác xuất hiện ở đây.

Lấy ra quần bò đen cùng áo phong trắng từ trong nhẫn trữ vật chưa cho Diệp Phàm, bản thân nàng cũng khoác lên người một bộ đồ ý hệt; trông hai người nhan sắc hài hòa với phiên thiên địa này một cách kì lạ.

Hai người đều không biết mình sẽ ở trong này bao lâu, đơn giản cứ thế tiến về phía trước, dù sao cũng tốt hơn là ăn không ngồi rồi.

Động một động, hai người lập tức nhận ra toàn bộ công lực của mình bị phong ấn, không chỉ có tiên lực (ma lực) cùng tiên anh (ma anh), mà còn cả Đế khu nữa.

Nói ngắn gọn, lúc này hai người không khác nào phạm nhân.

Hai người đi mãi, đi mãi, cũng không biết qua bao lâu, do không gian không có một chút xú thay đổi nào, vẫn luôn là một vùng trắng xóa, hai người đều mất đi khái niệm thời gian.

Mà sự tình kì dị là, hai người cứ tiến lên được một bước, thì màn đen phía sau lưng họ cũng tiến tới một bước, thủy chung lạc hậu sau lưng hai người chỉ một bước.

"Ta biết chúng ta đang ở đâu rồi" - sau không biết bao lâu đi lại, bất chợt Cung Hàn Nguyệt nhẹ giọng bảo.

"Nói xem" - Diệp Phàm sững sốt.

Hắn tự nhận lịch duyệt của hắn cũng không phải kém, cũng là một đường chém giết mà ngồi lên vị trí Tiên Đế, kiến thức có thể nói phong phú không thua kém ai, bất kì lĩnh vực gì hắn cũng biết đến một hai.

Vậy mà lúc này so sánh với Cung Hàn Nguyệt lại có vẻ không đáng kể, căn bản hắn không tìm thấy đất dụng võ, cái này khiến hắn rất buồn bực.

"Thua nữ nhân của mình, thực mất mặt sao?" - Cung Hàn Nguyệt cười khế, có vẻ rất thoải mái khi đọc được suy nghĩ vừa rồi của Diệp Phàm

"Chỉ cảm thấy thế gian mệnh mông thần kì, biến học rộng vô bờ mà thôi"

Hắn lắc đầu, chuyện này không có gì phải cảm thấy mất mặt, hắn cũng không phải thực so đo, chỉ là ngẫu nhiên cảm thán một chút.

"Khả năng, đây là thiên địa bên trong Âm Dương Phủ"

Cung Hàn Nguyệt cũng chỉ là đùa một câu, liền quay về chính sự.

"Âm Dương Phủ?" - Diệp Phàm càng thêm thắc mắc

"Đúng, Âm Dương Phủ là một kiện chí bảo, phẩm cấp ra sao ta cũng không rõ, thế nhưng, nơi chính là chủ nhân của Âm Dương Phủ, chỉ là nơi người không hề hay biết"

Cung Hàn Nguyệt giải thích.

"Khả năng nơi người chờ có được nó, chỉ là để mở ra Âm Dương Phủ cần phải có Âm Dương Luân Hồi Quyết, thế nên cho đến tận bây giờ, nơi người vẫn

không biết đến tồn tại của Âm Dương Phủ. Điều này cũng là lời giải thích duy nhất cho việc vì sao ta bị chọn kéo vào thời không chi lộ cùng với người. Còn bản thân người có thể nghịch đảo thời không thành công, ta đoán chừng tám chín phần mười cũng nhờ nó"

Diệp Phàm lật lại kí ức của mình, thế nhưng hán một đường tu luyện cùng chiến đấu, gặp qua quá nhiều thứ cổ quái, nhất thời không đoán được, vật nào có khả năng là Âm Dương Phủ

"Vây còn vị Yêu Đế kia thì sao?" - Diệp Phàm chợt nhớ ra một tồn tại khác cũng là nạn nhân của lần mở ra thời không chi lộ này.

"Nàng?" - Cung Hàn Nguyệt đáng yêu mà bĩu môi, có vẻ nhắc tới tồn tại này làm nàng sinh khí - "Nàng hồi đó bắt được hạ nửa bản truyền thừa, ta chỉ bắt được thượng nửa bản...Khả năng nàng nhận được là võ kỹ cùng thuật pháp các thứ đi, chỉ là không có pháp quyết thì cũng thành gàn gà"

Diệp Phàm cười cười, biết nàng đây là nổi lên tiểu nữ nhi tính tình, sủng nịnh mà xoa đầu nàng.

Biết được nàng là cô nhóc Ma tộc ngày trước hán cứu giúp, Diệp Phàm mới hiểu vì sao, nàng mỗi lần ở cạnh hán liền khoái trâu chọc, đùa nghịch hán, tựa như cô nàng muối muối mãi không chịu lớn.

Ngắm lại, hồi đó đồng hành, có mười năm hơn, nàng không phải cũng như vậy sao.

...

"Ai nha, Linh Nhi đợi bao nhiêu lâu rồi, cuối cùng thì chủ nhân cũng vào được đây"

Một giọng nói lười biếng đột ngột vang lên từ bốn phía, thu hút sự chú ý của Diệp Phàm hai người.

Cùng với giọng nói vang lên, hai phiến không gian đen cùng trắng bắt chợt nát tan thành từng mảnh như gương vỡ.

Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt lúc này lơ lửng trên không trung, thế rồi có một lực hút được sinh ra, chậm rãi kéo hai người hạ xuống, cảnh vật xung quanh cũng hiện hữu, bắt đầu từ mờ ảo trở nên rõ nét dần.

Không bao lâu, hai người hạ xuống một thảo nguyên xanh biếc, cùng với nơi xa rừng rậm son mạch, có thể loáng thoáng nghe được tiếng suối chảy róc rách.

Phía sau lưng hai người là một dãy núi trải dài, xa không biết điểm cuối.

Đặc biệt là, ở đây Diệp Phàm cảm nhận được tiên khí, cùng với Tiên giới pháp tắc.

"Tiên giới?" - Diệp Phàm nghi hoặc nhiều hơn là kinh hãi. Hán mất công sức chín trâu hai hổ mới về được đền Địa Cầu, vậy mà đột ngột đã về ngược lại đến Tiên giới là thế nào?

Đáng sợ hơn, hán cảm nhận được phong ấn xuất hiện trong cơ thể mình từ lúc đi vào Âm Dương Phủ cũng không hề biến mất, nói cách khác hán lúc này sức chiến đấu như cộng bún.

"Đây hẳn là Ma giới mới phải, ta cảm nhận thấy ma khí và Ma giới pháp tắc, chỉ là khu vực này ta chưa từng tới bao giờ" - Cung Hàn Nguyệt mắt đẹp cũng tò mò đánh giá xung quanh, đính chính lại lời của Diệp Phàm.

Ân? Diệp Phàm ánh mắt một ngưng.

Nơi đây là nơi quỷ quái nào?

Tại sao lại bản thân hán thì cảm giác như Tiên Giới, còn Cung Hàn Nguyệt lại cảm nhận đây là Ma Giới?

"Đều không phải nha ~ Đây không phải Ma Giới, cũng không phải Tiên Giới. Hai người vị trí thực tế vẫn ở trong căn phòng ngủ, hi hi"

Một bóng người từ xa đi tới... không, bay tới.

"Đây là thế giới bên trong Âm Dương Phủ nga ~"

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 26: Khí linh tiểu loli cùng truyền thừa hoàn chỉnh

"Oa nha nha, cuối cùng chủ nhân cũng vào được đây nha! Linh nhi chờ ngươi hơn 20 vạn năm rồi đây"

Bóng người tiến lại gần, thế nhưng là một cái tiểu loli.

Nàng đại khái mười một mười hai tuổi, dáng người nhỏ nhắn, chỉ khoảng một mét hai chiều cao, làn da trắng nõn, khuôn mặt manh đát đáng yêu.

Nàng sở hữu một mái tóc rất đặc biệt, nửa đen nửa trắng, xõa dài chấm gót chân.

Bên trên nàng mặc một chiếc váy công chúa cũng được thiết kế đối lập, cùng một kiểu họa tiết thế nhưng luôn xen kẽ bên trái là đen, bên phải là trắng.

Trên dung nhan non nớt của nàng, ấn tượng nhất vẫn là đôi mắt to tròn, sống động như có thể nói

Hai bên mắt cũng phân chia một đen một trắng, thế nhưng không đem lại cho người ta cảm giác không khỏe, ngược lại do đôi mắt đầy linh khí làm nàng càng thêm lạnh lợi, trợn người yêu mến

"Ngươi là khí linh?" - Diệp Phàm hỏi, ánh mắt đánh giá Linh nhi.

"Là nha" - Linh nhi ngốc manh gật gật đầu.

"Ngươi bao nhiêu tuổi rồi?" - hấn lại hỏi.

Linh nhi giơ lên bàn tay nhỏ xíu của mình, các ngón tay co ra gấp vào một hồi...

Nàng giờ nốt bàn tay còn lại lên.

Diệp Phàm trên mặt xuất hiện hắc tuyến, cảm giác thế nào nhỉ...

Không đáng tin cậy.

"Không nhớ nữa, Linh nhi đa số thời gian đều ở một mình trong này a, nên Linh nhi cũng không tính được" - tiểu loli khuôn mặt méo máo, chọc người thương mến" - Linh nhi chỉ biết là, từ sau khi chủ nhân trước chết đi đến lúc chủ nhân nhất được Âm Dương Phủ đã qua hơn 2000 vạn năm rồi"

2000 vạn năm??

Diệp Phàm không nhịn được nhìn nhiều Linh nhi thêm một lần.

Như nàng nói, vậy ít nhất số tuổi của nàng đã phải trên 2000 vạn năm rồi.

Kể cả so với tuổi thật của hấn, nàng cũng là một... lão yêu quái rồi.

Vậy tại sao...

Nàng có về...

Ngốc? Manh?

Trong tưởng tượng của Diệp Phàm, nếu là khí linh đã sống 2000 vạn năm, vậy thì cũng sẽ là một cái khí linh hình dạng trung niên nhân, giọng nói phải nghe tang thương, khí chất cũng phải thâm sâu, tựa như năm dài tháng rộng, bết ra thì cũng phải là một cái nữ khí linh trưởng thành rồi, ả nói thâm thúy.

Bản thân hấn có vài cái khí linh, khẳng định không có cái nào nhiều tuổi như Linh nhi, thế nhưng có cái nào không mang dáng vẻ tình trải với thời gian, làm lý ít nói, mà đã nói chuyện ra là một đống đạo lý cao thâm.

Lại so sánh với Linh nhi, Diệp Phàm có cảm giác... vô ngữ.

"Hảo đi"

Diệp Phàm thói quen lấy tay quệt cái mũi, cũng không xoắn suất nhiều về việc này.

"Linh nhi, ta hỏi, địa phương này" - hấn lấy tay chỉ xung quanh - "thực sự là không gian bên trong Âm Dương Phủ?"

"Là nha, đương nhiên đây không phải là nguyên bản không gian bộ dạng, mà do Linh nhi thu nạp pháp tắc cùng thiên địa chi khí của Tiên Giới và Ma Giới hồi chủ nhân còn ở thượng thiên mà diễn hóa ra nha" - Linh nhi nhảy nhót tới cạnh người Diệp Phàm, ôm lấy một bên tay của hấn, cười hi hi.

Nga?

Đầu tiên, thông qua lời của Linh Nhi, hấn biết được, nàng có thể nhìn thấy mọi khung cảnh đang xảy ra bên ngoài. Cái này hấn không lấy làm lạ, vì các khí linh của hấn cũng làm được điều này.

Phát hiện sau mới làm Diệp Phàm giật mình.

Thu nạp pháp tắc sau đó diễn sinh ra phiên thiên địa này... Mà khủng bố hơn là, tại đây, tiên ma khí và tiên khí; pháp tắc Tiên Giới và Ma Giới lại có thể đồng tồn tại mà không triệt tiêu lẫn nhau.

Điều này có ý nghĩa... hẳn chỉ cần ở trong phiên thiên địa này, vấn đề thứ nhất của Tiên Ma đồng tu sẽ được giải quyết.

Chỉ cần một tác dụng này của Âm Dương Phủ lộ ra thôi, khẳng định nó sẽ bị các Tiên Đế Ma Đế Yêu Đế điên cuồng tranh đoạt, thậm chí có thể gây ra giới chiến.

Về vấn đề tính ăn mòn của tiên ma khí, nếu Âm Dương Phủ làm cho tiên ma khí cùng tiên khí có thể tồn tại song hành tại đây, khẳng định Âm Dương Quyết sẽ có phương án giúp hẳn.

Rốt cục, Âm Dương Phủ là tồn tại bậc nào, mà lại có thể giải quyết vấn đề vốn tưởng vô giải một cách đơn giản như vậy?

"Nha nha, chủ nhân người đừng hỏi, Linh Nhi không thể trả lời người vào lúc này đâu, tu vi người còn vô pháp tiếp xúc đến những vấn đề như vậy" - Linh Nhi thấy hẳn ánh mắt khi nhìn nàng có chút nóng rực, vội vã chạy lui ra sau lưng Cung Hàn Nguyệt, ló ra cái đầu nhỏ mà nhúc nhích nói.

Sau đó, tiểu loli cắn cắn cái môi nhỏ, ra vẻ giằng co dữ lắm, rồi mới thần bí nói ra:

"Linh Nhi chỉ nói được cho người một điều, đó là Thần khí so ra với Âm Dương Phủ cũng nhọc bạo"

Lần này thì cả Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt đều chấn kinh rồi. Âm Dương Phủ còn là ngu ru bức hơn Thần khí, tin tức này khẳng định không thể cho bất kì ai khác biết.

Chỉ tiếc, nhìn Linh Nhi như vậy, hai người biết khẳng định tiểu loli sẽ không tiết lộ thêm điều gì nữa.

Tạm thời gạt vấn đề phẩm cấp của Âm Dương Phủ qua một bên, Diệp Phàm chợt nhớ ra một việc.

"Linh Nhi, vì sao người lại biết trước... tại sao người lại thu nạp pháp tắc cùng thiên địa chi khí của Tiên-Ma Giới vào trong Âm Dương Phủ?"

"Nga, việc này nha, Linh Nhi chỉ muốn chủ nhân mới chơi với Linh Nhi lâu thêm một chút, thế nên Linh Nhi mới chỉ động giúp người nha. Các tu sĩ nơi thượng thiên đều đơn tu đến Ngưng Mệnh Cảnh rồi độ kiếp thành Thần, kết quả tất cả đều bị lỗi kiếp đánh chết, mà sự tồn tại của bọn họ cũng bị xóa đi khỏi kí ức các tu sĩ khác nha." - Linh Nhi nhún vai, vẻ mặt hữu tâm vô lực mà nói.

"Tồn tại bị xóa đi..." - Cung Hàn Nguyệt kinh hãi nhắc lại.

"Ai nha, lại nói chuyện không nên nói rồi, hai người đừng hỏi Linh Nhi nữa" - tiểu loli hốt hoảng lúc lắc cái đầu nhỏ, sau đó liên chuyển chủ đề - "Hai người tự trầm tu vi ngay tại đây đi, địa phương này ngoài Linh Nhi cùng hai người liền không còn ai rồi, an toàn cực nha ~ A quên..."

Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt chợt nhận ra phong ấn trong cơ thể hai người đều tan biến, Cung Hàn Nguyệt lại giải nốt tầng phong ấn sau cho Diệp Phàm, lúc này cả hai người đều đã ở trạng thái điên phong.

Tiểu loli gạt gù cái đầu:

"Àn, hai người tự phế tu vi sau, Hàn Nguyệt tỷ tỷ liền tu luyện Âm Dương Luân Hồi Quyết..."

Cung Hàn Nguyệt nhìn tiểu loli, khuôn mặt có chút hắc tuyến. Bị một cái tồn tại có tuổi thọ gấp mình 20 lần nhiều gọi là tỷ tỷ, cảm giác có chút kì quái.

Thế nhưng nhìn vóc dáng nhỏ nhắn, khuôn mặt ngọc manh kia, bảo nàng gọi tiểu loli là tỷ tỷ... Nàng không nói ra mồm được.

Cũng không rồi rắm chuyện xưng hô nữa, Cung Hàn Nguyệt gạt nhẹ đầu, ra dấu đã hiểu.

"... Còn chủ nhân, người không cần tu luyện Âm Dương Luân Hồi Quyết, ta sẽ cung cấp cho người truyền thừa hoàn chỉnh, Âm Dương Luân Hồi Quyết chỉ là bản đơn giản hóa... Hàn Nguyệt tỷ tỷ không cần sinh khí, Âm Dương Luân Hồi Quyết phẩm cấp đảm bảo chỉ đứng sau truyền thừa hoàn chỉnh, chả qua vì một vài lý do, truyền thừa hoàn chỉnh chỉ có duy nhất chủ nhân của Âm Dương Phủ mới có thể tu luyện."

Linh Nhi có chút xin lỗi giải thích.

Cung Hàn Nguyệt cười cười, cũng không để trong lòng, bởi người được truyền thừa hoàn chỉnh là nam nhân của nàng.

Diệp Phàm ánh mắt có thâm ý nhìn Linh Nhi, trực giác cho hẳn biết nàng biết Trùng Cửu là gì, cũng biết vì sao chỉ có Tiên Ma đồng tu mới có thể phi thăng Thần Giới.

Thế nhưng đã có kinh nghiệm ban chiều, dù hẳn có ép được Linh Nhi nói ra hẳn cũng không dám làm, hẳn chỉ sợ vạn vô nhất thất, hẳn nghe được câu trả lời xong, cổ năng lượng thần bí kia lập tức xóa sổ sự tồn tại của hẳn, vậy thì hẳn có biết cũng không để làm gì.

Dù sao cũng đã về đến Địa Cầu, trong thời gian ngắn hần cũng không định dời đi nơi này, chứ đừng nói hoạch định lại tu luyện chi lộ của mình một lần nữa.

Trước mắt cần làm, đó là hủy tấn tu vi, sau đó trùng tu lại một vài cảnh giới, để có thể tiêu dao trên Địa Cầu.

Liếc mắt nhìn Cung Hàn Nguyệt, thấy nàng bất thành linh cũng đang nhìn hần chăm chăm, nở nụ cười phong tình vạn chủng.

Hai người không hẹn mà gặp đầu, sau đó đồng loạt giơ tay lên, hung hăng mà vỗ xuống...

...

Không biết bao lâu, Diệp Phàm tiếp thu toàn bộ truyền thừa, mở bừng mắt.

Trong chớp nhoáng ấy, nếu có ai để ý sẽ thấy, trong một bên mắt của hần lòng đen chuyển màu trắng, còn lòng trắng biến thành màu đen, cực kì quỷ dị.

Chỉ là, hần chớp mắt một cái, hiện tượng bất thường ấy liền biến mất.

Truyền thừa hoàn chỉnh hần nhận được có phong ấn lắm nhiều phần, mỗi khi Diệp Phàm đạt tới điều kiện, thì tầng phong ấn tiếp theo mới được mở ra.

Truyền thừa gồm có ba bản công pháp chính, mà hần hiện tại chỉ đạt được tầng công pháp thứ nhất của mỗi bản, đó là Cửu Chuyển Âm Dương Quyết, Luân Hồi Chân Kinh và Hồng Hoang Luyện Thể Quyết.

Cửu Chuyển Âm Dương Quyết là bản đầy đủ của Âm Dương Quyết.

Luân Hồi Chân Kinh là bản đầy đủ của Luân Hồi Quyết.

Hồng Hoang Luyện Thể Quyết là một bản công pháp luyện thể của các tu sĩ thời hồng hoang.

Bên cạnh đó, truyền thừa còn cung cấp tri thức luyện đan, luyện khí, cảm kì thi họa,...

Mà cũng từ tin tức có được từ truyền thừa, hần quyết định sẽ cho các nữ nhân của mình tu luyện Âm Dương Luân Hồi Quyết giống Cung Hàn Nguyệt.

Có hai lý do.

Thứ nhất, Âm Dương Quyết - phần chủ tu trong Âm Dương Luân Hồi Quyết - chú trọng việc âm dương giao hòa một cách tự nhiên.

Nói trắng ra một câu, chỉ cần song tu cũng có thể tăng lên cảnh giới.

Thứ hai, trong truyền thừa hần đến được tin tức chỉ cần hần tu luyện Cửu Chuyển Âm Dương Quyết cùng Luân Hồi Chân Kinh lên đến tầng thứ cao hơn, hần sẽ mở ra được truyền thừa một số trận pháp độc hữu có thể tăng phúc chiến lực cho các nàng, điều kiện là các nàng cần thiết tu luyện Âm Dương Luân Hồi Quyết.

Từ hần xem ra, Âm Dương Luân Hồi Quyết đây là cố tình được làm ra để tăng mạnh tổng chiến lực cho người nắm giữ truyền thừa hoàn chỉnh cùng Âm Dương Phủ.

Chỉ là, Diệp Phàm cũng sẽ không sử dụng nữ nhân của mình như công cụ để tăng mạnh chiến lực của bản thân.

Điều hần muốn, đó là nhìn thấy các nàng hảo hảo mà sống đến vui vẻ.

Hần nhớ có một lần cách đây lâu lắm rồi, áng chừng 50 vạn năm, khi hần vẫn chỉ là một cái tán tu, đã từng gặp một tu sĩ tên là Nguyễn Du, lấy thi nhập đạo.

Hai người uống rượu bàn việc thế nhân, trong đó có vài câu thơ của hần mà Diệp Phàm mỗi lần nghĩ lại chỉ biết thở dài.

Lạ gì bi sắc tư phong

Trời xanh quen thói má hồng đánh ghen.

...

Phận sao bạc chẳng vừa thôi

Khăng khăng buộc mãi lấy người hồng nhan.

...

Cổ kim, hồng nhan ắt bạc mệnh, ấy là điều truyền lại của tiền nhân, cũng là điều bản thân Diệp Phàm được chứng kiến trong suốt 90 vạn năm bốn ba của

hắn.

Hắn không chỉ một lần chứng kiến, nữ nhân của mình chết trước mặt, thế nhưng hắn vô lực thay đổi, vì lúc đó hắn yếu đuối!

Hắn một lần nữa đã trở về, chỉ để thay đổi lại bánh xe vận mệnh.

Cung Vô Song là hồng nhan, Cung Hàn Nguyệt cũng là hồng nhan, và còn nữa...

Các nàng rồi sẽ bạc mệnh.

Chỉ có cường giả, mới có thể cưỡng không càn khôn, mệnh không tại thiên.

Hắn thành cường giả, chưa đủ!

Diệp Phàm không dám khẳng định mình sẽ có thể luôn luôn bảo vệ các nàng.

Bản thân các nàng cũng cần trở thành cường giả, nắm giữ sinh tử của bản thân trong tay.

Chỉ có như vậy, hắn và các nàng cuối cùng mới có thể tiêu dao mà sống...

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Đi dạo phố

Diệp Phàm đang tu luyện, chợt có điều cảm ứng, mở mắt ra thì thấy ngay một khuôn mặt non nớt, ngũ quan như họa cơ hồ đang dính sát vào mặt hắn.

"Chủ nhân, bên ngoài trời đã sáng, hai người nên trở về thôi" - Linh Nhi nhìn thấy Diệp Phàm tỉnh lại, cười hi hi, bay lùi về sau một khoảng.

"Linh Nhi, mắt của ngươi..." - Diệp Phàm nhảy bèn nhận ngay ra, hai mắt của Linh Nhi lúc này đã giống người thường vô dị.

"Nga, Linh Nhi đưa truyền thừa cho ngươi rồi, nên bây giờ Linh Nhi lại biến xinh đẹp" - tiểu loli toét miệng cười - "Chỉ cần chủ nhân không chết, truyền thừa không bị quay lại, Linh Nhi hai mắt sẽ không thành gấu trúc nữa"

Diệp Phàm gật đầu, đưa mắt nhìn Cung Hàn Nguyệt.

Chung quy, hai người tu luyện vẫn là hệ thống Trùng Cửu, bởi lẽ dù là Âm Dương Luân Hồi Quyết, cả ba bản công pháp truyền thừa đều phân chia cảnh giới như vậy.

Cung Hàn Nguyệt lúc này cảnh giới đã dừng lại ở Thông Mạch Cảnh trung kỳ.

Hắn lúc này vẫn dừng lại ở Thông Mạch Cảnh tiền kỳ.

Hai người tu luyện tốc độ khẳng định không kém nhau là bao, vì đều đã là Ngưng Mệnh cảnh đỉnh phong, trăm tu vì để trùng tu.

Trên thực tế, Diệp Phàm sử dụng pháp quyết bản đầy đủ, tốc độ tu luyện còn có một tia nhanh hơn.

Khác biệt nằm số lượng kinh mạch Cửu Chuyển Âm Dương Quyết cùng Âm Dương Quyết có thể đã thông.

Thông Mạch Cảnh, nghĩa là đã thông kinh mạch, nói rộng và làm chúng kiên cố, thừa nhận được thiên địa linh khí đánh sâu vào ở những cảnh giới phía sau.

Ở thượng thiên, cho dù là pháp quyết cao cấp nhất, số lượng kinh mạch có thể mở ra ở Thông Mạch Cảnh đó là 36 kinh mạch.

Sau đó, lên các cảnh giới cao hơn, kinh mạch là không thể đã thông bằng công pháp, mà chỉ có gặp được một số thiên tài địa bảo mới có thể mở thêm ra.

Bản thân Diệp Phàm lúc đầu không có pháp quyết cao cấp, chỉ mở ra được 24 kinh mạch. May mắn sau này hắn có kì ngộ, lại mở được thêm 26 đầu nữa, thành 50 đầu kinh mạch, đó là tiền vốn khiến hắn có thể leo lên vị trí Tiên Đế.

Theo như hắn biết, số lượng kinh mạch được mở ra nhiều nhất cũng chỉ có 54 đầu thôi, đó không ai khác chính là đệ nhất cao thủ nơi thượng thiên, Ma

Nữ Tử Nguyệt - Cung Hàn Nguyệt.

Vậy mà, lúc này đây hần có trong tay hai bản pháp quyết, Âm Dương Quyết là bản đơn giản hóa cũng đã mở ra được 90 đầu kinh mạch, còn Cửu Chuyển Âm Dương Quyết có thể mở ra tất cả 108 đầu kinh mạch.

Trong đó, Âm Dương Quyết chia 90 đầu kinh mạch vì 36 đầu Hoạt Mạch, 36 đầu Tử Mạch và 18 đầu Dung Mạch.

Cửu Chuyển Âm Dương Quyết chia 108 đầu kinh mạch làm 36 đầu Hoạt Mạch, 36 đầu Tử Mạch và 36 đầu Dung Mạch.

Hai bản pháp quyết này dùng để giải quyết vấn đề Tiên Ma đồng tu rất đơn giản: Lấy Tiên vì Dương, Ma vì Âm.

Hoạt Mạch để chứa Tiên khí, sau hóa thành dương chi lực.

Tử Mạch để chứa Ma khí, sau hóa thành âm chi lực, bởi Ma khí cùng âm chi lực đều có một đặc tính là ăn mòn.

Cuối cùng, Dung Mạch để chứa âm dương chi lực.

Âm dương chi lực ở đây không phải là trộn lẫn âm chi lực cùng dương chi lực, điều này là bất khả thi do âm dương tương khắc; nó là sự dung hợp của âm chi lực và dương chi lực hóa thành một dạng chi khí cao cấp hơn, lúc đó trong âm có dương, trong dương có âm.

Để dung hợp được cũng không phải là việc dễ dàng, đương nhiên, đó là chuyện nói sau.

"Linh Nhi, làm sao để ra ngoài? - Diệp Phàm hỏi, hần không cảm nhận được một tia liên hệ nào giữa mình cùng thế giới bên ngoài.

"Nga, Linh Nhi quên không trao quyền kiểm soát Âm Dương Phủ cho chủ nhân" - tiểu loli le lưỡi cười xòa.

Sau đó, nàng vẫy tay một cái, Diệp Phàm lập tức cảm nhận được tâm thần của mình có liên hệ cùng vùng không gian này, cũng có thể đơn giản đi ra ngoài chỉ bằng nhất niệm.

...

Ngày hôm qua, do Diệp Phàm đã giải quyết khó khăn của công ty, Cung Vô Song đành thất hứa với mọi người mình để sắp xếp lại mọi thứ, đưa Thiên Vũ tập đoàn trở lại vận hành như bình thường.

Vì vậy, sáng hôm nay, nàng quyết định nghỉ một buổi, háo hức cùng mọi người đi dạo phố sau mấy năm không gặp.

Bữa sáng nhanh chóng kết thúc bằng việc tam nữ tranh nhau vét sạch sẽ đồ ăn, hiển nhiên do người xuống bếp sáng nay vẫn là Diệp Phàm.

Bốn người kéo nhau lên con xe BMW màu trắng, Cung Vô Song làm người lái, Diệp Phàm ngồi ở tay ghế phụ, phía sau là nhị nữ.

Đối với tam nữ, đây là đi chơi, thế nhưng với Diệp Phàm, cái này gọi là đi làm không công.

Bởi nữ nhân đi dạo phố luôn là một trong những việc có thể làm Diệp Phàm nghe xong nhụt chí.

Nề hà Cung Vô Song cũng muốn hần đi, khó được nàng mở lời, Diệp Phàm đâu dám từ chối?

Ngồi trên xe, hần thực sự muốn hỏi Đông Hoàng Phi Phi cùng Cung Hàn Nguyệt: hôm qua hai người mua chưa tận hứng hay sao, hôm nay làm gì không làm, một hai phải đi dạo phố!?

Xuống tới khu trung tâm, bốn người thuận lợi đỗ xe, sau đó chia ra hai nhóm trước sau tiến vào khu mua sắm.

Tại sao lại là hai nhóm?

Đơn giản tại Đông Hoàng Phi Phi đã nhanh chóng làm thân với tỷ muội Cung Vô Song, sau đó ba người dắt tay nhau mà đi, ném lại Diệp Phàm phía sau một đoạn.

Đối với điều này, Diệp Phàm không biết nói gì hơn, đành chậm rãi bước theo phía sau, mặc các nàng tung hoành.

Ba vị mỹ nữ cùng nhau dạo phố, khẳng định sẽ thành tâm điểm của sự chú ý, nhất là khi các nàng mỗi người một vẻ.

Đông Hoàng Phi Phi chọn trang phục là màu trắng váy áo, phụ trợ tôn lên làn da thanh khiết của nàng, khuôn mặt thanh thuần còn chưa tan đi vẻ non nớt, đôi mắt trong veo đang như tò mò bảo bảo ngó quanh, trông nàng giống một đóa tuyết liên hoa đang chớm nở.

Cung Vô Song hiếm thấy chuyển sang hừ nhân trang, bên trên là áo phông trắng, hạ thân mặc quần jean đen, ống bó đem đôi chân thon dài của nàng gắt gao ôm lấy, khiến thân hình vốn đã là lướt man diêu của nàng phụ trợ càng thêm rõ nét. Gương mặt vốn lãnh diễm lúc này lại có ý cười mờ nhạt như có như không, làm nàng toát ra vẻ tươi mát, là đóa hoa lan đã nở rộ.

Cung Hàn Nguyệt trang điểm cùng lựa chọn trang phục giống hệt tỷ tỷ, khiến hai người không khác gì một cặp song bào thai, chỉ là vẫn có thể phân biệt qua màu tóc, tỷ tỷ là tóc đen còn muội muội là tóc tím nhạt. Trái ngược với tỷ tỷ đem lại cảm giác chớ gần, nàng mang theo một cổ dụ hoặc trong từng cái giờ tay nhắc chân. Thân là Mị Ma, cho dù đã tự phế tu vi, thế nhưng mị lực của nàng không phải người thường có thể chống cự. Vì vậy, trong tam nữ, nàng bị nam nhân chú mục nhiều nhất, giống như một đóa mận cô tím, dù biết có gai nhưng vẫn có kẻ muốn hái.

Diệp Phàm thấy vậy thực bất đắc dĩ, Cung Hàn Nguyệt sao có thể không kiểm soát được việc thu phóng mị lực... đây là cố tình thu hút ánh nhìn của nam nhân, bắt hấn sắm vai hộ hoa a!

Lúc này đây, được huê tam mỹ đồng hành, Diệp Phàm bị vô số ánh mắt nam sinh ghen ghét cùng hâm mộ dừng trên người.

Hắn trực tiếp làm ngơ, nhàn nhã cùng tam nữ tiến vào một cửa hàng thời trang gần đó.

Cửa hàng thời trang này tên là Armani, thấy người ra vào tương đối thiếu, chắc do giá cả không phải tầng lớp bình dân xã hội có thể dễ dàng chấp nhận.

Tam nữ tiến vào, tiếp thị viên hai bên lập tức cúi người chào đón, rất cục cấn vào giá trị nhan sắc của các nàng, cùng với trang phục, có thể thấy mấy nữ không phú thì quý.

Đến lượt Diệp Phàm, do hắn đi phía sau, trông qua không giống như đi cùng với Cung Vô Song các nàng, tiếp thị viên lập tức dùng ánh mắt soi mói nhìn hắn, thế rồi khinh khinh mà quay đi, thái độ ngược lại hoàn toàn.

Thực tế, đồ trên người Diệp Phàm mặc là do Cung Vô Song đặt trong tủ đồ từ trước.

Nàng thời điểm đó không có thời gian, mà cũng không thực sự nghĩ bởi hắn đi mua đồ, đơn giản để gọi thợ may chuyên nghiệp đến ấn định làm cho hắn đủ loại trang phục.

Tính ra, bộ đồ hắn mặc ở trên người giá trị không thua kém loạt trang phục tam nữ đang mặc.

Chỉ là đồ đặc chế theo yêu cầu không có nhãn mác, mà nhóm nữ tiếp thị tầm mắt chỉ đủ để phân biệt người dựa trên nhãn hiệu trang phục, hoặc là cách ăn mặc.

Diệp Phàm trên người là quần bò cùng áo phông, trông qua không có phong thái của kẻ quyền quý, lại cũng không có nhãn hiệu, thành ra bị coi là thành phần đến xem náo nhiệt.

Loại người như vậy vốn không ít, thậm chí có vài người còn lôi điện thoại ra tự chụp ảnh để trang bức, các nàng gặp nhiều không hiếm lạ, cũng không muốn phản ứng.

Diệp Phàm thấy thái độ hai nữ tiếp thị như vậy, cũng không so đo, hai tay chấp sau lưng, không mau không chậm bước vào.

"Khiếp! Nghèo rớt còn trang cái gì, thực sự cho mình là khách hàng không bằng"

Một nữ tiếp thị thầm mỉa mai.

Thế nhưng lập tức, nàng mắt tròn, miệng há hốc.

"Tỷ phu, ngươi lại đây chọn đồ cho ta và tỷ tỷ nha" - Cung Hàn Nguyệt lao ra, bám lấy một bên tay Diệp Phàm, lôi kéo đi vào gian hàng cho nữ.

Tỷ phu!?

Nữ tiếp thị này nhận ra ngay Cung Hàn Nguyệt là một trong tam nữ vừa rồi, chỉ số nhan sắc các nàng quá cao, muốn quên được thật không phải dễ.

Mỹ nữ lại gọi nam nhân kia là tỷ phu, lại còn chọn đồ cho nàng cùng tỷ tỷ??

Nói vậy, hắn là nam nhân của vị mỹ nữ có khuôn mặt lạnh băng kia??

Nếu hắn mà mang thù, phản ánh với giám đốc của các nàng, khẳng định cả hai nàng sẽ bị đuổi việc.

Cả hai tiếp thị viên đứng trơ ra như ngọc, nhớ lại thái độ lạnh nhạt vừa rồi của mình, trong lòng hối hận cùng lo lắng không thôi.

...

Diệp Phàm không có tâm tình kia, hắn lười cùng những kẻ mắt chó xem người thấp ấy chấp nhặt.

Sau khúc nhạc nhỏ ấy, cuộc mua sắm của bốn người diễn ra vô cùng thuận lợi, mặc dù tam nữ đi đến đâu cũng bị nhân chú mục, nhất là nam nhân.

May mắn là họ có vẻ tự có mình hiểu lấy, cũng không ai lại gần tiếp cận tam nữ.

Diệp Phàm dạo cũng được thanh nhàn, chỉ là hắn hai tay không ngừng bao lớn bao nhỏ, số lượng tăng dần đều, mà do ở chốn đông người, hắn lại không

tiền đứt tất cả vào nhẫn trữu vật. Kết quả, hần chỉ có khổ sở theo sau tam nữ, không rên một lời...

...

Hơn hai tiếng đồng hồ sau, khi đã lượn trên dưới chục cái cửa hàng, trong tay Diệp Phàm ngót nghét ba chục cái túi, cuộc mua sắm của tam nữ mới tạm thời dừng lại khi Đông Hoàng Phi Phi nhìn thấy một quán Starbucks.

"Chúng ta vào kia nghỉ được không? Ta có điểm khát"

Ý kiến của nàng được cả nhóm tán đồng, vì vậy bốn người kéo nhau đi vào.

"Vô Song tỷ, thật xảo nha"

Vừa bước chân vào quán, Cung Vô Song liền gặp người quen.

Đó là hai cái khuê mật thời cao trung của nàng, cũng giống như Lan Vi, hồi đó bốn người ở cùng phòng hơn hai năm trong kí túc xá. Cung Vô Song vì không muốn tiết lộ thân phận thật, do vậy không thuê biệt thự riêng, mà vào ở ký túc xá giống như người khác.

Các nàng một người tên Trần Vân Đình, người kia kêu Lư Minh Nguyệt.

Cả hai đều tương đối xinh đẹp đáng yêu, bất qua so với tam nữ hiển nhiên là ảm đạm thất sắc.

"Đình Đình, Minh Nguyệt"

Cung Vô Song nhìn thấy hai khuê mật cũ, lãnh dung không có chút biểu tình nào, chỉ nhàn nhạt kêu tên hai người, coi như đáp lời.

"Vô Song tỷ, ngồi chung đi, chúng ta khó được có lần gặp mặt" - Trần Vân Đình cùng Lư Minh Nguyệt mỉm cười riu rít.

Nhìn thấy Cung Vô Song quay lại nhìn mình cùng nhị nữ, Diệp Phàm cười nói

"Đi thôi, Vô Song"

Cung Vô Song cùng Đông Hoàng Phi Phi cũng gật gật đầu.

"Vô Song tỷ, vị nam tính duy nhất này không phải là bạn trai người đi?" - Lư Minh Nguyệt mở miệng hỏi, ánh mắt tò mò cùng đánh giá nhìn Diệp Phàm.

(Chương xong)

Tải bút: Thấy có bạn có vẻ thích main có nguyên tu vi kiểu vô địch văn thì mình xin trình bày truyện này mình viết gắn tag vô địch văn, thế nên yên tâm main có tu luyện lại cũng không có kiểu chặt vật xong nữ suốt ngày bị bắt mất tâm mất tích lại phải tăng gấp tu vi để đi tìm về đâu.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Địch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Ta là nàng lão công

Cung Vô Song liếc nhìn Diệp Phàm hai tay vẫn bụm bao to bao nhỏ, khoe miệng không tự chủ hơi nhếch lên một vòng cung không dễ phát hiện.

"Là"

Nàng thừa nhận, hai người thậm chí có giấy kết hôn rồi, gọi là bạn trai không sai đi?

Hôm qua nàng đã chấp nhận hết thảy thuận theo tự nhiên, do vậy sẽ không chủ động đi rêu rao, đồng dạng cũng không giấu diếm.

"Thật sự!? Trông qua cũng không thấy soái nha, hay là công tử nhà giàu?" - Lư Minh Nguyệt lăm bằm lăm bằm, ánh mắt càng thêm chăm chú, như muốn nhìn thấu lớp nguy trang của Diệp Phàm.

Lư Minh Nguyệt hiển nhiên vẫn không biết thân phận thực sự của Cung Vô Song, tự cho là gia cảnh của nàng không có gì đặc biệt, tìm bạn trai con nhà giàu cũng là việc không hiếm lạ.

Trần Vân Đình vội kéo lấy tay nàng, ra hiệu đừng nói lời linh tinh, sau lại hướng sang Diệp Phàm áy náy nói:

"Bạn trai Vô Song tỷ, người làm ơn không cần để trong lòng. Minh Nguyệt tính tình vốn bất quá, nàng không có ý gì xấu..."

"Không việc gì"

Diệp Phàm cười cười, liếc nhìn Luru Minh Nguyệt một cái.

Cổ nhân nói giờ tay không đánh mặt người cười, hần vốn dĩ liền không so đo, thái độ của Trần Văn Đình lại đủ thành ý, hần không tiện im lặng, khách sáo trả lời một câu.

Luru Minh Nguyệt cảm thấy vừa rồi mình hơi bất nhã, gặp ánh mắt Diệp Phàm nhìn thoáng qua, khẽ cúi đầu tỏ vẻ xin lỗi.

Diệp Phàm âm thầm tán thưởng, đúng là vật hợp theo loài, hai cái bạn cùng phòng với Cung Vô Song mà có thể trở thành khuê mật với nàng, tâm tính chắc chắn sẽ không xấu đi đâu.

Một đời trước, hần không có cơ hội tiếp xúc với nhị nữ, cũng không biết lão bà hần còn có hai cái khuê mật này, hần là Cung Vô Song không muốn có nhiều giao thoa với các nàng, tránh gây ngộ hại các nàng đi.

Sáu người đi vào phòng trống đã được Trần Văn Đình đặt trước, phân biệt ngồi xuống, mở ra thực đơn gọi đồ.

"Mọi người uống gì? Minh Nguyệt, Vô Song tỷ, còn có... nga, ta còn chưa được biết tên ba người" - Trần Văn Đình có vẻ khá hoạt bát, chủ động hỏi chuyện.

"Cung Hàn Nguyệt, Vô Song tỷ thân muội muội"

"Đông Hoàng Phi Phi"

"Diệp Phàm"

"Nha, Vô Song tỷ, người thế nào lại có một vị song bào thai muội muội?"

Lúc này, Luru Minh Nguyệt mới chú ý tới Cung Hàn Nguyệt, phía trước lòng bát quái khiến nàng dành toàn bộ sự quan tâm của mình tới Diệp Phàm.

"Nàng nhỏ hơn ta hai tuổi, phía trước đi du học" - Cung Vô Song ánh mắt nhìn về muội muội mình đầy cung chiêu, trả lời.

"Được rồi, gọi đồ đã nào ~" Trần Văn Đình lấy tay bịt lại miệng của Luru Minh Nguyệt, nếu không lấy tính tình của người sau, cả ngày cũng không hết chuyện đề hỏi.

Cung Vô Song gọi cả phê sữa, Diệp Phàm, Cung Hàn Nguyệt và Đông Hoàng Phi Phi đều tùy tiện, còn lại nhị nữ đều gọi trà đào.

Tiếp đến, các nàng bắt đầu ôn chuyện, Cung Vô Song thỉnh thoảng mới trả lời một hai câu, chủ yếu là lắng nghe hai cái khuê mật riu rít không ngừng.

Diệp Phàm ba người nghiêm nhiên biến thành kẻ thừa, đơn giản ngồi thưởng thức đồ uống, làm thánh giả.

...

Được một lúc, chuyện cũ ôn lại không sai biệt lắm, Luru Minh Nguyệt lại nổi lên tính bát quái

"Soái ca, người tiết lộ một chút nha, làm thế nào người đuổi được Vô Song tỷ đến tay? Phải biết ngày xưa nàng là đệ nhất lãnh diễm hoa hậu giảng đường, bao nhiêu quý công tử nhà giàu thổ lộ đều bị nàng cự tuyệt đâu..."

Cung Hàn Nguyệt nghe được liền cười khẽ.

Cung Vô Song vô ngữ nhìn cái khuê mật của mình.

Diệp Phàm ngẩn người, không biết trả lời thế nào.

Làm thế nào đuổi Cung Vô Song tới tay??

Là nàng hồi đó đến tận nơi hần ở, một hai bất hần đi kết hôn có được không!?

"Là nàng truy ta" - nửa ngày, hần học được ra một câu cụt lùn.

Diệp Phàm ngửa ra kinh người, làm Luru Minh Nguyệt cùng Trần Văn Đình cũng sờ nhìn hần, lại nhìn Cung Vô Song, ánh mắt "không tin được".

"Là ta truy hần"

Cung Vô Song xác nhận, ngân nha thăm cắn chặt, quả thật là nàng lôi kéo Diệp Phàm ra Cục Dân Chính lãnh chứng.

Nàng lờm Diệp Phàm một cái, người không biết nói dối một chút để hồng nữ nhân sao?

Đương nhiên, nghĩ thì nghĩ như vậy, nếu thật sự Diệp Phàm bịa ra một câu chuyện nói hấn theo đuổi nàng ra sao, chưa chắc nàng đã cảm kích, ngược lại ấn tượng tốt với hấn sẽ tụt xuống điểm xuất phát.

Lưu Minh Nguyệt tay nhỏ cầm con dao cắt bánh, làm động tác hù dọa, than thở:

"Ta thực sự muốn kiểm tra xem người có gì đặc biệt, mà lại khiến lãnh diễm hoa hậu của chúng ta buông xuống cái giá mà chủ động theo đuổi... Ta nhớ học trưởng Tô Thanh Long năm lần bảy lượt tỏ tình với Vô Song tỷ, đều bị nàng thẳng thừng từ chối, không dung một chút cơ hội"

"Chính là chính là" - Trần Văn Đình liên tục gật đầu - "Ngày ấy học trưởng vừa đẹp trai lại là học bá, còn là đội trưởng đội bóng rổ trường nữa, hàng thật giá thật nhân trong mộng của bao nhiêu nữ sinh trường chúng ta"

Cung Vô Song không tỏ ý kiến, Tô Thanh Long thực ra không phải thứ tốt, ý vào Tô gia không thiếu làm sẵn bậy.

Tô gia chỉ là thế lực nhị lưu ở thị trấn Hàn Giang, còn Cung gia bây giờ cho dù đang có dấu hiệu xuống dốc cũng là một trong tam đại gia tộc ở Nam Phong, một ngón tay cũng có thể làm sụp Tô gia.

Vì vậy hấn thủ đoạn chỉ che được mắt người thường như hai cái khuê mật của mình, còn thân là hòn ngọc quý của Cung gia thời bấy giờ, nàng biết đến thanh thanh sở sở.

"Nói mới nhớ" - Trần Văn Đình chợt lấy tay vỗ đầu - "Quán Starbucks này..."

"Đúng là của ta... Minh Nguyệt, Văn Đình, Vô Song, đã lâu không gặp"

Một âm thanh ôn hòa vang lên đánh gãy lời Trần Văn Đình.

Nơi cửa, một cái nam nhân chừng hai mươi ba, hai mươi tư tuổi tiến tới, cả người mặc đồ vest hàng hiệu đắt tiền, sắc mặt trắng nõn, có chút âm nhu, đang nở nụ cười nhợt nhạt.

Đứng sau hấn, đi theo hai cái bảo tiêu tướng mạo dữ dằn, hơi thở hờn hậu, bước chân hữu lực, lấy ánh mắt Diệp Phàm đảo qua một cái là có thể xác định, đây là quân nhân giải ngũ.

Người này chính là Tô Thanh Long.

Hấn rào bước tới bên mấy người, vừa cười vừa nói:

"Thế nào, lâu lắm không gặp, có định mời ta ngồi một lát?"

Dứt lời, Tô Thanh Long quét quanh một vòng, thấy được không chỉ có Cung Vô Song là cực phẩm mỹ nữ, mà cạnh đó là một mỹ nữ khác giống hệt nàng - hấn là thân tỷ hoặc thân muội. Thậm chí do cổ dự hoặc như có như không từ người Cung Hàn Nguyệt toát ra, hấn cảm giác hạ thân mình đã có dấu hiệu phản ứng.

Thế nhưng, nụ cười trên mặt hấn lập tức cứng lại, hấn đang thấy bên còn lại của Cung Vô Song là một nam nhân trông hết sức tầm thường.

Phải biết danh hiệu lãnh diễm hoa hậu giảng đường được sinh ra, đó là do nàng mấy năm cao trung chưa từng phản ứng lại bất kỳ đối tượng nam tính nào.

Ngay cả hấn, nàng cũng chưa từng cho sắc mặt tốt.

Điều này khiến Tô Thanh Long nhìn Diệp Phàm hết sức âm trầm, phảng phất như một con rắn độc.

Hấn tiến tới trước mặt Diệp Phàm.

"Huynh đệ, phiền nhường chỗ một chút"

Năm nữ không hẹn mà cùng nhau nhìn về phía Diệp Phàm, muốn xem hấn phản ứng thế nào.

Chỉ là Cung Vô Song tam nữ thuần túy xem trò vui.

Còn Lưu Minh Nguyệt hai nàng có tò mò, lại có chút lo lắng cùng chờ mong, muốn xem nam nhân Cung Vô Song tự mình theo đuổi có gì hơn người.

Diệp Phàm chậm rãi nâng lên ly đồ uống, mí mắt không buồn nhấc.

Hấn không có cơ hội gặp qua Trần Văn Đình cùng Lưu Minh Nguyệt hai nàng, thế nhưng Tô Thanh Long hấn không lạ gì.

Chỉ là, Tô Thanh Long lúc này trong mắt hấn còn không bằng Quý Minh Dương, không có tư cách để cho hấn ra tay hay ghi hận.

Một đời trước, Tô Thanh Long khinh thường Diệp Phàm, cho là không cần ra tay với hắn cũng có thể cướp đi Cung Vô Song.

Thế nhưng hắn truy đuổi điên cuồng mà không được, chuyển sang dùng vũ lực, thiếu chút thành công bắt cóc nàng.

Cuối cùng đại giới phải trả là bị Quý Minh Dương biết được, Quý gia khiến Tô gia trong một ngày nhà tan cửa nát, bản thân Tô Thanh Long bị người lái xe đâm chết.

"Hàn Nguyệt, giúp ta lấy ít đá lạnh" - Diệp Phàm đặt ly nước xuống, quay qua nói với Cung Hàn Nguyệt

"Đã rồi ~ tỷ phu ~"

Cung Hàn Nguyệt sẽ không quên lời dụng cơ hội này trên chộc Diệp Phàm một chút, dù sao nàng là người duy nhất ở đây biết rõ hắn năng lực như thế nào, hiển nhiên không lo có chuyện gì.

Tỷ phu!?

Tô Thanh Long nghe được Cung Hàn Nguyệt kêu Diệp Phàm là tỷ phu, không cảm quay lại Cung Vô Song.

"Vô Song học muội, hắn là?"

"Bạn trai ta" - Cung Vô Song đậm mặt nói.

Tô Thanh Long không tin tầm mắt của Cung Vô Song sẽ thấp như thế, đi thích một cái nam nhân không có gì nổi bật, khẳng định là tầm mắt.

Hắn đưa tay ra phía sau vẫy vẫy, ra hiệu cho hai tên bảo tiêu tiến tới.

"Tiểu tử, ngươi là Vô Song học muội bạn trai?"

Hắn hỏi Diệp Phàm, âm thanh lạnh lùng, sắc mặt âm trầm như nước

Hắn tin chắc, đứng trước hai cái bảo tiêu là quân nhân giải ngũ, Diệp Phàm một thân gầy yếu thể kia sẽ không dám không thuận theo ý hắn. Hắn phải cho Cung Vô Song nhìn thấy, cái bạn trai nàng đang kết giao có bao nhiêu bất kham, có là tầm mắt cũng không xứng đáng.

"Không" - Diệp Phàm rút cục ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nói.

Cung Vô Song sững sốt, trong mắt hiện lên nồng đậm thất vọng, còn có một tia nghi hoặc cùng không tha.

Đồng Hoàng Phi Phi cũng ngốc, chủ nhân đây là làm sao?

Trần Vân Đình hai người ánh mắt phần nộ, cùng với khinh bỉ, không nghĩ Diệp Phàm lại nói ra được từ này.

Một cho Vô Song tỷ còn chủ động truy hắn, hắn thế nào có thể chối bỏ tuyệt tình như thế!?

Duy nhất Cung Hàn Nguyệt vừa mới định đi lấy thêm đá lạnh liền đứng lại, mỉm cười ngâm ngâm nhìn Diệp Phàm, nàng biết hắn đây là muốn xoay quanh Tô Thanh Long cho vui mà thôi.

Tô Thanh Long cùng hai cái bảo tiêu cũng ngẩn người ra.

Như thế nào?

Mới vậy đã không dám thừa nhận?

"Ha ha, tiểu tử, ngươi rất thú vị, ta thích" - Tô Thanh Long phản ứng lại, liền lấy tay vỗ vỗ bả vai Diệp Phàm, hài hước nói.

Chỉ là, bàn tay hắn vừa chạm vào vai Diệp Phàm..

Rầm!

Rầm! Xoảng!

Tô Thanh Long co quắp người như con tôm, bay một đường vòng cung đập ngược vào tường, chậu cây cảnh đặt tại bên gối bên trên do dư chấn rơi thẳng xuống đầu hắn.

Trong dư âm của chấn động, tiếng Diệp Phàm bắt đầu vang lên:

"Ta cùng Vô Song hôn chứng đều đã có, ta là nàng lão công, chứ không phải bạn trai"

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Nửa tiếng dọn sạch Tô gia!

"Phốc"

Nghe xong Diệp Phàm nói, Cung Hàn Nguyệt không nhịn được cười phì một cái.

Không phải bạn trai??

Hôn chúng đều có!?

Là lão công!?

Ngươi trêu đùa người khác ác thế, không sợ người ta nhồi máu cơ tim đương trường đột tử sao?

Đông Hoàng Phi Phi cùng Trần Văn Đình nhị nữ theo sau cũng hi hi ha ha cười. Cung Vô Song tuy mặt không đổi sắc, thế nhưng hai mắt cũng cong thành nguyệt nha, tâm tình tựa hồ rất tốt.

Hai tên bảo tiêu chợt phản ứng lại đây, lập tức tiến thêm hai bước, chuẩn bị động thủ.

Chỉ là, hai người nhớ lại một màn tà môn vừa rồi, lấy ánh mắt của họ đều không thể nhìn rõ Diệp Phàm ra tay lúc nào... chung quy không dám manh động.

Đến nỗi Tô Thanh Long, hắc đầu óc còn đang trong quá trình lý giải sự bay tự do của mình.

Tiếc rằng, tìm kiếm câu trả lời chưa được, hắc liền nghe thấy câu nói của Diệp Phàm, tự tự như kim châm đâm thẳng vào màng nhĩ.

Hắc lồm cồm bò dậy, hừ lạnh nói:

"Tiểu tử, ngươi đang chơi ta?"

"Nga, thật có giác ngộ sao, có tự chính mình hiểu lấy" - Diệp Phàm ngồi trên ghế gỗ dầm dẫm Tô Thanh Long, không che giấu ánh mắt trào phúng.

Cung Vô Song ánh mắt lấp lóe đánh giá Diệp Phàm, hôm nay hắc lại lộ ra thêm một mặt của mình mà nàng trước đây tra không tới.

"A Nhị, A Tam, phé đi tiểu tử này cho ta" - Tô Thanh Long vuốt phẳng quần áo, cố gắng che đi sự bất kham vừa rồi của mình.

"A! Thanh Long học trưởng, ngươi như thế nào lại cho người đánh nhau, như thế không tốt đâu..."

Lưu Minh Nguyệt nghe được hắc hô lên, thất thanh nói.

Trong mắt nàng, chỉ có dân xã hội đen mới dùng chân tay để giải quyết vấn đề. Dân tri thức, lại là nam thần Tô Thanh Long phải lấy đức phục người mới đúng.

Tô Thanh Long làm lơ nàng, lúc này hắc chỉ muốn hai cái bảo tiêu của mình nhanh chóng phé đi Diệp Phàm để thỏa mãn cừu hận của bản thân, lại đưa đôi tỷ muội Cung Vô Song lên giường... về phần tam nữ còn lại, tuy không bằng hai tỷ muội nhưng mà cũng là mỹ nữ hiếm có, ân, cùng đưa lên luôn.

Ánh mắt đầy tham lam cùng dâm ô quang mang của hắc không kiêng kị quét lên quét xuống năm nữ, các nàng lúc này đều đã nhìn thấy được.

Trần Văn Đình cùng Lưu Minh Nguyệt nhìn hắc, có chút không tin được người này hồi trước đã là học trưởng nam thần của mình, bản thân đã từng thích thầm hắc.

Cung Vô Song lãnh dung cũng xẹt qua một vẻ chán ghét, nói với Diệp Phàm

"Ngươi tận lực nhẹ tay được chứ? Ngươi bạo lực có chút... huyết tính, ta không quen"

"Ngươi dường như không lo lắng ta đánh không lại mấy người này" - Diệp Phàm cười hỏi.

"Đến Minh lão ngươi còn có thể thắng" - Cung Vô Song nghĩ nghĩ, trả lời.

Lời nói của nàng đã thực rõ ràng. Minh lão là cận vệ của Quý Minh Dương còn không đánh đã xin tha trước mặt Diệp Phàm, vậy thì hai cái bảo tiêu của một gia tộc nhị lưu thị trấn Hàn Giang khẳng định không đủ cho hắn nhích người.

Diệp Phàm đậm cười, hắn thực thích Cung Vô Song cơ trí như vậy, trong bất kỳ hoàn cảnh nàng, nàng cũng có thể giữ vững lý trí để phân tích cùng liên hệ các sự kiện.

Với trí tuệ như yêu của nàng, khẳng định về sau ngộ đạo không quá khó khăn.

Mặc dù, trong trường hợp này, Cung Vô Song không tưởng tượng được hắn hôm qua cùng hiện tại tu vi khác biệt một trời một vực. Đương nhiên, hắn bây giờ phải đối mặt với Minh lão cũng chỉ có nghiền áp và nghiền áp.

A Nhị, A Tam hai cái bảo tiêu thấy Diệp Phàm khinh thường liếc lại hai người, ung dung cũng mỹ trò chuyện thì thực tức giận, nề hà trực giác của quân nhân nhiều năm trong máu lửa nói cho hai người, Diệp Phàm nguy hiểm.

"Các ngươi hai cái còn đợi gì, nhanh lên cho ta" - Tô Thanh Long ánh mắt bốc hỏa, quát lớn.

Hai người nghe được lời thúc dục, chỉ có thể cắn răng, căng da đầu chia hai đường tả hữu tiếp cận Diệp Phàm, quyền đầu phân biệt nhắm lấy nhược điểm của hắn mà tấn công.

"Ta tận lực đi" - Diệp Phàm cấp cho Cung Vô Song một câu trả lời, đợi hai người đến gần, sau đó là một tay vuron về phía trước, chủ động đón nhận nắm tay đối phương, hạ thân một chân quét ra, nhanh mà ác.

Phanh! Phanh!

Lập tức, tên bảo tiêu A Tam văng ngược về phía sau, nhằm đúng chỗ Tô Thanh Long đang đứng mà hạ cánh.

A Nhị thì sắc mặt đỏ lên, nắm tay bị Diệp Phàm bắt chặt lấy, muốn tiến không được muốn rút không xong.

"Nề tình hai người đã từng là quân nhân, chỉ cho chút giáo huấn, lần sau cũng không nên tiếp tay cho ác" - giọng hắn nhàn nhạt vang lên.

Rắc!

A Nhị cảm nhận được một con đầu thẩu xương cốt, phát hiện bàn tay của Diệp Phàm như máy ép nghiền nát toàn bộ xương tay của hắn.

"Cút"

Lại một chân đá ra, A Nhị thân thể vọt lên trên không trung, chuẩn xác đè lên A Tam cùng Tô Thanh Long lúc này đã giãy dụa đứng lên.

"A!!! Tiểu tử, ngươi dám!?... Ngươi có biết ta là ai?"

Lại một lần nữa nằm bò ra đất, còn bị hai cái bảo tiêu đè lên trên người, Tô Thanh Long cảm thấy cả người khuất nhục cùng khó thở, liền chuẩn bị đem gia thế ra dọa người.

Cũng không biết do Cung Vô Song che giấu tốt quá, hay là do Tô Thanh Long bất tài, thời gian lâu như vậy mà không thể tra xét ra gia cảnh thật của nàng, vẫn nghĩ nàng là một thường dân.

Cái này quả thật oan uổng Tô Thanh Long, hắn tra là tra không ra, cũng có điều ngờ vực, vì vậy suốt thời cao trung mới ôm thái độ thân thiện mà theo đuổi Cung Vô Song.

Nếu không phải hôm nay bị Diệp Phàm làm cho lửa giận mờ mắt, hắn cũng sẽ không cho người ra tay, mà thông qua con đường khác hạ nhục Diệp Phàm, đồng thời đạt được chứng mỹ phương tâm.

Tiếc rằng, do đã xé rách bề ngoài nguy trang, hắn cũng liền để dục vọng lấp đầy lý trí, không màng tới hậu quả.

Diệp Phàm vô ngữ, không hiểu sao cái công tử ca nào cũng sử dụng một bộ này: đánh không lại liền lời chửi dũa ra hù dọa.

Hắn thật muốn đi lên một chương phách vỡ đầu Tô Thanh Long, tìm xem cấu tạo não của nhị thế tử như hắn cùng người thường có gì bất đồng mà xuẩn vậy.

"Muốn đưa cha?" - hắn thả người lại xuống ghế, hỏi.

Ngươi muốn đưa cha??

Ta cho ngươi đưa cái thống khoái!

"Đúng vậy, ta cho ngươi biết, ta là thiếu gia Tô gia, một trong những gia tộc đứng đầu của vùng này, đối với cái nghèo kiết hủ lậu như ngươi một ngón tay liền có thể diệt toàn gia"

Nói đến gia thế, Tô Thanh Long lập tức lấy lại được tự tin, hẳn cuộc là Diệp Phàm mặc một thân trang phục phối hợp thiếu phẩm vị quý tộc thế kia, khẳng định là cái mặt rệp.

"Nga, là Tô gia cho ngươi tự tin?" - Diệp Phàm tiểu tự phi tiểu - "Vô Song, đem điện thoại cho ta, ta gọi điện thoại"

Cung Vô Song ánh mắt hiện lên chút hứng thú mà đưa điện thoại cho Diệp Phàm, hẳn đây là sử dụng thế lực sau lưng của mình?

"Ha ha, cười chết ta! Ngươi còn định gọi điện thoại? Chả nhẽ ngươi quen với gia chủ của gia tộc lớn nào?"

Tô Thanh Long không cảm cuồng tiểu, hẳn nói đến đây rốt cục đã đứng dậy được một lần nữa, mặc dù thân thể khắp nơi ê ẩm, nhưng nói chung vẫn có thể hoạt động.

"Ngu ngốc"

Cung Hàn Nguyệt không cảm cười nhạo, nàng cảm giác Địa Cầu có quá nhiều thứ hào chơi, sao hồi trước khi nàng đi ngoại quốc du học lại không biết nhỉ!?

Không giống nơi Ma Giới phải chém giết mỗi ngày, mà đi theo Diệp Phàm còn được xem hẳn trang bức, xoay mấy cái nhị thế tổ quanh quanh như lũ ngốc cũng là một niềm lạc thú nha.

Diệp Phàm mí mắt không buồn nhấc, cảm giác phải giao lưu với mấy tên nhợc trí thật mệt. Hắn lấy từ trong trí nhớ ra một chuỗi số điện thoại, kết nối.

"Uy?" - bên đối diện truyền đến thanh âm nghi hoặc.

"Ta là Diệp Phàm" - hắn nói.

"Diệp thiếu, ngài hôm nay cho gọi ta có chuyện gì vậy?" - thanh âm đối diện trở nên kinh hi, thế nhưng vẫn có một tia nghi hoặc

"Bảo chủ từ nhà ngươi, ta cho hắn nửa tiếng, dọn sạch Tô gia cho ta. Không làm được, mang đầu tới tạ tội" - Diệp Phàm ra lệnh, trong giọng nói có một cỗ uy thế không dung người làm trái

"Xin ngài đợi một chút, để ta chuyển lời tới đại nhân" - giọng bên cạnh có chút run rẩy, hẳn cho dù thông qua điện thoại cũng có thể cảm giác được khí thế của Diệp Phàm

"Không cần, ta đã nghe được. Tô gia!? Là cái tiểu gia tộc của thị trấn Hàn Giang? Là tên ngu xuẩn nào không có mắt chọc đến Diệp thiếu!? Ta sẽ cho người đi thực thi lập tức" - một giọng nói khác từ đầu dây đối diện vang lên, trong giọng nói nồng đậm hoàng sợ.

Nhìn Diệp Phàm cúp điện thoại, Tô Thanh Long cười nhạo:

"Làm bộ làm tịch, ngươi cho rằng ngươi thực sự có năng lực làm được?"

Vừa rồi, Diệp Phàm mở loa ngoài, do đó toàn bộ mọi người trong căn phòng đều nghe được, hẳn không ngoại lệ.

"Có hay không nửa tiếng sau ngươi khác rõ. Còn bây giờ, nếu ngươi tiếp tục nói lăng nhăng, ta không ngại xóa hết răng trong miệng ngươi"

Tô Thanh Long vội vã cầm miệng, mặt trướng đỏ bừng.

Cái Diệp Phàm muốn, là đối phương bị nghẹn khuất, sau đó lâm vào lo lắng cùng tự hỏi, cuối cùng là tự tin bị đập nát thành từng mảnh nhỏ.

Cứ như vậy, để hắn nhận ra cái hắn tưởng là núi lớn để dựa vào lại yếu ớt bất kham, thân phận cũng thoáng chốc từ nhị thế tổ thành tên khất cái, sự đánh mạnh vào tâm trí ấy khẳng định không phải một kẻ như Tô Thanh Long có thể chịu đựng nổi.

Diệp Phàm không có công sức hết lần này đến lần khác dây dưa với hắn, không giết hắn hôm nay cũng chỉ vì đã hứa với Cung Vô Song.

...

Nửa tiếng đồng hồ, nói chậm thì chậm, mà nhanh thì cũng nhanh.

Với chúng nữ, nửa tiếng đồng hồ chỉ là vài lời tán gẫu.

Ngược lại, với ai đó, nửa giờ này quả thật là địa ngục.

Tô Thanh Long lúc đầu còn khẳng định Diệp Phàm là đang hư trương thanh thế, nhưng rồi theo thời gian trôi đi, nhìn đến hắn nhắm mắt dưỡng thần đằng kia, không cảm lo lắng.

Vạn nhất, Diệp Phàm nói là sự thật thì sao??

Hắn không ngăn được bản thân cứ chốc chốc lại ngó đồng hồ.

5 phút... 10 phút... 20 phút...

Đến phút thứ 29, Tô Thanh Long về mặt từ nôn nóng trở nên nhẹ nhõm, hẳn lúc này cơ hồ tin chắc Diệp Phàm chỉ đang hù dọa hắn thôi.

"Ha ha, tiểu tử, nguoi bây giờ..."

Còn chưa kịp kiêu ngạo, chuông điện thoại của hắn liền vang lên.

Trong lòng hiện lên dự cảm bất hảo, Tô Thanh Long không không chế được đôi tay, run run lấy ra điện thoại.

"Ba..."

Càng nghe điện thoại, sắc mặt hắn càng trở nên trắng bệch như tuyết.

Phịch!

Điện thoại từ trong tay Tô Thanh Long rơi xuống đất, mà hắn cũng liền quỵ sụp xuống.

"Diệp thiếu, làm ơn tha cho ta một con đường sống!"

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Người là cọng hành nào?

Diệp Phàm nhìn đến Tô Thanh Long giống như cầu quỵ xuống dưới chân hắn không ngừng van xin, hứng thú liền thiếu thiếu.

Rốt cục, không giống Quý gia, Tô gia một đời trước cái gì cũng chưa làm, đuổi giết tận tuyệt là không cần thiết.

Hắn gọi điện thoại cho Tạ Vĩ, kêu hắn dừng việc dọn sạch Tô gia trong phạm vi tài sản, không cần làm thương đến mạng người.

Tô Thanh Long chật vật dõng đi, ánh mắt dờ dẩn, bước đi xiên sẹo, không còn quang mạng vạn trượng, mà hết như chó nhà có tang.

Chỉ vì một lời dọa nạt mà hắn tư một quý công tử ăn ngon mặc đẹp lập tức biến thành khát cái không nhà không xe, còn may toàn gia hắn giữ được cái mạng.

Nhìn thấy biểu hiện của hắn, Diệp Phàm biết hắn kiêu ngạo đã hoàn toàn bị đập đổ, đến dừng khí quay lại trả thù cũng không còn.

Tô Thanh Long vừa đi, Trần Văn Đình cùng Lưu Minh Nguyệt sán lại đây, đôi mắt tròn tròn nhìn Diệp Phàm như một kiện tuyệt thế chân bảo.

"Soái ca, nguoi thăng chức ở đâu a?"

"Diệp Phàm, nguoi thân phận là gì nha? Một cú điện thoại có thể khiến cho Tô Thanh Long tan gia bại sản"

"..."

Nhìn thấy nhị nữ ríu rít quay quanh nam nhân của mình, Cung Vô Song cũng không ngăn cản, ngược lại bản thân cũng tập trung nghe ngóng.

Mọi người có thể không biết, nhưng nàng nhận ra, ban nãy đường dây đối diện người nghe điện thoại chính là Tạ Vĩ, nam tử hôm qua thay mặt Quý gia tới Thiên Vũ tập đoàn tạ lỗi.

Người còn lại, nếu nàng đoán không sai, chính là Quý Nhất Sinh, phụ thân của Quý Minh Dương.

Cũng do phỏng đoán như vậy, nàng mới tò mò thân phận thật của Diệp Phàm là gì, mà đến Quý gia cũng phải nghe lệnh hắn làm việc.

Đối mặt với hai nàng chất vấn, Diệp Phàm có chút đau đầu, hẳn bây giờ mới biết nữ nhân có thể bát quái đến như vậy.

Vẫn là lão bà của hần hảo, hần không chủ động nói nàng sẽ không bao giờ đi hỏi.

"Ta chỉ là dân thất nghiệp được Vô Song bao dưỡng mà thôi" - rơi vào đường cùng, Diệp Phàm đứng "sự thực" trả lời.

Tổng không thể nói, hần là đáng chí tôn của Tiên Giới đi...

Trại thần kinh không bao giờ thiếu chỗ, hần lại không có hứng thú vào đó chơi.

"Tiểu bạch kiểm!?"

"Ăn com mềm!?"

Lưu Minh Nguyệt nhị nữ cơ hồ cùng một lúc thốt lên, chuyện này cũng quá già đi...

Cung Vô Song ánh mắt lập tức trở nên cổ quái.

Nàng biết hần sẽ không dễ dàng nói ra thân phận thật của mình, thế nhưng trả lời như vậy, cũng quá... mất mặt đi?

Đợi chút ngẫm lại... Diệp Phàm trụ cũng là biệt thự của nàng, ăn cũng từ tiền nàng mua, quần áo hần đang mặc cũng một tay nàng trả tiền cho người làm.

Tựa hồ... hần nói không có chỗ nào đối trả đi...

Cung Vô Song lấy tay che trán, nếu quả thật là cái ăn com mềm, Diệp Phàm cũng tuyệt đối là đệ nhất nhân.

Thử hỏi có cái ăn com mềm nào khiến cho Quý gia thịt đau dâng lên 20 tỷ cùng 80% cổ phần làm quà tạ tội?

Thử hỏi có cái ăn com mềm nào một cú điện thoại lộng sập Tô gia?

Quan trọng hơn là, có cái ăn com mềm nào có thể thoải mái tiết lộ mình ăn com mềm mà mặt không đỏ, tâm không thẹn?

...

Không chịu nổi sự nhiệt tình của hai khuê mật, Cung Vô Song đồng ý đi ăn trưa cùng hai nàng.

"Tỷ, không có việc gì, mình đi thôi." - Cung Hàn Nguyệt lúc lắc mái tóc tím khi Cung Vô Song hướng nàng tỏ vẻ áy náy.

Nàng lại không phải thật sự là thiếu nữ 19 tuổi điều hoa tùy hứng, có thể thấy được giữa hai cái khuê mật cùng tỷ tỷ là tình bạn đơn thuần, chưa bị tiền bạc làm ô nhiễm.

Đối với những người như vậy, nàng trong nội tâm vẫn luôn cảm kích. Hơn 90 vạn năm lang bạt, để nàng nhớ nhưng cùng lo lắng nhất vẫn là tỷ tỷ mình.

Bản thân lại không có địa điểm cụ thể nào muốn tới, đơn giản chỉ thích được bồi tỷ tỷ cho thỏa nỗi nhớ mà thôi, cho nên Cung Hàn Nguyệt về việc cùng đi ăn trưa không chút phật lòng.

Diệp Phàm ý tưởng không sai biệt lắm cũng vậy, đến nỗi Đông Hoàng Phi Phi... mọi thứ trên Địa Cầu trước giờ nàng chỉ được nhìn mà không được trải nghiệm, tự nhiên không có ý kiến.

Đoàn người chọn một tiệm ăn lẩu hải sản gần trung tâm mua sắm, bước vào.

"Xin lỗi quý khách, nhà hàng đã hết phòng riêng, mọi người có thể ngồi tạm ở sảnh lớn được không?"

Nhân viên phục vụ lễ phép nói.

Trời đã vào thu, nhiệt độ có chút hạ xuống, ra ngoài đường nhiều hôm phải mặc thêm áo gió.

Mùa này, món lẩu không nghi ngờ gì dần trở nên thu hút khách hàng.

Thấy không ai có ý kiến gì, Trần Văn Đình chọn một ghế lô nằm tại góc khuất đại sảnh, nàng không muốn khi đang ăn lại có người ra cật hứng.

Vốn chỉ có nàng cùng Lưu Minh Nguyệt đi cùng nhau đã không thiếu bị người ra lân la làm quen, hiện tại thêm tam nữ - ai trong số đó giá trị nhan sắc đều cao hơn nàng, khẳng định nếu ngồi giữa thanh thiên bạch nhật sẽ không thể an ổn ăn uống.

Đại sảnh đông đúc cùng ồn ã, từng đám từng đám người nói năng cười đùa, cũng không ai chú ý tới năm nữ xuất hiện.

Thuận lợi điểm vài loại đồ ăn cùng một nồi lẩu, sáu người trong lúc ngồi chờ câu được câu không nói chuyện với nhau.

Thình lình, Luru Minh Nguyệt có điện thoại gọi tới. Nàng nhìn tên người điện, reo lên:

"Là Lan Vi tỷ"

Bên trong kí túc xá hồi trước, Cung Vô Song là đại tỷ, Lan Vi làm nhị tỷ, Trần Vân Đình là tam tỷ và cuối cùng là Luru Minh Nguyệt làm tứ muội

Cung Vô Song thấy vậy, trầm ngâm trong giây lát rồi nói:

"Gọi nàng lại đây ăn trưa cùng chúng ta"

Luru Minh Nguyệt gật gù đầu, xin phép đi ra ngoài để yên tĩnh nghe điện.

Năm phút sau, nàng quay lại, cười vui vẻ:

"Lan Vi tỷ tỷ bảo sẽ tới liền nha"

Trần Vân Đình lúc này chợt mở lời:

"Nghe nói Lan Vi tỷ dạo gần đây qua ngày khó khăn, mà phụ thân nàng thì cờ bạc rượu trè liên tục, hễ mỗi lần tỉnh rượu lại mò về nhà đánh đập Lan Vi tỷ một trận thừa sống thiếu chết, sau đó cướp sạch tiền dành dụm được của tỷ ấy để đi đánh bạc, rồi thì nợ nần chồng chất..."

Cung Vô Song nghe xong sững sờ, làm sao Lan Vi hàng ngày vẫn tới công ty đi làm, rồi lại không chia sẻ với nàng lấy một lời!?

Diệp Phàm liếc mắt nhìn mỹ nhân cảm xúc có chút tụt xuống, không cảm giác đầu, xem ra nàng còn chưa nhận ra thái độ Lan Vi bất thường.

Hắn từ ánh mắt của Lan Vi có thể suy đoán đến tám phần nàng có hành động có lỗi với Cung Vô Song, chả qua thực bất đắc dĩ, dường như bị ép...

Cũng thế, đợi một chốc Lan Vi tới mọi thứ sẽ sáng tỏ.

...

Việc chuẩn bị nguyên liệu cho ăn lẩu rất nhanh, mới chỉ vài phút sau, nhân viên phục vụ đã mang lên sáu khay đựng các loại hải sản khác nhau, rau củ tươi cùng với một nồi lẩu to bốc khói nghi ngút.

Thế nhưng, ngay tại thời điểm mọi người bắt đầu thả đồ sống vào nồi lẩu, một tiếng hét thất thanh vang lên.

"Trong đồ ăn có độc" – một người nào đó hô lớn.

"Mau mau, có nạn nhân bị trúng độc" – lại một người khác kêu lên.

Theo phản ứng dây chuyền, loáng cái, cả nhà hàng náo loạn, phần lớn người tò mò không hiểu chuyện gì, nghe có tiếng hô hoán "có độc" thì vội vã buông thìa đũa xuống, lo lắng kêu gào đòi gặp quản lý.

Thế còn người bị trúng độc đang nằm co quắp dưới sàn đá lạnh lẽo, không ai dám lại gần, may mắn là đã có người hảo tâm gọi cứu thương.

Đông Hoàng Phi Phi vỗ ngực thở phào:

"May mà chúng ta chưa ăn"

Cung Hàn Nguyệt không nhận được lờm nàng một cái, người tốt xấu cũng là Lập Giới Cảnh tu sĩ được không, trong đồ ăn có độc hay không người còn không phân biệt được?

Luru Minh Nguyệt trời sinh tính tình bát quái, căn bản không xem cái tận tường không thể nào chịu được, túm tay kéo Trần Vân Đình cùng Cung Vô Song tiến lại chỗ bệnh nhân.

Diệp Phàm ba người không nghĩ tham gia vào chuyện người khác, chẳng buồn đứng dậy. Bọn họ đều sống qua nhiều tuế nguyệt rồi, sinh tử chứng kiến nhìn đã thành nhợt, sẽ không vô duyên vô cớ giúp đỡ.

"Cô cô!"

Đằng xa, một giọng nói quen thuộc tê tâm liệt phế kêu lên.

Diệp Phàm nhú mày, quay ra liền thấy Trần Vân Đình đang nhào vào chỗ bệnh nhân, phía sau Luru Minh Nguyệt cùng Cung Vô Song cũng lo lắng mà rảo bước tới.

Xem ra không ra tay là không được, Diệp Phàm thờ dài.

Vỗ nhẹ tay nhỏ của Cung Hàn Nguyệt, hắn rời khỏi bàn ăn, tiến lại quan sát bệnh nhân.

Bệnh nhân vốn là một nữ nhân tư sắc không tồi, thế nhưng bây giờ trông rất thảm thương, nhìn nàng đầu tóc bù xù, hai mắt trợn ngược, thần trí cũng không minh mẫn, bắt đầu lâm nhâm câu từ kỳ lạ.

Ân? Là mùi... xạ hương?

Diệp Phàm ánh mắt một ngưng, trực tiếp cúi xuống trước người bệnh nhân, cầm lấy tay nàng chăm chú xem.

"Diệp Phàm!"

Tam nữ thấy có người tiến lại, còn tưởng là nhân viên cứu thương đã tới, không ngờ lại là Diệp Phàm.

Hắn lúc này không có công phu phản ứng tam nữ, trên tay người bệnh từng dấu chấm đen xuất hiện, làn da biến từ đỏ hồng sang màu xanh nhợt nhạt của thịt ôi bằng tốc độ mắt thường có thể trông thấy.

Quý Diện Tàn Huyết Độc!

Không phải nói, dược liệu chính để chế tạo loại độc dược này đã tuyệt tích nơi hạ - thượng thiên sao, vậy nhưng tại Địa Cầu có người điều chế được?

Quý Diện Tàn Huyết Độc, là một loại độc từ thời viễn cổ, trong sách có ghi lại chỉ cần tìm được dược liệu đủ niên đại, thậm chí có thể độc chết Hư Tiên Cảnh. Loại độc này thường được điều chế ở dạng bột, có hai cách để sử dụng.

Cách thứ nhất là đốt lên dưới ánh nến, độc sẽ tuôn ra mùi thơm như mùi xạ hương, làm cho tâm trí mất đi phán đoán, cuối cùng rơi vào huyền cảnh, nếu bị người liên tục trong vòng ba canh giờ sẽ dẫn tới thần hồn bị ăn mòn, thần trí điên cuồng, gần như không có phương pháp hồi phục.

Cách thứ hai là đem hòa với nước, hoặc trực tiếp cho nạn nhân ăn vào, độc sẽ ngấm qua lưỡi, lập tức xâm nhập vào máu, hút cạn máu trong người bệnh, gia tăng quá trình hoại tử, đồng thời cũng tạo ra huyền cảnh, nạn nhân không những thần trí bất ổn, nói năng mê sảng, huyết dịch còn không ngừng bị hút khô, làn da chuyển sang màu thịt ôi và xuất hiện chấm đen. Cách này độc tính phát tác nhanh hơn cùng thống khổ hơn cách dùng trên.

Sách cổ cũng chú thích thêm: "Trúng Quý Diện Tàn Huyết Độc, trừ phi có tu vi cao hơn tu vi tối cao mà độc dược có thể độc chết ít nhất ba tiểu cảnh giới hoặc là thông thực Cửu Sinh Cửu Tử Châm châm thứ ba, nếu không ắt phải vong"

Cửu Sinh Cửu Tử Châm là gì, Diệp Phàm không biết!

Hắn tìm tòi tất cả tư liệu trên Tiên Giới mà hắn thu thập được cũng không thấy châm pháp này được nhắc lại ở bất kì nơi nào khác.

Thế nhưng Quý Diện Tàn Huyết Độc này từ hắn xem ra, độc chết được Thông Mạch Cảnh viên mãn đã phi thường khó khăn, nếu không phải cô cô của Trần Văn Đình là người thường, độc tính cũng không phát tác nhanh thế.

Mà hắn có Đông Hoàng Phi Phi, nàng hiện tại là Lập Giới Cảnh viên mãn, cách Thông Mạch Cảnh viên mãn không biết bao nhiêu cái tiểu cảnh giới, muốn chữa khỏi chỉ là một cái phát tay.

"Nàng trúng độc khá nặng, nếu năm phút nữa không được cứu chữa kịp thời, khả năng không cứu nổi" - Diệp Phàm cau mày đứng dậy, quay lại nói với tam nữ.

Trần Văn Đình bán tín bán nghi nhìn Diệp Phàm, tuy nàng biết hắn có bối cảnh khó lường, một lời làm sụp Tô gia... thế nhưng trông hắn trẻ tuổi như vậy, liệu chẩn đoán y thuật có tin được không?

Cung Vô Song cũng ngăn người, hắn còn hiểu y thuật?

"Người có mấy thành nắm chắc?" - nàng hỏi.

Mạng người quan trọng, không cho phép sơ xảy.

Nàng hỏi vậy, vừa muốn xem Diệp Phàm có bao nhiêu tự tin, vừa phòng tránh điều không may.

Nàng không muốn nhìn nam nhân mình trở thành một kẻ khoác lác, càng không muốn nhìn thân nhân của khuê mật mình chết đi, hơn nữa là chết trong tay nam nhân của mình.

"Mười thành, nếu không ta sẽ không nói"

Diệp Phàm cười tự tin, đối với lão bà của mình, hắn phá lệ kiên nhẫn giải thích. Phải là người khác, hắn trực tiếp bỏ đi, thích tìm ai chữa thì tìm.

"Tám tắc... Thanh niên, tự tin là tốt, thế nhưng cuồng vọng là không nên"

Một giọng nói già nua đầy giễu cợt bất chợt vang lên sau lưng mấy người.

"Đừng nói là nguoi, ngay cả thần y cũng không dám nói có mười thành chắc chắn chữa bệnh cho bất kì ai"

Diệp Phàm chậm rãi quay lưng lại, nhìn thấy một lão giả mặc áo khoác trắng của bác sĩ.

"Là người vừa nói chuyện?" - hần đậm mặc hỏi.

"Là ta" - thấy thái độ của người trẻ tuổi này có điểm kiêu ngạo, lão giả nội tâm rất khó chịu, miễn cưỡng trả lời.

"Người là cộng hành nào?"

Diệp Phàm hài hước hỏi tiếp.

(Chuong xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Còn một hơi, liền có thể cứu!

"Người!..."

Lão giả thập phần khó chịu, bị Diệp Phàm coi thường như vậy, lại đang ở giữa đám đông, giận không chỗ phát tiết.

"Hào hào, xác thật cuồng vọng, không biết cha mẹ ngươi giáo dục ngươi thế nào, chớ nhẽ lễ phép cơ bản nhất là tôn kính trưởng bối ngươi cũng không biết?"

Chúng nữ, trừ Cung Hàn Nguyệt và Đông Hoàng Phi Phi, đều cảm giác phản ứng của Diệp Phàm hơi quá, rốt cục người ta chỉ tới nhắc nhở, lại còn là bậc tiền bối.

Chưa nói đến các nàng hiện không tài nào xác định câu nói của hần là thật sự hay khoác lác.

"Gia gia, người đang nói ai vậy?"

Từ lúc nào, bên cạnh người lão giả xuất hiện một nữ tử ăn mặc mười phần gọi cảm.

Một thân váy đỏ, dưới chân đi đôi bốt cao tới gối cũng màu đỏ, ngay cả cái túi xách nàng đang đeo cũng thế.

Nữ tử thân hình cao gầy, làn da lại trắng nõn, đặc biệt giữa bốt cùng váy ngắn lộ ra vùng thịt đùi non mịn, phẳng phất như loại ngọc thạch trân quý nhất.

Diệp Phàm nhìn thấy nàng, không cảm nhủu mảy.

Nữ nhân này hần nhận ra, nàng là Mạc Tư Kỳ

Một đời trước, sau khi Cung Vô Song bị mất đi Thiên Vũ tập đoàn hơn một năm, nàng cùng Mạc Tư Kỳ trở thành hảo tỷ muội, cụ thể lý do cùng quá trình như thế nào hần không rõ.

Sau này, lúc Cung Vô Song vì hần mà chết đi, nữ nhân này cũng không thiếu hỗ trợ cho hần, nếu không Diệp Phàm không chắc còn sống nổi đến ngày gặp kì ngộ đưa hần vào con đường tu tiên.

Kì ngộ được một thời gian, Diệp Phàm lại đột ngột rời khỏi Địa Cầu, liền không biết đến tình hình của Mạc Tư Kỳ nữa

Chỉ là, một đời trước hần gặp được nàng, mặc dù sau khi đã bước vào con đường tu tiên cũng không hề nhận ra nàng là đồng đạo.

Bây giờ hần mới để ý thấy, nàng tu vi thời điểm này đã không kém, tương đương Thông Mạch Cảnh viên mãn.

Phải biết, bị Diệp Phàm một chương vỗ chết Quý lão Quý gia chỉ chủ sống hơn nửa đời người mới gần đột phá Thông Mạch Cảnh hậu kỳ mà thôi.

Xem ra, thân phận Mạc Tư Kỳ một đời trước cũng không đơn giản, chỉ không biết vì sao lại tiếp cận Cung Vô Song.

"Là người đem gia gia ta nói thành cộng hành?" - Mạc Tư Kỳ tức tối đứng chống nạch trước mặt Diệp Phàm, ngạo kiêu như một con khổng tước.

Diệp Phàm nhàn nhạt nhìn nàng, sau đó quay đi, ngồi xuống trước mặt người bệnh, hô:

"Phi Phi, lại đây"

Đông Hoàng Phi Phi đối với Diệp Phàm hiện tại có thể nói là bảo gì nghe đấy, nàng dù không hiểu sao, vẫn dụi dằm tiến lại.

"Tiểu tử, ngươi mau dừng tay, ngươi có giấy phép hành nghề?"

Mạc lão hô lớn, hấn mười phần không tin một tiểu tử chưa trưởng thành có thể có thâm sâu tạo nghệ thuật.

Để hấn tùy tiện trị, khẳng định ra mạng người.

"Cô nương, các ngươi là thân nhân của người bệnh, tại sao có thể vô trách nhiệm đưa người bệnh cho người loạn trị?"

"Đúng vậy, dù sao cũng phải đợi xe cứu thương đến, chờ chẩn bệnh kỹ lưỡng đã chứ"

Do Mạc lão nói cực to, đám đông bên ngoài đã có một vài người chú ý đến bên này, hảo tâm ra khuyên.

"Nha đầu, không giấu gì các ngươi, lão phu là Mạc Kinh Thiên, bên trong giới y đạo cũng có chút danh tiếng. Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp Phù Đồ, nếu các ngươi tin tưởng, lão phu sẽ giúp đỡ một hai"

Mạc lão chậm rãi nói, chỉ là biểu tình cao ngạo không làm sao giấu đi được.

"Là Mạc Thần Y" - đám đông có người nhận ra cái tên Mạc Kinh Thiên, hô to

"A! Thật là Mạc Thần Y"

"Nghe nói Mạc Thần Y một thân y thuật xuất quỷ nhập thần, châm ra bệnh khỏi"

Trần Văn Đình nghe đám đông tán dương Mạc lão, lại nhìn cô cô của mình biểu hiện có vẻ càng ngày càng nặng, không biết làm sao, vội vã nhìn Cung Vô Song cầu cứu.

Nàng không rõ Diệp Phàm có bao nhiêu thực tài, thế nhưng ở y học, thường tuổi tác càng cao lời nói càng có sức thuyết phục hơn.

Chỉ là nàng ngại ngần bảo Diệp Phàm dừng lại, hấn xuất phát từ hảo tâm, đừng nói rằng vạn nhất Mạc lão không chữa khỏi, còn phải trông cậy vào hấn đầu.

Cung Vô Song nhìn ra khuê mật khó xử, nhẹ nhàng nói với Diệp Phàm

"Diệp Phàm, ngươi có thể để Mạc lão chẩn bệnh, sau lại chữa trị không?"

Nàng biết câu nói này ngang với việc nàng nói mình không tin nhiệm Diệp Phàm, đôi môi khẽ cắn, lãnh dung để lộ ra một tia áy náy nhỏ.

Diệp Phàm ngừng đầu, gắt gao nhìn Cung Vô Song.

"Nếu như ta nói không đâu?"

Đám đông nghe hấn hỏi ngược lại, không cảm nhao nhao:

"Tiểu tử, bệnh nhân là thân nhân của người ta, ngươi có quyền gì đòi cưỡng chữa?"

"Đúng vậy, tiểu tử kia rút đi"

"..."

Đối với lời nói của đám đông, Diệp Phàm coi như gió thoảng bên tai, ánh mắt nghiền ngẫm nhìn mỹ nhân.

Cung Vô Song cố gắng muốn từ ánh mắt của Diệp Phàm nhìn ra một tia cảm xúc không đúng, thế nhưng trước ánh mắt thâm thúy như sao trời ấy, nàng vô pháp nhìn thấy cái gì.

Nếu nàng là hấn, nàng sẽ thấy thế nào... Cung Vô Song đành phải tự hỏi.

Rõ ràng mấy ngày vừa rồi thay phiên nhau hóa giải hết các loại nguy cơ cho đối phương, vậy mà lại bị đối phương nghi ngờ, ai cũng sẽ không tránh khỏi thất vọng cùng nản lòng.

"Ta..." - nghĩ đến đây, Cung Vô Song mặc danh có chút cuống quýt cùng hoảng hốt, nét mặt vậy mà lộ ra một tia nhu nhược hiếm thấy.

"Hảo, không cần nghĩ nhiều, ta chỉ nói giỡn" - Diệp Phàm bỗng nhiên cười tươi, lộ nguyên bộ răng trắng tinh.

Hắn đứng dậy, quay lại bên cạnh Cung Vô Song.

"Mặc dù nguoi chữa không được, nhưng nể mặt lão bà ta, ta vẫn cho nguoi thử một lần, để sau đó không tiếp tục kì tra tra (làm nhảm)"

Hắn đối với Mạc lão nói, bàn tay khẽ vuốt tóc Cung Vô Song.

Người sau có chút giật mình, cả người hơi run rẩy, nhưng rồi dần dần buông lỏng ra, cũng không tránh né bàn tay to đang cào nhẹ tóc mình.

Hắn nằng còn áy náy việc bản thân nghi ngờ Diệp Phàm, coi như đền bù cho hắn.

"Hào hào, quả thật đủ vô tri! Tiểu tử, nếu lão phu trị khỏi cho bệnh nhân đây, nguoi liệu có dám tại đây quỳ xuống dập đầu ba cái nhận sai, sau này sẽ không giả bộ bản thân biết y thuật để đi lừa thế nhân? - Mạc lão nổi giận.

"Nếu nguoi không trị được, mà ta lại được đâu? - Diệp Phàm cười lạnh hỏi ngược lại

Lão giả này cũng không phải là cái gì xấu, y đức còn tạm được, duy thái độ lên mặt dạy đời của hắn khiến Diệp Phàm phản cảm.

Chính là, hắn dù sao cũng là gia gia của Mạc Tư Kỳ, nể mặt nằng, Diệp Phàm sẽ không quá so đo.

"Ha ha, nguoi nếu như có thể chữa khỏi bệnh nhân này, lão phu lập tức bái nguoi vi sư, làm nguoi đồ đệ" - Mạc lão trầm giọng.

"Bái ta vi sư? Nguoi còn không xứng!" - Diệp Phàm không chút lưu tình nói.

Tuy nói không so đo, nhưng đó là chuyện sau này, hiện tại vẫn phải khiến cho lão giả này nhận thức thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

"Nguoi!..." - Mạc lão bị khí đến suýt hộc máu thân hình lão đảo

"Nguoi muốn gì?" - Mạc Tư Kỳ vội đỡ lấy gia gia mình, căm tức nhìn Diệp Phàm

Diệp Phàm tà mị cười

"Ta muốn nguoi..."

Hắn nói tới đây, ánh mắt ác ý đảo qua đảo lại đáng người man diệu của Mạc Tư Kỳ, làm nằng cắn chặt răng, bị khí đến hít thở không thông, bộ ngực run rẩy.

Cung Vô Song bất giác bị ma xui quỷ khiến bí mật vươn tay ra, bấu vào bên hông của Diệp Phàm, xoay tròn một vòng.

Ta thiên!

Lão bà đây là... đang ghen.

Diệp Phàm vẫn là lần đầu tiên biết được, Cung Vô Song cũng sẽ ghen, sẽ véo nguoi.

"... hứa một điều kiện, nội dung là gì... lúc nào ta nghĩ được sẽ nói"

Hắn vội vàng hoàn thành câu nói, bị Cung Vô Song véo tuy không gây ra thương tích gì, nhưng mà đau a!

"Hào" - Mạc Tư Kỳ lúc này làm sao còn không rõ bản thân vừa bị đùa giỡn, không kịp nghĩ ngợi gì liền đáp ứng luôn rồi.

Mạc lão lạnh lẽo liếc Diệp Phàm một cái, cực kỳ khó chịu với tiểu tử này, không biết trời cao đất dày!

Hắn tiến đến trước người bệnh, bắt đầu kiểm tra tình huống thân thể của nằng.

Càng kiểm tra, Mạc lão càng nhăn mày đến lợi hại, sắc mặt kinh hãi.

"Thật đáng sợ kịch độc" - hắn không nhịn được than thở.

Loại độc vô danh này đang không ngừng phá vỡ các tế bào hồng cầu, đẩy nhanh quá trình hoại tử. Những chấm đen đen trên da là nơi độc được đã đi qua lưu lại vết tích.

Để chữa trị loại độc này, hắn nghĩ ra được cách duy nhất là bức độc ra ngoài, sau đó dựa vào nước thuốc để bổ sung sinh cơ, tái tạo lại những nơi đã bị hoại tử chưa hoàn toàn. Đến nỗi đã hoại tử hoàn toàn, chỉ có một phần trăm có thể hồi phục lại.

Nói trắng ra, trúng độc này, không chết thì tàn.

Mà sau một phút chẩn bệnh, Mạc lão hoảng sợ phát hiện ra độc tính ăn mòn một cách thật nhanh chóng, lấy tốc độ này nhiều nhất là hai phút nữa nạn nhân sẽ tử vong.

Thời gian ngắn như vậy, căn bản không có khả năng bức độc ra.

"Mạc Thần Y, thế nào?" - thấy hấn đứng lên, Trần Văn Đình lập tức mong chờ hỏi.

"Cô nương, ta..." - Mạc lão có chút xấu hổ nói - "Thứ ta bắt lực, bệnh nhân nhiều nhất hai phút nữa sẽ chết, không có cách nào cứu"

Diệp Phàm hai mắt hít lại, không trách kiều ngạo, hóa ra quả thật có chút tài năng. Nhưng cũng chỉ là một chút, không hơn.

Trần Văn Đình sắc mặt rất khó xem, tâm tình chìm đến đáy cốc.

Tình cảm hai cô cháu nàng rất tốt, trong nhà ngoài cha mẹ, cô cô là người nàng yêu quý nhất.

Chả nhẽ cô cô hôm nay phải chết tại đây sao?

Nghĩ vậy, đôi mắt nàng hoeen đỏ, nước mắt bắt đầu chảy ra.

"Diệp Phàm, còn kịp sao?"

Đúng lúc này, giọng nói của Cung Vô Song phá lệ bình tĩnh vang lên.

"Chỉ cần còn một hơi, liền có thể cứu!"

Diệp Phàm cười nhạt đầy tự tin trả lời, một lần nữa bùng lên hy vọng cho Trần Văn Đình.

(Chương xong)

Tái bút: Ngày mai cùng ngày kia bận kinh hoàng, không chắc có thời gian viết. Có gì sẽ bù chương vào sau đó.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân!

"Diệp Phàm, ngươi nói thật?"

Trần Văn Đình tựa như người chết đuối bám được cọc, hai tay túm chặt lấy tay hấn, phảng phất chi sợ Diệp Phàm lác đầu.

Nhẹ nhàng đẩy tay nàng ra, Diệp Phàm cười:

"Lập tức ngươi sẽ thấy"

Diệp Phàm tuy ghét bị người khác nghi ngờ, thế nhưng hấn cảm nhận được tình cảm của Trần Văn Đình đối với cô của nàng, cũng không so đo.

Thực ra, hấn khá hâm mộ tình cảm của hai người.

Hắn một đời dài đằng đẵng đến bây giờ, chỉ duy có 7 năm đầu đời được hưởng thụ tình thương của gia gia mình, sau đó chính thức thành đứa cô độc không thân không thích.

"Tiểu tử, đúng là không sợ gió lớn lóc đầu lười" - Mạc lão cười lạnh nói.

Đám đông cũng nháo nhào xì xào, mỗi người một ý kiến.

Có người nói Diệp Phàm hẳn là có phương pháp đặc biệt nào đó mới dám mạnh miệng.

Có người tin rằng Diệp Phàm chỉ đơn giản muốn trang bức, tí nữa động thật liền tưng, đến Mạc Thần Y còn không có biện pháp, làm sao một tiểu tử vất mũi chưa sáo có thể chữa.

Diệp Phàm không buồn phản ứng bất kỳ ai, lấy từ trong nhẫn trữ vật ra sáu cây kim châm.

Trong nhẫn trữ vật của hấn luôn có kim châm, vừa dùng để cứu người, cũng dùng để giết người.

Trong 90 vạn năm nơi thượng thiên, bên cạnh điên cuồng tăng lên tu vi, hấn cũng học thêm châm cứu cùng đan đạo

Đối với một thế giới tồn tại đan dược, châm cứu nghe có vẻ râu ria, thế nhưng Diệp Phàm biết, có rất nhiều tình huống, đan dược tác dụng thua xa châm cứu, kể cả về mặt trị thương lẫn bạo phát.

Diệp Phàm cầm sáu cây kim châm tại sáu huyệt Bách Hội, Thần Đình, Cưu Vĩ, Khí Hải, Khúc Cốt cùng Ứng Song của bệnh nhân.

Trên thực tế, đây là sáu tử huyệt, hai huyệt đầu sẽ gây chấn rất lớn đến não bộ cùng thần trí, bốn huyệt còn lại gây ngưng trệ khí huyết, tổn thương lục phủ ngũ tạng.

Đương nhiên, hắn không phải thực sự thi châm vào sáu tử huyệt đó, phía trước hắn đã lợi dụng tiên lực bao vây lấy đầu kim, sẽ không trực tiếp tiếp xúc với huyệt đạo.

Hắn đây là đang dùng chương nhãn pháp, trên thực tế với Quỷ Diện Tàn Huyết Độc, hắn chỉ có biện pháp mạnh mẽ dùng tu vi bài độc, lại ôn dưỡng lại các tế bào đã bị hoại tử, kim châm không có gì dùng.

Lúc này hắn đã truyền âm cho Đồng Hoàng Phi Phi nhanh chóng đưa linh lực vào khu trục chất độc trong cơ thể người bệnh.

Lấy tu vi của nàng, tạo ra một cái huyền thuật nho nhỏ để ẩn thân không cho mọi người nhìn thấy rất dễ dàng.

"Tiểu tử, ngươi đây là giết người! Ngươi có biết mình đang làm gì không!?" - Mạc lão giận dữ gầm lên.

Mạc Tư Kỳ đi cạnh gia gia mình nhiều, về châm cứu cũng biết sơ một chút, nàng nhìn thấy Diệp Phàm châm kim liên hoa dung thất sắc mà kêu:

"Các ngươi ngăn hắn lại ngay, hắn đây là loạn châm, hạ kim toàn bộ vào tử huyệt..."

Nàng không cần nói hết lời.

Trần Văn Đình không hiểu châm cứu, thế nhưng tử huyệt là gì thì ai cũng hiểu, nàng sợ hãi nhào tới đẩy Diệp Phàm ra:

"Diệp Phàm, ngươi đang làm cái gì!?"

Diệp Phàm hiển nhiên sẽ không bị một cái nữ tử tay trái gà không chặt đẩy lui, hắn vươn một tay ra ngăn lại Trần Văn Đình, tay kia vẫy một cái.

"Thu châm!"

Sáu cây kim châm chậm rãi lơ lửng bay lên, chính tề rơi xuống tay Diệp Phàm.

"Đợi ba giây sau nàng sẽ tỉnh lại" - hắn quay lại an ủi Trần Văn Đình, để nàng thôi nháo.

Trần Văn Đình nước mắt đảo quanh, gất gao nhìn hắn, mong muốn tìm ra thực hư.

3...

Mạc lão cười lạnh, đến lúc này rồi vẫn còn muốn dối trá, quả thực không thuốc cứu.

2...

"Già thần già quỷ" - Mạc Tư Kỳ hừ lạnh.

1...

"Đây là đâu?"

Một giọng nói yếu ớt vang lên, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Trần Văn Đình nghe được giọng nói quen thuộc này, vội vã ngo qua, sau đó bật khóc:

"Cô cô, ngươi nhưng hù chết ta!" - nàng lao thẳng vào lòng cô mình, khi cười khi khóc.

Đám đông sững sốt, nhất thời toàn nhà ăn im lặng.

Hai ông cháu Mạc lão, Cung Vô Song cùng Lưu Minh Nguyệt cũng sững sốt.

Vừa rồi Mạc lão còn phán bệnh nhân không đến hai phút sẽ chân chính tử vong, không biện pháp cứu, thế nhưng mà tỉnh lại, ngoài việc bộ dạng hay suy yếu thì da dẻ đã hồng hào trở lại, đốm đen cũng biến mất?

Mạc lão biến sắc, vội vã tiến lại cầm tay bệnh nhân, xem xét kĩ lưỡng.

"Cái này..."

Hắn kinh hãi phát hiện, nạn nhân vừa rồi vốn chúng độc cực kì bá đạo, một số cơ quan đã hoại tử hoàn toàn, vậy mà bây giờ không tìm ra bất kì dấu vết nào, các tế bào trên người nàng sinh cơ bừng bừng, chỉ là cơ thể mất hơi nhiều máu cho nên vẫn ở trạng thái suy yếu.

Hắn hoảng sợ nhìn Diệp Phàm, tiểu tử này là ai, lại có thể có y thuật cao minh như vậy.

"Hắn thực sự chữa khỏi!" - Mạc Tư Kỳ nỉ non nói, ánh mắt không ngừng di chuyển cẩn thận đánh giá lại Diệp Phàm, vẻ mặt không thể tin nổi.

Chính gia gia mình được người tôn xưng là thần y còn không nể hà gì được, thiếu niên trước mắt này tuổi tác rõ ràng còn nhỏ hơn nàng, vậy mà chỉ có sáu chấm liền giải quyết.

Hắn cũng không giả thần giả quỷ như nàng tưởng... thao tác gọn gàng nhanh chóng, có thể thấy hắn cực kỳ chắc chắn cùng tự tin vào khả năng của bản thân.

Hắn cùng gia gia nàng chênh lệch, như thiên cùng địa.

...

Mạc lão lúc này tâm tình so với cháu gái mình không tốt hơn chút nào.

Châm kim tại sáu tử huyết, lại có thể giải độc cứu người!?

Nhớ tới bản thân mới đây còn trào phúng Diệp Phàm, kêu hắn là cuồng vọng cùng vô tri, Mạc lão cảm giác mặt mình nóng bừng, xấu hổ không dám ngẩng mặt lên nhìn người.

Dù vậy, lòng tò mò cùng niềm chấp nhất với y thuật làm hắn không thể làm vậy.

Hắn bị châm pháp vừa rồi của Diệp Phàm gây đảo lộn thế giới quan.

Chỉ cần là người có chút hiểu biết liền rõ, cơ thể con người có 36 tử huyết, chỉ cần tác động mạnh là có nguy cơ gây ra tử vong.

Mặc dù trong châm cứu, để cứu trị một số bệnh đặc biệt, bác sĩ hi hữu vẫn sẽ thi châm tại tử huyết, thế nhưng điều này yêu cầu bác sĩ không những phải hiểu rõ bệnh tình mười phần, cùng với thông thực kinh lạc cùng huyết đạo trên cơ thể. Mà để có thể đạt được cảnh giới như vậy, có ai không phải dùng 40-50 năm thực hành làm kinh nghiệm.

Lại nhìn Diệp Phàm, nhiều nhất mới đầu hai mươi.

Đừng nói tới châm pháp hắn dùng toàn bộ hạ châm đều là tử huyết, mà còn liền một lúc sáu cái.

Cái này mới chân chính gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân!

Châm pháp này, cảnh giới thi châm này...

Thế mới biết, người ta cũng không phải cuồng vọng cùng không biết trời cao đất dày, mà hắn thực sự không có tư cách bái Diệp Phàm vi sư.

Hít sâu một hơi, Mạc lão tiến tới trước mặt Diệp Phàm, khom lưng thi lễ

"Diệp Thần Y, là ta không biết trời cao đất dày, không biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, còn mong người..."

"Dù sao chuyện đã qua đi, cho nó đi thôi" - Diệp Phàm khoát tay, lập tức Mạc lão cảm nhận được một cỗ năng lượng ngăn cản không cho hắn khom lưng xuống.

Diệp Phàm nhìn thấy Mạc lão coi như còn có quyết đoán, không sợ mất mặt mũi, biết đạo lý cảm được thì cũng buông được, đạt giả vi sư... cũng liền để việc này trôi đi.

Dù sao, hắn cũng là gia gia của Mạc Tư Kỳ, lại muốn làm quá lên, sau này khó mà đối mặt với nàng.

"Còn xin Diệp Thần Y cho phép ta bái ngài vi sư!"

Mạc lão vừa rồi không tài nào cúi được người, biết đấy là do Diệp Phàm làm.

Thấy hắn thần kỳ khó lường như vậy, Mạc lão lại càng thêm quyết tâm bái sư.

"Ta nói là lời thực, người còn không có tư cách bái ta vi sư" - Diệp Phàm đạm mạc nói.

Đám đông nhìn đến Mạc lão nhận thua, sau đó xin làm đệ tử của Diệp Phàm, còn chưa kịp phản ứng lại đây, lập tức liền nghe được câu trả lời của Diệp Phàm

Từ chối!

Không có tư cách!

Đám đông nhao nhao bất bình, có thể y thuật người thực cao siêu tận trời, dù vậy cũng không cần trang bức được không?

Cung Vô Song trong lòng cũng khiếp sợ, rốt cục Diệp Phàm tầm mắt cao như thế nào mới có thể nói ra được lời này?

Mạc lão là ai? Là người được khắp nơi trên dưới công nhận là Mạc Thần Y, vậy mà còn không có tư cách làm đệ tử của hắn?

Khác với quần chúng, nàng cảm nhận được, Diệp Phàm không phải trang bức, mà là nói thật, từ đôi mắt đậm mạc không để tâm tới bất kỳ đồ vật gì là có thể thấy.

Trái ngược với nàng, Cung Hàn Nguyệt cảm thấy Mạc lão muốn bá Diệp Phàm vì sư quả thực là trào cao, phải biết ngay cả ở thượng thiên, nơi Tiên Giới, hắn liền một cái đệ tử, mà đệ tử hắn tu vi đến thời điểm hắn trở về Địa Cầu đã là Ngưng Mệnh Cảnh, hàng thật giá thật một cái Tiên Đế.

Bản thân Mạc lão nghe xong những lời này một lần nữa, cũng không tức giận, mà là trầm mặc.

Mạc Tư Kỳ thấy gia gia mình bị thẳng thừng từ chối, vừa định mở miệng nói cái gì đó thì lại nghe được tiếng Diệp Phàm tiếp tục:

"Tuy vậy, người ta chỉ gian có chút duyên phận, cần thiết ta có thể chỉ điểm người một vài"

Duyên phận, ý chỉ Mạc Tư Kỳ.

Diệp Phàm đây là nể tình Mạc Tư Kỳ một đời trước, nếu không nói thật Mạc lão trình độ không vào được pháp nhãn của hắn, hắn không có thời gian để đi chỉ điểm.

Mạc lão ngẩn người, thế rồi mừng hóm.

"Đa tạ Diệp Thần Y chiếu cố"

Chỉ cần có thể tăng lên châm thuật, làm đệ tử hay làm không với hắn kì thực không quan trọng.

Mạc Tư Kỳ vốn còn định nói chuyện, thấy gia gia mình cao hứng như đứa trẻ có món đồ chơi mới, lập tức ngốc.

Không được làm đệ tử, chỉ được chỉ điểm một vài mà gia gia vui đến vậy sao?

"Ta có đặt phòng VIP số 1, nếu Diệp Thần Y cũng các cô nương đây không ngại, chúng ta liền qua đó"

Mạc lão nhú mày, nhìn đám đông vẫn đang kẻ ngó người nghiêng, thực phiền.

(Chương xong)

Hôm nay tàu bị trễ giờ, ngồi tại chỗ đợi may mắn gõ kịp một chương.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Võ giả cùng tu sĩ

Hai cô cháu Trần Văn Đình lễ phép từ chối, sau đó rời đi.

Tuy nói Diệp Phàm đã chữa khỏi, hai người để cho an tâm vẫn muốn đi bệnh viện kiểm tra toàn diện một lần.

Đối với điều này, Diệp Phàm cũng không bắt nạt, nhân chi thường tình sao.

Lưu Minh Nguyệt cũng không tiện tham gia cùng Diệp Phàm bốn người, nàng cho Cung Vô Song một cái ôm tạm biệt, sau đó cũng đi theo Trần Văn Đình.

Về phần Lan Vi, nàng sẽ phụ trách báo tin.

...

Trong phòng VIP số 1.

"Diệp Thần Y, châm pháp vừa rồi ngài dùng, toàn bộ hạ châm tại tử huyệt, vậy làm sao..."

Mọi người vừa mới an vị tại chỗ, lập tức Mạc lão không nhịn được mở miệng hỏi.

Trong tất cả những điều nghi vấn, đây là việc hấn quan tâm nhất.

Diệp Phàm đoán được kiểu gì Mạc lão cũng sẽ hỏi vấn đề này, cũng đã sớm nghĩ cách giải thích:

"Cổ nhân có một đạo lý: Vật cực tất phản. Châm pháp vừa rồi không sai biệt lắm dựa vào đạo lý này, lấy tử vì sinh"

Mạc lão ánh mắt sáng ngời, như có điều hiểu ra.

"Vật cực tất phản... tại Tử môn tìm lấy Sinh môn, tìm đường sống trong chỗ chết... Diệu! Thật là diệu a!" - hấn không nhịn được ca ngợi.

Diệp Phàm tròn trắng mắt, người thật là hiểu được, ta căn bản nói phét cho qua chuyện a...

Ít nhất, Mạc lão sau đó không còn nhắc lại vấn đề hạ châm nữa, mà quay sang tò mò chuyện khác.

"Diệp Thần Y, ban nãy ngài sử dụng chính là lấy khí ngự châm?"

Diệp Phàm không trả lời, nhất niệm chỉ gian, trên tay hấn liền xuất hiện một cây kim châm.

Thoáng đưa vào một chút tiên lực, cây châm trong lòng bàn tay hấn từ từ dựng đứng.

Nhìn thấy vậy, Cung Vô Song trong mắt xẹt qua một tia kinh diễm, còn Mạc lão lại là kích động khó nén, thiếu chút nữa nhảy tới mà ôm lấy Diệp Phàm.

"Thật là lấy khí ngự châm... Chà nhẽ, Diệp Thần Y còn là một vị đại tông sư!? Không thể nào, chà nhẽ... cái này... là trong truyền thuyết linh lực? Tiên nhân thủ đoạn?"

Mạc lão đã từng đọc qua một cuốn châm pháp cổ, trong đó có nhắc đến chỉ có linh lực do thần tiên nắm giữ mới có thể chân chính lấy khí ngự châm, nội lực do võ giả luyện ra chỉ có đến cảnh giới đại tông sư mới có thể sử dụng nội lực thành thạo để miễn cưỡng ngự châm.

"Đại tông sư!?" - Diệp Phàm như rơi mây - "Đó là cái gì?"

Hấn đã từng hỏi qua Đông Hoàng Phi Phi tông sư là gì, thế nhưng nàng cũng không biết chi tiết.

Trong đạo thống tu tiên ở Địa Cầu không tồn tại cảnh giới này.

Vậy mà hiện tại, hấn lại nghe được Mạc lão nhắc đến cụm từ đại tông sư, đến chín phần mười khẳng định liên quan đến tông sư, là một loại phân chia nào đó không thông dụng.

"Diệp Thần Y không biết võ đạo lực cảnh?"

Diệp Phàm lắc đầu, ra là lấy võ nhập đạo, con đường tu luyện này hấn có biết đến, chỉ là từ khi bước vào con đường tu tiên đến giờ, hấn chưa nhìn thấy ai thành công lấy võ nhập đạo đạt được thành tựu khả quan, tất cả đều không đủ tuổi thọ để đột phá tới cảnh giới cao hơn.

Hấn cũng không tiếp xúc với võ tu, do vậy không biết cũng là dễ hiểu.

"Võ đạo lực cảnh chia làm Học Đồ, Đại Sư, Tông Sư, Đại Tông Sư, Thiên Sư, Thần Sư. Cảnh giới Học Đồ chú trọng rèn luyện thân thể, tăng lên lực lượng của mình đến mức cực hạn. Điểm cực hạn này tùy thuộc vào khả năng của mỗi người, hay còn được gọi là tư chất. Sau khi đã đến mức cực hạn, nếu thành công hình thành một tia nội lực, sẽ chính thức chuyển thành Đại Sư. Tông Sư là cảnh giới khi đó võ giả có thể sử dụng nội lực trong cơ thể phóng ra ngoài, còn gọi là nội lực ngoại phóng, vô hình giết người. Sau đó là Đại Tông Sư, để đạt được cảnh giới này thành công, phải có thể kéo dẫn nội lực ngoại phóng thành những tia mỏng manh như sợi tơ mà lại không bị tan vỡ. Đến cảnh giới này, võ giả có khả năng khống chế nội lực cực mạnh, hầu như có thể tránh việc nội lực lãng phí, mà đạt đến cảnh giới đại tông sư, võ giả sẽ không sợ sủng đạn. Hai cảnh giới sau lão phu không có cơ hội được tiếp xúc đến, do vậy cũng không rõ thực sự con người có thể luyện võ đến mức đi sơn đảo hải, quyền toái ngàn hà thật hay không"

Mạc lão trầm ngâm kể ra, chỉ gian ánh mắt không thiếu nhìn xem thái độ của Diệp Phàm, thế nhưng tất cả những gì hấn nhìn ra là một mảnh đạm mạc, không hề không nộ.

Nói chính xác hơn, trong cả bốn người bọn họ, nếu có ai cảm xúc dao động nhiều nhất, đó chính là Cung Vô Song, thế nhưng đó cũng chỉ là một thoáng ngạc nhiên lướt qua đôi mắt, sau đó là về tò mò quay sang nhìn Diệp Phàm mà thôi.

Hấn không biết Diệp Phàm vô tri vẫn là tài cao gan lớn, dù sao hấn hy vọng là người sau.

Mạc lão sống hơn nửa đời người, là cái nhân tình, cũng không gấp gáp tìm hiểu, hắn biết chỉ dựa vào một tay châm pháp của Diệp Phàm đã đáng để hắn kết cái thiện duyên, cái này chỉ kiếm không bởi.

Còn vì sao hắn thà rằng nghĩ đến Diệp Phàm nắm giữ tiền nhân thủ đoạn cũng không cho rằng Diệp Phàm là một cái đại tông sư, rất đơn giản.

Người bình thường, cho dù có luyện võ từ nhỏ, đạt đến cảnh giới đại sư cũng phải 35 tuổi, muốn chạm cột mốc Tông Sư, không có 60-70 tuổi không được.

Không cần nhắc đến cảnh giới Đại Tông Sư.

Người xuất thân từ võ đạo thế gia, dù có là thiên chi kiều tử, lại được gia tốc dốc lòng bồi dưỡng, 18 tuổi đạt tới Đại Sư đã là ghê gớm lắm, có hy vọng trước 30 tuổi đánh vào cảnh giới Tông Sư.

Cháu gái mà hắn hết sức cưng chiều, cũng chính là Mạc Tư Kỳ, hồi nhỏ được một vị Đại Tông Sư nhìn trúng, mang đi nơi rừng sâu hoang vu luyện tập, hiện tại đã 24 tuổi, nửa bước Tông Sư.

Hai năm trước khi trở lại đô thị, Mạc Tư Kỳ bại lộ cảnh giới lập tức bị vinh danh là "võ đạo nữ nhi", trở thành chứng tinh phùng nguyệt, không biết bao nhiêu công tử thế gia hàng ngày mang quà tới cầu thân.

Nói như vậy ý chỉ, dù là người xuất sắc nhất mà Mạc lão biết, tại tuổi của Diệp Phàm có thể đạt được tới cảnh giới Đại Sư đã đủ khủng bố, Tông Sư là chuyện viễn vông, mà Đại Tông Sư thì... ha ha.

"Ra vậy" - Diệp Phàm ánh mắt có điều suy nghĩ, hắn nhìn về phía Mạc Tư Kỳ - "Vậy không biết Mạc tiểu thư tu võ tới cảnh giới nào?"

"Người có thể nhận ra ta là võ giả!?" - Mạc Tư Kỳ giật mình, hai mắt gắt gao nhìn Diệp Phàm.

Trong tình huống bình thường, nếu nàng thu liễm khí thế mà vẫn bị người khác nhận ra, chỉ có hai khả năng, hoặc là người sau trước đó đã biết nàng là võ giả, hoặc là người sau cảnh giới ngang bằng hoặc siêu việt nàng.

Đối với một người võ đạo lục cảnh cũng không am hiểu như Diệp Phàm, khả năng đầu tiên cơ hồ có thể loại bỏ.

Mà khả năng sau... Mạc Tư Kỳ có chút sợ hãi nhìn Diệp Phàm.

Mạc lão cũng liền cứng người lại, trong lòng thầm than, còn tưởng mình xem hắn đã đủ cao, hóa ra vẫn là xem nhẹ người thanh niên này.

"Người nói đi" - Diệp Phàm cười nhạt.

"Còn xin mạn phép hỏi Diệp công tử cảnh giới hiện tại là gì?" - Mạc Tư Kỳ thăm dò.

Diệp Phàm lắc đầu:

"Ta không phải võ giả, mà là tu sĩ. Cảnh giới của võ giả không thể áp dụng được với ta. Nếu miễn cưỡng muốn so sánh... Tông Sư đi"

Tông sư lấy tiêu chí vì nội lực ngoại phóng, Diệp Phàm cũng có thể dùng tiên lực ngoại phóng, mà so sánh về uy lực, tiên lực khẳng định xa xa siêu việt nội lực.

Hắn thậm chí có thể không sợ sủng đạn giống như Đại Tông Sư mà Mạc lão mô tả, chỉ là hắn chưa tiếp xúc qua Tông Sư võ giả cùng Đại Tông Sư võ giả, vì để đảm bảo, hắn vẫn giấu diếm thực lực của mình.

Dù vậy...

"Tông sư!?" - Mạc Tư Kỳ không nhận được hô to - "Làm sao có thể?"

Diệp Phàm duỗi ra một ngón tay, búng nhẹ một cái, một sợi tiên lực hóa làm đao chém đứt vài sợi tóc của Mạc Tư Kỳ, khiến nàng hoảng hốt nhảy ra khỏi chỗ ngồi.

Thấy vậy, hắn hơi nhếch miệng cười, trong lòng có một cảm giác khoái trá không ai biết.

Kiếp trước, Mạc Tư Kỳ tốt với hắn thật, thế nhưng bất nạt cũng không thiếu.

Lúc này đây, có thể thoáng trêu chọc ngược lại nàng một chút, Diệp Phàm đảo cũng vui vẻ

"Diệp Thần Y nói người là một tu sĩ, nói vậy truyền thuyết là có thật? Người vừa rồi dùng là linh lực?"

Mạc lão hít thật sâu một hơi, không nghĩ đến hắn bừa đoán mà thành sự thật.

"Có thể cho là vậy... Vẫn là ăn trưa đi." - Diệp Phàm vẫy vẫy tay, không giải thích nhiều hơn liền kết thúc đề tài.

Cung Vô Song đang ngồi cạnh hắn đây.

Hắn không định vội vã như vậy làm cho nàng tiếp xúc quá nhiều đến tu tiên giới, thế nhưng trong nhà có đến ba người đều là tu sĩ, muốn giấu diếm hoàn toàn là điều không thể.

Vì vậy, Diệp Phàm mới tính toán thông qua việc trả lời Mạc lão cùng Mạc Tư Kỳ cung cấp cho Cung Vô Song một chút tri thức về sự tồn tại của một số nhân vật tương như chỉ có trong phim truyện, để nàng khỏi tự nghĩ quá nhiều mà thôi.

Mạc Tư Kỳ còn định gắng hỏi điều gì, liền bị Mạc lão kéo tay, nhẹ lắc đầu ra hiệu.

Hắn nhận ra Diệp Phàm không muốn tiếp tục dây dưa về vấn đề này.

...

Bữa ăn trưa êm ả diễn ra.

Mạc lão dù một bụng muốn nói nhưng cũng không lăm lờ thêm, yên lặng thưởng thức đồ ăn

Ấn tượng của Diệp Phàm với Mạc lão có chút đổi mới, xem ra đây cũng là một con cáo già, không đơn giản chỉ là một cái lão bất tử thích lên mặt dạy đời.

Trên bàn ăn đa số là tiếng trò chuyện của chúng nữ cùng Mạc Tư Kỳ.

Mấy nữ lời qua tiếng lại, đến cuối buổi liền đã lấy tỷ muội để xưng hô.

Trước khi tách ra, Mạc Tư Kỳ chủ động xin số điện thoại di động của Diệp Phàm.

"Ta không có"

Hắn thoáng giật mình, ở tu tiên giới tu sĩ dùng ngọc giản truyền tin, di động thứ này không tồn tại, hắn cũng 90 vạn năm rồi chưa chạm vào.

"Người cứ gọi qua nàng là được" - hắn chỉ Cung Vô Song.

"Đợi lát nữa chúng ta đi mua cho ngươi một chiếc" - Cung Hàn Nguyệt vô ngữ nhìn hắn, không thấy thiếu nữ Ma Đế ta đây còn dùng sao??"

Mọi người chào tạm biệt nhau, sau đó Diệp Phàm bốn người lấy Đông Hoàng Phi Phi nhảy nhót dẫn đầu tìm một cửa hàng bán điện thoại di động gần đây.

Trên đường đi, Cung Vô Song chợt sâu kín hỏi:

"Diệp Phàm, y thuật của ngươi thật sự rất lợi hại sao?"

"Là hỏi về bệnh tình của gia gia đúng không?"

Diệp Phàm quay lại ôn nhu nhìn nàng. Hắn không mất bao tâm tư liền có thể đoán ra nàng muốn cái gì.

"Àn"

Cung Vô Song thấy hắn nói trúng tâm tư của mình, đảo cũng không ngượng ngùng hay ngạc nhiên, thừa nhận.

Cung Thiên Vũ ồm nặng, đó cũng không phải là điều bí mật gì, cũng vì vậy hiện tại Cung gia mới bị nhiều gia tộc khác nhắm vào.

"Yên tâm đi thôi, cuối tuần này ta bồi ngươi về một chuyến, cho gia gia chữa bệnh"

Diệp Phàm cười lạnh.

Hắn còn phải về đó, để vạch trần bộ mặt của hai vợ chồng Cung Ngọc và Tô Hàn.

Cung Vô Song gật đầu, trong lòng một mảnh ảm áp.

Ma xui quỷ khiến thế nào, thiếu nữ khê thỉnh linh vườn người, để lại trên má nam nhân một dấu ấn mềm mại.

"Đây không phải lời cảm ơn"

Một nụ cười hiếm thấy nhợt nhạt xuất hiện, như gió xuân thổi về, hòa tan cái băng giá mùa đông.

(Chương xong)

Tái bút: Mình thực sự xin lỗi những ai theo dõi truyện mình viết, nhưng quả thật mấy hôm nay mình mới chuyển tới nơi mới, gặp vấn đề trong việc nhà cửa, không có thời gian viết truyện. Mình sẽ cố giải quyết xong vấn đề trong tuần này, tuần sau mình sẽ bù chương. Mong mọi người thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Sát thủ Chạng Vạng

Diệp Phàm lấy tay sờ sờ má, nhìn bóng người man diêu là lướt đang chạy chúi chết phía trước, có chút khiếp sợ.

Hắn đương nhiên biết Cung Vô Song tính cách không phải là vẻ ngoài lạnh băng như vậy, chỉ vì sức ép từ gia tộc lên vai nàng làm nàng buộc phải tạo ra một lớp vỏ nguy trang cự người ngăn dậm để tự bảo vệ mình.

Thế nhưng, mưa dần thấm lâu, nàng nguy trang nhiều ngày như vậy bản thân sẽ có sự biến đổi, trở nên lạnh tình hơn, ít cười nói hay bộc lộ cảm xúc.

Diệp Phàm trăm triệu không nghĩ tới, Cung Vô Song sẽ bất thành linh to gan vậy.

...

Buổi tối hôm đó, Cung Vô Song luôn tìm cách né tránh Diệp Phàm, ngay cả lúc ăn cũng chỉ miễn miễn cưỡng cưỡng gắp vài đĩa, sau đó chạy biến lên tầng, lấy lý do một ngày đi chơi mệt mỏi, về phòng nghỉ sớm.

Nhìn biểu tình nữ nhân như vậy, Diệp Phàm cười to.

"A, mắc cỡ chết người!" - giấu mặt mình trong chiếc gối mềm mại, Cung Vô Song khuôn mặt đỏ bừng.

Nàng cũng không biết lúc đấy trong đầu mình nghĩ gì, thế nhưng lại có loại động tác đó công khai trước mặt thiên hạ.

Chả nhẽ mình thực sự đã hơi thích Diệp Phàm?

Cung Vô Song vớ lấy tờ giấy chứng hôn để trên mặt tủ cạnh giường, mân mê nhìn.

Àn, còn thiếu bộ ảnh cưới.

A! Không đúng! Ta đang nghĩ gì thế này!

Quảng tờ giấy xuống đất, Cung Vô Song lại rúc đầu vào trong gối, lăn qua lăn lại.

Không biết bao lâu, nàng mới bình tĩnh, khôi phục lại vẻ mặt lạnh băng của mình, cẩn thận cầm tờ giấy chứng hôn từ dưới đất lên, ngăn nắp đặt ở trên mặt tủ.

...

Đêm đến, Diệp Phàm hai tay chấp lưng, đứng ngoài ban công nhìn lên không trung.

Hắn nhớ không nhầm, hai ngày nữa là ngày gia gia mất.

90 vạn năm rồi xa Địa Cầu, hắn không có cơ hội viếng thăm gia gia mình.

Nhớ lại gia gia, hắn lại cảm khái muôn ngàn.

Nếu hắn tiến vào thời không chi lộ, cố gắng tiến nhiều thêm 12 năm nữa, hắn đã có thể gặp được gia gia mình thêm một lần.

Bằng năng lực của hắn, đưa gia gia vào con đường tu tiên, thoát tuổi thọ với thiên địa không khó.

Chỉ là bản thân hắn cũng không hiểu vì sao, khi hắn mong muốn đảo ngược thời gian, mốc thời gian hắn nghĩ đến lại là khi lãnh chứng với Cung Vô Song.

Hắn hoàn toàn như đã lãng quên mình có một cái gia gia, cho đến tận khi đã trở về.

"Tỷ phụ, người làm sao vậy, sắc mặt trông thật khó coi."

Cung Hàn Nguyệt từ sau tiến tới, ăn mặc một chiếc váy ngủ bằng lụa mỏng màu tím nhạt, phối hợp với mái tóc của nàng dưới ánh trăng trông có vẻ thật kì ảo, yêu kiều, lại cao quý. Khuôn mặt kiều mị, ngũ quan tinh xảo, trông nàng lúc này không khác gì một đóa hoa quýnh đang nở rộ dưới ánh sáng bạc lung linh huyền bí.

Nàng đi đến bên người Diệp Phàm, từ phía sau ôm lấy hắn.

Diệp Phàm nghe thấy Cung Hàn Nguyệt gọi mình, có chút vô ngữ.

Hôm nay nàng dường như gọi hắn là tỷ phu đến nghiện, đến lúc này vẫn mở miệng ra là một ngụm tỷ phu.

"Người đang lo điều gì? Là Thần giới, là Âm Dương Phủ, là Đông Hoàng Thái Nhất, là thời không chi lộ...?"

Đôi môi của nàng dán sát vào tai Diệp Phàm, hơi thở phảng phất gây ngứa, từ người tỏa ra hương thơm nhàn nhạt của hoa hồng.

Nàng nói ra một loạt sự kiện hai người gặp phải trong vòng ngắn ngủn có ba ngày nay. Hiển nhiên, đối thành bất kỳ ai, trong ba ngày gặp được nhiều bí ẩn còn hơn cả vạn cái tuổi nguyệt trên thương thiên, chắc chắn sẽ thấy phiền muộn.

"Hay... vẫn là nữ nhân?" - Cung Hàn Nguyệt nghịch ngợm cười, hai tay không tự chủ ôm chặt Diệp Phàm hơn một chút.

Không phải nàng sợ Diệp Phàm sẽ bỏ nàng, chỉ là nhắc tới nữ nhân, bản năng khiến Cung Hàn Nguyệt ôm chặt nam nhân của mình một chút, để cho hắn thấy mình cũng thâm ái hắn, lại để nhắc nhở hắn, cái ái của nàng đã giấu kín vài chục vạn năm mới được bộc lộ.

"Đều không phải" - Diệp Phàm quay người lại, đứng đối diện với nàng, lấy một ngón tay quét quét chiếc mũi quýnh của nữ nhân.

Hắn không thiếu kinh nghiệm tình trường, liền đoán được nữ nhân muốn biểu lộ điều gì.

Ôm lấy Cung Hàn Nguyệt vào trong lòng, Diệp Phàm ngửa đầu nhìn sao trời lấp lòe trong đêm:

"Hai ngày nữa, ta phải đi thăm mộ gia gia một chuyến"

Một cơn gió đêm vô tình thổi qua, Cung Hàn Nguyệt rúc người càng mau.

Nàng cũng không thấy lạnh, chỉ là muốn làm vậy.

"Dẫn ta đi"

Nói rồi, nàng bá đạo ném Diệp Phàm rơi xuống giường, nhảy lên trên.

"Đêm nay ta muốn làm kỹ sĩ"

Cung Hàn Nguyệt vươn cái lưỡi nhỏ ra liếm liếm đôi môi, đầy dụ hoặc.

...

Một đêm yên tĩnh, trừ phòng của ai đó.

Tĩnh mịch.

Diệp Phàm hai tay chấp lưng đi lại vô định.

Hắn hôm nay chỉ là nghĩ đi dạo, cùng tâm cảnh không có quan hệ.

Đêm qua, tuy không tu luyện gì, thế nhưng sau khi mây sơn vân vũ, Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt lợi dụng công pháp, tu vi đều có điều tinh tiến.

Diệp Phàm lúc này đã mở ra được Hoạt mạch, Tử mạch, Dung mạch mỗi loại 10 đầu, cảnh giới đột phá lên Thông Mạch Cảnh trung kỳ, chiến lực của hắn siêu việt Thông Mạch Cảnh tu sĩ, sánh ngang với Ngưng Khí Cảnh tiền kỳ, bởi lẽ hắn không giống Thông Mạch Cảnh tu sĩ thông thường, không thể nội lực ngoại phóng.

Hắn mạnh mẽ lấy cảm ngộ thiên địa có thể điều động được một tia nhỏ thiên địa linh khí chuyển hóa vì tiên (ma) lực.

Từ biểu tình hôm qua của Mạc Tư Kỳ, hắn cũng có thể đoán được, Tông Sư cảnh giới của võ giả sẽ tương đương với Ngưng Khí Cảnh.

Diệp Phàm cứ thế rảo bước, bất tri bất giác liền tới bên suối nước nóng.

"Có sát khí"

Hắn nhú mày, cảm giác được phía bên trái mình đang có một luồng sát khí.

Diệp Phàm kinh nghiệm đầy mình, đối với sát khí thực mẫn cảm, nhanh chóng xác định được đây là có người muốn lấy mạng hắn.

"Thú vị" - khoe miệng hắn nhếch lên một nụ cười - "Không biết lại là con ruồi nào muốn tiếp cận Vô Song?"

Sai phái sát thủ đến giết chết Diệp Phàm, tám chín phần mười lại là công tử gia tộc nào đó muốn chiếm hữu Cung Vô Song.

Hắn vờ như không phát hiện, xoay người đi vào cánh rừng nhỏ gần đó.

Trời lúc này là chạng vạng sáng, trong rừng tối sáng không đều, là hoàn cảnh cực kỳ thích hợp để ám sát.

Diệp Phàm vừa đi vào trong rừng, lập tức phát hiện sát khí càng nùng liệt hơn.

"Chuẩn bị ra tay sao?"

Vèo!

Hắn vừa tự nhủ thầm xong, từ sau lưng lao tới một cái phi tiêu.

Cái phi tiêu này cả thân ánh bạc, duy nhất phần đầu là màu đen, hiển nhiên có người đã bôi thuốc độc lên đây.

Phi tiêu xé gió bay đi, kêu ong ong.

Diệp Phàm phảng phất không phát hiện ra, chờ đến khi phi tiêu chỉ còn chút nữa sẽ đâm trúng người, thân thể liền nghiêng sang phải, cánh tay vurun ra, tinh chuẩn cầm lấy đuôi ám khí.

"Là nọc độc của rắn hổ mang" - hắn thoáng ngửi liền nhận ra tên của thuốc độc bôi trên đầu phi tiêu.

Àn? Chẳng nhẽ sát thủ này đi giết hắn vì hôm qua hắn đã cứu chữa cô của Trần Vân Đình?

Không đúng, nếu vậy thì người này chắc chắn biết hắn đến Quỷ Diện Tàn Huyết Độc còn có thể chữa trị, sẽ không sử dụng loại độc hạ tam lạp (thấp kém) này.

Nhất thời, Diệp Phàm có chút không biết nên phán đoán theo hướng nào.

Xem ra, cần phải hảo hảo tra hỏi một phen.

Vèo! Vèo! Vèo!

Liền sau đó, lập tức có ba cây ám khí khác xé gió lao tới, phân biệt nhắm vào ba điểm yếu trên của thể con người là trái tim, yết hầu cùng trán.

Diệp Phàm xoay hẳn người lại, khoát tay một cái, ba chiếc phi tiêu ảm đạm rơi trên mặt đất.

"Không cần giấu đầu lộ đuôi, ta không có kiên nhẫn chơi với ngươi, vẫn là xuất hiện đi."

Hắn đạm mạc lên tiếng, tiện tay cầm chiếc phi tiêu trong tay ném trả về một phía.

"Không thể nào, ngươi không phải chỉ là một cái thiếu niên tay trái gà không chặt sao, làm sao có thể chặn một loạt ám khí của ta?"

Một người mặc hắc y nam tử lao ra từ phương hướng Diệp Phàm vừa phóng trả phi tiêu, sừng sốt hỏi.

Nam tử này cơ thể gầy gò, cao chừng một mét bảy. Hắn trên mặt che một miếng khăn đen, chỉ để lộ duy nhất con mắt đen lấp lóe quang mang kinh ngạc.

"Là ai phái ngươi tới, tâm tình của ta hôm nay không kém, có thể tha cho ngươi một cái mạng"

Diệp Phàm nhàn nhạt nói, đối với câu hỏi của sát thủ làm như không nghe thấy.

"Đồng dạng! Tuy ta không biết vì cái gì ta cảm giác ngươi thực tà hồ, chắc chắn hôm nay ngươi hẳn phải chết. Trước khi ngươi chết, ta sẽ cho ngươi biết, người giết ngươi kêu Chạng Vạng"

Chạng Vạng vẻ mặt đầy kiêu ngạo mà nói.

"Ta không có hứng thú nhớ tên con kiến" - Diệp Phàm khinh thường lắc đầu - "Cho ngươi một cơ hội cuối cùng để nói chuyện"

Chạng Vạng cảm giác bị sỉ nhục.

Hắn trên thế giới cũng có chút danh khí, cái tên Chạng Vạng tốt xấu cũng được xếp trước 10 trong bảng xếp hạng sát thủ Lạc Việt, trước 100 trên toàn thế giới, vậy mà bây giờ có người dám kêu hắn là con kiến, người này còn là mục tiêu ám sát của hắn.

Vì mặt mũi, có muốn nhân cũng không được, nếu không có người biết chuyện hôm nay, về sau còn ai muốn tìm tới hắn làm việc.

"Tiểu tử, ngươi tìm chết... A!"

Chạng Vạng mới chỉ nói đến đây, hai mắt liền tròn tròn, dường như nhìn thấy điều kinh khủng nhất trên đời.

Diệp Phàm từ lúc nào đã được trước mặt hắn, một tay nhẹ nhàng từ lấy yết hầu Chạng Vạng nâng lên như xách một con gà.

Chạng Vạng vội vàng lấy hai tay bám trụ một bàn tay của Diệp Phàm, để hắn không xiết cổ mình.

"Không cho ngươi xem chút tình hình thực tế, ngươi còn tưởng mình ngu bực lắm!"

Diệp Phàm vừa nói vừa thông thả nắm chặt bàn tay.

Bàn tay Diệp Phàm như một cái lưỡi hái của Tử Thần chậm chậm đặt lên yết hầu Chạng Vạng, mặc cho hắn dùng sức chín trâu hai hổ để giấy dựa vẫn không nhúc nhích mấy.

Mất nhìn thấy cái chết sắp cận kề mình, Chạng Vạng không nhịn được hét lên:

"Tiểu tử, ngươi có giỏi thì giết ta đi. Chạng Vạng chia sáng cùng tối, chúng ta liền cũng có hai người. Ngươi cứ việc giết ta, sau đó liền nhét xác cho nữ nhân của mình. Ta chết có nữ nhân của ngươi bồi đoạn đường xuống hoàng tuyền, không lỗi, không lỗi... Ha ha ha"

Hắn cuồng tiếu, hai tay không còn cố gắng dùng sức, từ bỏ chống cự.

Hắn đang đánh cược, hắn đánh cược Diệp Phàm sẽ lập tức chạy về nhà cứu nữ nhân của mình.

"Ngu ngốc"

Diệp Phàm trong mắt hiện lên một vệt sát khí.

Hắn hận nhất là đối phương dám động đến người nhà của hắn.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Tâm ma sơ hiện

Vốn Chạng Vạng có thể an ổn lâu thêm một lúc, thế nhưng từ khi hắn mở miệng lấy nữ nhân đe dọa Diệp Phàm, hắn đã chú định đánh cược sai.

Cái giá phải trả cho sự sai lầm đôi khi không chỉ đơn giản là cái chết.

Chết, đáng sợ, nhưng không khổ.

Sống không bằng chết, không những đáng sợ, còn cực độ thống khổ.

Không nhắc đến thì thôi, Chạng Vạng vừa mở miệng ra, một loạt những kí ức Diệp Phàm trở mắt nhìn nữ nhân, cùng huynh đệ của chính mình chết vì hết lý do này đến lý do khác ùa về.

Chính những kí ức này là tâm ma của Diệp Phàm, là thứ khiến hắn không tiếc bỏ công sức cũng phải đảo nghịch thời không, mở ra lộ để trở về.

Đôi mắt Diệp Phàm lập tức xung huyết, đỏ ngầu.

Hắn đang cố gắng để không bị lạc vào tâm ma của chính mình.

Hắn có chút không kìm chế được mình, sát khí lần lượt tỏa ra.

Tuy Diệp Phàm tự phế tu vi, chiến lực đã không còn một phần vạn thời đỉnh phong, thế nhưng sát khí lại không vì vậy biến yếu đi.

Nó là hàng thật giá thật sát khí của một vị Tiên Đế sống qua 90 vạn năm, dưới tay máu tươi vô số kẻ.

Chạng Vạng cảm thấy chút sát khí của bản thân chỉ là một giọt nước, trong khi Diệp Phàm là cả một đại dương bao la.

Thậm chí, hắn còn có cảm tưởng, thứ sát khí dày đặc này sắp ngưng thực, hóa thành một phen lưỡi hái gọt phẳng đầu hắn.

Giây phút này, Chạng Vạng mới chợt bừng tỉnh, phát hiện ra trước mặt mình căn bản không phải là người, mà là Ma Vương nơi Cửu U Địa Ngục.

Rốt cục là ai! Là ai dám đem thông tin sai lệch một trời một vực đưa cho hắn, để hắn táng thân tại nơi này!

Chạng Vạng gào thét trong lòng.

Diệp Phàm bắt chợt thả tay, làm hắn rơi như con rối xuống đất.

Trước sát khí khủng bố của Diệp Phàm, hắn khẳng định mình chỉ cần dám nhúc nhích liền sẽ chết nhanh hơn.

Chạng Vạng đoán là đúng, thế nhưng điều này không khiến hắn có kết cục tốt hơn.

"Ngươi cười thực đã đúng không?"

Giọng Diệp Phàm khàn khàn, hắn bị một loạt kí ức thống khổ cùng một lúc đánh sâu vào, có chút hồng mắt.

Tuy hắn từng là Tiên Đế, thế nhưng trùng tu đồng nghĩa ngoại trừ ký ức cùng cảm ngộ thiên địa, mọi thứ đều bắt đầu từ con số không.

Đến tâm cảnh cũng bị hắn không chút thương tiếc phá đi, bởi hắn biết có phá rồi lại lập, hắn mới có một đạo tâm không tì vết.

Nếu không phải tuy rằng tâm cảnh phá đi nhưng ký ức 90 vạn năm vui buồn hắn đều còn đó, Diệp Phàm khẳng định đã trầm luân trong mắt mát cùng đau thương.

Chạng Vạng bị cặp mắt yêu dị đầy huyết quang kia nhìn chăm chăm, lắp bắp không nên lời.

Chợt,

Chậm rãi,

Diệp Phàm cúi xuống,

Nhặt lên một loạt những viên đá nhỏ.

Hắn tung tung chúng trong tay.

"Cười đủ rồi, ta sẽ cho ngươi khóc"

Cầm lấy một hòn đá, hắn xiết tay thật chặt, sau đó ném ra!

Chớp mắt,

Viên đá cứ như vậy bắn ra, lao nhanh về phía Chạng Vạng

Rắc!

Viên đá xé nát hư không, dưới lực thúc đẩy của Diệp Phàm, chẳng khác nào một viên đạn pháo, tiếng gió ma sát cùng với mặt đá kêu rin rít

Thế rồi, nó chạm vào bả vai trái của Chạng Vạng, phát ra tiếng kêu trầm đục, cùng với tiếng vỡ vụn của xương cốt

"A!!!" - Chạng Vạng thống khổ kêu lên một tiếng lớn, cả người văng ngược ra sau.

Trên bả vai hắn, có thể nhìn thấy một cái huyết động xuyên suốt, lộ ra xương trắng hếu, cùng với máu tươi đang rỉ ra không ngừng.

Chạng Vạng bị dọa sợ, hắn muốn chạy, thế nhưng hai chân không nhấc lên khỏi mặt đất.

Diệp Phàm vung tay một cái, 36 căn kim châm phân biệt rơi xuống 36 huyết vị bất đồng trên cơ thể Chạng Vạng.

Sau đó, Chạng Vạng rào rú không ngừng

"A... Giết ta đi!!!"

Hắn là sát thủ, đã trải qua huấn luyện để chịu đựng đau đớn cùng tra tấn.

Thế nhưng đó là huấn luyện dành cho người thường.

Diệp Phàm quá khủng bố, liền sát khí thôi đã đâm phá toàn bộ phòng ngự tinh thần của hắn.

Thêm vào 36 căn kim châm vừa rồi kích thích huyết vị cùng dây thần kinh, nâng toàn bộ mức cảm của Chạng Vạng lên 100 lần.

100 lần!

Điều này nghĩa là, chỉ có một chút ma sát ngứa ngứa thôi, cũng có thể tạo ra cảm giác như bị thiên đao vạn quả.

Viu!

Viu!

Viu!

Diệp Phàm liên tiếp ném ra ba viên đá khác, nhắm vào bả vai còn lại cùng hai đầu gối của Chạng Vạng.

"AAAA!!!"

Tiếng kêu xé trời vang lên, làm đàn chim đang gập gù trong rừng hoảng hốt bưng tỉnh, kêu bay toán loạn

...

Sau một hồi phát tiết, Diệp Phàm hai mắt dần dần lấy lại thanh minh, nhìn Chạng Vạng đã là một bãi huyết nhục mơ hồ, không chút thương cảm

Hắn trầm ngâm, sắc mặt có chút lo lắng.

Hắn hoàn toàn không lường trước được, tâm ma lại đáng sợ như vậy.

Xem ra phải kiếm chút biện pháp, tạm thời áp chế tâm ma, nếu không cứ mỗi lần mất khống chế như vậy, Diệp Phàm thực không thích.

Tuy sẽ không có hậu quả lớn nào, nhưng cuộc sống yên tĩnh bên cạnh Cung Vô Song có thể sẽ lập tức bị phá vỡ.

Diệp Phàm vẫn còn chút luyến tiếc đô thị này, không muốn nhanh như vậy dời đi.

"Giết....t...a"

Chạng Vạng bán bất tỉnh, dù vậy trên đôi môi đã tan nát thành một bãi huyết nhục vẫn không ngừng khò khè xin được chết.

Lắc lắc đầu, Diệp Phàm một tay chụp tại đầu hắn, miệng lầm bầm:

"Soát hồn"

Nhanh chóng, Diệp Phàm liền ném Chạng Vạng sang một bên, không quên bẻ gãy cổ hắn, coi như cho hắn giải thoát khỏi khổ khổ.

Thu hồi lại kim châm, Diệp Phàm quay về biệt thự số ba.

Hắn cũng không vội vã, trong nhà có Cung Hàn Nguyệt cùng Đông Hoàng Phi Phi, muốn sát hại Cung Vô Song căn bản không phải người trên Địa Cầu có thể làm.

Từ Chạng Vạng, Diệp Phàm cũng không thu được tin tức gì có ích.

Chỉ có một điều đáng chú ý là, cổ chủ muốn sát toàn bộ người trong biệt thự, chứ không chỉ nhắm vào mỗi hắn.

Điều này có chút ý vị sâu xa...

Lấy ra chiếc điện thoại Iphone X mới được tam nữ mua cho hôm qua, Diệp Phàm nhập vào số máy của Tạ Vĩ, kết nối.

"Uy?" - giọng nói bên kia còn chưa tỉnh ngủ.

"Tiểu Vĩ, là ta" - Diệp Phàm nhận nhận nói.

"Diệp thiếu buổi sáng tốt lành" - Tạ Vĩ thanh âm lập tức thành cung kính, còn có một tia hoảng sợ.

Hắn sợ hôm qua mình xử lý việc Tô gia không khiến Diệp Phàm vừa lòng, do vậy mới gọi điện tới để trách tội.

"Tra cho ta tư liệu về sát thủ Chạng Vạng, cùng với Cung gia những năm gần đây có gây thù chuốc oán với những ai"

Muốn sát toàn biệt thự, Diệp Phàm cảm giác khả năng nhất đây là cố chủ đang nhằm vào toàn bộ Cung gia.

Sau đợt ám sát này, trực giác cho hắn biết cuối tuần này hắn bồi Cung Vô Song về chữa bệnh cho Cung Thiên Vũ sẽ không êm xuôi.

Do vậy hắn muốn chuẩn bị một ít để nhanh chóng tìm ra người đứng sau màn.

Diệp Phàm không ngại lấy nhất lực phá vạn pháp, lấy sát để chế cục; thế nhưng tại nơi cố hương, hắn không muốn giết người quá nhiều, đặc biệt là khi Cung Vô Song còn chưa thể thích nghi với việc này

...

Về đến nhà, Diệp Phàm sững sờ nhìn thấy Đông Hoàng Phi Phi nấp sau lưng Cung Hàn Nguyệt, chỉ thò cái đầu nhỏ ra, không dám nhìn hắn.

"Vô Song đâu?" - hắn hỏi.

"Tỷ tỷ còn đang ngủ"

Cung Hàn Nguyệt mỉm cười, đến bên cạnh Diệp Phàm ngồi xuống, vẫn mặc chiếc váy ngủ tím bằng lụa mỏng, mịn hoặc lại cao quý.

Đông Hoàng Phi Phi bị bỏ mặc đứng đó nắm góc áo, đầu cúi gằm, đáng thương hê hê.

"Phi Phi, sao vậy?" - Diệp Phàm ngạc nhiên hỏi.

Hắn không làm gì nàng nha, cũng không bắt nàng đi làm cái gì hết, tại sao tự nhiên thiếu nữ lại có biểu tình... như thể sợ bị trách phạt.

Cung Hàn Nguyệt cười khúc khích, duỗi dài người mà nằm lên đùi nam nhân, tùm tùm.

"Ban nãy có cái sát thủ tiến vào đây, định ám sát tỷ tỷ, bị Phi Phi nàng biết được. Kết quả thì không cần nói, chỉ là nàng lỡ tay thiêu chết hắn, đến tro cốt cũng không còn. Ta dọa nàng, bảo ngươi chắc chắn sẽ thực tức giận, đứng ra can phải giữ cho tên kia còn một hơi thở, để tra hỏi thông tin"

Diệp Phàm vô ngữ, cái tiểu ma nữ này lúc nào cũng đem mọi người đùa quanh.

Không trách Đông Hoàng Phi Phi lại nhút nhát đứng đó như con tiểu miêu bị hất hủi.

"Phi Phi, lại đây" - hắn vẫy tay gọi Đông Hoàng Phi Phi.

"Chủ nhân, Phi Phi xin lỗi, Phi Phi biết sai, người đừng dùng Hồn Hỏa..." - Đông Hoàng Phi Phi tiến lại gần, đôi mắt lấp lánh cầu xin.

Diệp Phàm trên trán đầy hắc tuyến, hóa ra nàng sợ hắn dùng Hồn Hỏa tra tấn.

Diệp Phàm còn đang buồn bực, quả thật nếu hắn có trách mắng một câu, liền phải sợ đến vậy sao?

Tốt xấu ngươi cũng là Thiên Đạo Địa Cầu, có chút khí phách có được không?

Bị tra tấn bằng Hồn Hỏa, tư vị sống không bằng chết là thế nào Đông Hoàng Phi Phi đương nhiên biết đến. Tuy hắn chưa từng sử dụng lên nàng, bất quá có gia gia là Đông Hoàng Thái Nhất, kiến thức của nàng khẳng định uyên bác, không biết mới là lạ.

Diệp Phàm vươn tay xoa đầu cô nhóc, kéo nàng ngồi cạnh hắn.

"Giết thì thôi, một con kiến. Ta sẽ không vì chuyện nhỏ nhỏ như vậy mà trách ngươi. Trừ việc phản bội, còn lại ta sẽ không ngăn cấm ngươi làm chút gì mình thích"

Diệp Phàm có chút sùng nịnh mà nói. Hắn hai ngày nay tiếp xúc với Đông Hoàng Phi Phi, phát hiện nàng quả thật ngây thơ, có thể nói là thiên chân vô tà.

Có thể do duyên cớ nàng suốt một thời gian thật dài luôn ngốc tại Thiên Đạo không gian, lại lui thui một mình, ngoại trừ chiến đấu cùng Dư Thiên Vũ ra, cái gì cũng không biết.

Do vậy, ngoại trừ chút tính ngạo kiều còn đó, nàng thành thành thật thật nhận Diệp Phàm làm chủ nhân, tuy xưng tỷ muội cùng với Cung Vô Song nhị nữ, trước mặt hắn liền chỉ là cái nô lệ.

Mà theo nàng, nô lệ làm sai, sẽ bị tra tấn cùng trách phạt rất tàn nhẫn.

Cho nên mới có một màn vừa rồi.

Đông Hoàng Phi Phi ngược lên nhìn Diệp Phàm, đôi mắt tròn chớp liên mấy cái, không tin mà hỏi:

"Người không trách ta?"

"Người là tỷ muội với Cung Hàn Nguyệt, Cung Vô Song hai nàng, ta mà thật dám làm gì người, hai nàng còn không lột da ta ra" - Diệp Phàm cười, nói đùa.

Đông Hoàng Phi Phi nghe rồi cười, cái đầu nhỏ gật gù, nàng biết Diệp Phàm nói vậy là sẽ không trách phạt hay tra tấn gì mình.

"A! Hàn Nguyệt tỷ tỷ, người dám lừa ta"

Tức thì, tiểu công chúa tính tình của Đông Hoàng Phi Phi lại nổi lên, nàng lao tới Cung Hàn Nguyệt, gió nhanh múa vuốt bắt đầu... thọc lét người sau.

Hai cái vưu vật tư sắc bệ nguyệt tu hoa liền như vậy dây dưa vui đùa, quần áo vén lên bừa bãi, từng mảng da thịt trắng nõn lộ ra.

Nhất thời, khắp phòng một mảnh xuân sắc.

Diệp Phàm cười cười, cũng không nhiều nhìn nhị nữ, tự mình vào phòng bếp, chuẩn bị đồ ăn sáng.

(Chương xong)

Tái bút: Nhà cửa tạm thời ổn thỏa, bắt đầu từ mai sẽ bù chương.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 36: Lăn!

"Ngày mai là ngày gia gia mất?"

Cung Vô Song giật mình hỏi lại.

Mặt trời đã lên cao, bốn người hiện tại đang quây quần bên bàn ăn thưởng thức bữa sáng.

Cung Vô Song sáng nay tỉnh dậy liền cố tình quên mất hành động lớn mật của mình hôm qua, dùng lãnh dung đối mặt với Diệp Phàm.

Diệp Phàm quá quen thuộc nàng, cũng liền vờ như không có gì xảy ra.

Thế nhưng lúc này, thiếu nữ biểu tình có chút ngượng ngùng.

Nàng cho người điều tra về hắc thật kỹ càng, nhưng lại xem nhẹ gia gia hắc, sinh nhật, tử nhật là gì cũng không biết.

Chỉ biết gia gia hắc gọi Diệp Phong, điều này vẫn là Cung Thiên Vũ nói với nàng.

Nhấp nhấp môi, nàng lặng lẽ nói:

"Ngày mai ta cùng người đi"

Diệp Phàm cười cười:

"Không cần, người lo việc của công ty đi thôi"

Hắn biết hôm trước Thiên Vũ tập đoàn nhờ hắn mới vượt qua được một kiếp, hôm qua thân là tổng tài, Cung Vô Song đáng lẽ cần có mặt tại đó để điều khiển công ty quay lại quỹ đạo, thế mà nàng lại nghỉ cả một ngày để bồi muội muội mình.

Nếu mà ngày mai nàng còn nghỉ thêm, hình tượng của nàng trong công ty liền sẽ bị ảnh hưởng, không tốt cho việc phát triển trong tương lai.

Tại thời điểm như thế này, Cung Vô Song cần cho nhân viên thấy thái độ, năng lực cũng như trách nhiệm của mình, có như vậy nàng mới có thể lấy được sự trung thành của bọn họ, không để xuất hiện những thành phần đầu tường thảo.

Tuy nói nàng rồi sẽ rời đi cùng hắn, thế nhưng trước mắt, Diệp Phàm muốn giúp nàng thực hiện giấc mơ của mình.

Cung Vô Song ngược mắt lên nhìn Diệp Phàm, muốn tìm xem câu nói vừa rồi của hắn có ẩn ý gì không.

"Yên tâm, ta không phải là con nít, sẽ không không hiểu chuyện mà bất mãn chỉ vì người không đi được. Tân niên, ta sẽ đưa ngươi ra mộ gia gia. Máy ngày gần đây là lúc ngươi nên ở công ty thì hơn."

Diệp Phàm nhìn thẳng vào đôi mắt nàng, ôn nhu giải thích.

"Tỷ tỷ, để ta bồi tỷ phụ giúp ngươi" - Cung Hàn Nguyệt một bên cũng nói.

Đùa gì vậy, vốn dĩ đã lên kế hoạch chỉ có nàng cùng hắn đi thăm mộ gia gia, có vậy mới công khai âu yếm nhau được một phen.

Bây giờ mà để Cung Vô Song đi cùng, nàng chỉ có phần làm một tiểu di tử ngoan ngoãn, nàng mới không chịu đâu.

Thân là Ma Đế, Cung Hàn Nguyệt không sợ trời không sợ đất, thế nhưng nàng rất thương yêu tỷ tỷ, do vậy nàng không muốn hiện tại Cung Vô Song biết đến quan hệ thực sự của mình cùng Diệp Phàm.

Trước khi làm cho thế giới quan của Cung Vô Song thay đổi, cũng làm nàng tiếp nhận sự thật trong tu tiên giới, có nhiều hơn một đạo lý là bình thường, Cung Hàn Nguyệt trên bề mặt sẽ an phận làm một tiểu di tử ngoan ngoãn mà thôi.

Xác định Diệp Phàm nói là thật lòng, không phải sinh khí mà nói móc, Cung Vô Song liền yên tâm, cùng với một chút cảm động.

Nam nhân này, là thiết tình quan tâm đến nàng nha!

"Để ta gọi người đặt vé tàu cho các ngươi" - nàng nói.

...

Một ngày hiếm thấy an tĩnh chớp mắt trôi qua.

Nhật trăng nguyệt ẩn, hôm sau.

Đông Hoàng Phi Phi theo như mệnh lệnh của Diệp Phàm "lễo đẻo" "bám đuôi" Cung Vô Song tới Thiên Vũ tập đoàn, do vậy trên chuyến tàu tới thăm mộ tại Trường An, chỉ có Cung Hàn Nguyệt cùng Diệp Phàm.

Lúc này, Diệp Phàm mặt đầy hắc tuyến cảm lấy hai bàn chân mảnh mai trắng nõn của Cung Hàn Nguyệt, cẩn thận xoa bóp.

Tôn nghiêm Tiên Đế của hắn trước mặt ai đều dùng được, thậm chí là Cung Vô Song, chỉ duy trước mặt Cung Hàn Nguyệt là không có trướng dưng.

Theo như lời nàng, đến nàng là Ma Đế còn bỏ được mặt mũi để cư xử như một thiếu nữ 19 tuổi, hắn có bóp chân cho nữ nhân của mình thì có gì là không bỏ được mặt mũi.

Hơn nữa, nữ nhân khác thì cũng thôi, nàng đây thân phận không thua kém gì hắn, sẽ không làm hắn đánh rớt giá trị con người.

Hào đi!

Diệp Phàm ai oán than thầm.

Nàng tuy là cường từ đoạt lý, thế nhưng quả thật hắn vô lực phản bác.

Cung Hàn Nguyệt ngồi nghiêng người, nâng cặp đùi thon dài đặt lên trên người Diệp Phàm, ánh mắt lim dim.

Nàng hôm nay mặc áo phong hồng nhạt cùng quần jean ngắn, để lộ ra làn da chân trắng nõn, tựa như ngọc trai tinh khiết nhất của biển cả.

Mái tóc tím phản nghịch được buộc đuôi ngựa đung đưa phía sau theo từng cử động của nàng, cả người Cung Hàn Nguyệt hôm nay tràn đầy hơi thở của sức sống thanh xuân.

Với dung mạo phong hoa tuyệt đại, Cung Hàn Nguyệt chú định sẽ hấp dẫn ánh mắt mọi người trên tàu.

Đương thấy được mỹ nhân đang hưởng thụ nam nhân bên cạnh xoa bóp chân, có ngu ngốc cũng biết, đây là hoa đã có chủ.

Nhất thời, không biết bao nhiêu nam nhân trên tàu trong lòng hò hét, thầm nguyện rửa tiểu tử số may kia.

Diệp Phàm giác quan bậc nào nhạy bén, đương nhiên đã nhận ra hai người họ đã trở thành tâm điểm của sự chú ý.

Hắn trực tiếp làm ngơ, nhìn cứ việc nhìn, tức cứ việc tức, có cái cọng lông liên quan đến hắn.

Chỉ là, cây muốn lặng mà gió chẳng dừng.

Thói đời bi ai, luôn có những người tự cho mọi thứ tốt trên đời này đều thuộc về mình.

Loại người này thường tự cho là, hấn cao hơn người khác một bậc.

"Vị này mỹ nữ, bản nhân tên là Lý Thiên Hằng, xin hỏi..."

Một thanh niên ăn mặc sơ mi trắng cùng quần dài đỏ, trên tay cầm một chiếc quạt trông không chút phù hợp đi tới trước mặt Diệp Phàm hai người, nở ra một nụ cười mà hấn cho là khả ái, bắt đầu hỏi chuyện.

"Lăn!" - Cung Hàn Nguyệt mí mắt không buồn nhấc, nhàn nhạt nói ra.

Tuy lời nói không biểu tình, thế nhưng thanh âm nàng vang lên trong trẻo, êm dịu vui tai, làm người ta không nhịn được mà muốn nghe nhiều hơn.

Lý Thiên Hằng cũng không câu giện, hấn tự cho là mỹ nữ này chưa biết được gia thế của hấn, hiển nhiên sẽ có phản ứng như vậy.

"Xin mạn phép hỏi mỹ nữ người đây muốn đến Trường An làm gì? Ta là thiếu gia nhà Lý gia, tại Trường An cũng..." - hấn tiếp tục thao thao bất tuyệt khoe khoang.

"Ồn ào"

Cung Hàn Nguyệt trong giọng nói đang có chút lạnh lùng.

Nàng khó khăn lắm mới "hành hạ" được Diệp Phàm, đang vui vẻ tận hưởng, liền bị một kẻ không có mặt quỷ rầy.

"Ta nói, lăn!" - nàng lặp lại.

Lý Thiên Hằng bị khí giện, ngơoi muốn tranh thanh thuận, vậy cũng phải cho ta cơ hội nói cho hết chứ!

Ta còn không tin ngơoi thực sự không để ta vào mắt!

Ánh mắt của Lý Thiên Hằng nhanh chóng dừng lại trên người Diệp Phàm.

Hấn thông qua hành động bóp chân cho nữ nhân của Diệp Phàm, tự động kết luận người này là cái kẻ nhút nhát, đến đối mặt với nữ giới còn sợ không dám phản kháng.

Chắc hấn do hấn nghe lời, mỹ nữ này mới tạm thời chọn hấn làm cái bạn trai, thực tế muốn kiếm cái người hầu miễn phí đi.

Cũng tốt, Lý Thiên Hằng lập tức có quyết định, hấn muốn mượn Diệp Phàm làm bàn đạp để bày ra chính mình tiền tài, quyền lực cùng gia thế, lấy đó để chinh phục Cung Hàn Nguyệt.

"Tiểu tử, ta nói thẳng, mỹ nữ như nàng không phải loại người như ngơoi xứng đáng được hưởng thụ. Ta cho ngơoi một cơ hội, cút ra khỏi chỗ ngồi này, bản công tử tha cho ngơoi một mạng, lại cho ngơoi chút tiền"

Hấn nói xong, lấy từ trong ví ra vài trăm, quơ quơ trước mặt Diệp Phàm, tự tin rằng hấn sẽ tức khắc được nhìn thấy Diệp Phàm cầm lấy vài trăm này rồi cun cút bỏ đi.

Diệp Phàm liếc mắt nhìn Cung Hàn Nguyệt một cái, vô ngữ.

Tiểu ma nữ này đi đến đâu cũng có tình hấp dẫn một ít phiền toái đến cho hấn.

Cung Hàn Nguyệt mỉm cười xinh đẹp nhìn hấn, nháy mắt một cái, phong tình vạn chủng.

Thôi! Nể tình ngơoi là nữ nhân của Bản Đế, liền trừng phạt bằng buổi tối tết mông là được rồi, Diệp Phàm "hung ác" nghĩ thầm.

Hấn quay qua nhìn Lý Thiên Hằng, phảng phất như nhìn một con kiến, hộc ra một chữ:

"Lăn!"

Quần chúng xung quanh đang vừa ăn bông ngô vừa xem biến không hẹn mà cùng nghĩ: không hổ là một đôi tình nhân, đến phản ứng cũng giống nhau y chang!

Lý Thiên Hằng ngẩn ra, rồi trên mặt toát ra một nụ cười vắn vẹo dữ tợn:

"Tiểu tử, xem ra ngơoi không biết chữ sắc trên đầu có một con dao, cũng không biết chữ "tử" viết như thế nào! Cho ta chết!"

Lý Thiên Hằng gầm lên một tiếng, quăng ra một cái bạt tai hướng mặt Diệp Phàm mà đánh.

Diệp Phàm ánh mắt rét buốt, quả thật gần đây dân số tăng mạnh, nhiều gia đình không cho con mình uống đủ sữa bột, tỷ lệ thiếu năng cùng tự tìm chết ngày càng tăng.

"Lăn!"

Diệp Phàm vẫn học ra từ đây, thế nhưng lần này vận dụng thêm âm công, chấn nát màng nhĩ của Lý Thiên Hằng

"A!"

Lý Thiên Hằng bị choáng váng, lùi lại vài bước, cánh tay vội vã thu lại ôm lấy hai tai, đau đớn la lên.

Từ những kẽ ngón tay của hắn, có thể thấy từng dòng máu đen ngòm chậm chậm chảy xuôi.

"Tai của ta! Ta không nghe được gì nữa! A!" - Lý Thiên Hằng hoảng loạn gào thét, ánh mắt oán độc chăm chăm nhìn Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt.

Tuy hắn không nghe thấy gì, thế nhưng nhìn bốn phía chỉ tro lao xao, hắn có thể tưởng tượng được một hai.

Nếu không phải tại cái tiện nhân này sinh ra đã đẹp đẽ, hắn sẽ không tiếp cận nàng.

Nếu không phải cái tiểu tử này không biết điều mà phản kháng, hắn sẽ không bị thương màng nhĩ.

Tất cả đều tại đôi cầu nam nữ này.

Trước đôi mắt tràn ngập oán độc kia, Diệp Phàm đạm mạc coi như không có gì, tiếp tục ôn nhu xoa bóp chân cho Cung Hàn Nguyệt.

Hắn vừa rồi nghe được Lý Thiên Hằng nói chuyện, cũng biết Lý Thiên Hằng tại Trường An có chút thế lực.

Khăng định chờ đến lúc xuống tàu, hắn sẽ gọi người tới trả thù.

Chính vì vậy, Diệp Phàm mới lười giết hắn bây giờ, để một lúc nữa giết luôn cả đám, nhất lao vĩnh dật.

Diệp Phàm không phản ứng hắn, không có nghĩa Cung Hàn Nguyệt liền tha cho hắn.

Nàng lần này quả thực không định hấp dẫn phiền toái đến cho nam nhân mình, chỉ đơn giản muốn hắn hầu hạ nàng một chút mà thôi.

Vậy mà cuối cùng vẫn có kẻ đến phá rối khoảnh khắc hạnh phúc của nàng.

Ma Đế giận dữ, máu tươi ngàn dặm.

"Lăn!" - Cung Hàn Nguyệt lúc này không những dùng âm công, còn phóng cả một tia tiên ma lực trong lời nói.

Tức thì, Lý Thiên Hằng thất khiếu đổ máu, ngã quy xuống dưới sàn tàu, thậm chí không nổi nhìn.

Đám đông thấy đôi nam nữ này đều giống nhau tà hồ, tất cả tức khắc im miệng, không ai dám nhìn nhiều ra chỗ hai người lấy một cái.

Diệp Phàm thấy vậy, ngạc nhiên nhìn nữ nhân.

"Nhân gia lần này rõ ràng không định kéo phiền toái cho người nhà" - Cung Hàn Nguyệt nũng nịu nói, thanh âm nhẹ nhàng đầy mỉa mai hoặc - "Chà nhờ người định trách do ta xinh đẹp quá?"

Lắc lắc đầu, Diệp Phàm không nói gì.

Có thật sự kéo phiền toái đến, hắn còn không bỏ được trách nàng cơ mà.

...

Chuyến tàu đảo mất liền kết thúc, lúc này đã dừng bánh tại sân ga Trường An.

"Thiếu gia"

Một giọng nói hốt hoảng vang lên.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37: Năm mộ trống không

Cửa tàu vừa mở, lập tức có vài người ăn mặc tây trang leo lên trên tàu.

Đương khi nhìn thấy Lý Thiên Hằng nằm co quắp nửa sống nửa chết ở đó, bọn họ vội vã chạy tới, nâng hân dậy

"Mau đưa thiếu gia vào bệnh viện"

Một người nói.

"Là ai đã thương thiếu gia?"

Chợt, một giọng nói đầy âm lãnh vang lên nơi cửa tàu.

Mọi người nhìn ra liền thấy một lão già mặc quần áo bà ba màu nâu đang chậm rãi chống拐杖 đi từng bước từng bước.

Lão già ánh chừng sáu- bảy mươi tuổi, khuôn mặt hom hem, tóc trắng thưa thớt, cái lưng cong xuống khiến cả người như cái móc câu.

Tuy nhìn gần đấy xa trời, lão già cả người tỏa ra một cỗ khí thế bức người, khiến hành khách trên tàu không hèn mà cùng nín thở, không dám gây tiếng động.

"Là Lý Nhất Sơn"

"Quả thật là Lý Nhất Sơn, quản gia Lý gia"

Có một vài người nắm tay nhau nói thầm.

"Nghe nói Lý Nhất Sơn hai mươi năm trước đã là tông sư, tuổi thọ thực tế vượt quá một trăm"

Một người trung niên ánh mắt sắc bén, cả người toát ra phong thái người thượng vị đã lâu trầm giọng nhắc nhở với thiếu nữ bên cạnh mình.

"Nói vậy đôi tình nhân kia dữ nhiều lành ít?"

Thiếu nữ ngây thơ hỏi lại.

"Tám, chín phần là vậy. Tuy hai người trẻ tuổi này có vẻ như cũng là võ giả, thế nhưng ở cái tuổi của họ, căng chết cũng chỉ có thể là Đại Sư, khẳng định dù có hai người hợp sức cũng không thể đỡ lại Lý Nhất Sơn một đòn tùy ý"

Trung niên nhân kia kiên nhẫn giải thích cho nàng.

Đại Sư cùng Tông Sư, tuy chỉ khác nhau một chữ, nhưng thực tế một cái là thiên, một cái là địa.

Thiếu nữ cái hiểu cái không gật đầu, ngoảnh lại nhìn Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt hai người, không chớp mắt.

Không hiểu vì sao, thiếu niên kia đem lại cho nàng một cảm giác cực kỳ quen thuộc, dường như đã gặp ở đâu đó rồi.

Trực giác bảo nàng, hai người này sẽ chiến thắng Tông Sư Lý Nhất Sơn.

Nàng không hiểu nhiều về võ giả, thế nhưng có một thông tin mơ hồ trong đầu bảo nàng cần phải tin tưởng người thiếu niên kia vô điều kiện.

"Ta hỏi lại, là ai?!"

Lý Nhất Sơn lấy拐杖 đập mạnh một cái xuống sàn xe, tức thì cả sàn xe lõm xuống một vết sâu, hình dạng đúng là đuôi của cây gậy.

Trên tàu đa số là người thường, ban nãy gặp Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt tà hồ cũng thôi, bây giờ một lão già nhìn qua yếu đuối lại có thể làm lõm một lỗ trên sàn xe, quả thật đảo lộn hết nhân sinh quan của bọn họ.

Đám người hít hà, vô tình hữu ý mà liếc về Diệp Phàm hai người.

Diệp Phàm đem lời xì xào vừa rồi của mọi người nghe hết, nổi lên chút hứng thú.

Theo như lời trung niên nhân đằng kia nói, lão già này bước vào Tông Sư đã được hai mươi năm, chiến lực so sánh với mặt bằng Tông Sư võ giả chắc

hắn không sai biệt nhiều.

Đối chiến với hắn, Diệp Phàm cũng có thể dò ra thực lực của mình so sánh với cảnh giới Tông Sư mạnh yếu ra sao.

Đến cuối cùng, khẳng định hắn là người thắng, chỉ là không biết Lý Nhất Sơn có khả năng bắt hắn phải lộ ra bao nhiêu thực lực.

Quan trọng hơn, hắn muốn xem cùng cảnh giới, chiến lực của hắn hiện tại siêu việt quá khứ bao nhiêu lần.

"Người muốn thử không?" - Diệp Phàm quay sang hỏi Cung Hàn Nguyệt.

"Thử cái gì?" - nữ nhân nghiêng đầu nhỏ, không hiểu ý hắn cho lắm.

Nhìn đến hai tay nàng vẫn còn đang quán chặt lấy một bên tay của hắn, Diệp Phàm vô ngữ.

"Không phải người có thể đọc được ý nghĩ của ta sao?"

"Nga, ta hiện tại tu vi không cao, nếu không cần thiết sẽ không đọc, kỹ năng này tiêu hao tinh thần lực có chút nhiều"

Tiểu ma nữ cười toe toét, giải thích một chút.

Ra vậy, hắn còn tưởng nàng có thể vô điều kiện đọc được ý nghĩ của hắn bất kì lúc nào đâu.

Diệp Phàm gật đầu, thuật nhanh lại cho nàng ý tưởng của mình.

Cung Hàn Nguyệt nhìn Lý Nhất Sơn, ngao kiều bĩu môi:

"Bảo ta đánh với người một trận may ra còn đủ đuổi chân đuổi tay, đánh với lão già này... Lười!"

Diệp Phàm cười cười, càng tiếp xúc với Cung Hàn Nguyệt, hắn càng thích nàng.

Thiếu nữ đa sắc thái, lúc thiên kiều bá mị, lúc thanh nhã thoát tục, lúc kiều tiểu linh lung, lúc lại ôn nhu nhân thực...

Quả thật khiến người ta không đoán ra đâu mới thực sự là nàng.

Người ta vẫn nói nam nhân bí ẩn sẽ thu hút nữ nhân, nữ nhân bí ẩn làm sao không phải vậy.

Nếu như lúc đầu hắn tiếp nhận nàng do hai người phát sinh quan hệ, vì sợ nàng làm loạn gây hại người vô tội...

Sau đó là vì lời hứa hôm nào...

Vậy thì bây giờ, Diệp Phàm càng ngày càng cảm thấy, Cung Hàn Nguyệt đã trở thành một trong những người trọng yếu, không thể thiếu trong cuộc đời của hắn.

Khẽ vuốt tóc nữ nhân, Diệp Phàm lười biếng nói với Lý Nhất Sơn - lúc này đang chăm chăm nhìn hắn, tựa hồ muốn xác nhận ánh mắt của quần chúng:

"Khỏi cần nhìn, đúng là ta"

Lý Nhất Sơn ngạc nhiên, hắn không nghĩ đối phương thống khoái thừa nhận như vậy.

"Người có biết, ta là ai, người người đánh vừa rồi là ai? - hắn trầm giọng hỏi.

"Một đám tôm nhừ cá thối mà thôi, không cần thiết xưng danh" - Diệp Phàm lắc lắc đầu, hứng thú thiếu thiếu.

Hắn không hiểu, muốn đánh thì đánh cho thống khoái, cần thiết mỗi lần đều phải dài dòng hỏi han làm gì?

"Tiểu tử, người thật can đảm a! Người trưởng bối không dạy người làm người thế nào, ta liền thay trưởng bối người đến giáo dục người"

Lời Lý Nhất Sơn vừa dứt, Diệp Phàm nhàn nhạt lên tiếng.

"Người rốt cục có đánh không, không đánh ta đây đi rồi."

Chỉ duy Cung Hàn Nguyệt nhận ra, giọng nói của Diệp Phàm lúc này đã kìm nén sát ý ngút trời.

Diệp Phàm nói xong, quả thật kéo lấy Cung Hàn Nguyệt, đứng lên bước xuống tàu thật.

Thấy hai người như vậy, Lý Nhất Sơn giận tím mặt, hô lên:

"Tim chết! Ung trào!"

Hắn vút quải trượng qua một bên, chân phải súc thế, tay phải hóa trảo, bật mạnh một cái, lao về phía trước như điều hâu vô mồi, năm ngón tay hướng về phía yết hầu của Diệp Phàm hung hăng chớp.

"Muốn dùng trảo công, ta đây liền cho ngươi biết cái gì mới gọi là trảo công... Khoái trảo!"

Diệp Phàm khẽ kêu một tiếng, năm ngón tay cũng cong lại, tay trái hóa trảo, sau đó cả người lắc mình biến mất.

Chớp mắt một cái, hắn đã xuất hiện đằng sau lưng Lý Nhất Sơn, trên tay còn là một vật thể màu đỏ đỏ, đang khẽ co giật có tiết tấu.

Lý Nhất Sơn hai mắt tròn tròn, tràn đầy kinh hoàng, đôi môi mấp máy.

Trước ngực hắn lúc này xuất hiện một cái huyết động lớn.

Huyết động xuyên thẳng từ trước ngực ra phía sau, vị trí đúng là trái tim của Lý Nhất Sơn

Thiên hạ vô công, duy khoái bất phá!

"Sa...o...c...ó...t...h...ê..." - hắn lẩm bẩm

Rầm!

Thân thể Lý Nhất Sơn đổ gục trên mặt đất, không còn sinh cơ, từ nơi trái tim của hắn máu tươi bắt đầu lênh láng.

Bàn tay của Diệp Phàm lúc này đang cầm chính là trái tim của hắn, vẫn đang thoi thóp đập.

Tông Sư Lý Nhất Sơn, một trảo, bại cùng chết!

Đám đông chỉ là người thường, nhìn thấy cảnh tượng máu me ghê rợn như vậy, toán loạn ùa ra khỏi toa tàu.

"Giết người! Giết người!"

"Tông Sư, chết!?" trung niên nhân ban nãy ngồi thừ người tại chỗ, khó tin lẩm bẩm.

Thiếu nữ bên cạnh hắn lúc này ánh mắt đang dõi theo Cung Hàn Nguyệt cùng Diệp Phàm lẫn vào đám đông biến mất, không biết suy nghĩ gì.

...

Mộ viên Trường An.

Diệp Phàm mua một ít bánh quy, trái cây cùng một bình rượu trắng, theo trí nhớ đi tới trước mộ Diệp Phong.

"Gia gia, ta đến thăm ngươi" - hắn lẩm bẩm.

Tuy sống thật lâu, nhìn sinh tử cũng đậm dần, thế nhưng khi ra tới trước mộ Diệp Phong, Diệp Phàm vẫn có chút xúc động.

Đương nhiên, cảm xúc này phát sinh, một phần do hắn đã hủy đi đạo tâm cũ của mình.

Vừa rồi, Lý Nhất Sơn nhắc tới hai chữ trường bối, thực ra đã mãnh liệt khơi dậy sát ý trong người Diệp Phàm.

Nếu không phải hắn sợ tâm ma lại hiện, cực lực áp chế, chỉ riêng sát khí Diệp Phàm tỏa ra đã đủ khiến Lý Nhất Sơn trở thành kẻ điên loạn.

Cũng vì kìm chế tâm ma phát tác, Diệp Phàm mới một kích liền giết Lý Nhất Sơn, từ bỏ ý định mượn tay hắn thử chiến lực của mình.

Một thức "Khoái trảo" vừa rồi không sai biệt lắm rút cạn sức lực của Diệp Phàm.

Chiêu thức này, vốn cần có tu vi Ngưng Khí Cảnh hậu kỳ mới bắt đầu sử dụng được.

Nếu không phải có thể điều động được thiên địa linh khí, chuyển hóa thành tiên lực (cao cấp hơn linh lực một bậc),... quan trọng hơn còn có Cung Hàn Nguyệt bên cạnh, hắn cũng sẽ không dám thử một chiêu này.

"Gia gia, ta là nữ nhân của Diệp Phàm" - Cung Hàn Nguyệt bên cạnh chấp tay, nói.

Thành thạo làm quang cổ tại trước nấm mộ Diệp Phong, Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt cẩn thận được bánh quy, trái cây cẩn thận lên các đĩa khác nhau.

Cuối cùng là chai rượu trắng, Diệp Phàm mở nắp chai, uống vào một ngụm.

"Người nói người đời chỉ có sắc cùng tử. Sắc thì ta không có năng lực, nhưng tử thì ta đem cho người đây"

Nói rồi, Diệp Phàm dốc ngược chai rượu, tưới quanh nấm mộ.

Chả biết thế nào, hần bỗng dưng muốn nhìn gia gia mình, vì vậy hần phóng thần thức ra.

Trọng tu có cái lợi là, trước đó phé đi tu vì, cũng chỉ có thể khiến cho thần thức bị thu hẹp nghiêm trọng, không thể coi như nó chưa được mở ra.

Do vậy, tuy hiện tại chỉ là Thông Mạch Cảnh, cả Diệp Phàm lẫn Cung Hân Nguyệt đều đã sở hữu thần thức, điều chỉ có Sinh Đan Cảnh tu sĩ trở lên mới làm được.

Thần thức xâm nhập vào phía dưới nấm mộ.

Tức thì,

Diệp Phàm kinh hãi phát hiện...

Bên dưới nấm mộ không có xác của bất kỳ ai!

Nói cách khác, đây là nấm mộ trống không!

Hần chỉ thấy được, có một cái hộp nhỏ màu đen, thế nhưng lại có thể ngăn cản thần thức... xem ở đây là có người cố ý để lại.

Diệp Phàm nhanh chóng đào tung nấm mộ gia gia lên, áng chừng năm, bảy phút mới xong.

Chiếc hộp lộ ra ánh sáng, liền bị hần chớp lấy.

Mở ra hộp đen, Diệp Phàm lấy ra một mẫu giấy, trên đó có ngắn gọn ba từ được viết tay mà hần nhận ra là chữ của gia gia mình.

"Nhà thờ đá"

(Chuong xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Nhà thờ kì quái

"Nhà thờ đá?"

Cung Hân Nguyệt nhón chân, nghiêng đầu qua, đọc được ba từ này.

U hương từ mái tóc của mỹ nữ nhàn nhạt thấm vào mũi Diệp Phàm, gây cho hần một trận tâm ý viên mãn.

"Xem ra gia gia thân phận không đơn giản, tám chín phần mười cũng là người tu tiên, có lẽ... chưa chết cũng nên"

Diệp Phàm đôi mắt lập lòe quang mang, một đời trước ấn tượng của hần với gia gia mình chỉ là một lão già ham tử sắc.

Cũng không trách, rốt cục năm hần bảy tuổi Diệp Phong đã bỏ hần mà đi, ở cái tuổi đó không nhìn ra được điều gì khác lạ cũng là bình thường.

"Tìm tới địa điểm mà gia gia nói, mọi thứ sẽ sáng tỏ"

Cung Hân Nguyệt lấy từ trong túi xách ra điện thoại di động của mình, mở Google tìm kiếm thông tin về nhà thờ đá tại Trường An.

...

Hai mươi phút sau, dưới chân một ngọn núi, xuất hiện một nam một nữ.

Nữ từ thân hình thon dài, mặc áo phong cùng quần jean ngắn, một đôi chân trắng nõn động lòng người không chút kiêng kỵ bại lộ trong không khí.

Nam từ một bộ hưu nhân trang tối màu, trông có vài phần lười biếng, lại vài phần tiêu sái.

Trong khi nữ tử tư sắc mình mị yêu nhiều, nam tử ngược lại, trông qua hết sức tầm thường, chỉ là không khó coi, nhưng không thể nói là có nhan sắc.

Hai người này đúng là Diệp Phàm và Cung Hàn Nguyệt.

"Theo như thông tin ta tìm được, nhà thờ đá nằm phía trên ngọn núi này" - Cung Hàn Nguyệt đùa nghịch một chút chiếc điện thoại trong tay, nói.

"Đi thôi" - Diệp Phàm nhàn nhạt gật đầu.

Hắn cảm giác được phía trên kia có thứ gì đó đem lại cho hắn cảm giác thân thuộc.

Tâm tình hắn lúc này có chút chờ mong.

Sau khi nhìn thấy chiếc hộp đen kia, hắn thiên hướng cho rằng, Diệp Phong vẫn chưa chết.

Hắn hy vọng nhà thờ đá sẽ cho hắn câu trả lời, hoặc chí ít cũng là một cái manh mối.

...

Đường núi khá dốc, thế nhưng không khó đi.

Nơi đây thường xuyên có người lui tới, để du lịch, để thờ cúng...

Do vậy con đường lên núi đã hình thành lối mòn rõ ràng.

Đừng nói tới, đối với tu sĩ như Diệp Phàm hai người, leo lên đỉnh núi thực đơn giản bất quá.

Chỉ khoảng mười phút đồng hồ, hai người đã có mặt ở trước mặt nhà thờ.

"Nhà thờ Công giáo Chi Diên"

Diệp Phàm nheo mắt nhìn tấm biển hiệu được khắc trên cây cột trụ đá nơi cổng vào.

Hai người tới cũng không phải cuối tuần, do vậy lúc này cho có lác đác vài bóng người.

Diệp Phàm hai mắt nhắm hờ, cảm thụ nơi phát ra cảm giác quen thuộc.

"Đi phía kia"

Hắn lôi kéo Cung Hàn Nguyệt đi về một ngôi đình được xây bên trong lòng nhà thờ.

"Người có nhận thấy, kiến trúc nơi đây rất... kì quái không?"

Cung Hàn Nguyệt trên đường ngoái ngang ngoái dọc, bỗng nhỏ giọng nói với Diệp Phàm.

"Ân?" - Diệp Phàm dừng bước, mày khẽ nhíu.

Hắn vừa rồi có đã quan sát qua, cảm giác quả thật nơi này có chỗ nào đó không đúng, nhưng là chỗ nào không đúng, hắn nói không ra.

Căn bản, Diệp Phàm hiện tại ngay cả Thiên Đạo Địa Cầu là Đông Hoàng Phi Phi cũng đã không chế trong tay, không sợ trên Địa Cầu có tồn tại nào có thể uy hiếp đến hắn, thế nên hắn cũng lười truy tìm đến cùng.

Tệ nhất thì hắn dùng ra là bài áp đáy hòm của mình.

Đó là năm đạo phong ấn toàn lực một kích của bản thân hắn lúc còn là Tiên Đế.

Trước khi năm đạo phong ấn này dùng hết, hắn không chỉ tại đây, mà tại tu chân giới (hạ thiên) căn bản là đi ngang.

Đương nhiên, lúc đó thời gian gấp gáp, không cho phép hắn làm ra nhiều hơn năm đạo, do vậy bây giờ dùng một lần là thiếu một lần.

Không phải vạn bất đắc dĩ, hắn sẽ không động tới.

"Người nhìn" - Cung Hàn Nguyệt chỉ tay nơi cao nhất của ngôi đình phía trước - "Đó là cây thánh giá - biểu tượng của tín ngưỡng Công giáo, bắt nguồn từ phương Tây"

Tiếp theo, nàng lại lấy tay chỉ quanh ngôi đình - "Còn lại ở nơi này này, phong cách kiến trúc rõ ràng bắt nguồn từ phương Đông, cụ thể người có thể nhìn

mái tòa kiến trúc này là loại mái cổ kính, cong thấp, đặc trưng của đình, chùa phương Đông"

Diệp Phàm dõi theo hướng nàng chỉ, phát hiện, tựa hồ có vẻ như vậy thật.

Nhà thờ này kiến trúc tựa như cố gắng dung hợp phong cách của phương Tây và phương Đông với nhau.

Diệp Phàm kiến thức về phương Tây không có mấy, nhất thời không liên tưởng tới mà thôi.

Cái này không trách được hắn, một đời trước hắn làm sao có thời gian cùng cơ hội tìm hiểu những thứ như vậy.

"Trước đi vào xem gia gia lưu lại mảnh giấy kia có mục đích gì đã"

Diệp Phàm trầm ngâm một lát, sau đó nói.

Cung Hàn Nguyệt gật đầu. Nàng cũng chỉ là cẩn thận đề phòng một câu, chứ bản thân cũng không sợ cái gì.

Với năng lực của hai người, kể cả tại tu vi yếu ớt lúc này, có thể đánh không lại, nhưng muốn chạy thì không ai lưu được

Hai người không nói gì thêm, ở Diệp Phàm dẫn trước tiến vào ngôi đình.

Ngôi đình gồm có hai tầng, tất cả đều được xây bằng đá.

Những viên đá được mài bóng nhẵn, xếp chặt bên cạnh nhau, không một kẽ hở.

Ở tầng thứ nhất, hai người nhìn thấy cả thảy mười bốn bức tượng, mỗi bức tượng đều được chạm khắc từ một phiến đá nguyên vẹn.

Một bức tượng đặt ở chính giữa sảnh, trông to hơn hẳn mười ba bức tượng còn lại. Bức tượng khắc hình một nam tử tóc ngắn, có râu dài, thân hình có vẻ cường tráng.

Mười ba bức tượng còn lại lần lượt đặt quanh sảnh, trong đó riêng bức tượng thứ mười ba đã bị vỡ nát, mất nửa người phía trên

"Đây là Jesus cùng mười ba môn đồ" - Cung Hàn Nguyệt đôi mắt lấp lánh nhìn một lượt, nói với Diệp Phàm.

Vừa rồi nàng mới nhớ ra, lúc còn ở Địa Cầu hắn chắc hẳn không tiếp xúc tới loại đồ vật này, do vậy không biết cũng là bình thường.

Nếu không phải nàng đi ngoại quốc du học, nàng cũng chưa chắc đã để tâm

"Bức tượng vỡ nát kia ý chỉ Judas, bởi vì hắn đã phản bội Chúa Jesus."

Diệp Phàm nghe nữ nhân nói, gật gù đầu, trong lòng không có nhiều hứng thú.

Không phải do hắn vô thần, không tin sự tồn tại của Jesus.

Tương phản, là một tu sĩ, Diệp Phàm biết rằng có nhiều xác thực tồn tại, vượt quá tầm hiểu biết của người thường, do vậy họ đem những điều đó ký sự lại, thành truyền thuyết, thành tín ngưỡng, tôn giáo.

Chỉ là Jesus là ai, có cái cọng lông liên quan đến hắn.

Hắn lại không phải tín đồ, càng không phải nhà tôn giáo học.

Nếu người nói không là nữ nhân của mình, hắn còn phát áo bỏ đi rồi.

Cung Hàn Nguyệt hờn dỗi:

"Người không chú ý tới ta"

Tiểu ma nữ bạnh quai hàm, phồng một mồm không khí, trông cực kỳ đáng yêu.

Vỗ vỗ đầu nàng, Diệp Phàm cưng chiều nói:

"Được rồi, cũng 90 vạn tuổi rồi, không cần như trẻ con nữa. Người thừa biết, ta ở trên Địa Cầu này, ngoài các người ra, cũng chỉ có một vài bí mật tồn tại như Đông Hoàng Thái Nhất mới thực sự khiến ta để tâm"

"Người là đang chê ta già?" - Cung Hàn Nguyệt tròn trắng mắt, "nhe nanh múa vuốt" với Diệp Phàm

Diệp Phàm chợt phản ứng lại, hắn quên cái biến, nữ nhân kị nhất là nhắc tới tuổi tác.

Chợt, hắn nhe răng nhếch miệng, tiểu ma nữ thành linh đã cầm lấy tay hắn, nhằm căng tay cắn sâu một ngụm.

...

Nháo một hồi, ve vãn đánh yêu xong, hai người quay lại chính sự, hướng tăng hai đi tới.

Đặt chân lên bậc cuối cùng của cầu thang, trước mắt hai người hiện ra một chuông, một trống.

Bên trái là chuông, bên phải là trống.

Tả chung, hữu cổ.

Ở giữa chính là một tấm bia đá lớn, khắc trên đó là Thái Cực Đồ.

Chính bức họa Thái Cực Đồ kia là nơi phát ra cảm giác quen thuộc, hấp dẫn Diệp Phàm tới đây.

Tiến tới trước phiến đá, Diệp Phàm cúi xuống, cẩn thận xem xét từng chút một.

Cung Hàn Nguyệt cũng tiến tới cạnh hắn, đồng thời xem xét bia đá.

Chăm chú nửa ngày, hắn mới như có điều phát hiện, giảo phá làn da đầu ngón tay, nhỏ một giọt máu xuống trung tâm Thái Cực Đồ.

Lập tức, bia đá phát ra quang mang chói mắt, Thái Cực Đồ sáng rực lên, bên trong hai nửa âm dương có dấu hiệu di chuyển.

Thấy một màn này, Diệp Phàm quay qua nói với Cung Hàn Nguyệt lúc này còn chưa kịp phản ứng lại

"Mau, người ra đã tọa trước mặt trống"

Bản thân hắn liền nhảy vọt ra phía trước mặt chuông, tiến vào trạng thái tu luyện.

Cung Hàn Nguyệt nháy mắt liền hiểu, lập tức bắt chước Diệp Phàm, đã tọa trước mặt trống.

Hai người vừa mới ngồi xuống xong xuôi, liền có một cỗ năng lượng thần bí như thủy triều từ bia đá phóng ra, tràn ngập không gian.

...

Cùng lúc đó, dưới chân núi, thành linh xuất hiện ba người, hai nam một nữ

"Vậy ra đây chính là núi Chi Diên"

Một giọng nam trầm thấp vang lên, để người kinh ngạc là, ngôn ngữ hắn sử dụng là Tiếng Anh.

"Mau lên, Ethan. Không có thời gian để chần chừ đâu"

Một giọng nữ mềm mại vang lên, cũng sử dụng Tiếng Anh để nói chuyện.

"Im đi, Alexis!" - nam tử tên Ethan cắn nhàn.

"Hai người thôi được chưa?"

Nam tử còn lại khó chịu mở miệng, thanh âm tràn ngập uy nghiêm.

"Đi mau, đừng để lũ theo đuôi phát hiện chúng ta ở đây để thu thập «Dấu ấn của Chúa»!"

Hắn vừa nói, Ethan cùng Alexis liền biết điều mà câm miệng, tuy vẫn còn hậm hực nhìn nhau.

...

Trường An, tại một tòa biệt thự.

"Nhà thờ Chi Diên có dị biến, chà nhẽ người đó đã xuất hiện?"

Một lão già râu tóc bạc trắng đang ngồi xếp bằng, đôi mắt nhắm nghiền đột nhiên bừng mở.

Từ trên người hắn, toát ra một cỗ khí thế bức người, so sánh với Lý Nhất Sơn chỉ có hơn chứ không kém.

Hiển nhiên, lão già này cũng là Tông Sư, cảnh giới so với Lý Nhất Sơn còn nhỉnh hơn một đường.

"Ha ha, lão phu đợi không biết bao lâu, cuối cùng cũng đợi được tới ngày hôm nay... Cơ duyên của ta đã đến!"

Lão già cường tiểu, nhanh chóng vận dụng kinh công, hướng phía núi Chỉ Diên mà phóng đi.

(Chương xong)

Tải bút: Chương này mình sử dụng địa danh là có thật, đương nhiên tên đã được thay đổi một chút. "Nhà thờ đá" cũng là dựa trên một điểm đến nổi tiếng của Việt Nam, tuy nhiên mọi vị trí địa lý, bố cục, kiến trúc,... mình mô tả là hoàn toàn hư cấu, không có thật. Mình làm vậy để sau đó, mình có hư cấu gì thêm cũng sẽ không gây ảnh hưởng đến khu vực ấy ở trong hiện thực.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Càn Khôn Bia

Diệp Phàm đã tọa, tham lam hấp thu cỗ năng lượng đang phát tán khắp không khí.

Khí thể của hắn kéo lên nhanh chóng, thậm chí có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Điều này làm hắn rất kinh hãi, phải biết rằng hắn đang phát sầu đây.

Tu luyện Cửu Chuyển Âm Dương Quyết độ khó không phải các pháp quyết khác mà hắn biết có thể so sánh.

Cụ thể, tại Thông Mạch Cảnh, tu sĩ nếu như tu luyện các loại pháp quyết kia, dù có là xếp hạng cực phẩm, cũng chỉ phải mở ra 36 đầu kinh mạch.

Diệp Phàm với Cửu Chuyển Âm Dương Quyết, phải mở ra tất cả 108 đầu kinh mạch, nghĩa là gấp ba lần.

Thế nhưng mở ra 108 đầu kinh mạch, tạo thành một vòng tuần hoàn lớn, mới chỉ hoàn thành nhất chuyển.

Sau đó, hắn cần phải tiếp tục lặp lại quá trình đã thông 108 đầu mạch một lần, đương nhiên lần này là mở rộng kinh mạch, khiến chúng thô to gấp đôi lúc trước.

Làm xong điều đó, hắn mới hoàn thành nhị chuyển.

Lặp lại quá trình này thêm bảy lần nữa, cả thảy là chín lần, làm cho 108 đầu kinh mạch mở rộng gấp chín lần bình thường, mới hoàn thành hết cửu chuyển.

Tới lúc đó, hắn mới có thể tiến tới cảnh giới tiếp theo.

Nói vậy, tốc độ tu luyện của Diệp Phàm không sai biệt lắm chậm 27 lần so với người khác.

Ngưng Khí Cảnh, đó là ngưng tụ thiên địa linh khí, chuyển hóa vì linh lực, tồn trữ trong kinh mạch.

Diệp Phàm tuy là cái dị loại, dựa vào ngộ đạo cao thâm, có thể tạm thời chuyển hóa thiên địa linh khí làm lực lượng, thế nhưng chưa đột phá Ngưng Khí Cảnh, cũng không có khả năng tồn trữ trong người.

Tại Ngưng Khí Cảnh, tu luyện Cửu Chuyển Âm Dương Quyết sẽ càng thêm chậm, đồng thời, đáng sợ phúc lợi sẽ bắt đầu bộc lộ rõ, đương nhiên đó là chuyện lúc sau.

...

Thông Mạch Cảnh viên mãn!

Nhất chuyển!

...

Nhị chuyển!

...

Tam chuyển!

Dưới sự hấp thụ điên cuồng của Diệp Phàm và Cung Hàn Nguyệt, cỗ năng lượng này loãng dần, bắt đầu có xu hướng tiêu tán.

Đột phá nhị chuyển tới tam chuyển, Diệp Phàm ngừng lại.

Hắn cảm giác được, do bản thân đạt được lần kì ngộ này khiến kinh mạch nở ra nhanh quá, hiện tại căn cơ đã có chút phù phiếm.

Hiện tại, thứ hắn yêu cầu không phải là tiếp tục tăng lên cảnh giới, mà là một chút bồi luyện để củng cố căn cơ.

Có kinh nghiệm 90 vạn tuế nguyệt, Diệp Phàm rõ hơn ai hết tầm quan trọng của căn cơ vững chắc.

Tựa như xây nhà cao tầng, cần phải có nền móng kiên cố, nếu không khi xây cao lên, chỉ cần một chút rung động là sẽ đổ sập không còn gì.

Hắn có chút suy tư, chợt hô hoán:

"Linh nhi!"

Một cái bóng loli lơ mờ hiện ra.

"Linh nhi, cổ năng lượng kia có phải âm dương nhị khí?"

Linh nhi duỗi tay trong không khí, quấy quấy vài cái, chợt gật gật cái đầu nhỏ, có chút ngạc nhiên mà nói:

"Chủ nhân ca ca, người đang ở nơi nào, tại sao lại xuất hiện âm dương nhị khí tinh thuần như vậy?"

Kể từ khi Diệp Phàm tiến vào Âm Dương Phủ, Linh nhi giao một phần quyền khống chế cho hắn, nàng liền không thể nhìn thấy không gian bên ngoài nếu không có sự đồng ý của Diệp Phàm.

Điều này là Diệp Phàm khẳng định yêu cầu, tưởng tượng lúc cảnh hắn cùng nữ nhân tham khảo triết lý nhân sinh, lại có một cái tiểu loli mặt đỏ bừng, hai tay che kín mặt, nhưng rồi lại lên nhìn hai người qua khe ngón tay...

Hắn quả thực muốn tìm cái gối ôm đâm đầu mà chết.

"Địa Cầu... Hành tinh này không biết còn cất chứa bao nhiêu bí mật đây..."

Diệp Phàm không biết đang trả lời khí linh, vẫn là đang tự nói.

Thình lình, Linh Nhi phi vèo tới trước tấm bia đá, nhảy căng lên:

"Càn Khôn Bì!"

"Càn Khôn Bì? Linh Nhi, người biết lai lịch tấm bia này?"

Diệp Phàm giật mình.

Phải biết tấm bia đá này phi phạm vật, có thể phóng ra âm dương nhị khí, đó là điều mà ngay cả trên thượng thiên cũng không tồn tại.

Nói thẳng, Diệp Phàm cho tới nay chưa từng tiếp xúc âm dương dung hợp lại là như thế nào.

Hắn đoán ra được cổ năng lượng từ tấm bia đá là âm dương nhị khí chi đơn thuần do pháp quyết tự động vận chuyển nhanh hơn, đem lại một cảm giác tràn trề vui sướng khi hấp thu cổ năng lượng này.

"Không, Linh Nhi không biết gì hết" - tiểu loli lùi lại khỏi bia đá, lắc cái đầu nhỏ.

"Vậy làm sao người nhận ra nó là Càn Khôn Bì a?" - Diệp Phàm hỏi.

"Linh Nhi không biết... Linh Nhi nhìn thấy tấm bia một cái liền biết nó gọi là Càn Khôn Bì, còn lại Linh Nhi cái gì cũng không biết"

Tiểu loli vô tội nhún vai.

Diệp Phàm nghe vậy đành thôi. Bất kể Linh Nhi thực sự không biết, vẫn là nàng không muốn nói, hiện tại đều không có ý nghĩa gì.

Bản thân Càn Khôn Bì chính xác là một kiện chí bảo, phẩm cấp Diệp Phàm tạm thời nhìn không tới.

Dù sao, hắn đã hoàn thành việc nhận chủ, Càn Khôn Bì đã là của hắn, sớm muộn gì lai lịch của nó cũng được lộ ra.

Bỗng, Diệp Phàm nghĩ tới một vấn đề.

Càn Khôn Bì là điều mà gia gia hắn muốn ám chỉ khi nhấn lại "Nhà thờ đá".

Vẫn là,

Gia gia hấn ám chỉ đến sự vật, sự việc khác... Còn tấm bia đá đem lại cảm giác quen thuộc, dẫn hấn tới nơi này cùng để hấn nhận chủ... chỉ là ngẫu nhiên do Diệp Phàm tu luyện Cửu Chuyển Âm Dương Quyết?

Nếu là điều sau, vậy hấn còn phải tìm lại manh mối gia gia để lại trong những khu vực khác của nhà thờ này.

Còn là điều trước... Diệp Phàm không muốn tin tưởng.

Rõ ràng Càn Khôn Bia tự động để lộ ra vị trí của mình, hấp dẫn hấn tới, là do hấn tu luyện Cửu Chuyển Âm Dương Quyết.

Bằng chứng rất đơn giản, Cung Hàn Nguyệt nàng không phát hiện được cảm giác quen thuộc nào.

Nếu Càn Khôn Bia là đồ vật Diệp Phong để lại cho hấn, vậy người trước càn khẳng định được Diệp Phàm sẽ tu luyện được Cửu Chuyển Âm Dương Quyết.

Nói cách khác, Diệp Phong phải đảm bảo được Âm Dương Phủ sẽ rơi vào tay Diệp Phàm, cùng với chìa khóa để mở ra nó là Âm Dương Luân Hồi Quyết.

Mà Linh Nhi lại từng nói, Âm Dương Phủ so với Thần Khí còn muốn cao cấp hơn.

Diệp Phàm không dám tự trọng, phải là vị đại năng như thế nào mới có thể thiết cục rộng lớn như vậy, hơn 90 vạn năm, nhưng rồi lại thiên y vô phùng.

Hấn không nghĩ tiếp, dù sao có nghĩ cũng không ra.

...

Diệp Phàm quyết định sẽ cẩn thận xem xét toàn bộ nhà thờ một lượt.

Dù sao hấn cảm giác nếu tại đây đã chứa đầy bí ẩn, vậy thì dưới tầng một, mười bốn pho tượng phương Tây kia cũng sẽ không phải để trưng cho đẹp.

Chưa kể còn các khu vực khác nữa.

Quay lại nhìn Cung Hàn Nguyệt, thấy nàng vẫn còn đang đắm chìm trong tu luyện, Diệp Phàm cũng không vội đánh thức nàng.

Linh Nhi lúc này đã chạy ra ngoài chơi.

Không phải ở nhà, hấn không lo Cung Vô Song tra hỏi nàng từ đâu xuất hiện, do vậy tiểu loli liền không cần ngốc tại bên trong Âm Dương Phủ.

Diệp Phàm đặt sự chú ý của mình lên chiếc chuông trước mặt.

Trước đó, hấn còn tưởng nếu hấn cùng Cung Hàn Nguyệt phân biệt ngồi trước chiếc chuông cùng cái trống, sẽ có điều gì đó xảy ra.

Tả chung hữu cổ đối với tả nam hữu nữ.

Chỉ là có vẻ hấn nghĩ nhiều.

Quan sát một hồi, Diệp Phàm vẫn không nhìn ra chiếc chuông này có gì đặc biệt.

Hấn cũng không vì thế liền cho rằng chiếc chuông này chỉ là phàm vật; 90 vạn năm sinh sống đã cho hấn một bài học: không nên đánh giá một vật gì chỉ dựa qua vẻ bề ngoài của nó.

Thứ nhìn qua càng bình thường, lại có thể giấu giếm càng nhiều huyền cơ.

Hấn cũng không vội vã nhỏ máu nhận chủ.

Cẩn tắc vô áy náy.

Ở Càn Khôn Bia, hấn lúc quan sát, phát hiện ra một tia cộng hưởng mờ nhạt, lại cảm nhận được Càn Khôn Bia truyền lại thiện ý, do vậy hấn mới dám lấy máu nhận chủ.

Bất kỳ là khi nào, nhỏ máu nhận chủ luôn cần phải cẩn thận, nhất là khi tu sĩ không nhìn ra sâu cạn của đồ vật.

Lý do rất đơn giản, không ai biết đây chỉ là một kiện linh khí bình thường, hay có cấm chế khủng bố nào bị ẩn đi, hoặc linh hồn vị đại năng nào ẩn nấp chờ cơ hội đoạt xá trong sinh.

Trên thượng thiên, Diệp Phàm từng chứng kiến qua nhiều sự việc như vậy.

Đương nhiên, Diệp Phàm không sợ những điều đó xảy ra.

Đông Hoàng Phi Phi thu hồi hoàn chỉnh Thiên Địa Chi Tâm, tuy còn đang trong quá trình luyện hóa cùng câu thông với ý chí Địa Cầu, thế nhưng trên cơ bản nàng hiện tại có thể cảm nhận được trên viên tinh cầu này có tồn tại nào tu vi ra sao, kể cả là linh hồn thể cũng không qua mắt được nàng.

Cảm nhận của nàng trên Địa Cầu thậm chí còn chính xác hơn Diệp Phàm tại thời kì đỉnh phong sử dụng thần thức đi cảm nhận, vì nàng là Thiên Đạo còn hần thì không.

Trước khi đi, Diệp Phàm đã hỏi qua nàng, đến được xác nhận tại Trường An, chỉ có võ giả cảnh giới nửa bước Đại Tông Sư là tồn tại mạnh nhất.

Nếu trước khi hấp thu âm dương nhị khí từ Càn Khôn Bĩa, Diệp Phàm còn phải tránh né một hai, chứ bây giờ, hần một bàn tay liền có thể chụp chết.

Chưa kể, nếu vạn vô nhất thất, nàng có sai lầm, Diệp Phàm vẫn còn lá bài áp đáy hòm như đã nói.

...

Hần không nhỏ máu nhận chủ, đó là vì hần tin tưởng cái gọi là duyên phận.

Nếu như chiếc chuông này không phải phạm vật, vậy đến tám, chín phần mười sẽ tồn tại khí linh, có vậy hần, bị hạn chế bởi cảnh giới hiện tại, mới không nhìn ra điều gì.

Từ đó xem ra, khí linh không muốn phản ứng lại hần, vậy thì hần có cưỡng ép nhận chủ cũng không để làm gì, có khi đến trường hợp khẩn cấp còn bị cản ngược một ngụm.

Chi bằng cứ để lại đây, chờ người có duyên.

Dời đi chiếc chuông, Diệp Phàm tiến lại bên người Cung Hân Nguyệt, lẳng lặng chờ đợi.

Âm dương nhị khí lúc này đã như có như không, nàng cũng nên chuẩn bị tinh lại.

Chỉ là vừa mới nhắc chân lên, Diệp Phàm liền chau mày, điều khiển thần thức phóng ra ngoài.

Hần thấy được, Linh Nhi đang bị ba người lạ mặt truy đuổi.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Thông Mạch Cảnh chi chiến (1)

Hiện tại đã là chiều tà, thái dương lặn xuống để lại một mảnh thiên địa ráng vàng.

Diệp Phàm hai người đến Trường An vào ban trưa, sau đó lại tìm núi Chi Diên, rồi lại luyện hóa âm dương nhị khí, liền hết ngày.

"Ha ha, lũ ngốc, đến bắt Linh Nhi nè ~"

Linh Nhi thân hình nhỏ nhắn nhanh nhẹn chạy phía trước, lúc sáng lúc tối trong vài tia nắng còn xốt lại cuối ngày.

Nàng không quên thỉnh thoảng ngoái đầu ra đằng sau trêu chọc ba người kia.

Diệp Phàm nhìn thấy cảnh này, không cảm mỉm cười.

Tiểu loli tuy tuổi thực hơn xa hần, thế nhưng do luôn ngốc một mình trong Âm Dương Phủ, do vậy vẫn chỉ như tiểu thiếu nữ chưa lớn.

Ba người đang điên cuồng phía sau gồm hai nam một nữ, nhìn dung mạo cùng vóc dáng có thể thấy được là người ngoại quốc.

Cả ba người đều khoác áo chùng đen dài đến tận mắt cá chân, trước cổ có vòng dây chuyền Thánh giá bằng bạc lấp lánh.

Diệp Phàm đi xuống tầng, đứng tựa người trước cổng đình ngắm nhìn bốn người rượt đuổi nhau.

Hắn không chút nào lo lắng cho Linh Nhi, nhìn dáng vẻ này, nàng đang lấy ba người ngoại quốc kia làm thú trong rạp xiếc để tiêu khiển đâu.

"Ba người này hẳn là người của Quang Minh Hội"

Không biết từ lúc nào, Cung Hàn Nguyệt xuất hiện phía sau lưng Diệp Phàm, lười biếng nhìn ba người ngoại quốc, nói.

Quang Minh Hội là tổ chức Công giáo lớn nhất thế giới, có các chi nhánh khắp nơi, chỉ cần là tín đồ của Jesus liền có thể làm một thành viên của Quang Minh Hội.

Cung Hàn Nguyệt đã từng ở phương Tây, hồi đó nàng cũng chỉ là thiếu nữ mới lớn, thích du lịch đó đây, cũng đã đi qua mấy cái phần giáo lớn nhỏ, còn chụp lại ảnh làm kỉ niệm.

Diệp Phàm nhún nhún vai:

"Ba người này hẳn là hướng nhà thờ Chi Diên mà đến đi. Chi là không hiểu Linh Nhi lại nghịch ngợm gì, mà để cả ba người đuổi theo không dứt"

Hắn quay lại nhìn nàng, ánh mắt không nhận được có chút kinh diễm.

Trong ánh chiều tà, nơi quang minh cùng hắc ám đan xen, mỹ nhân đứng đó, tóc tím thả tự do mà bay trong gió, thân hình yếu điệu đẹp không sao tả xiết.

Mỹ dung mập mờ một tia quý phái, dư án của một thế hệ nữ vương Ma Đê.

Không hổ mang dòng máu của Mị Ma nhất tộc, nhất cử nhất động chi gian đều phong tình vạn chủng, nay còn có thiên nhiên hạ mình tôn cái đẹp của nàng lên thêm một bậc.

"Đẹp sao?" - Cung Hàn Nguyệt tươi cười với Diệp Phàm, nhất thời vẻ đẹp nữ vương tan đi, thay vào đó là sự hoạt bát của thiếu nữ còn xuân.

"Kém Vô Song một chút" - Diệp Phàm trêu nàng.

"Liền chỉ biết có tỷ tỷ"

Tiểu ma nữ trong lòng hoan hỉ, nàng đau nhất là tỷ tỷ, do vậy nàng cũng mong Diệp Phàm có thể yêu thương tỷ tỷ nhất trong số những nữ nhân của hắn.

Chỉ là trên mặt, nàng liền giận dỗi quay đi.

Diệp Phàm đậm đậm cười, tiến đến kéo nữ nhân vào trong lòng ngực

"Muốn đánh một trận thống khoái không?" - hắn cười tà hỏi.

Hắn thấy được, Cung Hàn Nguyệt lúc này đã đạt tới tam chuyển trung kỳ, đó là do nàng hấp thụ nhiều âm dương nhị khí hơn hắn, Âm Dương Quyết lại chỉ khai phá được 90 kinh mạch thay vì 108 kinh mạch.

Tam chuyển trung kỳ, ý nghĩa là nàng đã đạt tới tam chuyển, số lượng kinh mạch đã được mở rộng lần thứ ba nằm trong những kinh mạch đã được đã thông khi đạt tới Thông Mạch Cảnh trung kỳ.

Âm Dương Quyết tuy là bản thiếu, nhưng cũng phân lục chuyển.

"Chiến thì chiến!"

Cung Hàn Nguyệt mỉm cười.

Nàng mang trong người dòng máu Ma tộc - chủng tộc trời sinh hiếu chiến - đương nhiên sẽ không ngại đánh một trận, cho dù đối thủ có là nam nhân của mình.

Lại nói, với hai người, cảnh giới hay số lượng kinh mạch không thực sự phản ánh được chiến lực.

Cho nên, chỉ có đấu cái thống khoái, mới ước lượng được hiện tại mạnh yếu ra sao.

Đặt lên má nam nhân một cái môi thơm, Cung Hàn Nguyệt nhanh chóng tách ra.

Đến khi hai người cách nhau một trăm mét mới dừng lại.

Một trăm mét, đối với người lớn cũng liền nhiều nhất hai trăm bước chân, với tu sĩ như nàng cùng hắn lại càng ngắn.

"Không dùng vũ khí cùng công cụ phụ trợ nga" - tiểu ma nữ quơ quơ nắm tay, nói với Diệp Phàm.

Hai người, đường đường hai Đại Đế của Nhân Tộc cùng Ma Tộc nơi thượng thiên, cứ như vậy lại có một trận chiến đồng đại cảnh giới, sau hơn 5 vạn năm.

Chỉ là khác biệt về địa điểm, khác biệt về tu vi, càng là khác biệt về mặt tâm tính.

Lúc trước, đó là Ngưng Mệnh Cảnh (Đế cảnh) chi chiến.

Lúc này, là Thông Mạch Cảnh chi chiến.

Lúc trước, họ chưa chắc đã là kẻ thù, nhưng đồng dạng không thể làm bạn.

Lúc này, hai người là đạo lữ.

"Lần này ta sẽ không lại thể hòa, mà sẽ thắng" - Diệp Phàm hồi ức cảnh tượng mình chỉ đánh ngang tay với nàng, dù hơn đến hai tiểu cảnh giới cách đây 5 vạn năm, mỉm cười nói.

"Không cho ta thắng, ta đêm nay không cho ngươi lên giường" - Cung Hàn Nguyệt nghịch ngợm le lưỡi dọa唬.

Nói xong, nàng chủ động tấn công.

Ma lực ngưng tụ thành một cái nắm đấm lớn, hướng Diệp Phàm mà công kích.

Tuy nói hiện tại Tiên Ma đồng tu, Cung Hàn Nguyệt vẫn quen sử dụng ma lực làm chủ đạo.

Cũng giống Diệp Phàm, nàng có thể dựa vào cảm ngộ cao thâm mạnh mẽ lấy thiên địa chi khí hóa thành ma lực để sử dụng.

Đương nhiên, Địa Cầu là thời đại mật pháp, thiên địa chi khí rất ít, do vậy ma lực nàng hình thành cũng không mấy tinh thuần.

Diệp Phàm nhìn ra được Cung Hàn Nguyệt không giống như hắn, có Âm Dương Phủ trong người, thiên địa linh khí là lấy từ đó mà ra, thập phần tinh thuần cùng cao cấp, lại không sợ một chỗ liên hết.

Tuy thế, hai người đã ước định hảo, hắn sẽ không dùng đến Âm Dương Phủ.

Hai tay bất quyết, Diệp Phàm tương tự lấy linh lực (do không phải tiên ma khí trong Âm Dương Phủ, mà chỉ là thiên địa chi khí của Địa Cầu, do vậy chỉ chuyển hóa ra được linh lực) ngưng thành một cây kiếm lớn, nghênh đón nắm đấm của Cung Hàn Nguyệt.

Phanh!

Kiểm cùng quyền va chạm giữa không trung, đồng thời nổ mạnh.

Một đòn này, hai người cân tài, cân sức.

"Vẫn là cận chiến thôi, Địa Cầu thiên địa chi khí quá ít" - Diệp Phàm nói.

Cung Hàn Nguyệt gật gật đầu.

Lần này, đến Diệp Phàm chủ động ra quyền.

Hắn vận chuyển tất cả 108 đầu kinh mạch, dồn lực lượng về phía quyền đầu.

Hai chân dẫm bộ pháp, cả người như bóng ma chơi tiếp cận đối phương.

Phanh! Phanh! Phanh!

Thân hình Diệp Phàm chấp chôn, thế nhưng nơi đầu quyền của hắn, không khí tức khắc bị đè ép, hình thành nên vô số đường nét nhăn nheo trong không khí.

Hình ảnh thật sự quá quý dị, không gian vô hình vô dạng vậy mà lại có thể nhăn thành nếp?

"Hảo quyền" - Cung Hàn Nguyệt không sợ phản cười, bàn tay trắng nõn cũng ngưng lại thành quyền, hướng chuẩn quyền đầu của Diệp Phàm mà đón đỡ.

Phanh!

Diệp Phàm bị đẩy lùi ba bước, cùng lúc đó, Cung Hàn Nguyệt lui lại hai bước nữa.

"Một quyền này ta thắng nga" - mỹ nữ nhoẻn miệng cười.

Nàng thừa thắng tiến lên, chưởng phong dồn dập.

Diệp Phàm lập tức nâng tay đón đỡ.

Đối chiến với Cung Hàn Nguyệt, Diệp Phàm không có một điểm dám lơ là.

Quyền đối quyền, chưởng triết chưởng, nhanh chóng đã qua tay có trăm chiêu.

Cung Hàn Nguyệt phiêu phiêu lùi lại, lông tóc vô thương.

Nàng khí thế bất chợt thay đổi, cả người bất chợt tản ra một cỗ sát ý kinh thiên, cả người tựa như một thanh đao, nhất trăm nhưng có thể bỏ thiên.

"Sát lục pháp tắc" - Diệp Phàm ánh mắt một ngưng, lâm lâm.

Hắn biết, lúc này chiến đấu mới thực sự bắt đầu.

Vì sao nói, hắn và Cung Hàn Nguyệt không thể lấy cảnh giới để cân nhắc chiến lược?

Một trong những lý do, đó là hai người đều nắm giữ một, hay nhiều loại pháp tắc, đến mức độ kinh người.

Pháp tắc, là một thứ chỉ có tu sĩ cảm ngộ thiên địa cực kỳ rõ nét, ít nhất cũng phải đạt tới Nhập Tiên Cảnh mới bắt đầu tiếp xúc đến.

Nói về sức mạnh, đến một mức độ nào đó, pháp tắc có thể bù đắp được sự chênh lệch về tiên (ma) lực cùng cảnh giới khác biệt.

Cổ nhân vẫn nói, Đại Đạo ba ngàn, diễn sinh ra pháp tắc không biết có bao nhiêu.

Cũng không có chuẩn mực nào đo đếm pháp tắc nào mạnh hay yếu hơn cái nào, tất cả đều dựa vào bản thân người cảm ngộ sâu bao nhiêu, cùng với sử dụng nó ra sao.

Như đã nói, tại phiên thiên địa khác nhau, luôn tồn tại hai phần pháp tắc độc hữu của mình.

Thế nhưng, chỉ với tám phần pháp tắc còn lại thôi, Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt cũng đã có thể vượt hai, ba tiểu cảnh giới mà chiến.

...

Lúc này, Cung Hàn Nguyệt hô to một tiếng, thân hình nhanh chóng tiếp cận Diệp Phàm, sát lục pháp tắc hóa vì một thanh đại đao đỏ thẫm như nhiễm huyết.

Viu!

Đại đao xé gió như một tia chớp hồng, trường chưởng muốn ngạnh sinh chế Diệp Phàm ra làm đôi.

Diệp Phàm cười lớn:

"Thông khoái!"

Chờ đến khi đại đao tới trước mặt mình, sắp sửa bổ xuống, hắn liền vờn ra một ngón tay.

Không gian trước mặt liền nhẹ nhàng rung động, sau đó đại đao cứ như vậy dừng lại, mãi không thể chạm vào người Diệp Phàm.

Không sai, hiện tại hắn đang sử dụng, đúng là không gian pháp tắc.

Một chiêu này vận dụng không gian pháp tắc cũng không phải quá cao thâm, thậm chí hoàn toàn có thể dùng toán học để diễn giải.

Đơn giản chỉ là, muốn đại đao bổ trúng Diệp Phàm, cần thiết phải đi qua một quãng đường, chính là khoảng không gian giữa hắn cùng nơi mà đại đao đang lơ lửng trong không trung.

Mà, để đi hết quãng đường ấy, đại đao cần phải đi qua một phần hai quãng đường trước.

Để đi qua một phần hai quãng đường, đại đao lại cần phải đi qua một phần hai của một phần hai quãng đường ấy, hay là một phần tư quãng đường.

Để đi qua một phần tư quãng đường, đại đao lại cần phải đi qua một phần hai của một phần tư quãng đường ấy, chính là một phần tám quãng đường.

Cứ như vậy, đại đao liền phải trước hết đi qua một phần mười sáu, một phần ba mươi hai, một phần sáu mươi tư,... quãng đường.

Liên tục chia nhỏ như vậy, vì số phần càng ngày càng nhỏ, thế nên biểu diễn dưới dạng phân số trong toán học, mẫu số cũng càng ngày càng lớn, vô hạn tiếp cận tới vô cùng.

...

Diệp Phàm chính là lợi dụng cách phân tích toán học ấy vào khoảng không gian giữa hắn cùng đại đao, khiến cho khoảng không gian này dường như vô cùng, không bao giờ có thể đi tới điểm cuối.

"Lại là một chiêu này" - Cung Hàn Nguyệt hờn dỗi kêu lên.

Nàng không phải lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Phàm làm trò này, thế nhưng không gian pháp tắc nàng am hiểu không sâu, trừ phi có cảnh giới nghiền ép, còn nếu không nàng nhất thời cũng không làm gì được hắn.

Diệp Phàm đậm đậm cười.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Thông Mạch Cảnh chi chiến (2)

Cung Hàn Nguyệt tuy rằng vô pháp đánh trúng Diệp Phàm lúc này, nàng một chút cũng không bối rối.

Nàng sử dụng quy tắc sát lục hóa ra thành vài cây binh khí khác loại, kiếm có, thương có, chùy thủ có.

Vung bàn tay trắng nõn, Cung Hàn Nguyệt điều khiển những thanh binh khí đó lao theo các phương vị bất đồng tấn công Diệp Phàm.

Nàng kinh nghiệm bậc nào phong phú, nháy mắt nhìn ra phương hướng ứng đối.

Đó chính là tiêu hao chiến!

Phải biết, để nhanh chóng cảm ngộ thiên địa, thông thạo võ kỹ, điều khiển thần thức,... thậm chí ngưng tụ pháp tắc nhằm mình sử dụng, tu sĩ đều phải tiêu hao tinh thần lực.

Tinh thần lực càng lớn mạnh, ngưng tụ pháp tắc càng dễ dàng, thời gian điều động cũng càng lâu.

Diệp Phàm khi còn tại thời kì đỉnh phong tinh thần lực có thể nói gấp 2-3 lần nàng, điều này cũng là tiền vốn khiến hắn có thể nắm được thời không pháp tắc, cũng như mở thời không chi lộ.

Nếu là thời kì đỉnh, tiêu hao chiến kiểu này kẻ thua chắc chắn là nàng.

Thế nhưng lúc này hai người đều trăm tu vi, trọng tu từ đầu, khoảng cách về mặt tinh thần lực cũng được vô hạn thu hẹp lại, hơn kém không đáng kể.

So sánh với việc liên tục duy trì không gian pháp tắc như Diệp Phàm, ngưng tụ pháp tắc thành binh khí như nàng tiêu hao ít tinh thần lực hơn, cho nên tiêu hao chiến, phần thắng lúc này sẽ thuộc về nàng.

Diệp Phàm nhìn thấy một đám binh khí bất kể phương hướng bỏ về phía mình, cũng không ngạc nhiên.

Hắn biết, Cung Hàn Nguyệt khẳng định sẽ nhìn ra điều này, vậy nên đã chuẩn bị trước.

Hắn vừa rồi chỉ muốn thử xem tinh thần lực của mình hiện tại có thể sử dụng "Không gian kéo giãn" trong bao lâu mà thôi.

Diệp Phàm thu hồi không gian pháp tắc, cả người liền bắt chước đối phương tản ra sát khí trùng thiên, hai tay thoăn thoắt mà vẽ ra từng bức tường, tạo thành hàng rào phòng thủ nghênh đón làn sóng binh khí ào ào phi tới.

"Để xem hai ta, ai ở phương diện nắm giữ sát lục pháp tắc thâm sâu hơn" - chiến ý dạt dào, Diệp Phàm hô lớn.

Phanh!

Toàn bộ binh khí do sát lục pháp tắc ngưng thành găm chặt vào tầng phòng thủ của Diệp Phàm, vậy nhưng không thể tiến thêm bước nào!

"Cái gì!?" - Cung Hàn Nguyệt kêu lên, vẻ mặt khó tin.

Sát lục pháp tắc Diệp Phàm nắm giữ thế nhưng lại hơn nàng một bậc.

Pháp tắc này, là phải sát nhân mới có thể tăng lên nha!

Rốt cục, hấn hay là nàng, mới thực sự là ma!

Ngạc nhiên là vậy, thế nhưng Cung Hàn Nguyệt không vì vậy ngưng thế công.

Chỉ là, nàng cũng không tiếp tục sử dụng pháp tắc.

Một phần, với cảnh giới của hai người bây giờ, miễn cưỡng sử dụng qua lại một hai chiêu đã là nhiều, lạm dụng nữa liền có thể tổn thương căn cơ.

Một phần khác, kì thật nàng cũng hấn sau vài lần chạm trán trong quá khứ, đã hình thành một quy củ bất thành văn khi đối chiến.

Hiệp một, đó là so đấu tiên lực (ma lực). Ban nãy, hai người đã qua chiêu, thế nhưng hai người đều chưa bước vào Ngưng Khí Cảnh, thiên địa chi khí của Địa Cầu lại quá thiếu thốn, vì vậy bỏ qua.

Hiệp hai, so đấu cường độ thân thể. Cái này nàng là Ma tộc, từ trước đến giờ vẫn luôn có ưu thế, vừa rồi vẫn lược thắng Diệp Phàm một bậc.

Hiệp ba, so đấu pháp tắc. Lần này, là nàng thua.

Hiệp tiếp theo đây, sẽ là so sánh võ kỹ.

Cung Hàn Nguyệt giết qua, hóa tay vì quyền, liền tiếp oanh ra bảy phát.

Phanh! Phanh! Phanh!

Điều đáng chú ý là, mỗi quyền nàng oanh ra, đều xuất hiện một cái phù văn rậm rịt đường nét, hướng về Diệp Phàm trấn áp.

Bảy cái phù văn như bảy tòa tiên sơn đè trên đầu, Diệp Phàm cảm giác được không khí như ngưng kết lại, cảm giác hít thở không thông.

Diệp Phàm biết đây chính là tuyệt kỹ thành danh của Ma Nữ Tử Nguyệt.

Thiên Ma thất liên quyền!

Chỉ là, giới hạn ở cảnh giới hiện tại, uy lực của Thiên Ma thất liên quyền một vạn không còn một, vậy nhưng cũng đã có lực lượng uy hiếp Ngưng Khí Cảnh trung kì.

Diệp Phàm nhìn thấy liền có cảm giác da đầu một mảnh tê dại.

Từng ăn thiệt thòi qua võ kỹ này, Diệp Phàm lập tức thúc dục bộ pháp, thân hình thoát ần thoát hiện, nhanh chóng né đi.

Chỉ là, bảy cái phù văn như thể ăn định rồi hấn, bám riết lấy không tha.

Diệp Phàm cũng biết phù văn sẽ làm như vậy, không hy vọng cứ đơn giản thế mà né qua chiêu này, hấn chỉ muốn kéo ra khoảng cách, để có thời gian xuất ra đối chiêu.

Thế rồi, Diệp Phàm một chỉ dựng đứng, kim quang đột nhiên từ trên tay hấn lóa ra, hư không lò mờ xuất hiện cảnh tượng thiên địa bị phân ra làm đôi.

Hình ảnh rất mờ nhạt, như có như không, vậy mà Diệp Phàm sắc mặt nhanh chóng không còn một tia huyết sắc.

Hấn là Tiên Đế, võ kỹ nhiều như cát trên sa mạc, đếm không xuể, thế nhưng giới hạn trong tu vi hiện tại, đều không sử dụng được.

Muốn sử dụng võ kỹ cao cấp, liền phải có tu vi đủ thâm sâu để chịu tải khi phát động trước đã.

Trừ trường hợp duy nhất, đó là võ kỹ do bản thân tự sáng tạo, nó có thể mạnh yếu tùy theo tu vi chủ nhân, thế nhưng đa số thời gian đều dùng được, ví dụ như Thiên Ma thất liên quyền của Cung Hàn Nguyệt.

Mà võ kỹ Diệp Phàm đang dùng, đúng là một môn võ kỹ hấn tự sáng tạo.

Khai Thiên Chỉ!

Một thức này là Diệp Phàm một lần tình cờ được nhìn chứng kiến một phiến thiên địa hình thành, sự huyền ảo của cảnh tượng thiên địa bị bỏ ra làm đôi được Diệp Phàm cố gắng nắm bắt, truyền tải vào trong nhất chỉ này.

Vấn đề ở chỗ, trái ngược với Thiên Ma thất liên quyền, bản chất là quyền pháp, dù cho ở Thông Mạch Cảnh cũng có thể phát ra; Khai Thiên Chỉ của hấn lấy linh lực ngưng tụ lại thành hình, chỉ có Ngưng Khí Cảnh tu sĩ mới bắt đầu dùng được.

Mà hấn hiển nhiên đang cường chế luyện hóa thiên địa linh khí chứa đựng trong kinh mạch để kết hình, do vậy có chút ăn không tiêu.

Thế nhưng, hấn muốn thắng Cung Hàn Nguyệt, vậy nên võ kỹ liền phải cần có tính áp đảo mới được.

Nhanh chóng, xung quanh Diệp Phàm mây gió bắt đầu xao động, hư không sinh ra một đạo quang mang giống như ngón tay người khổng lồ, sắp sửa chọc thủng trời.

Toàn bộ 108 kinh mạch của hấn - độ thô rộng lúc này gấp ba lần tu sĩ thông thường - tạm thời chứa mãn linh lực.

"Khai Thiên Chi" - Diệp Phàm học ra một búng máu, gầm lên một tiếng.

Tức thì, toàn bộ linh lực trong cơ thể của Diệp Phàm như thác nước xối xả thoát ra, cả người bị đào rỗng không.

Hấn duỗi ngón tay ra, quang mang dựa thể mà đi, nhẹ nhàng nghiền áp bảy cái phù văn còn đang cấp tốc truy tới, không gì cản phá nổi.

Cung Hàn Nguyệt kinh dị, uy lực của một chỉ này có thể sánh ngang Ngung Khí Cảnh đỉnh phong một kích.

Diệp Phàm cũng không có nhằm vào nàng, thế nên nàng liền bình yên vô sự, nếu không ăn một đòn này liền tính bất tử cũng bị bài đi một tầng da.

Quang mang tan đi, thiên địa rơi vào im lặng trở lại, Diệp Phàm kiệt sức ngồi bệt xuống đất.

"Cần gì chứ..." - Cung Hàn Nguyệt đau lòng, phi thân tới bên cạnh Diệp Phàm, hung hăng véo hông hấn một phát.

Nàng làm sao không biết tâm tư nam nhân mình, đơn giản chỉ muốn thắng nàng một trận mà thôi.

Không thể không nói, Khai Thiên Chi của Diệp Phàm là võ kỹ cường đại nhất mà Cung Hàn Nguyệt được chứng kiến, uy lực nếu xét tương đồng cảnh giới siêu viễn Thiên Ma thất liên quyền của nàng.

Nàng cũng biết, nó không phải là môn võ kỹ tại Thông Mạch Cảnh nên thi triển.

"Muru sát thân phụ a!" - Diệp Phàm nhếch miệng kêu lên, ánh mắt lúc này lại lập lòe quang mang.

Nguyên bản, hấn ra chiêu xong liền đã chuẩn bị sẵn tình huống kinh mạch sẽ bị tổn thương, thậm chí trước đó liền kiểm tra chắc chắn trong trừu vật giới chỉ còn tồn tại Tục Mạch Đan mới dám mạo hiểm thử cực hạn của mình.

Tục Mạch Đan, đúng như tên gọi, sử dụng để chữa lành kinh mạch rạn vỡ hoặc đứt gãy của tu sĩ.

Chỉ là hấn vẫn đánh giá thấp uy lực của cái gọi là tam chuyển.

Kinh mạch hấn vậy mà mười phần hoàn hảo, duy nhất là phụ tải của Khai Thiên Chi đánh sâu vào 108 kinh mạch, khiến Diệp Phàm bây giờ cả người đau đớn không thôi, như thể có ngàn vạn con kiến cắn xé thành kinh mạch.

Đương nhiên, chút đau đớn này lấy hấn định lực còn chịu được, mà kết quả này khả quan hoàn toàn nằm ngoài tầm dự đoán của hấn.

"Ta thắng!" - Diệp Phàm nhe răng cười với Cung Hàn Nguyệt, vịn lấy tay nàng mà đứng lên.

"Thua ta mất mặt lắm sao?"

Tiểu ma nữ thấy bộ dạng của hấn muốn bao nhiêu đáng ghét liền có bấy nhiêu đáng ghét, liền gờ tiểu tính tình ra, rút cánh tay lại, Diệp Phàm mất thăng bằng, cả người đang suy yếu liền ngã ngược xuống mặt đất.

Diệp Phàm vô ngữ, ngơoi dỗi bằng miệng được rồi, có cần thiết phải hất ta trở lại không?

Thật chất tâm a!

Nghĩ thế, Diệp Phàm không dám biểu hiện ra mặt, hấn đang lúc không có sức phản kháng, ai biết cái tiểu ma nữ này còn muốn chinh hấn ra sao.

"Cái này không liên quan đến chuyện mặt mũi. Nếu ta đến ngơoi còn không thể thắng, về sau ngơoi, tỷ tỷ ngơoi, còn có Như Ngọc Như Yên các nàng nếu gặp nguy hiểm ta sẽ phải làm sao?" - Diệp Phàm nghiêm túc nói.

Cái này hấn không có một chút đùa cợt, mà là nội tâm ý tưởng của hấn.

Đùa gì thế, đến nữ nhân của mình còn đánh không lại, sau này vì các nàng chống lên một mảnh thiên bằng cái rắm à!

Cung Hàn Nguyệt nghe thấy Diệp Phàm nói thế, nội tâm một mảnh ảm áp, cứ biết tính tình hấn là thế, nhưng khi hấn nói ra thành lời, nghe vẫn có một phen tư vị khác nha!

Chỉ là Như Ngọc, Như Yên mà Diệp Phàm nhắc tới, Cung Hàn Nguyệt tự nhiên biết, các nàng là hồng nhan chi kỷ của hấn tại Tiên Giới.

Tự nhiên nghĩ đến cảnh các nàng có thể quang minh chính đại bởi Diệp Phàm không biết bao nhiêu tuế nguyệt, mà mình lại chỉ có thể âm thầm nhìn hán từ xa, mãi đến gần đây mới có thể thổ lộ, Cung Hàn Nguyệt liền có chút ăn vạ, nàng quay ngoắt đi, để lại cho Diệp Phàm một bóng lưng man diệu.

"Người đi mà bảo vệ Như Ngọc, Như Yên các nữ nhân của người đi thôi, ta với tỷ tỷ mới không cần người bảo vệ. Ở đây mà tự khôi phục đi"

Hà!?

Diệp Phàm hòa thượng cao quá sờ không thấy đầu, làm sao nghe giọng nói của nàng có chút ghen tuông?

Ghen, từ này hoàn toàn không hợp với Cung Hàn Nguyệt nha... rốt cục là làm sao?

Diệp Phàm tuy hồng nhan rất nhiều, cũng không phải không hiểu tí gì nội tâm các nàng.

Thế nhưng, nữ nhân tâm đáy biển thâm, rất nhiều trường hợp, tựa như lúc này, hán cũng chỉ có biết cười khổ.

Nhún vai, Diệp Phàm tùy nàng dỗi đi thôi, một lát thì tốt rồi.

Hán vừa tính thu liễm tinh thần, đã tọa khôi phục, thì bỗng nhiên nhận được truyền âm cùng một vài ý niệm bằng hình ảnh của Linh Nhi:

"Chủ nhân ca ca, người mau lại đây, ba kẻ này có vẻ phát hiện được thứ gì kì quái, hán là hảo chơi nga ~!"

(Chương xong)

Tái bút: Lý do Cung Hàn Nguyệt hồi trước có thể đánh ngang tay với Diệp Phàm dù kém hơn hai cảnh giới có liên quan đến cốt chuyện đằng sau, vì vậy mình sẽ không giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Âm mưu

"Người bị bọn hán bắt được?"

Diệp Phàm cau mày, thông qua hình ảnh nàng truyền tới, hán thấy Linh Nhi lúc này hai tay đang bị trói ra đằng sau người, hai chân cũng bị buộc trụ phòng chạy trốn.

"Đúng nha ~ Linh Nhi cảm giác ba kẻ này đang tìm kiếm cái gì, do vậy cố tình để cho bọn hán bắt giữ để dễ tiếp cận hơn. Mỗi tội bọn hán sử dụng thứ ngôn ngữ quái đản gì nha, ta nghe không hiểu..."

Linh Nhi truyền âm giải thích, giọng nói vô tư.

Diệp Phàm vô ngữ, bất quá hán nhớ lại một màn vừa rồi, khẳng định lấy năng lực của Linh Nhi, trừ phi nàng tự nguyện, còn không ba kẻ hèn Tông Sư còn không có khả năng chạm vào nàng, chứ đừng nói bắt giữ.

Đúng vậy, ba người ngoại quốc vừa rồi chính xác là Tông Sư võ giả, cứ việc sử dụng công pháp thu liễm che giấu cảnh giới, thế nhưng dưới con mắt của Diệp Phàm lại không có chỗ bí mật đáng nói.

"Người liền ở đây chơi trước đi, ta một chốc liền qua"

Diệp Phàm hứng thú cũng không cao, hán muốn thăm dò xem tại nhà thờ đá còn tồn tại vết tích nào khác gia gia hán để lại không.

Bất quá, hình ảnh Linh Nhi truyền lại liền ở gian thờ chính, kiểu gì cũng phải qua đó, liền đi trước cũng không ảnh hưởng.

Nghĩ vậy, Diệp Phàm lục tìm trong nhẫn trữ vật ra một viên nhất phẩm chữa thương đan dược, vốn thuộc về tài nguyên hán để dùng cho chúng nữ.

Không có cách nào, cảnh giới còn thấp, cơ thể hán không có khả năng chịu đựng được được lực quá mãnh liệt, nếu không sẽ nổ tung.

...

Khi Diệp Phàm mở mắt, trời đã về đêm, tinh nguyệt mờ nhạt.

Do chỉ là chữa thương, lại không phải tu luyện, hán liền không trở về Âm Dương Phủ làm gì.

Cung Hàn Nguyệt còn ở phụ cận, hẳn cũng không lo có ai xâm nhập đánh gãy hẳn tĩnh tọa.

"Linh Nhi?" - hẳn gọi lên ở trong đầu.

"Chủ nhân ca ca, không cần hô, ta đang ở cạnh Hàn Nguyệt tỷ tỷ đâu" - Linh Nhi cười khách khách.

Diệp Phàm thần thức lan tỏa, liền thấy được không xa Linh Nhi cùng Cung Hàn Nguyệt đang ngồi thích ý cạnh đồng lửa, ăn thịt.

Lập tức, Diệp Phàm sạm mặt.

Các ngươi làm ơn, đây là nhà thờ có được không!? Lại không phải núi rừng hoang vu, không người lui tới...

Nửa đêm nửa hôm, bỗng nhiên nhìn thấy một ngọn lửa thật lớn bùng lên nơi nhà thờ đá, các ngươi định kéo bao nhiêu người tới đây?

Dọc chân núi lại không thiếu quán ăn...

Ân? Nàng thế nhưng mắt công xây dựng cả cái huyệt trận để lừa gạt mắt người khác.

Đương nhiên, cái huyệt trận này phẩm cấp bắt nhập lưu, tùy tay mà dựng thôi, chỉ che đậy với người thường, hẳn trực tiếp nhìn thấu qua được.

Diệp Phàm trán đã đầy hắc tuyến...

Hướng hai người đi tới, Diệp Phàm bá đạo ngồi xuống cạnh Cung Hàn Nguyệt, kéo nữ nhân vào lòng.

Cung Hàn Nguyệt không phản kháng, tự động xoay người tìm một vị trí êm ái nhất, ngao kiêu hừ lạnh một tiếng.

Bổn nữ vương không vui, ngươi vẫn còn tâm tư chữa thương, tới tận bây giờ mới chịu ra hồng ta!

Diệp Phàm đương nhiên không biết được nàng đang nghĩ gì, nhẹ nhàng vuốt tóc đẹp của mỹ nhân, có chút vô ngữ hỏi:

"Xung quanh đây có người ở, ngươi không xuống dưới núi ăn, đột nhiên đốt lên đồng lửa lớn vậy làm gì?"

"Tại Linh Nhi muốn ăn thịt thú rừng nướng nha ~" - tiểu loli ngây thơ nhe răng cười, cực kỳ đáng yêu.

Diệp Phàm nghe xong càng thêm vô ngữ.

Ngươi một cái khí linh, không cần ăn mới đúng... tại sao trông thế nào đều có vẻ tham ăn...

Hảo đi! Hẳn nhận thua, không hiểu được tần số não của tiểu loli này ở kênh nào.

"Vài tên ngoại quốc kia đâu rồi?" - hẳn tiện mồm hỏi.

"Bọn chúng nga, ban nãy chúng đánh nhau với lão giả lạ mặt nào đó, sau đó mấy người đó đi vào trong núi sâu rồi"

Linh Nhi cái miệng nhồm nhoàm, mờ bóng nhảy.

Chỉ là tiểu loli vốn đáng yêu, trông vậy chỉ càng thêm dễ thương cùng buồn cười, không chút nào mất mỹ cảm.

"Linh Nhi nhìn ba cái công phu mèo quào của bọn chúng chán chết, vẫn là về chơi với Hàn Nguyệt tỷ tỷ vui hơn ~"

Điều này, Diệp Phàm thật sâu công nhận, nhãn lực của tổ đội ba người bọn hắn quá cao, quả thật chiến đấu của võ giả không vào được pháp nhãn bọn hắn.

"Nga! Chủ nhân ca ca, bọn hắn phía trước liền tìm được một ám môn tại đó nha, mỗi tội có vẻ bọn hắn không biết làm sao để mở ra, cũng vì vậy cãi nhau loạn xạ, xong rồi lão giả kia mới tự nhiên xuất hiện..."

Linh Nhi chợt lộ ra nhớ ra thần sắc, con mắt to tròn lấp lánh nhìn Diệp Phàm mà kể.

"Ám môn?" - Diệp Phàm nhướng mày.

"Đúng nha, Hàn Nguyệt tỷ tỷ cũng xem ~"

Sau đó, tiểu loli liền truyền cho hai người bọn hắn một đoạn hình ảnh.

Một cánh cửa sập bằng đá, bên trên có khắc họa hai con yêu thú.

Con thứ nhất hình dạng chính xác như những tồn tại Long tộc mà Diệp Phàm tại Yêu giới đã thấy.

Đó là một con Thất Trảo Chân Long.

Trên cửa đá, nó được khắc họa có đầu lạc đà, sừng của hươu, mình rắn phủ đầy vảy cá, thân rắn, kết thúc tại đuôi là những cái vây sắc nhọn, chân phối hợp giữa chân hổ và gót móng chim ưng, trên mỗi chân là bảy cái móng vuốt.

Thất Trảo Chân Long, còn được xưng là Long Hoàng.

Xét về tu vi, Thất Trảo Chân Long đặt tại thượng thiên không sai biệt lắm bằng với tu sĩ tại cảnh giới thứ bảy, Hư Tiên Cảnh.

Con yêu thú thứ hai chính là tồn tại mà người trên Địa Cầu gọi là thiên sứ hoặc ác quỷ,

Tại Yêu Giới, chủng tộc này được gọi là Nhân Điều tộc. Bọn họ thân thể hình người, chỉ khác có thể có tai nhọn hoặc có sừng, và đặc biệt, có cánh.

Trên cửa đá, đó là một con mười bốn cánh Nhân Điều tộc.

Tại Yêu Giới, cứ tăng lên một đại cảnh giới, sẽ mọc thêm một đôi cánh, do đó mười bốn cánh cũng tương đương với tu vi là Hư Tiên Cảnh.

Thế nhưng, đó là dựa theo hệ thống tu luyện tại thượng thiên, là dị vị diện.

Còn dựa theo hệ thống tu tiên tại Địa Cầu gồm mười tám đại cảnh giới tất cả, Diệp Phàm không biết hai con yêu thú này mạnh tới đâu.

Hắn chưa tiếp xúc qua người tu tiên theo hệ thống này, do đó khó có thể phán đoán chiến lực tương đương.

Phải biết, đây là sự khác biệt hoàn toàn về mặt tu luyện, chứ không chỉ đơn giản lấy mười tám chia hai được chín, từ đó lấy hai so với một.

Dù sao, trông cánh cửa đá vậy mà có chút ý tứ, Diệp Phàm quyết định đi xem một cái.

...

"Rốt cục các người Quang Minh Hội tới nhà thờ Chi Diên có mục đích gì?"

Lão giả mũi chân chấm trên ngọn cây mà đứng, cả người sát khí lăng nhiên, nhìn chăm chăm ba người ngoại quốc, trầm giọng hỏi.

"Chúng ta chỉ là du khách nha, đây là đạo đài khách của người Lạc Việt các người sao?"

Một giọng nữ mềm nhẹ bất mãn dùng tiếng Lạc Việt sút sạo trả lời, đúng là Alexis.

Trông nàng lúc này quần áo có chút xộc xệch, chân tay có vài vết xước, thế nhưng nói chung không bị thương nặng.

Ethan cùng nam tử còn lại cũng tại, hai người tương tự trông khá là chật vật.

Hiển nhiên, ba người bọn hắn vừa cùng lão giả chiến đấu một hồi. Lão giả tu vi cao hơn bọn hắn một điểm, thế nhưng bên hắn có ba người, chiếm nhân số ưu thế, nhất thời hai bên không làm gì được nhau.

"Nếu quả thật là khách nhân, chúng ta đương nhiên chào đón, thế nhưng các người rõ ràng không phải đi du lịch, không những thế còn bắt người."

Lão già kim chế con giận mà nói.

Hắn không thể không giận, hắn đời này vốn không hy vọng đột phá thêm, tiến vào cảnh giới Đại Tông Sư, vậy nhưng đột nhiên nhà thờ Chi Diên có dị biến.

Nhà thờ Chi Diên là do tổ tiên nhà hắn xây nên, theo lời truyền lại là vâng lệnh một kẻ thần bí nào đó.

Kẻ này từng dùng một bí pháp khắc một hình xăm lên cánh tay trái tổ tiên hắn, mà hình xăm này sẽ được truyền từ đời này qua đời khác, từ khi sinh ra đã có.

Chỉ cần trong cơ thể, tồn tại một phần vận máu của tổ tiên hắn thôi, hình xăm liền tồn tại.

Kẻ thần bí đã nói, khi nào hình xăm nóng bỏng lên, nghĩa là tại nhà thờ Chi Diên đã sẽ có truyền nhân của hắn.

Nhiệm vụ của lão giả, cũng như cha lão, ông lão... đó là đợi cho người này xuất hiện.

Nếu khi lão giả chết, người đó vẫn chưa xuất hiện, con hắn sẽ nối tiếp hắn thực hiện sứ mệnh... cứ như vậy.

Khi người này xuất hiện rồi, việc của bọn họ phải làm, đó là tôn hắn làm chủ.

Hắn, đổi lại, sẽ cho bọn họ cơ duyên tiến lên con đường trường sinh.

Đó là những gì tổ tiên hắn ghi lại trong gia sử.

Mới đọc xong, hắn còn cười nhạo, nhưng rồi hắn đã từng thử mọi cách, kể cả cắt rớt miếng thịt, hình xăm kia cũng không biến mất.

Vì vậy, hắn không muốn tin cũng phải tin.

Thế rồi, ngày hôm nay, quả thực lúc hắn đang tu luyện, hình xăm bỗng nhiên nóng rực lên, như có lửa đang cháy dưới làn da của hắn.

Lão giả vừa hoảng sợ vừa kinh hãi, vội vã hướng nơi này chạy lại.

Vậy mà lúc đến, hắn thấy được cái gì?

Chỉ có ba người ngoại quốc đang trói một tiểu nữ tử bé xíu!

Ngoài ra, hắn không nhận ra sự tồn tại của ai cả.

Dù không muốn tin, thế nhưng hắn thà chắc chắn rằng tiểu nữ tử kia chính là người trong miệng kẻ thần bí kia nhắc tới, cũng không thể liên hệ đến ba tín đồ Quang Minh Hội.

Đơn giản, trong gia sử đã ghi lại, kẻ thần bí kia từng thân thủ diệt không ít tín đồ Quang Minh Hội, khẳng định sẽ không để truyền nhân của mình gia nhập trong đó.

Chủ nhân tương lai của hắn, vậy mà lại bị ba kẻ ngoại lai trói lại, hỏi hắn làm sao không giận cho được.

...

"Không tốt, nhìn kia, nhà thờ Chi Diên phát sáng, dường như có cháy"

Bất chợt, Alexis biến sắc nói.

Nàng tuy không giải thích được vì sao nhà thờ đá lại có thứ gì bắt được lửa, thế nhưng ánh sáng chập chờn kia là lửa bị gió thổi lay động không sai.

Không ổn! Ba người ngoại quốc cùng thâm hô.

«Dấu ấn của Chúa» vẫn còn tại đó nha!

Lão giả sắc mặt cũng khẽ biến, hắn nhớ là tiểu nữ tử kia còn bị trói tại gian thờ chính.

Không nói một lời, lão giả đột ngột hướng về phía đó, lao thân mà đi.

Alexis ba người cũng nhìn nhau một cái, cùng gật đầu, gắt gao đuổi theo sau lưng lão giả.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Nghé con không sợ cạp?

"Là gia gia!"

Diệp Phàm cúi người tỉ mỉ nhìn dòng chữ khắc trên tường, những kí ức phù bụi chợt đổ về.

Dòng chữ này không phải viết bằng chữ quốc ngữ, mà là một lối văn tự cổ đã không còn người dùng của Lạc Việt.

Hồi nhỏ, gia gia đúng là dạy hắn loại văn tự này, hắn bảo đó là ngôn ngữ giao tiếp riêng của hai ông cháu.

"Nếu người đọc hiểu được những kí tự này, chắc hẳn người là tiểu tử thối Diệp Phàm, nếu không cũng là một trong những người chí thân của hắn, hoặc là hậu nhân. Nếu là Diệp Phàm, nhỏ một giọt máu thường vào khu vực dưới dòng chữ này là đủ. Nếu là hậu nhân, cần thiết phải là một giọt tinh huyết"

Diệp Phàm không do dự, bấm nát đầu ngón tay, một giọt máu tươi chảy xuống.

"Là máu thường, vậy ngươi là tiểu tử thôi. Tiểu tử, nếu ngươi đã tìm đến đây, chắc hẳn ngươi đã khám phá ra bí mật dưới mộ, cũng có ý đoán rằng ta chưa chết. Hơn hết, ngươi lúc này đã là một cái người tu tiên."

Những con chữ lần lượt hiện lên, nét chữ khẳng định là của Diệp Phong không sai.

"Câu chuyện đằng sau cực kỳ phức tạp, đồng thời đem lại cho ngươi nguy hiểm không tưởng tượng được, hiện tại ta sẽ không nói gì nhiều thêm. Những gì ngươi muốn biết, ta đã dùng một phương pháp đặc biệt để lại bên dưới cánh cửa sập bằng đá trong gian nhà thờ này.

Để tìm được cánh cửa, ngươi cần phải đến trước bàn thờ duy nhất tại phòng này, xoay nó trái một vòng, sau đó phải năm vòng, trái thêm một vòng nữa. Sau khi hoàn thành, bên dưới phía sau bàn thờ có một cánh cửa nhỏ phía góc trên bên trái được thiết kế chìm. Ngươi mở được cửa đó liền thấy một cái nút bấm, kích hoạt nó, ngươi sẽ tìm được ám môn hiện ra giữa phòng. Muốn mở ra ám môn, nhỏ xuống một giọt máu trên trung tâm cánh cửa là được.

Đương nhiên, nếu không phải máu của ngươi, liền vô dụng.

Bên dưới là một địa đạo, trong đó tồn tại một chút khảo nghiệm dành cho ngươi, sẽ không gây nguy hiểm tới tính mạng, thế nhưng chừng nào ngươi chưa vượt qua được vài đạo khảo nghiệm ấy, chừng đó ngươi đến từ cách tiếp xúc tới gian cuối cùng của địa đạo, nơi ta đặt lại toàn bộ câu trả lời cho những thắc mắc của ngươi. Cứ vậy, chúc ngươi may mắn, tiểu tử!"

Diệp Phàm đọc không chớp mắt, mãi sau mới buông ra một tiếp thờ dài.

Hắn không biết, mình nên mừng hay nên giận.

Mừng vì gia gia rốt cục vẫn còn sống, hay giận vì hắn sẵn sàng bỏ đứa cháu mình tự sinh tự tử đi hơn 12 năm chưa hề để tâm?

...Mặc kệ, vẫn là để sau gặp mặt rồi hẵng nghĩ tiếp đi, ít nhất hiện tại không cần đối mặt!

Diệp Phàm đi tới trước cửa sập, hai mắt lập lòe.

Dù cơ quan che giấu được thiết kế không phải quá cao siêu, thế nhưng tự dung sẽ không ai vào nhà thờ để di chuyển đồ đạc, mà cũng không ai sẽ tình cờ xoay bàn thờ đúng ngàn đấy số lần trái phải cùng kích hoạt công tắc nằm phía trong lòng bàn thờ hết.

Cơ bản, chỗ ám môn này được làm khá an toàn cùng bí mật, nếu không biết sẽ không có chuyện đánh bậy đánh bạ mà phát hiện.

Ấy vậy mà ba kẻ ngoại quốc kia vẫn có thể tìm ra, khẳng định bọn chúng nắm trong tay một chút thông tin không muốn ai biết.

...

Ân?

Diệp Phàm ngừng đầu lên, thần thức của hắn phát hiện được phương xa có bốn người đang hướng nơi đây nhanh chóng tiến lại, chừng ba, bốn phút nữa liền tới.

Ba người trong đó đi phía sau, đứng là ba tên ngoại quốc lúc trước đuổi theo Linh Nhi.

Mà dẫn đường phía trước, là một lão già, chắc hẳn cũng là lão già Linh Nhi nhắc tới không sai.

Cung Hàn Nguyệt lập tức cũng phát giác được điều này, cười nói:

"Bọn chúng nhớ thương chỗ này không dứt đâu"

Linh Nhi tạm thời chơi tạt hứng, đã quay trở lại Âm Dương Phủ.

Diệp Phàm vốn định xuống dưới địa đạo, lâm thời thay đổi chủ ý, hắn muốn biết ba người kia làm thế nào biết được cách để lộ ra ám môn.

Bốn phút chớp mắt liền qua, mấy người kia nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt Diệp Phàm hai người.

"Há? Vậy mà lại còn hai người tại đây. Đêm hôm khuya khoắt xuất hiện, khẳng định không phải người thường!"

Lão già đối diện cũng lơ mơ nhìn thấy hai người, lông mày nhú chặt, trầm nghĩ.

Hắn đoán hai người này chỉ là thấy nhà thờ Chỉ Diên phát ra ánh sáng, do vậy liền tưởng toi bảo vật xuất thế mới chạy tới.

Hắn chợt nghĩ đến, nửa đường mình tiến lại đây, liền thấy ánh sáng nơi nhà thờ đã biến mất, nhưng lại bóng đêm như cũ bao phủ... khẳng định là hai người này làm

"Xin hỏi hai vị tiểu hữu, có thấy một cái tiểu nữ từ bị trói lại tại đây không?"

Hắn chủ động hô lớn, nói ra mục đích của mình, đồng thời muốn biểu đạt "ta chỉ tìm người, không có ác ý"

Hắn nhìn ra được, đôi nam nữ này nhìn qua chỉ tầm hai mươi tuổi, cảnh giới đã là Đại Sư đỉnh, có thể nói là nửa bước Tông Sư, không dung khinh thường.

Ở cái tuổi tác này mà đạt được độ cao như vậy, chắc hẳn là đệ tử từ thế lực lớn đi ra.

Do vậy, dù hắn bản thân tự tin trong vòng nhất chiêu chế trụ hai người, cũng không thể không tiểu tâm cẩn thận, không sinh ra xung đột là tốt nhất.

Diệp Phàm liếc một cái liền hiểu lão già này đang nghĩ gì, bàn tay quơ trong không trung vài cái, vẽ ra hình ảnh đúng là Linh Nhi, nhàn nhạt hỏi:

"Người nói nàg?"

Lão già ánh mắt co rút lại, đây là nội lực ngoại phóng, tiêu chí của Tông Sư cảnh giới a!

Thiếu niên này cảnh giới rõ ràng chỉ có Đại Sư đỉnh a, hắn làm sao làm được!?

Rốt cục, người này là đệ tử từ thế lực nào đi ra, đến bậc này thần thông cũng có!?

"Đúng là nàg" - lão già trầm giọng trả lời.

Dù nghi vấn không dứt, thế nhưng chính sự vẫn cần làm trước, điều này còn liên quan đến việc hắn có thể hay không tiến thêm một bước, trở thành hàng ngũ Đại Tông Sư a!

"Nga, nàg là người của ta, người tìm nàg có vấn đề gì?"

Diệp Phàm hỏi, hắn đương nhiên sẽ không tin tưởng lão già này là cái người thiện lương, gặp người khó khăn liền trợ giúp.

Lão già nhất thời lúng túng, hắn hiển nhiên sẽ không kể ra cơ mật của gia tộc mình, vậy nhưng dùng lý do hồ lộng cho qua thì lại không thể cướp lấy tiểu nữ từ kia từ tay thanh niên này.

Lấy bạo chế bạo thì nghĩ cũng đừng nghĩ, thanh niên một chốc chỉ gian vừa rồi liền thể hiện năng lực vượt quá tu vi biểu hiện, còn có một cái nữ tử hàng thật giả thật nửa bước Tông Sư tại đó, đừng nói đến là cô thế lực khủng bố đằng sau lưng hai người, lão già liền không dám khẳng định sẽ không có cao nhân nào len lút đi theo bảo vệ hai người này.

Hắn nếu cảm giác được có tồn tại cao minh nào tại phụ cận còn đỡ, thế nhưng hắn lại cái gì cũng không cảm nhận ra, do vậy càng thêm bán tín bán nghi.

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, nếu như có ai đi theo đôi nam nữ này, vậy chứng tỏ cảnh giới của người này đã là Đại Tông Sư, thế nên hắn mới không cảm nhận ra.

Hắn còn muốn sống lâu một chút a, quả thật là Đại Tông Sư, cơ duyên không còn thì cũng thôi đi, lỡ mắg ra tay liền mạng an hưởng tuổi già cũng liền không có.

Diệp Phàm thấy phản ứng của lão già, liền không để ý tới hắn. Một con kiến thôi, còn không đáng để hắn quá bận tâm.

Nhiều chuyện, một phát chụp chết chính là.

"Tiểu Nguyệt, người ra khiến cho ba kẻ kia thành thành thật thật nghe lời một chút"

Diệp Phàm vươn tay chỉ chỉ, đôi mắt ra ngoài nhìn ba cái bóng đen đang nhanh chóng tiến tới.

Ba kẻ này không ai khác chính là người của Quang Minh Hội.

Lão già nghe vậy, cũng nhìn ra ngoài, tuy biểu tình không thay đổi, nội tâm lại đang cười khẩy, không cho là đúng.

"Quả thật nghe con không sợ cạp a! Một cái Đại Sư đỉnh, đến đối diện với khí thế của ba vị Tông Sư còn không động được chân tay, đừng nói gì chiến đấu" - hắn thâm thúy nói ra.

Cũng được, để tới lúc đó, hắn liền ra tay cứu giúp, làm cho thiếu niên này nợ hắn một cái ân tình, liền không lo sẽ không có được tiểu nữ từ kia.

Chỉ tiếc, lão già nhìn qua hai người liền buồn bực, cảm tình hắn còn muốn đề tỉnh hai người, kết quả bọn họ bận khanh khanh ta ta đâu, làm gì có thời gian để ý đến hắn.

Cung Hàn Nguyệt bữu môi:

"Liền biết bắt nạt nhân gia"

Diệp Phàm chán nản, rốt cục là ai bắt nạt ai a?

Nói rồi, chớp mắt, một làn gió nhẹ nổi lên, nàng liền biến mất.

"Thật cao minh thâm pháp" - lão giả một bên nhìn thấy vậy không nhịn được buột miệng tán thưởng.

Diệp Phàm khoe miệng treo một tia ý cười, thông dong tiến ra ngoài.

"Đừng!" - lão giả vội kéo hần lại.

Không kéo không được, hần còn muốn trông cậy vào thiếu niên này tìm được cơ duyên của hần đâu!

Bảo vệ một người khi đối chiến với ba vị Tông Sư đã khó, thêm cả Diệp Phàm nữa hần liền vương chân vương tay, nói không chừng liền thua trận.

"Nga, làm gì?"

"Bọn họ ba vị Tông Sư, ta đến tiểu tình nhân của ngươi còn chưa chắc đã cứu được, ngươi đi ra tìm chết à?" - lão giả thấy thái độ đậm mặt của Diệp Phàm, cố gắng kìm chế tức giận mà nói.

"Nga, ai nói ta cần ngươi cứu nàng?"

Diệp Phàm buồn cười, lão giả này có chút thú vị, tâm địa chỉ ít không xấu, chỉ có chút tự cho là đúng, bắt quá lại không lên mặt dạy đời, một bộ trưởng bối nói phải nghe.

"Ngươi..."

"Nhìn đi, chiến đấu kết thúc rồi"

Nhìn thấy lão giả ghen một bụng, vừa định phát tác, Diệp Phàm liền vỗ vai hần, nói.

Lão giả quay qua, ánh mắt liền co rút, khoe miệng không nhịn được run rẩy.

Ba kẻ ngoại quốc, chỉ có một vị nữ tử duy nhất, Alexis, là chỉ bị tạm thời mất khả năng chiến đấu, còn lại thương thế hầu như không có.

Hai cái nam tử còn lại liền thiếu may mắn, bị nàng tận tình chăm sóc, nằm gục trên mặt đất, cả người biến thành bãi huyết nhục mơ hồ.

"Tỷ phu, hi hi... ta biết ngươi thương hoa tiếc ngọc, liền cố tình không động đến cái tiểu mỹ nữ này nha. Nàng liền giao cho ngươi!"

Cung Hàn Nguyệt chạy trở về cạnh Diệp Phàm, ôm lấy cánh tay hần mà lắc lắc, nhe răng cười nói.

Chỉ là, nụ cười của nàng lúc này trong mắt lão giả không khác gì nụ cười của một ác ma.

Từ lúc tiểu cô nương này tiến ra ngoài cho đến bây giờ, một phút cũng chưa đến a!

Ba cái Tông Sư hàng thật giá thật đối diện với một cái Đại Sư liền đánh trả chỉ lực cũng không có, nháy mắt đã bị hạ gục.

Thế giới này điên hết rồi hay sao?

Nghé con không sợ cộp?

Ha ha

Lão giả tự giễu.

(Chương xong)

Tái bút: Hai hôm vừa rồi không có thời gian viết, xin thứ lỗi

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Tỷ lệ tương ngộ

"Soát hồn"

Diệp Phàm trực tiếp chụp tay lên trên đầu hai nam tử của Quang Minh Hội, sử dụng soát hồn thuật.

Từng luồng thông tin như thủy triều lọt vào trong đầu hắn, Diệp Phàm chỉ lựa ra một vài điều hữu ích, còn lại trực tiếp gạt bỏ.

Kỉ ức của hai người này phi thường đơn giản, từ nhỏ đến lớn thời gian sống và tu luyện tại Quang Minh phân hội là chủ yếu, kinh lịch nông cạn, Diệp Phàm chỉ dùng hai phút liền đọc xong.

Thở dài thất vọng, hắn từ hai người biết được Quang Minh Hội giao nhiệm vụ cho bọn hắn tới đây thu thập một thứ gọi là «Dấu ấn của Chúa». Thế nhưng hai người này hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của ám môn.

Người vừa rời ra tay di chuyển bàn thờ lại là nữ tử kia.

Hắn ngưng tụ một tia Hồn Hỏa trên đầu ngón tay, hướng về hai bãi huyết nhục bất động trên mặt đất mà phát tay một cái.

Một đốm lửa lập lòe xuất hiện trên không trung, nhanh chóng bèn vào người bọn họ, bùng lên mà đốt tẫn, sau đó tan đi, đến tro bụi cũng không để lại, phẳng phất như từng xuất hiện qua.

Hồn Hỏa, là một thiên hỏa xếp hạng thứ 157 trên bảng dị hỏa, tuy thứ tự không cao, thế nhưng Diệp Phàm cực kỳ yêu thích.

Sở dĩ bị xếp hạng trung hạ là do Hồn Hỏa lấy tinh thần lực làm dẫn, tinh thần lực có mạnh thì Hồn Hỏa mới mạnh.

Tu sĩ thông thường tinh thần lực so sánh với linh (tiên) lực tại cùng một cảnh giới liền thật bạc nhược, Hồn Hỏa không khỏi nên tác dụng gì lớn.

Diệp Phàm tương phản, tinh thần lực có thể nói gấp ba tu vi cảnh giới, do vậy Hồn Hỏa trong tay hắn chẳng khác nào hồ mọc thêm cánh.

Alexis hoảng sợ nhìn một màn vừa rồi, không tin được vào mắt mình.

Hai cái Tông Sư nháy mắt bị một thiếu nữ hạ gục không nói, thiếu niên này một cái phát tay chỉ gian liền tạo ra một ngọn lửa, làm sự tồn tại của bọn họ biến mất khỏi thế gian này.

Bực năng lực này quá khủng bố, Alexis không tin ra nổi một tia ý niệm phản kháng.

Thấy Diệp Phàm hướng nàng đi tới, Alexis mặt tái mét, lúc này sử dụng thứ tiếng Lạc Việt mười phần thuần chủng cầu xin:

"Đừng giết ta, người muốn biết điều gì ta đều nói hết!"

Nữ nhân ánh nhìn cầu khẩn, chỉ gian còn thấy nước mắt đảo quanh, khuôn mặt đáng thương hề hề...

Hình ảnh nhu nhược động lòng người, tạo ra cảm giác khiến người ta muốn ôm lấy nàng vào lòng mà bao bọc cùng che chở.

Diệp Phàm thế nhưng ánh mắt vô bi vô hi, tựa như không nhìn thấy hành động của nàng, lòng bàn tay chuẩn bị chụp xuống mà lực soát hồn.

Trong mắt hắn, nàng tuy có vài phần tư sắc, nhưng cũng chỉ thế thôi.

Nếu đã truy đuổi Linh Nhi, cho dù là Linh Nhi cố tình để cho họ truy đuổi, liền sẽ là địch nhân của hắn, mà đã là địch nhân, nếu không có đặc thù lý do, liền cần thiết chết.

Hắn liền như vậy bá đạo, như vậy vô lý, bởi hắn không chỉ là Diệp Phàm, hắn còn là Diệp Trường Sinh.

Đối với người thân cùng nữ nhân, hắn là Diệp Phàm, có thể hạ mình, tựa như khi trên tàu mất xa chân cho Cung Hàn Nguyệt.

Thế nhưng đối với người ngoài, hắn là Diệp Trường Sinh, là chúa tể cả Tiên Giới.

Cho dù trọng tu, thế nhưng hắn sẽ không vì mình tạm thời nhỏ yếu mà để bản thân ủy khuất.

Tùy tâm sở dục, thuận theo bản thân, đó mới là điều Diệp Phàm theo đuổi.

...

Nhìn thấy bàn tay to của Diệp Phàm chuẩn bị đặt lên đầu mình, Alexis liền nhắm chặt đôi mắt, hai tay buông thõng nhận mệnh.

Hóa ra, cũng có người sẽ không vì nàng là mỹ nhân mà nương tay, Alexis cười khổ mà nghĩ.

Bất quá, đến giờ nàng vẫn không hiểu vì sao Diệp Phàm lại ra tay với mình.

Một hình ảnh thoáng hiện lên trong đầu, nàng lảo lảo, là vì tiểu loli kia sao?...

Chỉ là, đợi một lúc lâu, vẫn không thấy có gì xảy ra, Alexis nội tâm nghi hoặc, hai con mắt hé ra một đường nhỏ xíu, lén nhìn xung quanh.

Nàng cố quai nhận ra, Diệp Phàm đang nhìn chăm chăm vào ngực nàng.

Tuy khoác áo chùng bên ngoài, thế nhưng nàng không cài khóa a, mà bên trong nàng mặc một cái váy mỏng cổ trễ, trước ngực khe rãnh mê người như ẩn như hiện.

"Người muốn gì?" - Alexis không nhận được rung mình hỏi.

Chà nhè, hán định gian rồi mới sát nàng!?

"Nữ nhân, nửa miếng ngọc bội trước ngực người từ đâu mà có?" - Diệp Phàm ánh mắt lóe qua một vết phức tạp, đậm mặc hỏi.

"A!" - Alexis sửng sốt, sau vài giây mới hoàn hồn trả lời - "Miếng ngọc bội này là gia gia cho ta, hán nói tại Lạc Việt còn một cá nhân cũng sở hữu một nửa còn lại của miếng ngọc bội. Hán còn nói, về sau nếu tìm được chủ nhân của một nửa còn lại, liền đi theo người này, người này về sau liền là đệ đệ của ta"

"Gia gia của người tên là gì" - Diệp Phàm hỏi, không nhận ra trong lời nói của hán đã có chút dồn dập cùng gấp gáp.

"Hán không nói tên thật cho ta biết, liền bảo ta cứ gọi hán là Diệp gia gia" - Alexis lâm vào hồi ức, ưu thương nói ra.

Nàng không hiểu vì sao Diệp Phàm hỏi những điều này, thế nhưng nàng dù sao cũng sắp là một cái người chết, có nói cho hán cũng vô phương.

"Vậy người tên là gì?" - Diệp Phàm mày nhăn càng khẩn.

"Alexis..." - Alexis đáp.

"Nói cho ta tên thật của người!" - Diệp Phàm ngắt lời.

Alexis nghi hoặc nhìn Diệp Phàm, lắc lắc đầu:

"Đó là tên thật của ta..."

"Đúng rồi!"

Bất chợt, nàng liền reo lên.

"...Ta còn một cái tên khác, đó là tên gia gia khi nhận nuôi đã đặt cho ta, là Diệp Vân Phi"

Diệp Phàm ánh mắt lập lòe, tựa hồ suy nghĩ điều gì.

Cung Hân Nguyệt nhận ra hán khác thường, từ phía sau lưng tiến tới ôm lấy hán.

Ngay sau đó, nàng sắc mặt liền trở nên cổ quái, có chút không yên tâm, cánh tay càng thêm xiết chặt nam nhân.

Nhận ra nàng lo lắng, Diệp Phàm hỏi tỉnh lại, vỗ vỗ tay nhỏ của mỹ nhân, thở dài một tiếng, câu thông tới Âm Dương Phủ

"Linh Nhi!"

"Chủ nhân ca ca, người gọi Linh Nhi có chuyện gì?"

Tiểu loli nháy nhót hiện ra, cái đầu nhỏ nghiêng lệch sang một bên, ngón tay đặt lên môi ra vẻ khó hiểu.

Diệp Phàm truyền một chút thông tin sang đầu nàng.

"Ta không thể giết nàng, thế nhưng có thể trừng phạt nàng theo người mong muốn" - hán nói.

"A! Chủ nhân ca ca không cần phải trừng phạt Alexis tý tý nha! Nàng là người bảo vệ không cho phép hai tên kia có hành động biến thái với Linh Nhi sau khi họ bắt được Linh Nhi a! Với cả tý tý ấy từ đầu liền không muốn bắt lại Linh Nhi, tất cả là do hai tên nam tử sâu mọt kia thôi ~"

Linh Nhi dùng sức lắc cái đầu nhỏ, hết lời nói tốt về Alexis.

Diệp Phàm nghe vậy, thờ phào, liền vui mừng đáp ứng Linh Nhi rồi.

Chỉ cần nàng không cảm thấy bất mãn liền hảo.

Hắn dời sự chú ý của mình quay về thế giới bên ngoài, lắc cổ tay một cái, một miếng ngọc bội liền xuất hiện.

Này rõ ràng là một nửa miếng ngọc còn lại, kết hợp cùng với nửa miếng ngọc trước ngực Alexis đeo liền có thể thành một miếng hoàn chỉnh.

Khê thờ dài, chung quy thân nhân không thể không nhận, Diệp Phàm liền giơ miếng ngọc ra trước mặt Alexis.

"Đây là..." - Alexis cái miệng nhỏ há tròn, thần sắc không thể tin tưởng được - "...nửa miếng ngọc bội còn lại?"

Lúc nói, nàng không nhịn được run rẩy, hai tay cẩn thận tháo dây nửa miếng ngọc bội đeo trên cổ, nâng niu cầm lấy nửa miếng ngọc mà ráp với phần trên tay Diệp Phàm.

Miếng ngọc hoàn chỉnh tạo thành hình một con rồng cùng một con phượng quần lấy nhau, bên trên là hai chữ: Phi Phàm.

Nửa miếng ngọc của Diệp Phàm giữ chính là chữ Phi, còn một nửa của Diệp Vân Phi đeo là chữ Phàm.

"Vậy ra... người là ta đệ đệ?"

Alexis run run hỏi.

Diệp Phàm có chút không tình nguyện gật đầu.

Bất kể hắn cảm xúc có phức tạp đến đâu, nhận thân là cần thiết phải làm, nếu không hắn sợ về sau sẽ có ngày hối hận.

Hắn khi mở ra thời không chi lộ đã tự hứa hẹn sẽ không lại tạo ra bất kỳ nuôi tiếc nào.

"Từ giờ, người gọi là Diệp Vân Phi, cái tên Alexis liền bỏ đi" - hắn nói.

Một đời trước, hắn căn bản không biết mình còn có một cái tiện nghi tỷ tỷ, vì vậy sẽ không chủ động đi tìm.

Có thể thấy, một lần này hắn quay về, bánh xe vận mệnh đã có nhiều sự kiện lệch khỏi con đường vốn có.

Bất quá, với điều này, Diệp Phàm không để tâm, hắn vốn kể từ khi bước chân vào thời không chi lộ đã là nghịch thiên, giờ cũng chỉ thêm cái mệnh mà thôi!

"Ân, nghe người nói là" - Diệp Vân Phi nhu thuận gật đầu, không có một chút giá đỡ của tỷ tỷ.

Đùa gì vậy, nàng nếu không có cái danh hiệu này, liền bị Diệp Phàm giết lúc nào không hay, làm sao dám đem nó ra để dọa ngược lại hắn?

Nàng còn không muốn chết sớm, ai dám bảo đảm nếu nàng là tỷ tỷ hắn liền không giết nàng?

Diệp Phàm nhìn cái tỷ tỷ tiện nghi này vẫn còn đang ngồi bệt dưới đất, liền tiến tới kéo nàng lên, thuận tiện giải trừ giam cầm tu vi cho nàng.

Quay lại nhìn cánh cửa sập bằng đá, hiện tại Diệp Phàm không có tâm tình đi xem xét đằng sau nó có gì.

Nhanh chóng di chuyển lại bàn thờ để che giấu ám môn, Diệp Phàm nhân nhạ nói:

"Đi thôi, về khách sạn, ngày mai lại tới... Người liền không cần theo chúng ta, nếu muốn thì ngày mai liền quay lại đây"

Câu sau, hắn hướng lão giả công đạo.

Lão giả từ lúc hắn xử lý hai tên nam tín đồ Quang Minh Hội đến khi hắn nhận một cái tiện nghi tỷ tỷ đều luôn chứng kiến, thế nhưng từ đầu tới cuối, lão sắm vai nhận vật quần chúng một cách cực kì xuất sắc.

Riêng với thái độ như vậy, Diệp Phàm liền không ngại đưa hắn một hồi tạo hóa, dù sao nhìn hắn Diệp Phàm cũng khá vừa mắt.

...

Lão giả nghe được Diệp Phàm nói vậy, ánh mắt lập lòe một mặt kinh hi được che giấu cực hảo, gật đầu rồi chủ động đi trước, nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Có bản thân hắn mới biết, này giờ hắn chán kinh đến mức nào khi chứng kiến năng lực của Diệp Phàm

Chỉ là, mặc dù trong lòng phát lên bao nhiêu sóng to gió lớn, lão giả thủy chung không hé miệng nói nửa lời.

Hắn biết một đôi nam nữ trước mặt mình chiến lược thực sự chỉ sợ cường hơn cái thân già nửa bước xuống lỗ của hắn quá nhiều, tốt nhất là giả vờ mất mủ tai điếc.

...

Cung Hàn Nguyệt thân là nhị tiểu thư tại Cung gia, sẽ không thiếu tiền, ba người trực tiếp lựa chọn thuê một phòng Hoàng Gia trong khách sạn năm sao.

Lúc này tuy đã quá nửa đêm, thế nhưng là khách sạn, tại quầy tiếp tân sẽ luôn có phục vụ.

Thu tục làm không mất bao lâu, ba người liền được phục vụ viên đưa lên tận phòng.

"Tỷ phu, ta cùng Vân Phi tỷ tỷ đi tắm, cảm ơn người nhìn lên nga!"

Vừa vào tới, Cung Hàn Nguyệt liền kéo lấy tay Diệp Vân Phi, làm cái mặt quỷ với Diệp Phàm mà nói.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Địch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Lựa chọn

Róc rách... rách rách...

Trong phòng, tiếng nước chảy đều đều vang lên, xen lẫn vào đó là dăm ba câu nói chuyện cùng đôi lúc cười khúc khích của nhị nữ.

Diệp Phàm nhàm chán, khoanh chân ngồi trên sàn nhà, tìm hiểu tầng thứ nhất của Hồng Hoang Luyện Thể Quyết.

Luân Hồi Chân Kinh Diệp Phàm hiện tại chưa động tới, môn công pháp này yêu cầu tu sĩ đạt tới Ngưng Khí Cảnh mới có thể bắt đầu học tập.

Tuy là chủ ngộ, thế nhưng Luân Hồi Chân Kinh sẽ dưỡng dục ra một tia luân hồi chi lực, chỉ có kinh mạch đã trải qua cửu chuyển của Cửu Chuyển Âm Dương Quyết mới có thể chứa đựng mà không bị vỡ nát.

Hồng Hoang Luyện Thể Quyết là một bộ luyện thể công pháp từ đại năng thời hồng hoang sáng lập, tất là cực phẩm.

Một đời trước khi tu luyện, Diệp Phàm lúc mới đầu cũng luyện thể, nhưng rồi sau đó hắn liền bỏ dở.

Hắn hồi đó không căn cơ, thể lực hậu thuẫn, đã muốn nâng cao pháp lực, lại còn muốn đi tìm thiên tài địa bảo để rèn luyện thân thể liền tưởng cũng đừng tưởng.

Giữa pháp và thể, hắn thiên hướng pháp, sau đó hắn lại gặp được một số cơ duyên khiến tinh thần lực bạo chướng, vì vậy cho nên mới có Diệp Trường Sinh văn đỉnh Tiên Đế.

Bất quá, một đời này trùng tu, hắn quyết tâm pháp thể song tu.

Đầu tiên, do hắn trong tay đang có một bản công pháp luyện thể có thể tu luyện một đường lên tới Thần Giới, thậm chí tại Thân Giới vẫn có đất dư, không cần lăn lộn đi tìm kiếm cơ duyên.

Sau đó, hắn là có kiến thức rộng lớn của chính bản thân hắn suốt 90 vạn năm, lại còn kế thừa truyền thừa, vì vậy muốn tìm kiếm thiên tài địa bảo trở nên đơn giản trông thấy.

Quan trọng nhất, đối thủ của hắn lúc này là tồn tại trên Thần Giới, hắn muốn phi thăng cần thiết nắm giữ tư bản vượt cấp khiêu chiến, tại Ngưng Mệnh Cảnh nắm giữ chiến lực vượt lên đại cảnh giới tiếp theo.

108 kinh mạch cùng âm dương chi lực chính là điều mà hắn dựa vào, ngoài ra còn pháp thể song tu.

Đến nỗi luân hồi chi lực, Diệp Phàm không biết trước được, ngộ ra luân hồi cũng không dễ như vậy.

Chìm đắm vào trong luyện thể công pháp không quá ba phút, Diệp Phàm liền héo.

Đây căn bản không phải luyện thể công pháp, mà là hố nhân a!

Muốn hoàn thành tầng thứ nhất của Hồng Hoang Luyện Thể Quyết, cần thiết phải thu thập được tinh huyết của 8 loại Thần thú, lại còn cần thiết phải

phân chia ra làm tứ âm cùng tứ dương.

Để nhập môn, cần thiết sử dụng một giọt tinh huyết để bắt đầu thực hiện quý trình tôi thể.

Công pháp bên dưới có ghi rõ danh sách những tồn tại được gọi là Thần Thú. Mỗi cá nhân thuộc chủng tộc được nhắc đến trong này, thiên phú kém nhất cũng có thể tu luyện tới Thần Giới.

Diệp Phàm sau khi xem xét xong danh sách Thần Thú, có chút xúc động muốn tìm người sáng tạo ra bốn công pháp này mà lắng trì hấn.

Bạch Hổ, Bạch Tượng, Băng Phượng, Chu Tước, Chúc Long, Côn Bằng, Cùng Kỳ, Cửu Vĩ Ma Hồ, Hắc Kỳ Lân, Hình Thiên, Hóa Phượng, Hồn Đồn, Huyền Vũ, Kim Ô, Kim Quy, Lạc Long, Ma Điều, Ma Long, Tất Phượng, Thanh Long, Thao Thiết, Thất sắc Kỳ Lân, Thiên Hồ, Tiên Cơ, Ứng Long...

Đọc đến cái tên thứ hai mươi lăm, Diệp Phàm chỉ có một cảm nhận.

Gánh nặng đường xa a!

Hơn phân nửa danh tự trong này Diệp Phàm chưa từng nghe qua, phần còn lại đa số cũng chưa tiếp xúc qua.

Duy nhất có Băng Phượng tinh huyết, là hấn có một cơ hội nhỏ nhoi đạt được.

Tại Tiên Giới, hấn có một đoạn tình cảm mập mờ với một vị Yêu Đế, nàng bản thể chính xác là Băng Phượng.

Chỉ là, bây giờ hấn không còn là Tiên Đế a! Diệp Phàm khóc không ra nước mắt.

Dù cảm thấy bản công pháp này hổ nhân không chịu được, hấn không thể không có chút chờ mong.

Tinh huyết của tám Thần Thú, mỗi tồn tại đều là nhân vật có thể leo lên được Thần Giới, thậm chí xa hơn... như vậy mới chỉ là tầng đầu của công pháp, Hồng Hoang Luyện Thể Quyết ngu bức như thế nào có thể thấy được lóm đóm.

Biết rằng trong thời gian ngắn sắp tới, đừng hòng tu luyện bản công pháp này, Diệp Phàm đơn giản liền không đọc tiếp, mắt không thấy, tâm không phiền.

Chợt nhận ra tiếng nước đã ngừng từ lúc nào, Diệp Phàm bản năng hướng nhìn về phía nhà tắm.

Đã thấy nhị nữ kéo nhau ra từ nhà tắm, hai người quanh thân quần lấy một cái khăn tắm, gương mặt còn ửng hồng, hơi nước từ da thịt còn nhè nhẹ bốc lên, đem theo hương thơm nhàn nhạt lan tỏa khắp phòng.

Diệp Phàm lúc này mới có thời gian ngẫm nhìn vị tỷ tỷ tiện nghi của mình.

Diệp Vân Phi sở hữu cái đẹp của mỹ nữ Tây phương với tóc vàng mắt xanh, ngũ quan tinh xảo.

Nàng có thân hình khá nhỏ nhắn và thanh mảnh, giống với tiêu chuẩn mỹ nhân của Đông phương hơn.

Cộng thêm làn mi hơi cụp xuống, nàng đem đến một vẻ nhu nhược, u buồn, khiến người ta thật muốn mà bảo bọc, chăm sóc cho nàng.

Đương nhiên, Diệp Phàm biết đây chỉ là tạo hình đem lại cảm giác, cũng không phản ánh chính xác tính cách của Diệp Vân Phi.

Hiện tại nàng quần lên người có một chiếc khăn tắm thật đoản, khó khăn lắm mới che kín mông.

Khăn tắm quần chặt khiến cho vóc dáng trước đột sau kiêu của nàng hiện rõ, đặc biệt là cặp bạch thủ quy mô lớn trước ngực như đang muốn leo ra khỏi vật cản mà giải phóng.

Đôi chân thon dài trắng nõn, đập vào thị giác đem lại cho người ta một loại mỹ cảm, cùng với một tia lửa nóng của dụ hoặc...

Thế rồi ánh nhìn nhuợc nhuợc yếu ớt khi nàng đang kín đáo quan sát ngược lại hấn, tựa như dục cụ còn ngênh...

Dụ hoặc, cực hạn dụ hoặc!

Mặc dù so sánh với Cung Hàn Nguyệt, Cung Vô Song các nàng, quang mang của Diệp Vân Phi liền yếu đi một tia, thế nhưng không thể không nói, bề ngoài nhu nhược động lòng người của nàng lại càng khiến các nam nhân sinh ra ảo tưởng dễ dàng đuổi tới tay.

Quả thật là một cái vưu vật, chẳng trách lão sắc quỷ lại muốn thu nuôi nàng, Diệp Phàm nghĩ thầm.

Hấn hồn nhiên quên mất rằng, Diệp Phong thu Diệp Vân Phi rõ ràng là để chuẩn bị cho hấn, tuy nói là tỷ tỷ nhưng hai người lại không có huyết thống, đây rõ ràng là nuôi con dâu từ nhỏ nha!

"Đệ... Diệp Phàm, ta gọi ngươi là... đệ đệ... được không?" - Diệp Vân Phi nhỏ giọng mở miệng, lời nói có chút ngượng ngùng cùng cứng nhắc.

Cũng không biết do nàng đang lúng túng trước cái đệ đệ từ trên trời rơi xuống này, vẫn là chưa thoát khỏi bóng ma khủng bố vừa rồi Diệp Phàm tạo nên.

Diệp Phàm khẽ gật đầu.

Diệp Vân Phi xuất hiện một mặt sùng sốt, nàng chần chờ một giây, sau đó lại hỏi:

"Ta... từ sau liền đi theo ngươi có được không?"

Diệp Phàm ánh mắt di dời từ thân thể nàng hướng lên khuôn mặt kiều diễm của thiếu nữ, nhìn chăm chăm vào đôi mắt xanh biếc của nàng, vô biểu tình.

Thấy hần như vậy, thiếu nữ còn tưởng hần khó chịu, vội vã cúi gằm đầu, nói thêm:

"Sau này ngươi bảo ta làm gì ta liền làm đó, tuyệt không hai lời... Còn nếu ngươi thực sự thấy chướng mắt ta, vậy thì..."

"Tỷ, ngươi suy nghĩ nhiều" - Diệp Phàm ngắt lời nàng.

Thiếu nữ ngạc nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt tràn ngập không tưởng.

Diệp Phàm đậm đậm đứng lên, đặt hai tay lên bả vai nàng, giọng nói chân thật đáng tin:

"Ngươi là tỷ của ta, ngươi muốn đi theo ai liền đi theo ai, muốn làm gì liền làm, dưới gầm trời này còn không có ai ép được ngươi làm điều gì mình không thích.

Hần gọi Diệp Vân Phi một tiếng tỷ hết sức nhẹ nhàng, phảng phất đó là thói quen hàng ngày.

Hần nếu xác định nhận thân, liền sẽ không gây giữa nội tâm hay mâu thuẫn, đơn giản liền chấp nhận nàng bước vào cuộc đời mình.

Rốt cục, một đời hần ao ước tình thân ấm áp của gia đình, bây giờ được đến, có lý do gì để bỏ qua, để không chấp nhận cơ chứ?

"Ngươi, thực sự nhận ta cái này tỷ tỷ?" - Diệp Vân Phi cảm nhận hết thảy là không chân thật - "Không phải vừa rồi ngươi còn định giết ta sao?"

Trong cảm nhận của Diệp Vân Phi, Diệp Phàm là một cái gia hỏa máu lạnh vô tình, sát nhân cuồng ma. Chỉ việc nhìn hần sát hai đồng bạn của nàng như sát gà, cũng không có ý định thương hương tiếc ngọc lại định xuống tay với nàng là đủ thấy.

Mà hết thảy, nàng đến giờ vẫn chưa biết nguyên do vì sao.

Cứ việc nàng đoán già đoán non, thế nhưng cảm giác thực nghẹn khuất.

Tuy cuối cùng giữ lại được một cái mạng, thế nhưng Diệp Vân Phi chỉ cho rằng, Diệp Phàm không giết nàng, là vì hóa ra hai người có chung một cái gia gia, thế thôi.

Nếu không phải gia gia đã dạy nàng, hiện tại nàng cũng không có nơi nào để đi, nàng khẳng định sẽ không nghĩ đi theo Diệp Phàm.

Diệp Vân Phi không biết nội tâm của nàng lúc này đã bị ánh mắt nàng bán đứng toàn bộ.

Diệp Phàm là lão quái thành tinh, hần liếc mắt một cái lập tức đoán ra được hình tượng của hần trong mắt nàng là người như thế nào.

Tuy vậy, Diệp Phàm không nghĩ đi giải thích, cũng không cảm thấy cần thiết phải giải thích.

Hần hiện tại mới chỉ nhận nàng là tỷ tỷ, không hơn.

"Ngươi nếu không muốn có thể rời đi, ta cam đoan sẽ không tìm tới ngươi" - hần buông vai nàng ra, thả mình xuống một cái ghế, nhẹ nhàng nói.

Hần, đang cho nàng cơ hội.

Lựa chọn, chung quy phải từ chính nàng tuyển.

Cung Hàn Nguyệt này giờ vẫn không nói chuyện nghe thấy vậy liền tròn mắt lườm Diệp Phàm một cái.

Nàng đột nhiên cầm lấy tay Diệp Vân Phi, cười duyên:

"Tỷ, ngươi vẫn theo chúng ta đi thôi. Ta tưởng hiện tại, ngươi cũng làm gì có nơi nào để đi đúng không?"

Cung Hàn Nguyệt nhìn ra được, nàng tin chắc Diệp Phàm cũng nhận ra được, Diệp Vân Phi khẳng định là không muốn trở về Quang Minh Hội, nếu không cũng sẽ không nói ra những lời vừa rồi.

Mà lần này Quang Minh Hội phái ra ba người, chỉ có nàng còn tồn tại, nếu như không trở về kia khẳng định sẽ bị đuổi bắt.

Với sức chiến đấu của nàng, cơ hội chạy ra sinh lộ cơ hồ bằng không

Nếu như vậy, thà ngốc bên người Diệp Phàm, tuy có chút trái với nội tâm, ít ra còn có thể vừa được tự do vừa được an toàn.

Diệp Phàm đối mặt với cái lườm của Cung Hàn Nguyệt, chỉ cười cho qua chuyện.

Hắn xác thực nhìn ra được điều đó.

Thế nhưng hắn muốn biết lựa chọn của Diệp Vân Phi là tuân theo cảm tính rồi đi hắn vẫn là lý tính mà ở lại.

Nếu nàng muốn theo sau hắn, sớm muộn cũng sẽ tiếp xúc với tu tiên giới, mà tại đó, đối mặt với bất kì điều gì đều cần lý tính, vậy mới có thể tồn tại

Nếu nàng không muốn, vậy tùy nàng muốn đi đâu liền đi, đương nhiên duyên phận hai người cũng chỉ liền đến đây.

Hắn sẽ không cần, cũng không thể bảo bọc được một con người tuân theo cảm tính để làm việc, cho dù việc đó có ảnh hưởng đến sinh mạng của mình.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Ngưng Thần Thạch

Nhị nữ đều đã ngủ.

Một hồi do dự, chung quy Diệp Vân Phi không đi rồi.

Cung Hàn Nguyệt thực dứt khoát "phân bội" Diệp Phàm, kéo Diệp Vân Phi chui lên một cái giường ngủ chung.

Diệp Phàm nằm trợn mắt nhìn trần nhà một mình, một lát sau cũng thiếp đi.

Không ai tu luyện.

Diệp Phàm hai người trong một ngày vừa rồi tu vi tăng vọt mãnh liệt, sắp tới một thời gian sẽ không tiếp tục đẩy mạnh cảnh giới mà nghỉ ngơi một phen, đánh chắc lại căn cơ

Tu tiên chi lộ, có căng có trùng mới là chính đạo.

...

Tiếng hít thở đều đều ngủ say của Diệp Phàm truyền đến, Cung Hàn Nguyệt ánh mắt chợt mở.

Nàng xuống giường, nhẹ nhàng chui sang giường hắn, như một con tiểu dạ miêu nhẹ nhàng leo lên, chui vào trong ngực Diệp Phàm, xoay người vài lần, tìm ra một cái tư thế thoải mái nhất, rúc rúc.

Nàng biết Diệp Phàm nếu thực sự ngủ, hắn sẽ ngủ rất say, liền không sợ bản thân làm hắn bừng tỉnh.

Khóe miệng nhếch lên một đường cong, Cung Hàn Nguyệt nhắm lại mắt đẹp, tiếp tục ngủ.

...

9 giờ sáng.

Lão giả từ sớm đã có mặt tại nhà thờ Chi Diên, chưa thấy ba người bọn họ đâu, kiên nhẫn đã tọa ngồi chờ.

Một lúc sau, cảm nhận có vài đám hơi thở tiến lại gần, lão giả liền mở bừng mắt.

Vừa tới, đúng là Diệp Phàm ba người.

"Người tên gì?" - Diệp Phàm nhìn thấy hắn tiến tới ngênh đón mình, chợt nhận ra vẫn chưa biết lão giả này gọi là gì.

"Lão hủ tên Trần Thập Nhất" - lão giả tự xưng danh.

"Trần Thập Nhất?" - Diệp Vân Phi nghe thấy cái tên kì quái vậy không nhịn được cười hai thanh, sau đó chột bụm miệng.

Lão giả đỏ mặt, cái tên của hắn quả thật có chút khác thường, không trách được nàng sẽ cười.

Lão giả biết được Diệp Vân Phi nay đã là tỷ tỷ của Diệp Phàm, do vậy hắn chỉ có thể cười gượng, vội vàng giải thích.

"Tổ tiên Trần gia cụ Trần Tử chính là người đã xây dựng nhà thờ này. Sau đó, cứ mỗi thế hệ, trực hệ hậu sinh liền sẽ thành nhà thờ giám sát giả, tên cũng liền đặt theo các con số phía sau Tử (4). Tính đến đời của ta đã là đời thứ 7, do vậy tên của ta cũng liền là Thập Nhất (11)"

Diệp Phàm gật nhẹ đầu, hắn không có hứng thú đi hiểu biết mấy thứ này.

"Đi vào thôi"

Hắn tiến vào gian thờ chính, xe nhẹ đường quen di chuyển cơ quan thiết kế để lộ ra ám môn.

Cắt đầu ngón tay, Diệp Phàm chúc ngón tay xuống, một giọt máu tươi từ từ lăn ra khỏi miệng vết thương, rơi trên cửa đá.

Giọt máu rơi xuống, lập tức dung nhập vào cửa đá, không thấy dấu.

Sau đó, cửa đá chuyển dần màu từ xám sang đỏ lờm, hai con yêu thú khắc họa trên đó như được cấp máu tươi mà sống lại, phá lệ dọa người.

Xịch! Xịch!

Cửa đá dần dần nứt ra làm đôi, tự động mở ra.

Hiện ra trước mặt bốn người, là một chiếc cầu thang sâu hút không thấy đáy, bên dưới một màu đen đặc.

Diệp Phàm hai mắt nheo lại, có chút nghi ngại ngẫm nhìn thông đạo.

"Các người đều ở lại đây"- hắn đột nhiên nói.

Cung Hàn Nguyệt nheo mắt nhìn Diệp Phàm, chột tiến tới phía ám môn, thò một tay qua.

"Kết giới" - nàng ngạc nhiên nhìn bàn tay mình như đâm vào một tấm bình chương vô hình, làm sao cũng không thể cho tay qua được.

"Đứng vậy" - Diệp Phàm ánh mắt có chút hứng thú, gật đầu khẳng định - "Hắn chỉ có mình ta mới có thể đi vào... Tiểu Nguyệt, người ở trên này, muốn đợi ta hay về khách sạn trước liền từ người"

Quay về phía Trần Thập Nhất, hắn tùy tay ném ra một bình bằng sứ, nói

"Người cầm bình này về, bên trong đồ vật có thể khiến người gia tăng 30 năm thọ mệnh, đồng thời giúp người đột phá một cái tiểu cảnh giới"

Về phần Diệp Vân Phi, hắn không dấn dò gì nhiều, chỉ làm nàng đi theo Cung Hàn Nguyệt.

"Nếu Vô Song có gọi điện, nói với nàng muốn nhất sáng mai chúng ta liền trở về"

Diệp Phàm dấn dò xong, liền tiến vào trong thông đạo.

Hắn vừa đi vào, hai bên cửa đá liền từ từ khép lại, trở về một khối, không tìm ra một vết nứt nào.

Trần Thập Nhất ánh mắt lập lòe nhìn vào chiếc bình trong tay, không nén nổi tò mò mà mở ra.

Một luồng hương thơm của dược liệu bay ra, thấm vào tận tâm can hắn.

Trần Thập Nhất chỉ cảm thấy toàn bộ cơ thể mình, từng tế bào nhỏ một đều có một sự sáng khoái không nói thành lời.

Toàn bộ lỗ chân lông trên người hắn như mở rộng hết cỡ, tham lam mà hút lấy luồng hương này.

"Đan dược" - hắn kinh hi không thôi, thứ đồ vật này đối với hắn là vật có thể ngộ không thể cầu.

Trần Thập Nhất lúc này đã có quyết định, hắn sau này liền sẽ đi theo Diệp Phàm.

Mặc kệ vì bình đan dược này, vì hắn có thể mở ra được ám môn của nhà thờ, vẫn là do hắn có một mối quan hệ nói không rõ với tiểu nữ tử ngày hôm qua - người mà lão giả cho là tân chủ nhân của mình - Trần Thập Nhất không có cơ gì lại bỏ đi lần cơ duyên này.

Cung Hàn Nguyệt một chút cũng không lo lắng cho Diệp Phàm, trên tinh cầu này thứ có khả năng uy hiếp tới tính mạng của hắn còn chưa tồn tại.

Nàng kéo Diệp Vân Phi đi rồi, trước về trụ tại khách sạn đợi hần xong việc là được.

...

Diệp Phàm chỉ vừa đi vào thôi, cửa đá liền nhanh như chớp đóng sầm lại.

Cùng lúc đó, bốn phía xung quanh liền trở nên sáng choang như ngoài trời, có thể nhìn thấy cảnh vật tỉ mỉ đến từng chi tiết.

"Trận pháp... ta càng lúc càng tò mò về thân phận thực của chính mình" - Diệp Phàm nhìn quanh một chút, tự lẩm bầm.

Xác thực, hần hiện tại có một tia ngạc nhiên.

Không phải đối với một cái Tụ Quang Trận nho nhỏ trước mặt hần đây.

Tụ Quang Trận có thể nói là loại trận pháp kém cỏi, bất nhập lưu nhất, chính xác ra mà nói cũng không phải là trận, chỉ là một chút thủ đoạn nhỏ, lợi dụng sự huyền ảo của trận pháp để tụ tập ánh sáng.

Ở tu tiên giới, tu sĩ cấp thấp cùng giới tán tan thường hay mở động phủ tu luyện và sinh hoạt, chính vì vậy họ mới nghĩ ra Tụ Quang Trận.

Cái khiến hần ngạc nhiên, là kết giới bên ngoài cửa đá.

Bởi lẽ, kết giới là thứ đồ vật hần lên Tiên Giới mới tiếp xúc đến, vậy mà hiện tại trên Địa Cầu lại có thể xuất hiện một cái.

Chả nhẽ, bởi vì vị diện bất đồng, thế nên độ trân quý của đồ vật cũng khác nhau, từ đó cơ hội cùng thời điểm tiếp xúc đến những đồ vật đó cũng khác nhau?

Hay là, Diệp Phong vốn cũng là một tồn tại ít nhất ngang cấp bậc với Nhập Tiên Cảnh? Thậm chí Hư Tiên Cảnh, căn cứ vào hai chỉ yêu thú được khắc trên cửa đá?

Diệp Phàm nổi lên hứng thú, cứ việc hần bây giờ cách xa những trình tự đấy, thế nhưng thân là Tiên Đế trọng tu giả, tốc độ tiến cảnh đương nhiên siêu việt bất kì thiên chi kiêu tử nào.

Không cần bao lâu, hần liền có thể vén màn bí mật.

Khóe miệng dâng lên một tia ý cười, Diệp Phàm bắt đầu tiến xuống cầu thang, thần thức tán ra xung quanh thăm dò tình huống.

Thế nhưng vừa mới đi được hơn chừng mười bước, Diệp Phàm liền đột ngột vươn tay ra tới, tinh chuẩn chớp lấy thứ đồ vật vốn đang nhanh chóng xé gió lao tới.

Mở ra bàn tay, nắm gọn bên trong là một con phi đao được làm bằng đá, phi thường sắc bén.

"Vậy nhưng lại trốn thoát được khỏi thần thức của ta" - Diệp Phàm ánh mắt một ngưng, tỉ mỉ nghiên cứu phi đao.

"Là Ngưng Thần Thạch"

Sau một hồi đánh giá, lại sử dụng thần thức kiểm tra lại một lần, Diệp Phàm đưa ra kết luận.

Ngưng Thần Thạch là một loại đá do thiên địa ngưng tụ ra, cụ thể điều kiện thế nào Diệp Phàm cũng không biết tới.

Đây là một loại đá rất kì quái, là một trong vài thứ đồ vật có thể che giấu được thần thức tra xét. Loại đá này được ghi lại trong sách cổ là thay đổi màu sắc theo thời gian có mặt trên thế gian.

Dưới 1000 năm, Ngưng Thần Thạch có màu đỏ

Từ 1000 năm đến 10000 năm, Ngưng Thần Thạch có màu cam

Từ 10000 (1 vạn) năm đến 100000 (10 vạn) năm, Ngưng Thần Thạch có màu vàng

Từ 10 vạn năm đến 100 vạn năm, Ngưng Thần Thạch chuyển màu lục

Từ 100 vạn năm đến 1000 vạn năm, Ngưng Thần Thạch biến thành màu lam.

Hơn 1000 vạn năm, Diệp Phàm không biết có không, trong cổ thư cũng không đề cập, vì vậy hần không biết được.

Niên đại càng lâu, khả năng che giấu thần thức càng cường đại, thậm chí có là Tiên Đế cũng có thể giấu được. Bắt đầu từ khi Ngưng Thần Thạch có màu vàng, chúng còn có một công dụng, đó là phản phệ khi bị thần thức tra xét.

Phi đao trong tay Diệp Phàm đang cầm có màu cam ngả vàng, niên đại ánh chừng 8000-9000 năm.

Thu phi đao vào trong nhẫn trữ vật, Diệp Phàm tiếp tục đi.

Viu! Viu!

Liền khi hấn đặt chân xuống bậc thang phía dưới, lại có phi đao hướng hấn mà lao đến, lần này là hai cây.

"Có ý tứ"

Tuy không thể dùng thần thức tra xét, thế nhưng phản xạ của Diệp Phàm một chút cũng không chậm, hai tay vung lên, dễ dàng nắm trong tay hai cây phi đao tập kích hấn.

Hai cây phi đao này giống hệt cây phi đao vừa rồi, cả về kích thước lẫn đường nét chế tạo, hiển nhiên là từ tay một người.

Lại thu hai cây phi đao vào trong nhẫn trữ vật, Diệp Phàm đạm nhiên bước tiếp.

...

Đến bậc thang thứ 99 kể từ khi bị phi đao tập kích, lúc này tổng số phi đao cũng đã chuyển thành 99 cây phi đao.

Diệp Phàm ánh mắt lúc này đã thu hồi một tia lười biếng, thay vào đó là một tia nghiêm túc.

Hấn dọc đường đi liền phát hiện, hấn chỉ có thể đi tới, không thể lui lại.

Chỉ cần hấn bước xuống, lập tức sẽ có một bình chương xuất hiện để hấn không thể quay lại bậc thang cao hơn.

Bất quá một bậc thang liền phi thường rộng rãi, có thể chứa được hơn chục người cùng đứng, đao cũng có không gian để phản ứng lại những cây phi đao tập kích.

Thế nhưng để né tránh 99 cây phi đao trong một không gian có hạn như vậy, nói dễ hơn làm, đừng nói đến việc Diệp Phàm muốn là bắt dính lấy trong tay toàn bộ phi đao.

Hấn nhận ra được, đây chỉ sợ là một đạo khảo nghiệm Diệp Phong đặt ra cho hấn, mục đích để kiểm tra cùng rèn luyện khả năng phản ứng bất chợt của hấn.

Diệp Phàm tuy không cần rèn luyện về khả năng phản ứng, thế nhưng giới hạn trong cơ thể cùng tu vi hiện tại, đôi khi hấn nhìn ra được, thế nhưng cơ bắp lại không thích nghi cùng phản xạ kịp.

Do vậy, hấn cũng mượn cơ hội này rèn luyện một chút bản thân.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Sơ ngộ Trúc Cơ khô lỗi

"Khoái trào"

Diệp Phàm hiện đã đi tới bậc thang thứ 138.

Thực dục bộ pháp, hấn hóa tay vì trào, lấy tốc độ rợn người một hơi chop liền 20 thanh phi đao.

Nhất niệm chop động, toàn bộ phi đao lại được đặt gọn gàng trong nhẫn trữ vật.

Cùng lúc đó, tay kia của hấn vung lên, sử dụng kỹ thuật tương tự để tóm thêm 20 cây phi đao khác.

Luân phiên như vậy 7 lần, toàn bộ 138 thanh phi đao đã bị Diệp Phàm nắm trọn, không một cây thoát ra ngoài, đừng nói đến có cơ hội làm thương hấn.

"Ân" - Diệp Phàm nhú mày, xoay xoay cánh tay - "Vậy nhưng đã sắp tới cực hạn"

Hấn cảm giác được cơ bắp của hấn đang trì trệ lại kinh khủng, chỉ nhúc nhích cánh tay cũng ần ần gây ra đau đớn.

Tuy rằng suốt quá trình vừa rồi hẳn chỉ thuần sử dụng năng lực thân thể, không có tiên lực thêm thành.

Thế nhưng hiển nhiên, Diệp Phàm không hài lòng với kết quả này.

Hắn vốn còn tưởng bản thân có thể căng tới thời điểm có 180 cây phi đao, cũng tương đương 9 lần sử dụng Khoái trảo, không nghĩ rằng hiện tại đã bắt đầu chạm tới cực hạn, căng được cùng lắm là 8 lần, mà sau mỗi một loạt 8 lần như vậy cần phải dùng tiên lực làm dịu đi cơn mỏi.

Hắn tính toán qua, giả thiết cường độ cơ thể là như nhau, nếu mình là tay mới tu luyện từ đầu, đối với cơ bắp chưa có kinh nghiệm khổng chế, hiện tại khả năng sử dụng 5 lần Khoái trảo là cực hạn.

Nếu không chế được cơ bắp trong thân thể đến mức tinh vi tận cùng, không có một tia lực lượng dư thừa cùng lãng phí, sẽ là 10 lần.

Mà hẳn lại chỉ sử dụng được 8 lần, hiển nhiên cách mức khổng chế cực hạn còn có một khoảng rất xa.

Hắn phong cách chiến đấu trước đây là sử dụng tinh thần lực cùng tiên lực là chính, cận chiến không phải là điểm mạnh.

Vì vậy, hẳn không đạt tới cực hạn khổng chế cơ bắp là bình thường.

Chỉ là, 8 lần có chút thấp hơn hẳn mong muốn.

...

"Tiểu tử thôi, ngươi đi được tới đây, có nghĩa tu vi của ngươi ít nhất là Trúc Cơ sơ kỳ, hoặc ngươi có bí pháp luyện thể. Chỉ có Trúc Cơ sơ kỳ, chân khí ngoại phóng, mới có thể vượt qua lượt tập kích cuối cùng với 200 cây phi đao. Hoặc ngươi tại luyện thể chỉ lộ đã có thể đao thương bất nhập. Đặt ở Địa Cầu mà ngươi có thể làm được bất kỳ điều nào trong hai điều này, vậy hẳn ngươi có ký ngộ, bí mật riêng... chỉ cần nhớ rằng thất phu vô tội, hoài bích có tội, tiểu tâm mà hành sự."

Trúc Cơ? Chân khí?

Diệp Phàm nhướn mày, tiếp tục đọc.

"...Ngươi cần thiết qua tất cả ba đạo khảo nghiệm, mới có thể nhìn đến đồ vật ngươi muốn thấy. Trước mặt ngươi lúc này là cửa vào của đạo khảo nghiệm thứ hai. Lựa sức mình mà đi, thực sự không được thì thôi, không cần cưỡng cầu. Diệp Phong"

Diệp Phàm đọc xong, trong lòng có chút so sánh.

Chân khí, chắc hẳn nói đến linh lực đi. Chỉ là hệ thống tu luyện khác nhau, danh xưng cũng khác nhau mà thôi.

Vậy Trúc Cơ kỳ, hẳn là cùng Ngưng Khí Cảnh đồng dạng.

Diệp Phàm hồi tưởng, ban nãy quả thực hẳn phải dùng tiên lực mới có thể bắt gọn được 200 cây phi đao trong tay.

Chỉ là nếu đơn thuần là né tránh mà thôi, Diệp Phàm không dùng tiên lực cũng làm được dễ dàng.

Bất quá, nếu là một cái tay mới tu luyện, Diệp Phong đánh giá thật không sai.

Không nghĩ nhiều, Diệp Phàm bước vào đạo khảo nghiệm thứ hai.

"Àn?"

Hắn nhận ra, mình đang đứng trong một căn phòng thật rộng, thế nhưng bên trong không có gì ngoài một cái võ đài. Mà lúc này, trên võ đài, đã có một bóng đen đứng im tại đó.

Hai mắt mị mị, Diệp Phàm thi triển thần thức, phong tỏa đối phương.

Tại tu tiên giới, hành động này có thể coi là chủ động gây hấn.

Dù sao khả năng sẽ phải đánh một trận, Diệp Phàm liền mặc kệ

"Khôì lổì?" - Diệp Phàm ngạc nhiên.

Xem ra gia gia hắn càng ngày càng thần bí đâu!

Mới đầu là kết giới, rồi sau đó là Tụ Quang Trận, kế tiếp là cấm chế xây dựng trên 200 bậc thang để làm thí luyện tràng, bây giờ lại là khôì lổì.

Đối với Khôì Lổì thuật, Diệp Phàm hiểu được rất nhiều, đó là một nhánh của luyện khí chi đạo, sử dụng phương thức đặc thù tạo nên một ít tồn tại có thể thay chủ nhân xuất chiến.

Khôi Lỗi thuật lại chia làm hai nhánh chính, phân biệt Khôi Lỗi Tử Vật cùng Khôi Lỗi Bán Sinh Vật.

Khôi Lỗi Tử Vật đúng như tên gọi, là vật chết, căn bản không có thần trí cùng ý thức, cần phải để tu tiên giả dùng linh lực, tiên lực, ma lực,... khống chế, hoặc là dùng trận pháp khắc trong lòng cơ thể khôi lỗi để hành động, sức chiến đấu thập phần có hạn.

Thường loại khôi lỗi này, công dụng chính là trở thành bia đỡ đạn di động.

Khôi Lỗi Bán Sinh Vật thì ngược lại, tự có thần trí cùng ý thức do bên trong khôi lỗi là linh hồn của tu tiên giả hoặc yêu thú, nói chung là tồn tại có trí tuệ cao; đồng thời vẫn một trăm phần trăm phục tùng chủ nhân.

Thế nhưng luyện chế loại khôi lỗi này cực kỳ khó, tại phải giữ lại được ý thức của linh hồn trong quá trình dung nhập vào khôi lỗi và khiến chúng tuân lệnh chủ nhân.

Lại nói, luyện chế khôi lỗi này còn cần phải tìm được linh hồn có cảnh giới tương xứng mới được, chưa kể luyện chế khôi lỗi tu vi càng cao, muốn giữ lại được ý thức cho linh hồn càng khó.

Ngoài ra, khôi lỗi còn dựa vào vật liệu chế tạo, công năng... để phân loại.

"Để ta xem năng lực của ngươi đến đâu" - Diệp Phàm đậm đậm cười, nhún mình nhảy lên trên võ đài.

Hắn muốn xem khôi lỗi gia gia để lại khảo nghiệm mình so với khôi lỗi hắn từng chứng kiến hơn kém như thế nào.

Khôi lỗi hình dạng là một cái đầu trọc, cao chừng mét chín, cả người chỉ quấn một cái khố, mặt không chút cảm xúc.

Hắn nhìn qua một thân đầy cơ bắp, ần ần cho người ta có cảm giác đầu trâu mặt ngựa hình người.

Tay phải hắn cầm một thanh đao, đao dài bảy tấc, lưỡi đao mỏng như cánh ve, thân đao ảm hiện sát khí bức người.

"Xâm... phạm... già... Chết!"

Khôi lỗi nhìn thấy Diệp Phàm xuất hiện trên võ đài, hai mắt lóe ra quang mang đỏ chói, chậm chạp lên tiếng.

"Có thể nói, xem ra là Bán Sinh Vật loại" - Diệp Phàm thi thắm, hai tay bối lưng đợi khôi lỗi chủ động phát công.

Sát khí từ thanh đao kia chỉ dọa được những kẻ kinh lịch nông cạn, đặt trước mặt Diệp Phàm chẳng khác gì lấy ánh sáng đom đóm so với nhát nguyệt quang huy.

Khôi lỗi lao tới, một đao quét ra, nhắm vào eo Diệp Phàm mà chém, như muốn tách đôi hắn ra.

Một đao nhìn như bình thường, thế nhưng ảm chứa huyền cơ, đao khí nửa đường thoát ly thân đao, tách ra làm bốn hướng bất đồng mà bao trùm Diệp Phàm.

"Chút tài mọn" - Diệp Phàm mũi chân trái chấm đất làm trụ, cả người lảng tròn một vòng, vẫn là một thức Khoái Trảo mà thi triển, lấy tiên lực bọc ngoài bàn tay, nhẹ nhàng nắm lấy đao khí, khẽ néo một néo.

Chỉ thấy đao khí kèm theo sát khí lảng lẹ bức người cứ như vậy nát vụn.

Đồng thời, tay còn lại của hắn tinh chuẩn nắm lấy sống đao, chặn lấy thế công của khôi lỗi, ngược lại phản kích.

Một cước đá ra!

Khôi lỗi tay cầm đao còn đang giằng co với Diệp Phàm, đột ngột bị một chân vào bụng, cả người bay ngược lại, thân hình nặng nề đánh xuống mặt đất, khiến cả võ đài rung lên.

"Cái này chắc hẳn là theo lời gia gia Trúc Cơ kỳ khôi lỗi, tu vi biểu hiện tương đương Ngưng Khí Cảnh trung kỳ, chà qua phản ứng thật chậm, linh hồn ý thức giữ lại chưa chắc đã nổi tứ thành, là cái bán thành phẩm mà thôi, chiến lực còn không bằng Ngưng Khí Cảnh sơ kỳ thông thường"

Diệp Phàm thông qua một chiêu xem thấu khôi lỗi, liền mất dục vọng chiến đấu.

Thừa lúc khôi lỗi còn chưa phản ứng lại, Diệp Phàm thuận đà lao tới, thô bạo một quyền đâm vào vị trí trái tim của hắn.

Rắc! Rắc!

Ngực trái của khôi lỗi nứt toác ra, để lộ ra bên trong là một viên quang cầu màu vàng, ánh sáng ảm đạm.

Diệp Phàm mạnh mẽ dứt viên quang cầu đó ra khỏi cơ thể khôi lỗi, lập tức đối phương cử động liền khựng lại, sau đó hoàn toàn bất động.

"Thú hồn" - cảm nhận một chút viên quang cầu, Diệp Phàm nhếch lên một nụ cười.

Đây nhưng là thứ tốt a! Mặc dù đem lại hiệu quả không lớn lắm, nhưng dầu sao thịt muối cũng là thịt.

Diệp Phàm cất viên thú hồn vào trong nhẫn trữ vật, sau đó lẳng lặng chờ đợi.

Hắn biết rõ, khảo nghiệm sẽ không đơn giản chỉ có vậy.

Một bức tường phía đối diện nứt ra, để lộ một ám môn.

Xịch! Xịch!

Cánh cửa tự động mở ra, phía sau liền là hai cụ khô lồi.

Chỉ là binh khí của đối phương lần này thay đổi, một kiếm một cung.

"Xâm... phạm... già... Chết!" - hai cụ khô lồi vừa lộ diện, liền mở miệng nói, vẫn như cũ một câu.

"Có ý tứ, viễn trình công kích cùng cận chiến phối hợp"

Diệp Phàm nhướn mày, đánh giá đối phương.

Khô lồi cầm kiếm là một cái nam, vóc dáng mảnh mai, trái ngược lại với tên đầu trọc ở lượt thứ nhất. Thanh kiếm hắn cầm từ mũi kiếm đến cán kiếm độc một màu đen, trông cực kỳ bình thường, cảm giác như thất bại phẩm.

Khô lồi cung thủ có tạo hình một nữ nhân, mị mục thanh tú. Cây cung nàng đang cầm có màu xanh ngọc, cảm giác đầu tiên khi nhìn vào là thanh thoát cùng dễ gãy. Cung là đoản cung, tầm bắn vừa lúc phù hợp với chiều dài võ đài.

Diệp Phàm không cảm vô ngữ, hắn dùng thần thức đảo qua hai thanh binh khí kia.

Đi?

Lại là Ngưng Thần Thạch!

Cảm nhận được thần thức rơi vào hai thanh binh khí liền như nước đổ lá sen, Diệp Phàm không khỏi chăm chú nhìn kỹ một lần.

Hắn có chút tò mò, tại sao Diệp Phong lại sở hữu nhiều Ngưng Thần Thạch đến vậy?

200 bậc thang liền có hơn 2 vạn thanh phi đao, tổng cộng số lượng Ngưng Thần Thạch cần dùng không phải là nhỏ.

Bây giờ lại thêm hai thanh binh khí này nữa.

Do thủ đoạn luyện chế, nhất thời bằng mắt thường Diệp Phàm cũng không xác định được niên đại của Ngưng Thần Thạch dùng làm tài liệu, nhưng có thể khẳng định chỉ hơn chứ không kém phi đao.

Lại nói, Ngưng Thần Thạch cũng không phải loại tài liệu được ưa chuộng để luyện khí, nó có công dụng khác, được sử dụng trong lĩnh vực khác.

...

Trong lúc này, đối phương đã lên đến trên võ đài.

Hai cụ khô lồi bản thân khí thế cùng tên đầu trọc ban nãy tương đương, tu vi Ngưng Khí Cảnh trung kỳ, chỉ không biết ý thức linh hồn bên trong bọn chúng có chút nào khá hơn hay không thôi.

Thu hồi ánh mắt, Diệp Phàm đành phải đợi xử lý xong đối phương lại nghiên cứu hai thanh binh khí.

Liếc mắt qua thanh đao ban nãy đầu trọc khô lồi cầm, Diệp Phàm nhật lên.

Thanh đao này chỉ là phạm đao, ngoài sát khí bức người thì không có điểm gì đặc biệt, tài liệu luyện chế còn không phải đến từ tu tiên giới.

Diệp Phàm giờ đao lên, hươ hươ vài cái.

Tuy phẩm cấp bất nhập lưu, nhưng để đối phó với hai cái Ngưng Khí Cảnh trung kỳ khô lồi liền đủ rồi.

Hắn đậm đậm cười.

(Chương xong)

Chương 48: Địa ngục thập bát đao

Diệp Phàm nâng đao lên, hướng hư không chém ra một nhát.

Một chiêu này hắn chỉ vận dụng 24 đầu kinh mạch hướng bên ngoài mượn thiên địa chi khí.

Thiên địa chi khí không màu không mùi, không hình dạng cố định, thế nhưng trừ khi có khẩu quyết đối ứng (từ Ngưng Khí Cảnh đồ lên mới có) vận chuyển đồng thời, chúng chỉ cần tiến nhập cơ thể sẽ bạo loạn, đập vào thành kinh mạch gây đau đớn không thôi.

Diệp Phàm hiện tại chỉ nắm giữ tầng đầu tiên của Cửu Chuyển Âm Dương Quyết, đối ứng với Thông Mạch Cảnh, không có pháp quyết tương ứng để áp chế thiên địa chi khí, mà hắn dựa vào ưu thế của bản thân là có cảm ngộ thâm sâu với quy tắc thiên địa, ngành sinh đẻ ép xuống, đương nhiên vẫn sẽ còn phụ tải.

Chỉ là phụ tải của 24 đầu kinh mạch còn nhẹ, có thể làm lơ.

Nhất đao của Diệp Phàm chém ra, thanh linh phân thành hai cỗ đao khí.

Sau đó là bốn, rồi tám...

Nửa đường phá không lao tới hai cụ khô lổ, đao khí đã phân hóa ra một trăm hai tám đao khác nhau.

Địa Ngục đệ nhị đao - Tiễn Đao.

Nhất chiêu này của Diệp Phàm đương nhiên ẩn chứa huyền cơ, đó là thức thứ hai trong một bộ đao pháp có tên Địa Ngục Thập Bát Đao.

Địa Ngục Thập Bát Đao là một trong những bộ đao pháp sớm nhất Diệp Phàm được học, sau vì cảnh giới đề cao, đao pháp không theo kịp, không xử ra được hết chiến lược, vì vậy đã thật lâu Diệp Phàm không dùng đến.

Không nghĩ rằng, có một ngày hắn sẽ phải tu luyện từ đầu, lại một lần nữa dùng tới.

Địa Ngục Thập Bát Đao vốn có nguồn gốc từ Địa Cầu, thậm chí liên hệ cực kỳ mật thiết với truyền thuyết dân gian về mười tám tầng địa ngục.

Theo như lời kể, thế gian tồn tại địa ngục, phân làm 18 tầng, cứ mỗi tầng lại tương ứng với một loại hình phạt cùng tra tấn, mà tầng càng dưới sâu thì hình phạt cũng càng tàn khốc cùng thảm thiết.

Tầng thứ hai, Tiễn Đao Địa Ngục, là một vùng hoang mạc khô cằn, địa hỏa bùng lên quanh năm. Tại đây, tồn tại một loại sinh vật gọi là Tiễn Đao Quỷ.

Toàn bộ bọn chúng đều là cung thủ, sử dụng là cung hoặc nỏ, duy khác biệt là Tiễn Đao Quỷ lấy đao vì tiễn, liên tục bắn lên thân người chết để tra tấn, thống khổ không thôi.

Điều đáng nói, đó là người chết thì thân xác còn tại dương gian, thứ bị tra tấn chính là linh hồn, mà linh hồn con người vốn miễn cảm cùng yếu ớt, cho nên độ đau đớn cũng tăng lên thêm nhiều lần.

Mà thức thứ hai của Diệp Phàm cũng là Tiễn Đao.

Tiến Đao của hắn cùng Tiễn Đao Địa Ngục có chung một đặc điểm, đó là đao đao ngàn trùng, sinh sôi không ngừng.

Áo nghĩa của một chiêu này nằm ở hai từ Tiễn Đao, đao mà như tiễn, xa gần đều có thể công kích, mà đao khí lại có thể lấy hình thức phân đôi liên tục, hóa thành trăm ngàn đao to nhỏ, tựa như vũ tiễn... hết thấy phụ thuộc vào ý niệm của người thi triển.

Đương nhiên đao khí tách ra càng nhiều, uy lực mỗi đao lại càng kém đi, tuy vậy một chiêu này đơn công hay quần công đều có thể sử dụng, cực kỳ thuận tiện.

Diệp Phàm có thật lâu không sử dụng, nhất thời hơi quá tay, tách đao khí thành một trăm hai tám đao, bất quá không thành vấn đề.

Chỉ thấy một trăm hai mươi tám đao đao khí rít lên rộn rạo, nhanh chóng bao vây lấy hai cụ khô lổ, tạo thành một cái lồng giam trắng xóa, bên trong loạn phiên chuyển động, công kích không ngừng.

"Àn?"

Diệp Phàm đang hứng thú thiếu thiếu nhìn đối phương, bỗng đứng nhẹ giọng nghi hoặc.

Hắn nhìn thấy nam khôỉ lồi vậy nhưng dùng sức đẩy mạnh nữ khôỉ lồi ra khỏi lồng giam đao khí, ngạnh sinh một mình nhận hết tấn công.

Nam khôỉ lồi giờ lên thanh kiếm trong tay, bắt đầu vẽ ra nhưng đường nét ngoằn ngoèo, phảng phất như cố gắng thực hiện một chiêu thức gì đó.

Khôỉ lồi nữ bên ngoài lúc này đã phản ứng lại, thế nhưng không chủ động công kích Diệp Phàm mà ngược lại là hết sức tiểu tâm giờ lên cung của mình, dùng chân khí hóa tiễn bắn rót các đao đao khí, sớm giải thoát cho đồng bạn khôỉ nguy cơ.

"Thần trí nhưng lại như vậy cao!" - Diệp Phàm nhìn hai cụ khôỉ lồi vừa có hành động cực kỳ nhân tính hóa, không khôỉ ngạc nhiên.

Nếu nói cụ khôỉ lồi ở lượt thứ nhất là rác rưởi thì ngược lại, hai cụ khôỉ lồi này thần trí có chút tà hồ, dù có đặt trên tu tiên giới chắc chắn cũng sẽ gây nên một phen kinh ngạc.

Diệp Phàm dù sao cũng đi nhiều nhìn nhiều, hắn không hiếm lạ những cụ khôỉ lồi có nhân tính thế này, vừa rồi ngạc nhiên cũng chỉ là không nghĩ giữa hai lượt đối thủ lại có sai biệt lớn như vậy mà thôi.

Nói vậy, hắn không vội tiếp tục ra chiêu, mà lẳng lẳng đợi đối phương phá vỡ hết đao khí, hắn đảo muốn nhìn hai cụ khôỉ lồi này còn có năng lực gì.

Đao khí tan đi, để lộ ra nam khôỉ lồi chật vật.

Tuy thân là khôỉ lồi, không có máu để chảy, thế nhưng nhìn từ quần áo tan nát cùng với cơ thể từng vết lõm nứt là uy lực của một đòn vừa rồi có thể thấy được lổm đổm.

"Xâm... phạm... già... Chết!" - nam khôỉ lồi tuy một thân tàn, vẫn không quên nhiệm vụ của hắn, cái miệng cứng đờ thốt ra từng từ.

Nhún người một cái, nam khôỉ lồi phi thân về phía Diệp Phàm, kiếm quang ngang dọc, kiếm khí trùng thiên, như muốn nuốt chửng lấy hắn.

Nữ khôỉ lồi ở phía sau cũng dùng lúc ngưng tụ linh lực làm tiễn, trùng trùng điệp điệp nhằm chuẩn các điểm yếu hại của Diệp Phàm mà tấn công.

"Nhàm chán"

Diệp Phàm cánh tay uể oải vung thanh đao lên theo vài đường không đồng nhất, dễ dàng chặn lại toàn bộ thế công của đối phương.

Hắn còn tưởng hai cụ khôỉ lồi này nhân tính cao như vậy, sẽ còn cho hắn được chút kinh hi gì đâu, ai dè cũng nhục bạo.

Có thể do duyên cớ Địa Cầu thiếu thôn kiến thức, cái gọi là Trúc Cơ kỳ khôỉ lồi, tuy khí thế phát ra có thể sánh ngang với Ngưng Khí Cảnh trung kỳ, thế nhưng hữu danh vô thực.

Tùy tiện lôi một cái Ngưng Khí Cảnh trung kỳ tu sĩ nào tại Tu Chân Giới lại đây, đều có thể nghiền áp cụ khôỉ lồi này.

Đối với Diệp Phàm hiện tại, trừ phi là thiên tài, cũng có thực lực vượt cấp mà chiến, nếu không tu sĩ Ngưng Khí Cảnh trung kỳ hàng thật giá thật cũng không động được đến một cọng lông của hắn.

Chỉ có hậu kỳ mới bắt đầu cấu thành một tia uy hiếp tới hắn.

Cũng chỉ có một tia mà thôi.

"Địa Ngục đệ thập đao - Ngưu Khanh"

Khẽ quát một tiếng, Diệp Phàm vung đao lên, chém ra một đường thẳng.

Đao khí sắc bén chọc lên trời, tựa như một cái sừng trâu, lấy tư thế bá đạo không gì đỡ nổi xuyên qua vị trí trái tim của nam khôỉ lồi, đâm hòng cả viên quang cầu đang lập lờ bên trong lồng, hướng tới nữ khôỉ lồi mà đi.

"Chậc, thật đáng tiếc, lỡ tay phá hủy mất một viên linh hồn"

Làm bầm, Diệp Phàm phi thân đuổi theo đao khí của chính mình, hắn có thể khẳng định nếu bản thân không ra tay, viên linh hồn còn lại trong cơ thể nữ khôỉ lồi cũng bị đao khí phá nát.

Thế nhưng đao khí đã đi được hơn nửa đường, bằng với thực lực hiện tại của Diệp Phàm, cho dù có thúc dục thân pháp lên tới cực hạn, vẫn sẽ không kịp.

Hắn liếc nhìn nữ khôỉ lồi lúc này đã không kịp phản ứng, chỉ biết đứng đấy chờ hủy diệt đến với nàng.

Trong một thoáng đó, ánh mắt của hắn bắt gặp ánh mặt đờ đẫn của nàng.

Ngơ ngẩn, Diệp Phàm phát hiện ra trong cặp mắt không sức sống đó vậy mà lóe lên một tia không cam lòng cùng khát vọng tồn tại.

Bất chi bất giác, khi hắn lấy lại tinh thần liền thấy bản thân từ khi nào đã vận dụng "Không gian kéo giãn" để cản lại đao khí.

"Thời, gặp được ta coi như người may mắn, ta ban cho người một hồi cơ duyên đi" - Diệp Phàm âm thầm thờ dài.

Nếu hành động, dù là vô ý thức mà phát, đã quyết định lựa chọn của hắn, hắn cũng sẽ không đổi ý.

Dưới tác dụng của "Không gian kéo giãn", Diệp Phàm dễ dàng cứu lấy nữ khôi lỗi từ tử môn quan trở lại.

Nữ khôi lỗi lúc này vậy nhưng không tiếp tục công kích Diệp Phàm, mà chỉ đỡ dần ngậy đỡ ra đó, mặc cho Diệp Phàm muốn làm gì thì làm.

Diệp Phàm nấn nấn quanh thân thể khôi lỗi, lộ ra một tia hiểu được:

"Vậy mà lại lấy tử thi để làm khôi lỗi, chà trách..."

Hắn liền có giải pháp đối với nàng.

Thu hồi "Không gian kéo giãn", Diệp Phàm diễn hóa thần thức thành một mũi nhọn như mũi khoan, không thương tiếc đâm thẳng vào chỗ sâu nhất trong viên quang cầu linh hồn của nữ khôi lỗi này.

Trong lúc thâm nhập vào, hắn có thể nhận ra có rất nhiều khu vực đã là một mảnh sáng âm đạm, thậm chí còn âm u hoàn toàn.

Chính những khu vực này biểu thị cho việc ý thức của nơi đó đã bị dập tắt.

Nhanh chóng, hắn tiến tới trung tâm linh hồn.

Tại đây, hắn tìm thấy được một ấn ký màu xanh lá lập lòe, chính thứ này sẽ khiến khôi lỗi hết thảy tuân thủ mệnh lệnh hay nhiệm vụ nó được giao cho.

Lúc này, một vài điểm sáng tập kết xung quanh ấn ký đang nhanh chóng âm đạm đi, chỉ chậm thêm một chút nữa liền tắt hẳn.

"Hồn hòa, thiêu nó"

Diệp Phàm thấy vậy, nhanh chóng vận dụng hồn hòa phá tan ấn ký, sau đó hắn dùng thần thức vẽ ra một cái huyết sắc ấn ký, thay thế vào trung tâm linh hồn.

Huyết sắc ấn ký vừa được thay vào, lập tức từ sợi tơ nhỏ màu sắc như máu lan tỏa ra tứ phương, chữa trị những khu vực đã không còn sinh cơ trong linh hồn.

Diệp Phàm hài lòng thu hồi thần thức, sắc mặt có chút không tốt.

Vừa rồi hắn sử dụng khá nhiều tinh thần lực để vận chuyển không gian pháp tắc, sau đó lại khắc ra huyết sắc ấn ký, tổng thể tiêu hao cực đại.

Còn hảo mọi thứ đều thành công.

Lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một viên đan dược cấp thấp nhất Dưỡng Hồn Đan, Diệp Phàm nuốt vào, ám đạo:

"Xem ra phải đi tìm dược liệu để luyện đan, các nàng cũng cần tài nguyên tu luyện"

Không biết trôi qua bao lâu, Diệp Phàm mở mắt.

Đập vào mắt hắn, là một trương khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt đặc biệt có hồn.

"Chủ nhân"

Sở hữu đôi mắt cùng khuôn mặt ấy chính là một vị nữ tử mới một lúc trước còn là một cụ khôi lỗi mà thôi.

Chỉ là hiện tại nàng cử chỉ tri gian tràn đầy sinh cơ, đặc biệt là đôi mắt đẹp cực kỳ linh động.

(Chuong xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Diệp Kinh Mộng

"Người tên là gì?"

Diệp Phàm nhìn nàng, nhẹ nhàng hỏi.

Khôi Lỗi Thuật, Diệp Phàm biết rất nhiều, thế nhưng chỉ là lý thuyết, thực hành hẳn không am hiểu.

Vừa rồi, huyết sắc ấn ký mà Diệp Phàm khắc vào trong trung tâm linh hồn của nàng chính là một loại thủ đoạn kết hợp giữa chữa trị cùng khống chế linh hồn.

Về phương diện linh hồn, Diệp Phàm khẳng định kể cả Cung Hàn Nguyệt cũng không có tạo nghệ bằng hẳn.

Chữa trị, khống chế, tra tấn, chia cắt... chỉ cần linh hồn của đối tượng không mạnh mẽ hơn linh hồn của hẳn, hẳn hầu như muốn làm gì cũng được.

Trải qua hiệu quả huyết sắc ấn ký của Diệp Phàm, linh hồn bên trong khôi lỗi hiện tại đã được khôi phục, không nói liền đã đạt tới thời kì đỉnh phong, thế nhưng ký ức cùng thần trí, khả năng suy nghĩ đã cùng bình thường vô dị.

"Tên?" - khôi lỗi lệch đầu nhỏ sang một bên, trong mắt hiện ra một tia mờ mịt - "Còn thỉnh chủ nhân đặt tên cho"

Diệp Phàm thật sâu nhìn khôi lỗi, búng tay một cái.

Thình lình, khôi lỗi cảm nhận được một cơn đau thống khổ, cả người không tự chủ được co giật một cái, cảm giác đầu mình có thể nổ tung bất kỳ lúc nào.

Cái đau bắt nguồn từ sâu trong linh hồn, dù có lột da lột thịt ra cũng không thể hết được.

"Ta có thể ban cho người ý thức, tất cũng có thể lấy nó đi, thu hồi tiểu tâm tư của người là vừa"

"Cầu... xin... chủ nhân..." - khôi lỗi thống khổ nửa quỳ, hai tay ôm lấy đầu, phải cắn chặt hai hàm răng để có thể thốt ra thành lời - "đặt... tên"

Diệp Phàm mặt vô biểu tình, thần nhiên nhìn đối phương mới đầu còn có tự chủ, thế nhưng lúc sau chỉ có thể lăn lộn trên mặt đất, lăm bắm vài điều vô ngữ.

Đến tận đó, hẳn mới thu hồi tra tấn, ngồi xuống trước mặt khôi lỗi, hai ngón tay nâng cằm của nàng, nhìn thật sâu vào đôi mắt đã thoáng đại đi.

"Người còn tính là khôn ngoan, do vậy người may mắn giữ được một cái mạng. Không có lần sau"

Diệp Phàm nhẹ nhàng nói, không nghe ra hi vọng ái ố.

Hắn biết rõ, trong quá trình hẳn khôi phục, nữ tử này đã xuất hiện cả thấy bốn lần sát khí, đồng nghĩa với việc bốn lần muốn giết đi hẳn.

Hắn đã chữa trị linh hồn cho đối phương, cho nên có thể nói nàng lúc đó đã chính thức hồi sinh, trở thành một thực thể sống có ý thức, cảm xúc riêng

Không phải với bất kỳ đối tượng nào, Diệp Phàm đều khả năng làm được như vậy, đây là trường hợp dị biệt.

Khôi Lỗi sư lúc làm ra nữ tử này, sử dụng tài liệu lại là tử thi của nàng, mà linh hồn xảo bất xảo cũng thuộc về nàng.

Sau đó, thời điểm nàng trở thành khôi lỗi lại cách thời điểm tử vong không quá 1 giờ đồng hồ, thế nên có thể nói thực ra nữ tử này chưa hoàn toàn chết đi, linh hồn tại lúc vẫn còn liên hệ với thân xác liền bị luyện thành khôi lỗi.

Cũng vì vậy, Diệp Phàm mới có thể "khởi tử hồi sinh" nàng.

Nữ tử từ thời điểm tỉnh dậy một lần nữa, đã là hoàn toàn sống lại, trừ bỏ việc phải nhận Diệp Phàm làm chủ nhân liền cùng tu sĩ bình thường không có gì sai biệt.

Vì vậy, từ góc độ của nàng, việc muốn lời dụng lúc hẳn chữa thương giết chết hẳn cũng là nhân chi thường tình.

Đương nhiên, tính nàng có thực sự có hành động giết chết Diệp Phàm nàng cũng không thể.

Không nói huyết sắc ấn ký sẽ cưỡng chế khởi động để hộ chủ, Diệp Phàm vẫn luôn để ý nhất cử nhất động của nàng, chú định nàng sẽ thất bại.

Diệp Phàm nói nàng là khôn ngoan, chính vì nàng cuối cùng cũng không có ra tay.

Nói thật, Diệp Phàm cũng có chút buồn bực, nàng vốn đã coi là chết đi, hẳn phát thiện tâm ban cho nàng sinh mệnh mới, vậy mà đối phương khen ngược, lại có ý định sát hẳn.

Nghĩ thế, Diệp Phàm mới thoáng trừng phạt nàng, để nàng nhận thức ra hoàn cảnh của bản thân.

"Đặt...tên..." - khôì lổì bị đau đớn làm cho thần trí mơ hồ, thế nhưng vẫn rất khẳng khái nói.

Nàng cố chấp làm Diệp Phàm có chút không hiểu, thế nhưng huyết sắc ấn ký của hắn không có khả năng giống Không Tâm Ấn của Cung Hàn Nguyệt, đọc được tâm tư người trổng ấn ký, do vậy hắn chỉ có thể nghe theo khẩu cầu của nàng.

Khẽ suy tư một chút, Diệp Phàm trầm ngâm tự thuật:

"Ta vốn vô tâm cứu ngươi, ai ngờ bản thân một khoảnh khắc chỉ gian, tưởng như thấy được một giấc mộng... Mộng qua đi, ta nhận ra mình đã từ lúc nào vì ngươi mà cản lại đạo khí..."

Hắn đỡ nữ tử dậy, dứt cho nàng một viên Đường Hồn Đan.

Đan dược vừa nuốt xuống, hiệu quả lập tức thấy được, từ đôi mắt của nữ tử đã nhìn thấy nhiều ra một tia thanh minh, rõ ràng đã có thể nhận thức mọi vật xung quanh.

"Từ giờ liền gọi ngươi là Diệp Kinh Mộng" - hắn đối với nàng nói.

Nữ tử, không, Diệp Kinh Mộng nghe xong, liền lẩm bầm nhắc tên bản thân:

"Diệp... Kinh... Mộng, Diệp Kinh Mộng... Đa tạ chủ nhân!"

Thần trí đã rõ ràng trở lại, Diệp Kinh Mộng ánh mắt không hề có một tia oán giận, mà tràn ngập biết ơn cùng sáng rõ.

Nàng, được Diệp Phàm ban cho tân sinh.

Nàng, từ giờ phút này, là Diệp Kinh Mộng.

...

"Kinh Mộng, ngươi lùi lại phía sau, tiếp đến ngươi không cần ra tay"

Đợi cho Diệp Kinh Mộng khôi phục hoàn toàn, Diệp Phàm liền hướng nàng nói.

Thế rồi hắn lật bàn tay một cái, một thứ mỏng như sợi tơ màu xanh lá xuất hiện trên tay hắn, ngo ngoáy không ngừng.

Đây chính là tàn dư còn lại của lục sắc ấn ký sau khi Diệp Phàm dùng Hồn Hóa thiêu đốt không sai biệt lắm.

Đạo khảo nghiệm thứ hai này cơ chế hoạt động đó là chỉ cần linh hồn quang cầu bị đứt ra khỏi khôì lổì, hoặc là khôì lổì ấn ký (lục sắc ấn ký) trong linh hồn quang cầu hoàn toàn tan biến, đối thủ tiếp theo liền xuất hiện... cứ thế cho đến khi thông quan.

Diệp Phàm vừa rồi không hoàn toàn tiêu diệt lục sắc ấn ký, là để hắn có thời gian khôi phục, chính yếu là để Diệp Kinh Mộng linh hồn được chữa trị.

Về phần hai thanh binh khí làm từ Ngưng Thần Thạch, kiếm hắn đã thu đi, cung hắn vẫn để lại cho Diệp Kinh Mộng.

Do mất một đoạn thời gian khôi phục tinh thần lực, Diệp Phàm thay đổi chủ ý, về nhà lại nghiên cứu cũng không muộn.

Hắn không định trễ hẹn với Cung Vô Song.

Bằng quơ tiêu diệt một một sợi ấn ký trong lòng bàn tay, Diệp Phàm đạm mạc chờ đối thủ tiếp theo lên võ đài.

Không lâu lắm, lại có tiếng kêu nặng nề của ám môn bị mở ra, theo sau là một cụ khôì lổì ăn mặc áo trùm dài.

Hắn thả tóc dài, có một khuôn mặt trung tính, lạnh băng không cảm xúc.

Vừa xuất hiện, cụ khôì lổì này đã thả ra khí thế vô cùng cường đại, vượt xa hai lượt khôì lổì vừa rồi.

"Bán bộ Kim Đan" - Diệp Kinh Mộng sắc mặt thoáng tái đi, kinh nghi hô lên.

"Bán bộ Kim Đan, là cái quỷ gì?" - Diệp Phàm hướng về phía nàng hỏi, hắn không rõ lắm phân chia cảnh giới của hệ thống tu tiên tại Địa Cầu.

"Bán bộ Kim Đan còn gọi là Giả Đan cảnh, đó là khi Trúc Cơ tu sĩ tu luyện tới cực hạn, chân khí bên trong cơ thể kết tụ lại thành dạng một viên đan, thế nhưng viên đan này chưa thành dạng rắn, mà vẫn chỉ là một đám chân khí hỗn độn với nhau. Bán bộ Kim Đan kỳ mạnh hơn Trúc Cơ kỳ đỉnh phong, thế nhưng lại yếu hơn bất kỳ một tu sĩ Kim Đan nào"

Diệp Kinh Mộng biểu tình rất là ngạc nhiên khi thấy Diệp Phàm chút kiến thức thường thức như vậy cũng không biết, thế nhưng không tò mò tìm hiểu mà nhanh chóng giải thích cho hắn.

Diệp Phàm gật đầu, nói vậy Kim Đan kỳ khả năng cùng tu sĩ Sinh Đan cảnh không sai biệt lắm, chỉ là ở hệ thống tu luyện của hắn chưa từng nghe qua cách nói Bán bộ Sinh Đan cảnh.

Thế nhưng chiếu theo Diệp Kinh Mộng nói, cụ khôỉ lổ trước mặt hắn lúc này yếu nhất cũng có chiến lực Ngưng Khí Cảnh đỉnh phong.

Khôỉ lổ này nhanh chóng nhảy lên trên võ đài, rút từ sau lưng ra một thanh thiết kiếm.

Thiết kiếm rời khôỉ vỏ, vang lên một trận thanh âm vang vọng, phảng phất như một đầu thú dữ vừa tỉnh lại.

Đừng đạo kiếm âm ngân vang khắp võ đài, duyên cơ nơi này đã lâu không có người tới, thanh âm vang ra liền nhiều lần nối tiếp vọng lại, đem theo khí thể chấn nhiếp nhân tâm.

Diệp Kinh Mộng không nhịn được lấy hai tay bịt lại lỗ tai, khoe miệng chảy ra một giọt máu.

Nàng khi còn là khôỉ lổ, lục phủ ngũ tạng nằm trong trạng thái khôỉ lổ hóa, sẽ không có máu chảy đi toàn thân, cùng tử nhân vô dị.

Bây giờ, Diệp Phàm giúp nàng sống lại, lục phủ thoát khỏi trạng thái khôỉ lổ, tiếp tục hoạt động trở lại bình thường, máu cũng từ đó lại được sinh ra.

Diệp Phàm thấy vậy, vận dụng âm công, hừ lạnh một tiếng.

Sóng âm của hắn vang ra như thủy triều, dễ dàng mà nhanh chóng quán tan đi kiếm âm tan mản trong khắp không gian.

"Cảm ơn" - Diệp Kinh Mộng biết Diệp Phàm làm vậy là vì mình, nội tâm có chút ảm áp nói.

Diệp Phàm khẽ gật đầu, đôi mắt không dời khỏi thanh huyền kiếm kia.

Hắn dùng thần thức đảo qua nó, phát hiện ra lần này thanh binh khí lại không phải là Ngưng Thần Thạch đúc thành, mà là Huyền Thiết.

Huyền Thiết cho dù tại Tiên Giới cũng rất hiếm gặp, được xếp vào hạng cực phẩm tài liệu, bởi vì nó có hai tính chất cực kỳ đặc thù trái ngược mà cùng tồn tại.

Thứ nhất, đó là nặng, cực nặng.

Tương tự Ngưng Thần Thạch, Huyền Thiết cũng được phân chia theo niên đại, Huyền Thiết tồn tại càng lâu, mật độ sức nặng càng dày đặc.

Hay nói bằng cách khoa học hiện đại, khối lượng riêng càng lớn.

Thế nhưng, nếu chỉ đơn giản là nặng, Huyền Thiết liền không có khả năng trở thành cực phẩm tài liệu.

Nó còn đồng thời có một đặc tính thứ hai trái ngược, đó là nhẹ, cực nhẹ.

Tương tự đặc tính này cũng tỉ lệ thuận với niên đại của Huyền Thiết.

Sau khi Huyền Thiết được đúc thành binh khí, hai đặc tính này của nó liền được thể hiện rất rõ ràng, cũng rất hữu dụng trong chiến đấu.

Đối với sở hữu giả, binh khí liền trở nên cực kỳ nhẹ, tựa như lông hồng.

Thế nhưng đối với những người khác, binh khí liền thể hiện ra đặc tính "trọng" của nó.

Đáng nói hơn nữa đó là nếu Huyền Thiết tìm được niên đại đủ cao, chủ nhân của binh khí liền có thể khống chế được trạng thái nhẹ cùng nặng của binh khí theo ý muốn, chỉ bằng nhất niệm chi gian.

"Lúc này mới có chút ý tứ"

Diệp Phàm trong mắt sáng bừng chiến ý cùng hứng thú

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 50: Chiến bán bộ Kim Đan khôỉ lổ (1)

Diệp Phàm quăng đao sang một bên, hần rõ ràng, đối diện với Huyền Thiết Kiếm của khôi lỗi, thanh đao này mềm yếu như bùn, bất kham một kích.

Nhất niệm chớp động, Diệp Phàm lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một thanh đao khác.

"Tiểu Long, tỉnh dậy"

Diệp Phàm nói thầm trong đầu.

Thanh đao trong tay Diệp Phàm chợt lóe lên một chút, sau đó có một giọng nói một mõi vang lên, đáp lại trong đầu hần:

"Đại ca, ngươi đây là đang ở nơi nào? Lúc trước trải qua thời không chi lộ, ta vì chấn thời không phong bạo đã bị trọng thương thật nặng, nơi đây thiên địa chi khí lại cực kỳ mỏng manh, cơ hồ không có. Mấy ngày hôm nay, ta đến một phần trăm thương thể cũng chưa thể khôi phục được..."

Giọng nói đang phát ra này đích xác đến từ khí linh của cây đao Diệp Phàm đang cầm trong tay.

Cây đao này có trên là Diệt Tiên Đao, là một trong vài món Đế binh của Diệp Phàm, cũng là vũ khí hần thường sử dụng nhất.

Chỉ tiếc, trong quá trình vượt qua thời không chi lộ, Diệp Phàm đã sử dụng Diệt Tiên Đao lấy cứng đối cứng cùng thời không phong bạo, hậu quả làm nó hư hỏng phải đến bây phần.

Đối với việc này, Diệp Phàm cũng không quá lo lắng, rốt cục mọi Đế binh đều có khả năng hấp thụ thiên địa chi khí xung quanh để tự chữa trị.

Trên Địa Cầu, có lẽ phải mất thật lâu, do thiên địa chi khí quá mức mỏng manh, thế nhưng ngoài việc phải nghe đao linh lải nhải một vài, liền không có vấn đề gì lớn.

Diệp Phàm cười mắng:

"Tiểu tử ngươi thiếu già bộ. Nếu không phải trước khi rời đi ta để hết pháp bảo lại cho các nàng, ngươi còn lâu mới được triệu hoán. Không nói nhiều, ta gọi ngươi lúc này là có chính sự"

Đao linh hì hì hai tiếng, tò mò hỏi:

"Đại ca cứ nói? Ở nơi khí ho còn gáy này lại có gì có thể gọi là chính sự..."

"Cùng ta một trận chiến với tên kia" - Diệp Phàm cười cười.

"Àn, một con kiến Ngưng Khí Cảnh đỉnh phong đại ca cũng cần nhờ ta ra tay?" - đao linh ngạc nhiên.

"Ta hiện tại tu vi mới có Thông Mạch Cảnh đỉnh phong hảo đi?" - Diệp Phàm bắt đắc dĩ hỏi ngược.

"Ta đang bị thương, không làm!" - đao linh dứt khoát từ chối thẳng - "Ta không lạ gì đại ca ngài, nếu ngài thực sự muốn thu thập con kiến kia, có Ngưng Khí Cảnh chứ Sinh Đan Cảnh, cũng chỉ là chuyện một bữa sáng... Ta tốt xấu cũng là Đế Binh a, phải sát mấy con kiến như vậy hao mất thể diện"

Diệp Phàm nghe đao linh lải nhải câu sau, khó khăn lắm mới ngăn lại được xúc động muốn tấu hần một trận.

Ngươi là Đế Binh thế lão tử không phải Tiên Đế hay sao?

Bây giờ ta phải chiến đấu với thứ ngươi gọi là "con kiến", ngươi mắt mặt chả nhẽ ta thì không?

Bất quá Diệp Phàm đối với đao linh không thuận theo cũng không quá ngạc nhiên, thằng này vẫn lười biếng cùng độc miệng như thế.

Vấn đề là nhìn vậy thôi, nếu quả thực là trường hợp nguy cấp, nó không nói hai lời sẵn sàng liều mạng vì Diệp Phàm.

"Ngươi khẳng định không chiến?" - Diệp Phàm cười tà.

"Không! Ta cần dưỡng thương!" - đao linh trả lời thập phần kiên quyết.

"Ai! Thế ngươi quay về nhẫn giới chỉ đi! Ta vốn còn định sau khi thắng cho ngươi cắn nuốt Huyền Thiết đầu..." - Diệp Phàm tỏ vẻ buồn rầu, lẩm bầm nói.

"Huyền Thiết!?" - đao linh nghe thấy Diệp Phàm nhắc tới hai từ này, kinh nghi hú lên một tiếng chói tai trong đầu Diệp Phàm.

"Không có gì, để ta đưa ngươi về chỗ cũ thôi" - Diệp Phàm khéo miệng nhếch lên một vòng cung, tỏ vẻ mưu kế được thực hiện.

Quả thực, đối với Diệp Phàm, chỉ cần chấp nhận một thời kỳ suy yếu là có thể nhẹ nhàng giải quyết cụ khôi lỗi kia, thế nhưng đó không phải điều hần muốn.

Hần một thử chiến lực cực hạn của mình hiện tại, dưới điều kiện không dùng bí pháp hoặc đại giới nào, mà hần có thể coi là nửa cái đao khách, không có đao chiến lực của hần không thể phát huy được mười trên mười.

Diệt Tiên Dao lúc này tuy chỉ phát huy được ba thành uy lực, thế nhưng đối với Diệp Phàm không có gì khác biệt.

Giới hạn trong tu vi, hẳn lúc này có cầm một thanh Diệt Tiên Dao hoàn chỉnh cũng không thể phát huy hết sức mạnh của nó.

"Ta nghĩ lại rồi. Đại ca anh minh thần võ, vốn là chúa tể trên Tiên Giới... một chỉ con kiến, sao lại để đại ca nhọc long thể được... Cứ để ta cùng ngài giải quyết nó a..." - đạo linh thái độ quay ngoắt một tám mươi độ, trở nên cực kỳ hăng hái, như chưa từng bị thương.

Diệp Phàm khỏe miệng trừu trừu, dù đã quen với việc con hàng này vô sỉ, thế nhưng mỗi khi nghe được, hẳn vẫn tự hỏi mình làm thế nào lại vớ được một món bình khí cực phẩm như vậy...

...

Bán bộ Kim Đan khôi lỗi tuy đã lên võ đài, thế nhưng không hề có dấu hiệu muốn tấn công, mãi đến khi thấy Diệp Phàm đi vào đứng đối diện nó tại vị trí chiến đấu, nó mới gầm lên một tiếng, nâng kiếm công kích.

Ầm ầm!

Diệp Phàm chậm rãi bộ pháp, nhẹ nhàng tránh né một kiếm bổ tới của đối phương.

Huyền Thiết Kiếm bị khôi lỗi chém một phát xuống sàn, tiếng gạch ngói vỡ nát bị điều kiện địa hình làm cho vang vọng thêm nhiều lần, oanh minh không dứt.

Khí lãng từ một chiêu kiếm này sinh ra lan tỏa ra bốn phía, Diệp Kinh Mộng cảm nhận được từng luồng kiếm khí bạo rạp, sắc mặt tái lại, lo lắng nhìn Diệp Phàm.

Nàng biết Diệp Phàm có khả năng đơn giản đánh bại mình, thế nhưng nàng chỉ là Trúc Cơ trung kỳ tu sĩ mà thôi, trong khi cụ khôi lỗi trước mặt đây là bán bộ Kim Đan, chênh lệch một thiên một địa.

Diệp Phàm đối với nhất chiêu kia của khôi lỗi không có gì ngoài ý muốn, bất kì ai có được chiến lực Ngưng Khí Cảnh đỉnh phong đều có thể tùy ý làm được một kiếm đấy.

Chỉ là dựa vào hiện trạng phá hoại mà Huyền Thiết Kiếm vừa gây ra, niên đại của nó hẳn không quá nhỏ.

"Địa Ngục thập lục thức - Hòa Sơn"

Diệp Phàm phản công.

Chỉ thấy hần vung tay loáng một cái, một đạo đao khí thật lớn hình thành, phần đuôi bốc lửa nóng rực, tựa như một viên sao chổi đang ngang sân khấu.

Tức thì, sơn băng địa liệt, cát bay đá chảy.

Toàn bộ những mẩu gạch ngói vụn vỡ Huyền Thiết Kiếm làm ra tụ lại với nhau, bị cuốn theo đao khí mà bay toán loạn trong không trung.

Diệp Phàm dùng Diệt Tiên Dao là Đế binh, tuy lần này vẫn chỉ thúc dục 24 đầu kinh mạch, uy lực phá hoại đã có thể uy hiếp Ngưng Khí Cảnh đỉnh phong.

Vừa so sánh với khi tùy tiện dùng một cây phàm đao, chiến lực Diệt Tiên Dao mang thêm thành liền có thể thấy được lỏm đóm.

Khôi lỗi phản ứng không chậm, nâng đao lên là một đoàn bạo tạc, mưu đồ chém nát đao khí của Diệp Phàm.

Chiến đấu mở màn, song phương sau hai chiêu mở đầu như vậy liền tiến hành kịch liệt giao đấu.

Diệp Phàm Địa Ngục Thập Bát Đao thay phiên mà phát, liên miên bất tận, chả qua khôi lỗi không chỉ có chiến lực Ngưng Khí Cảnh đỉnh phong, lần này đến phòng ngự cũng có thể so với Ngưng Khí Cảnh đỉnh phong luyện thể giả, nếu chỉ sử dụng 24 đầu kinh mạch, Diệp Phàm không để lại được quá nhiều vết tích trên cơ thể đối phương.

"Địa Ngục thập tam thức - Huyết Trì"

Diệp Phàm thành linh hô lên.

Hắn vừa rồi trong mười tám thức đao cũng chỉ luân phiên dùng đi dùng lại có ba thức, thứ hai, thứ mười cùng mười sau, còn lại không động đến.

Tận đến bây giờ, hắn mới xuất ra thức thứ tư.

Hiện tại, bên trong cơ thể Diệp Phàm 60 đầu kinh mạch cùng lúc khai hóa.

Ở giai đoạn này, mạnh mẽ mà hấp thụ thiên địa chi khí bằng 60 đầu kinh mạch trở lên, con đầu bắt đầu ảnh hưởng đến chiến lực của Diệp Phàm, do vậy

không vạn bất đắc dĩ, như khi ti thí với Cung Hàn Nguyệt, hắn sẽ không sử dụng nhiều đầu kinh mạch hơn nữa.

Một đao phách vào trong hư không, sinh ra một luồng đao khí thật lớn.

Đao khí hòa với gió lao đi, tạo ra từng luồng phong bạo gầm rít khắp căn phòng.

Khí lạnh dần hóa màu đỏ cùng phình lớn thêm, tựa như cửa miệng của một đầu Thao Thiết đang muốn cắn nuốt luyện hóa hết thầy thể gian.

Trái ngược với ba chiêu phía trước, một chiêu của Diệp Phàm không có lấy khôi lỗi làm đích đến, mà nó lững lờ tới cách khôi lỗi còn mười phân liền ngừng lại.

Viu!

Một tiếng rít thật lớn vang lên, sau đó phong bạo im bất mà dừng.

Chỉ một phần ngàn giây về sau, chúng bắt đầu lấy trung tâm là đoàn khí lạnh màu đỏ mà kịch liệt co vào, khiến cho đoàn khí dần bị nén lại, áp súc chặt đến nỗi bị biến hình, tựa như sắp bị ép tới lép kẹp.

Tới lúc tưởng chừng là cực hạn, không thể tiếp tục co nhỏ hơn nữa, đoàn khí đột ngột ngang nhiên nổ tung.

Ầm ầm!

Phong bạo càng khủng bố hơn xuất hiện, hướng tới khôi lỗi mà oanh tạc.

Toàn bộ tám rào ngăn xung quanh võ đài bị sự bùng nổ của một chiêu vừa rồi nghiền thành bụi mịn, lập tức bị cuốn theo phong bạo mà đi.

Từ trung tâm phong bạo, những tiếng răng rắc vang lên có thể nghe thấy được, sau một khắc, khôi lỗi như bị sét đánh bắn ngược ra ngoài.

Giờ phút này, trạng thái khôi lỗi thảm thương cực kỳ.

Quần áo hắn đã bị xé nát, toàn thân trần trụi, đương nhiên là một khôi lỗi, điểm này không là vấn đề.

Bên trên cơ thể của hắn, từng đạo thương tích ngang dọc, một bên tay trái bị nhất chiêu vừa rồi của Diệp Phàm cắt phăng đi.

Càng rợn người là, các vết thương nông sâu không đều, thế nhưng đều lộ ra da thịt đỏ hồng, một vài nơi còn thấy được xương cốt trắng hếu... vậy mà hết thấy đến một giọt máu cũng chưa rơi.

Chỗ duy nhất hoàn hảo trên cơ thể hắn chính là nơi ngực trái, vị trí vốn là trái tim, nay chứa đựng linh hồn quang cầu.

Khôi lỗi đứng dậy, chầm chầm nhìn Diệp Phàm, thế rồi từ hai con ngươi của hắn phát ra những đạo lục sắc quang mang mãnh liệt.

"Nga, không nghĩ ra một khôi lỗi nhỏ nhỏ lại biết một chiêu này"

Diệp Phàm nhìn thấy khôi lỗi khí thế đang tăng lên nhanh chóng, có chút ngạc nhiên, tự nói.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chiến bán bộ Kim Đan khôi lỗi (2)

Đốt Hồn Thuật.

Đây là tên gọi của một môn bí pháp hiếm gặp trong khôi lỗi thuật.

Bí pháp này được khôi lỗi sử dụng trong quá trình tạo ra khôi lỗi liền truyền thụ cho nó, có tác dụng thiêu đốt linh hồn quang cầu để đòi lấy sự tăng vọt thêm hai tiểu cảnh giới trong một khoảng thời gian ngắn.

Đương nhiên, hậu quả của Đốt Hồn Thuật đó là sau khi thời gian cảnh giới tăng lên qua đi, linh hồn cũng triệt để chết đi, không gì cứu vãn.

Nói đơn giản, đây là bí pháp giúp khôi lỗi đồng quy vu tận với địch nhân.

Đốt Hồn Thuật hiếm gặp không phải bởi nó là độc pháp bất ngoại truyền, mà do để thiết lập cho linh hồn quang cầu bên trong khối lõi biết cách sử dụng cũng điều kiện sử dụng Đốt Hồn Thuật là một công việc phức tạp, tiêu tốn nhiều thời gian cùng công sức, lại không có mấy người thành công.

Nguyên do thất bại rất đa dạng, thế nhưng chung quy đều do tạo nghệ về phương diện linh hồn không đủ cao.

Điều này khiến không biết bao người nắm bí pháp trong tay cũng chỉ có thể thờ ơ ngẩn ngơ.

Muốn làm khối lõi sư đầu có đơn giản, phải đầu nhập cả đời vào, lại còn phải song song bên cạnh đó tu luyện để kéo dài tuổi thọ.

Chỉ riêng làm hai việc một lúc như thế thôi, đã khiến hơn chín thành tu sĩ từ bỏ, bây giờ người lại bảo những khối lõi sư ấy đi tìm hiểu thêm về phương diện linh hồn, mà còn không biết bao nhiêu cho đủ...

Vấn đề còn là, hiệu quả Đốt Hồn Thuật đem lại không đáng, trừ phi người dùng nó cho khối lõi tu vi cực kỳ cao, khi mà chênh lệch một tiểu cảnh giới thôi cũng là vô pháp vượt qua mà chiến.

Kết quả, trừ những khối lõi sư tu vi cao thâm, tạo ra những cụ khối lõi tu vi cũng có thể xưng bá một phương mới nếm thử môn bí pháp này, Đốt Hồn Thuật được mọi người coi là gàn gà.

Đó cũng là lý do khi Diệp Phàm ngạc nhiên nhìn thấy một cụ khối lõi tu vi còn chưa đạt tới Sinh Đan Cảnh mà lại sử dụng được Đốt Hồn Thuật.

Có điều, ngạc nhiên về phần ngạc nhiên, Diệp Phàm cũng thật vô ngữ.

Hắn không biết vị khối lõi sư này là nhược trí vẫn là nhược trí nữa.

Tu tiên chi lộ, mỗi cái đại cảnh giới là một vách ngăn mà chỉ có tự thân mới có thể vượt qua.

Một cái, ập, gọi theo cách của hệ thống tu luyện trên Địa Cầu đi...

Một cái bán bộ Kim Đan mà hắn lại truyền thụ cho nó Đốt Hồn Thuật...

Vừa rồi Diệp Kinh Mộng đã nói qua, bán bộ Kim Đan có thể coi như là cực hạn Trúc Cơ kỳ tiến xa thêm nửa bước.

Thế nhưng chung quy trong cơ thể vẫn chưa có một viên Kim Đan, Đốt Hồn Thuật có trâu bò đến đâu cũng không thể từ hư không ngưng tụ nên một viên Kim Đan được.

Điều này Diệp Phàm cơ hồ chắc chắn, vì nguyên lý tương tự cũng tồn tại đối với vách ngăn cảnh giới Sinh Đan.

Chính vì thế, bán bộ Kim Đan khối lõi lúc này cho dù có dùng Đốt Hồn Thuật, cảnh giới cũng không tăng lên nổi một cái tiểu trình tự, vĩnh viễn chỉ có thể siêu hạn tiếp cận Kim Đan kỳ mà thôi, thật sự không đáng bỏ công để truyền thụ Đốt Hồn Thuật cho nó.

Trở lại trận chiến, khối lõi sau khi sử dụng Đốt Hồn Thuật, khí thể mạnh hơn lúc trước rất nhiều, gần như gấp đôi.

Rống lên một tiếng trầm thấp, khối lõi dùng tay còn lại nâng kiếm, lẳng một lẳng, lợi dụng đà văng của Huyền Thiết Kiếm dùng một tốc độ không tưởng mà lao về phía Diệp Phàm.

Thình lình, hắn dùng một tư thế quỷ dị xoay chân, biến mất khỏi tầm mắt hắn.

Diệp Kinh Mộng vừa mới hoàn hồn khỏi cảm giác kinh sợ cùng thán phục với một đạo kinh diễm của Diệp Phàm, liền thấy được một màn này, cái miệng nhỏ há hốc.

Trong mắt nàng, khối lõi lúc đầu dùng Huyền Thiết Kiếm để gia tốc tuy rằng đã nhanh đến mức tận cùng, nàng khẳng định mình không phản ứng kịp được, thế nhưng miễn cưỡng vẫn bắt được tàn ảnh.

Bất quá ngay sau đó, nàng chỉ thấy thân hình hắn vụn vụn, rồi hư không tiêu thất, không tìm thấy một tia tồn tại nào.

Dưới bộ pháp quỷ dị này, Diệp Kinh Mộng âm thầm vì Diệp Phàm toát mồ hôi lạnh, lớn tiếng hô:

"Cẩn thận"

Diệp Phàm không phản ứng nàng, băng quơ vung đao một góc 70° so với đỉnh đầu, bình phẩm:

"Có hoa không quả thân pháp mà thôi"

Nghệ thuật của khối lõi quỷ dị là do nó nhắm tới những giao điểm của điểm mù giác mạc mà đâm vào, từ đó khiến toàn bộ người khác có mặt tại chiến trường, bất phân địch bạn, đều có cảm tưởng hắn biến mất.

Diệp Phàm nói thân pháp này có hoa mà không có quả là vì ba nhược điểm rất lớn của nó.

Thứ nhất, thân pháp này không có tính gia tốc về mặt vật lý, chỉ đơn thuần là thuật che mắt mà thôi.

Thứ hai, trên chiến trường càng có nhiều người, thời diễn ra các giao điểm lại càng khó, tỉ lệ thất bại càng cao, chưa kể khi người thời diễn ra được giao điểm thì đối phương đã có thể giết được người rồi.

Thứ ba, thân pháp này dưới sự rà soát của thần thức thì vô dụng, không chỗ nào có thể giấu, so sánh ra thì dồn linh lực vào hai chân để gia tốc, hiệu quả còn tốt hơn.

Viu!

Khôi lỗi nháy mắt xuất hiện trước mặt Diệp Phàm, một kiếm như lôi điện giáng xuống, nhắm thẳng đỉnh đầu hắn.

Chỉ là hiển nhiên Diệp Phàm đã nắm trước được đích đến của đối phương, Diệt Tiên Dao đã đợi sẵn từ lúc nào.

Leng keng!

Chỉ thấy một đao một kiếm chạm nhau tóe lửa, âm thanh đinh đang vang vọng khắp phòng.

Diệp Phàm lùi lại bảy bước nữa, hồ khẩu tê rần, lực chấn làm lực phủ ngũ tạng nhộn nhạo, phun ra một ngụm máu.

"Không hổ là Huyền Thiết Kiếm, thực trọng, bất quá niên đại vẫn có chút kém"

Hắn xoa xoa tay, thoáng bình ổn bên trong cơ thể mình.

Hắn vừa rồi lựa chọn ngạnh kháng khiến thổ huyết không phải do bản thân đánh giá thấp chiến lực tăng lên của khôi lỗi sau khi sử dụng Đốt Hồn Thuật, hay đánh giá thấp sức nặng của thanh Huyền Thiết Kiếm này.

Hắn làm như vậy, là có dụng ý.

Cụ thể, lúc này Huyền Thiết Kiếm cứng đối cứng cùng Diệt Tiên Dao đã bị bỏ nứt ra thành từng vệt như mạng nhện.

Đối với việc này, Diệp Phàm đã lường trước, không có một chút ngờ ngàng.

Nói thật, Diệp Phàm không quen phong cách chiến đấu cận chiến, tu vi cùng lực lượng thân thể hắn cũng kém đối phương một mảng lớn, lựa chọn cận chiến lấy cứng đối cứng không phải là khôn ngoan, một chiêu vừa rồi đã chứng minh.

Thế nhưng nếu đối phương giống khôi lỗi hiện tại muốn trực tiếp dùng bạo lực, lấy nhất quyền phá vạn pháp đối với hắn, ha ha...

Trừ khi đối phương có được một món binh khí có uy lực ít nhất ba phần của Đế binh, nếu không muốn vượt qua Diệt Tiên Dao - dù đang ở trạng thái nửa tàn như bây giờ -... tưởng cũng đừng tưởng.

Mà một món binh khí mang ba phần uy lực của Đế binh, khẳng định đã thông linh, một cái khôi lỗi nhỏ nhỏ này đừng hòng khống chế.

Diệp Phàm thân là Tiên Đế, đối với ước lượng lực lượng cùng chiến lực cực kỳ nhạy bén, hắn biết trong trạng thái hiện tại, trừ khi sử dụng thêm kinh mạch cường chế luyện hóa thiên địa chi khí, hoặc chấp nhận sử dụng giải phong đao linh - đồng nghĩa với việc Diệt Tiên Dao có thêm thương tổn, hắn cũng lắm đánh cái ngang tay với khôi lỗi (trong tình trạng dùng Đốt Hồn Thuật tăng chiến lực) trước mặt.

Thế nhưng, nếu đối phương không còn Huyền Thiết Kiếm thì lại là chuyện khác.

Vì vậy, ngay từ lúc khôi lỗi bắt đầu công kích, hắn đã nháy mắt làm ra lựa chọn, đó là lấy cứng đối cứng, bởi hắn biết mình sẽ chiếm tiện cơ.

Đương nhiên nếu chỉ cầm cự đến khi Đốt Hồn Thuật hết tác dụng lại là chuyện quá đơn giản, bất quá hắn có ngạo khí, đánh nhau với một cái khôi lỗi chiến lực đến Sinh Đan Cảnh còn không tới, lại phải dùng tiêu hao chiến, hắn không chấp nhận được, dù cho bây giờ hắn Ngưng Khí Cảnh còn chưa đến.

"Địa Ngục đệ bát đao - Băng Sơn"

Diệp Phàm nhàn nhạt hô, 60 đầu kinh mạch cùng vận chuyển, điều khiển Diệt Tiên Dao chém ra.

Lập tức, xung quanh nhiệt độ kịch liệt giảm xuống, một luồng đao khí dần dần hiện ra, từ hình dạng cây đao ngưng thực thành một tòa băng sơn, bốn phía tỏa ra những luồng hàn khí lạnh thấu xương.

"Đ!"

Diệp Phàm vung tay lên, băng sơn nhắm phía khôi lỗi vùn vụt lao tới.

"Tán"

Băng son lập tức tách ra thành hàng trăm những mảnh nhỏ, lấy mục tiêu là khôi lỗi mà xé gió nhằm vào.

Mắt thấy hàng trăm mảnh nhỏ đó đã tiếp cận mình, khôi lỗi vùng Huyền Thiết Kiếm lên cứng rắn ngăn cản.

Nếu là tu sĩ, khẳng định sẽ cố gắng tránh đi một chiêu này.

Thế nhưng khôi lỗi đầu sao cũng là khôi lỗi, tuy linh hồn quang cầu được bảo tồn ý thức không kém, phải đạt tới bảy thành, nhưng cũng không hề cảm nhận được một chiêu này đáng sợ.

"Tự"

Diệp Phàm thấy khôi lỗi lao đầu vào cái bẫy mình đặt ra, không cảm mím cười, khuôn mặt vẫn còn một tia máu đọng lại trên môi, làm hắn có chút tà mị.

Liền hắn nói xong, hàng trăm mảnh vụn băng lập tức lấy Huyền Thiết Kiếm làm trung tâm mà tập hợp lại, chớp mắt chỉ gian đã bọc ngoài thanh kiếm một lớp băng thật dày.

Trước khi khôi lỗi bất kì có phản ứng gì, đã nghe thấy giọng Diệp Phàm đậm mạc hô lên:

"Toái"

Oanh! Oanh!

Tức thì, tầng tầng lớp lớp thi nhau nổ to, tiếng nổ căn phòng khuếch đại không biết bao nhiêu lần, Diệp Kinh Mộng đứng bên ngoài vô đài cảm thấy đình tai nhức óc, hai màng nhĩ ầm ầm có dấu hiệu rách ra.

Nàng vội vã vận dụng mười thành linh lực, bảo vệ tai mình.

Bên trên, khôi lỗi đang loạng choạng lấy lại thăng bằng, Huyền Thiết Kiếm lúc này đã bị một chiêu vừa rồi của Diệp Phàm triệt để phá nát, vỡ thành nhiều mảnh nhỏ.

"Kết thúc"

Diệp Phàm nhàn nhạt nói, phi thân tới trước mặt khôi lỗi, một đao bổ ra.

Một đao này không có võ kỹ, cũng chẳng huyền cơ, chỉ đơn giản như một đao của tiểu phu đốn củi.

Thế nhưng khôi lỗi bị dư chấn của nhất đao vừa rồi, linh lực trong cơ thể đang toán loạn, căn bản không kịp thi triển bất cứ phòng ngự gì.

Diệt Tiên Đao thuận lợi cắt ngang qua ngực của khôi lỗi như cắt bùn, chia hắn làm hai.

Hai mắt khôi lỗi lóe lên một cái, rồi ầm ầm mất dần ánh sáng.

Hắn từ từ đổ xuống, mảnh cơ thể phía trên trước tiên chạm đất, vang lên từng tiếng lạch cạch.

Linh hồn quang cầu cũng bị Diệt Tiên Đao dễ dàng cắt ra làm đôi, triệt để mất đi ý thức cùng sinh mệnh.

"Vẫn là tiêu di tử lợi hại"

Diệp Phàm nhìn khôi lỗi lúc này đã là hai phần lẫn lóc, cảm thán một câu.

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Nghi vấn cùng suy đoán

Khôi lỗi mất đi sinh cơ, lập tức cánh cổng phía cuối bên đối diện từ từ mở ra, hiển nhiên báo hiệu Diệp Phàm đã thành công thông qua đạo khảo nghiệm thứ hai, có thể đi tiếp.

Diệp Kinh Mộng nhìn thấy Diệp Phàm vậy nhưng chiến thắng bán bộ Kim Đan khôi lỗi, hai mắt không chớp, tràn đầy biểu tình sùng bái cùng không thể tưởng tượng được.

Quan trọng nhất là, nàng nhìn ra được tu vi của Diệp Phàm biểu hiện ra, chỉ có Luyện Khí kỳ viên mãn, tuy là từ khí thể bộc phát ra mạnh hơn rất nhiều, thế nhưng chưa bước vào phạm trù Trúc Cơ kỳ.

Một cái Luyện Khí kỳ viên mãn, vậy nhưng có thể vượt qua một cái đại cảnh giới, chiến bán bộ Kim Đan, còn thắng?

Mà từ đầu đến cuối, nàng rõ ràng, Diệp Phàm ngoại trừ thổ một ngụm huyết cùng quần áo trông hơi tán loạn, không có chút dấu hiệu suy yếu nào.

Rốt cục cái chủ nhân này của nàng, thần bí đến mức nào?

Nàng không rõ hẳn dùng biện pháp gì chữa trị nàng, thế nhưng hiển nhiên sự thật chứng minh, hẳn có khả năng nghịch đảo khôi lỗi hóa, cái này không dám nói hậu lai vô giả, nhưng tuyệt đối là tiền cô vô nhân.

Sau đó là chiến lược nghịch thiên, lấy Luyện Khí kỳ viên mãn lực áp bán bộ Kim Đan.

Đâu mới là giới hạn của hắn, còn việc gì hắn không làm được sao?

Quan trọng nhất, là hắn tuổi thật trẻ a, nhìn qua nhiều nhất 20.

Nếu là lão quái trú nhan thì khẳng định tu vi không thể thấp thế kia, do vậy đây là dung nhan chân thật.

Cho dù so sánh với thiên chi kiều tử ở nơi của nàng, cũng chỉ hơn không kém..

Vẫn vợ nghĩ tới chuyện của bản thân, Diệp Kinh Mộng ánh mắt một mảnh âm đạm cùng một môi.

Nàng hơi lắc đầu, gạt bỏ những ý nghĩ rối rắm của mình, tiến lên võ đài, dừng lại cạnh Diệp Phàm, một đôi mắt đẹp cong lại hai mảnh trắng non, dịu dàng nói:

"Chúc mừng chủ nhân thuận lợi chiến thắng"

"Ân"

Diệp Phàm gật gật đầu, bận bịu thu gom mảnh vỡ của Huyền Thiết Kiếm lại thành một đồng.

"Chủ nhân, người có thể nói cho ta làm thế nào khi khôi lỗi biến mất người có thể biết được hắn đang ở vị trí nào sao?"

Diệp Kinh Mộng nghĩ nghĩ, lệch cái đầu nhỏ hỏi thăm.

Nàng nhìn thấy rõ ràng, ban này Diệp Phàm đối diện trước việc đối phương hư không tiêu thất, từ đầu đến cuối không nhúc nhích chân lấy một ly, chỉ hơi nâng đao lên chờ khôi lỗi vọt tới, hiển nhiên đó là thói diễn ra được điểm va chạm của hai người, từ đó có hành động trước.

Diệp Phàm cầm Diệt Tiên Đao vào giữa đồng mảnh vỡ, nhàn nhạt nói:

"Tiểu Long, cần nuốt đi"

Xong xuôi, hắn xoay người đối diện với Diệp Kinh Mộng, cười:

"Thế nào, chẳng nhẽ người cái gì cũng không nhìn ra?"

Nữ nhân lúc lắc mái tóc:

"Ta chỉ thấy hắn hư không tiêu thất, sau đó..."

"Người chưa dân sinh ra thần thức?"

Diệp Phàm ngạc nhiên ngắt lời nàng. Chỉ là lập tức sau đó hắn vỗ trán:

"Ta quên mất, người hiện tại mới chỉ là Ngưng Khí Cảnh."

Thần thức là tiêu chí của Sinh Đan Cảnh, chỉ có cái ngoại lệ như hắn cùng Cung Hàn Nguyệt do trùng tu mới có thể tại Thông Mạch Cảnh đã có.

Diệp Kinh Mộng cái hiểu cái không, ngờ ngác nhìn Diệp Phàm, thắc mắc:

"Thần thức? Không phải là chỉ có Kim Đan kỳ tu sĩ mới có thể dân sinh ra thần thức sao? Lại còn Ngưng Khí Cảnh là cảnh giới gì, ta chẳng phải là Trúc Cơ kỳ hay sao?"

Diệp Phàm ngắn gọn giải thích:

"Người chỉ cần biết rằng Ngưng Khí Cảnh cùng Trúc Cơ kỳ của người không sai biệt lắm giống nhau là được, cụ thể như thế nào ta sẽ nói sau..."

Nói đến đây, hấn chợt ngẩn người, rồi rơi vào trầm tư, bởi lẽ hấn nghĩ đến một chuyện.

Diệp Kinh Mộng vừa nói, Kim Đan kỳ mới sở hữu thần thức.

Vậy cơ hồ hấn có thể khẳng định đến chín thành, hai đạo khảo nghiệm vừa rồi được dựng lên nhằm vào tu sĩ phía dưới Kim Đan kỳ.

Ngẫm lại cũng có chút đạo lý, tại đạo khảo nghiệm vừa rồi, không phải thân pháp của bán bộ Kim Đan khô lồi rác rưởi, mà chả qua do hấn có thần thức, nếu không cũng có nhân lực của Tiên Đế, muốn né tránh cực kỳ đơn giản.

Đổi lại một cái tu sĩ bất kỳ, cho dù cảnh giới giống khô lồi vô hạn tiếp cận Kim Đan, chưa chắc đã trốn được một đòn lúc ấy.

Đương nhiên, ngược lại nếu là một cái Kim Đan kỳ tu sĩ, có đứng yên nganh sinh ăn một kiếm của khô lồi cũng sẽ không gây ra quá nhiều thương tích, không có tính khảo nghiệm đáng nói.

Tại đạo khảo nghiệm thứ nhất, lực công kích cùng tốc độ của phi đao cũng rõ ràng để khảo nghiệm phản xạ cùng khả năng né tránh của Trúc Cơ kỳ mà thôi.

Còn lý do tại sao toàn bộ phi đao lại dùng Ngưng Thần Thạch làm tài liệu, Diệp Phàm thiên hướng cho rằng đây là một cái trùng hợp.

Không phải, Diệp Phong cũng đã để lại đánh giá trước cửa đạo khảo nghiệm thứ hai, đó là vượt qua hết bậc thang thứ 200, tu vi phải đạt đến Trúc Cơ sơ kỳ, hoặc là luyện thể đến đạo thương bất nhập hay sao?

Hình như đầu còn nói cái gì mà đặt tại Địa Cầu, nếu làm được như vậy là có kỳ ngộ...

...Vấn đề ở đây là, Diệp Phàm phát hiện ra phía dưới nắm mộ không có xác của gia gia hấn, mà chỉ đặt một cái hộp, đó là do hấn có thần thức mới thấy được.

Mà từ những gì hấn vừa trải qua, khẳng định Diệp Phong không cho rằng hấn đã dẫn sinh ra thần thức.

Nếu hấn không có thần thức, làm sao hấn đang không tự dung đào tung nắm mộ lên để rồi biết được cái chết của gia gia hấn là giả?

Thế rồi, tại sao trên dòng chữ khắc tại nhà thờ đá, Diệp Phong đã khẳng định qua, nếu hấn đến được đây, biết được bí mật dưới mộ, thì hấn đã là một cái người tu tiên?

Câu trả lời chỉ có thể có một, đó là Diệp Phong đã để lại một manh mối khác, thậm chí là vài manh mối khác, để từ từ dẫn dắt hấn đến với sự thật, cùng biến hấn thành một cái tu sĩ.

Thế nhưng, tại sao suốt cả một đời trước, hấn không hề tìm ra những manh mối đó? Cũng không có ai tìm đến hấn?

Nếu không phải Diệp Phàm tình cờ trở về quá khứ, sau đó lại tình cờ muốn đến thăm mộ, càng tình cờ hơn quét thần thức xuống dưới nắm mộ, chỉ sợ hấn mãi mãi cũng không bao giờ biết được Diệp Phong bản thân là một cái tu sĩ đi.

Hết thấy những điều này là Diệp Phàm suy đoán, thế nhưng hấn khá tự tin suy đoán của mình phải đúng tám chín phần.

Chỉ đề hấn vô ngữ đó là, không phải là tu cái tiên sao? Tại sao cần thiết phải khúc chiết cùng bày ra không biết bao nhiêu là cực mới để hấn biết được?

Lại còn gia thế nữa...

Không khéo cái kỳ ngộ mà Diệp Phong nhắc đến phía trước cửa khảo nghiệm thứ hai cũng do bản thân hấn tự bố trí cho tôn tử của mình đi...

...

"Chủ nhân"

Diệp Kinh Mộng quơ quơ bàn tay nhỏ trước mắt nam nhân, lo lắng lên tiếng gọi.

Hấn mới giây trước còn nói chuyện với nàng, vậy mà giây sau đã không hiểu sao mà thần người ra, nàng gọi mấy câu vẫn chưa phản ứng

Khẽ cắn môi, Diệp Kinh Mộng vờn một bàn tay áp vào trán Diệp Phàm.

Cứ việc nàng biết hành động chả đem lại cái gì hiệu quả, thế nhưng nàng căn bản không biết phải làm thế nào mới tốt a!

"A!"

Diệp Kinh Mộng chỉ vừa đụng vào trán Diệp Phàm, vội vã hoảng sợ lùi lại.

Nàng thấy hấn không biết từ lúc nào đôi mắt tràn đầy ý cười nhìn nàng.

"Tiểu thị nữ, người đây là đang làm gì?"

"A, không, ta không... Đừng trừng phạt ta! Ta không làm gì, thật, ta không..."

Diệp Kinh Mộng hoảng sợ lùi lại mấy bước liền, đầu cúi gằm, không dám ngẩng lên nhìn Diệp Phàm.

Diệp Phàm vô ngữ, hai cái thị nữ của hắn đều phản xạ cùng một kiểu, làm như hắn là cái ác ma khoái lấy việc hành hạ người khác làm thú vui vậy.

"Lại đây" - Diệp Phàm vẫy vẫy tay với nàng.

Thấy vậy, Diệp Kinh Mộng có chút chân trừ.

Rất cực trước đó bị Diệp Phàm trừng phạt một hồi đáng sợ như thế nào, tuy nàng lúc ấy phương hướng suy nghĩ còn mờ mịt, thế nhưng cảm giác đau đớn vẫn rõ như in.

Thế nhưng ngẫm lại, nếu hắn muốn, chỉ cần một ý niệm là có thể kích phát đồ vật trong linh hồn nàng, cùng khoảng cách xa gần không có quan hệ.

Vì vậy, chung quy Diệp Kinh Mộng vẫn rụt rè đi tới trước mặt Diệp Phàm, thấp thỏm không thôi.

Diệp Phàm suy nghĩ chừng hai giây, sau đó nhàn nhạt ra lệnh:

"Cởi quần áo"

"Hả?" - Diệp Kinh Mộng chưa kịp phản ứng lại đây, ngơ ngác hỏi.

Một giây trôi qua, nàng mặt đỏ bừng, xoắn xuýt không thôi:

"Chủ nhân, không cần..."

"Cởi!" - Diệp Phàm nhắc lại, âm thanh có chút lãnh.

Diệp Kinh Mộng cảm nhận được hàn ý phát ra từ hắn, cả người run lên, tuy vậy vẫn kiên quyết không có hành động gì.

"Xem ra người vẫn là mong muốn được tận hưởng lại tư vị tiêu hồn thực cốt vừa rồi"

Diệp Phàm đạm mạc nói, đến nỗi cụm từ "tiêu hồn thực cốt" được hắn nhấn nhá thật trọng.

Diệp Kinh Mộng mắt đẹp lúc này đã đỏ hồng, nước mắt đảo quanh, nàng ngước lên, cắn giận nhìn hắn.

"Làm sao, hối hận? Hối hận ban nãy không ra tay kết liễu ta?"

Diệp Phàm khoe miệng nhếch lên một nụ cười tà, chăm chú nhìn nữ nhân.

Diệp Kinh Mộng nở ra một nụ cười giễu, thế nhưng không trả lời hắn, ngược lại hỏi:

"Người thực sự ham muốn cơ thể ta đến như vậy?"

"Thực sắc tính dã, hưởng hồ người tính mệnh là do một tay ta cứu, có lấy thân báo đáp cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa"

Diệp Phàm mặt không đỏ, một bộ đúng lý hợp tình mà nói.

Diệp Kinh Mộng nở nụ cười bi thương, cũng đúng, làm sao nàng lại có thể thiên chân nghĩ rằng hắn cứu mình chỉ là tiện tay, sau đó thu cái thị nữ mà thôi.

Hắn là từ đầu, hắn đã có ý định nhắm vào cơ thể nàng đi.

Thôi thôi, dẫu sao cũng chỉ là một bộ túi da, đến chết nàng cũng đã chết qua một lần, còn gì là không làm được đâu.

Nở nụ cười tự giễu, nàng nhưng không đủ can đảm để tìm đến cái chết một lần nữa, nàng mới chỉ sống lại có nửa ngày thôi, còn chưa có đủ đâu.

Diệp Kinh Mộng lúc này trên người mặc là đồ cổ trang, một bộ váy dài màu lam nhạt làm bằng tơ lụa.

Nụ cười chính là, bộ đồ này vẫn là của Diệp Phàm đưa cho, lúc trước khi nàng tỉnh dậy đã thấy bộ đồ ngay ngắn đặt bên cạnh mình, mục đích để làm gì không cần hỏi cũng rõ.

Diệp Kinh Mộng từ từ rút đi đai buộc ở hông, một thân váy từ từ trượt xuống, để lộ ra làn da trắng nõn cùng vóc người no đủ của mình.

Cơ thể nàng lúc này không sai biệt lắm liền trần trụi với thiên nhiên, chỉ còn vài điểm nhạy cảm là có đồ lót màu trắng che đi.

Diệp Phàm đắm đắm nhìn vào nàng, chỉ là hần thủy chung một loại biểu tình, đến cả ánh mắt từ đầu đến cuối cũng không có một chút giao động, cực kỳ đậm mực.

Như thể mọi chuyện xảy ra không liên quan đến mình.

Thoát xong lớp váy ngoài, Diệp Kinh Mộng không hiểu sao chợt cảm thấy lạnh, không biết là lạnh tại bên ngoài, vẫn là lạnh trong tâm.

Có quan trọng sao?

Nàng tự hỏi bản thân mình, cảm thấy thật nực cười khi bộ não bỗng nhiên lại có suy nghĩ này.

Nhắm chặt hai mắt, bàn tay run rẩy vươn lên sau lưng, Diệp Kinh Mộng sờ vào dây buộc áo lót, từ từ kéo ra.

"Được rồi, dừng lại" - đột nhiên, âm thanh của Diệp Phàm mang theo một tia ý cười nhẹ nhàng vọng tới.

A!

Diệp Kinh Mộng ngốc, đứng đơ ra đấy.

Vậy là sao?

Chà nhẽ, hần muốn tự tay cởi?

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Cung Vô Song bị bệnh

Diệp Kinh Mộng hai mắt nhắm lại, nhận mệnh.

Một giọt nước mắt chảy ra, lăn dài trên má.

Nàng đứng quay lưng về phía Diệp Phàm, có thể nghe được từng bước đi hữu lực của hần đang tiến sát lại gần người mình.

Thế rồi, nàng cảm nhận được bàn tay to nóng của nam nhân chạm vào da thịt.

Cả cơ thể căng cứng, Diệp Kinh Mộng thậm chí quên việc hô hấp.

"Ân, không tệ, làn da đã trở về trạng thái bình thường, độ co giãn, độ ẩm,... đều ổn. Ảnh hưởng của quá trình khôi lỗi hóa lên người đã hoàn toàn bị loại bỏ"

Diệp Phàm vừa chạm vào da nàng vừa nói.

Diệp Kinh Mộng không hồi đáp, hai mắt vẫn nhắm chặt, chờ đợi hần cởi đi nốt lớp vải vóc cuối cùng trên cơ thể mình.

Chỉ là hồi lâu, nàng cũng không thấy nam nhân tiếp tục động, thậm chí cũng không thấy tay của hần chạm vào người mình.

Hơi hé đôi mắt, Diệp Kinh Mộng nhìn thấy Diệp Phàm đang đứng trước mặt nàng, hai tay khoanh trước ngực mà cười xấu xa:

"Không nhắm mắt nữa rồi?"

"Người...?"

Diệp Kinh Mộng đầu óc không kịp xử lý tình huống trước mặt, muốn biểu đạt thành câu hỏi, thế nhưng nhất thời lại không tìm được từ ngữ.

Xoắn suốt một hồi, nàng cuối cùng mới nhỏ giọng hỏi:

"Người... không phải người muốn... cái kia?"

"Cái kia?" - Diệp Phàm ý cười càng nùng - "Người là muốn nói cái gì?"

"Thì là..."

Diệp Kinh Mộng còn định làm ra giải thích, thế nhưng nhìn thấy trên mặt nam nhân ý cười thế kia, làm sao còn không biết hắn đang khó xử nàng.

"Hỗn đản, ngươi biết rõ còn hỏi!"

Nàng thờ phỉ phỉ, cực kỳ bất mãn, nhất thời quên mất tình trạng của mình.

"Nga, thế sao ta lại không biết ta biết rõ cái gì?" - Diệp Phàm không buông tha, truy vấn.

"Diệp Phàm!!!"

Diệp Kinh Mộng khí không nhẹ, cũng quên luôn cái gì là chủ nhân cùng thị nữ, hô to tên hắn.

Diệp Phàm trêu nàng đến điểm liền thôi, cúi xuống nhặt vấy lên:

"Mặc vào đi"

Diệp Kinh Mộng sững sờ, quên mất phản ứng lại.

Diệp Phàm thấy nàng như vậy, bắt đắc dĩ nhún vai:

"Từ đầu đến cuối là ngươi tự suy luận lung tung, ta cũng không có nói sẽ trừng phạt ngươi, càng không có ý định chiếm hữu cơ thể của ngươi..."

Nữ nhân lúc này mới hoàn hồn lại, nhọc nhọc cầm lấy vấy từ trên tay hắn, u oán nói:

"Còn không phải do ngươi lúc đó thật hung, lại còn nói cái gì mà thiên kinh địa nghĩa..."

Nàng không ngốc, nháy mắt liền nghĩ tới câu nói vừa rồi của Diệp Phàm, đoán được hắn vừa rồi chỉ đơn thuần muốn kiểm tra tốc độ khôi phục của thân thể nàng, cùng dục vọng không có quan hệ.

Hóa ra, từ nãy đến giờ, là nàng nháo ra cái ô long a!

Thế nhưng nhất thời nghĩ lại, mình đã nhắm mắt nhận mệnh, nhậm quân ngắt hái, vậy mà hắn từ đầu đến cuối cũng không có một tia động dung, cũng không có động tác dư thừa.

Chả nhẽ cơ thể nàng sau khi bị khôi lỗi hóa, đã mất đi mị lực?

Diệp Kinh Mộng không cảm lòng sờ sờ bộ ngực quy mô của mình, cúi xuống nhìn nhìn.

Diệp Phàm nhìn hành động của nàng liền đoán nhất thanh nhị sở ý nghĩ của tiểu mỹ nữ. Hắn vừa buồn cười vừa vô ngữ, "an ủi" nàng:

"Ngươi đáng người thật hảo, không cần kiểm tra. Chỉ là ta không có thói quen cưỡng bức nữ nhân, chờ đợi đến một ngày ngươi tự động leo lên giường ta, đảm bảo ta sẽ không chối từ"

Một phen mười giây yên lặng trôi qua.

"Diệp Phàm, ngươi cái người xấu, hỗn đản..."

Diệp Kinh Mộng mặt đỏ bừng, giờ tiểu nắm tay hướng phía lồng ngực của Diệp Phàm mà đánh.

Phía trước nàng là nhận mệnh, có ngàn vạn cái không cam lòng cũng không thể phản kháng, đầu óc trống rỗng, đến nghĩ còn không nghĩ thông được, làm sao có thể có cái cảm giác gọi là xấu hổ.

Bây giờ lại khác, biết được Diệp Phàm chỉ là trêu chọc mình, sẽ không thực sự động tay động chân. Diệp Kinh Mộng liền có thể thở phào nhẹ nhõm, liền bắt đầu chú ý đến lời trêu chọc của hắn.

Nàng tuổi còn rất trẻ đã liền chết, rồi bị người bắt làm khôi lỗi, vẫn một cái hoàng hoa khuê nữ đâu.

Nghe được Diệp Phàm nói chuyện như vậy, không xấu hổ mới là lạ.

Thế nên nàng mới lao tới người hắn mà đánh, đương nhiên không thực sự động chân tay, mà chỉ để khôi xấu hổ.

Chả qua, bắt chi bắt giác chi gian, nàng có nước mắt chảy ra, vì sao lại thế chính nàng cũng không rõ.

...

Diệp Phàm tùy ý để cho mỹ nữ dùng tiểu nắm tay đầm như bột bông trên người mình, cũng không ngăn cản.

Hắn nhìn ra được, chỉ sợ nàng lúc này đánh hắn không chỉ có che đậy đi xấu hổ, cũng là nhân cơ hội phát tiết những gì ghen trong đầu nàng đi.

Nhớ lại cảnh thiếu nữ quật cường xin hắn một cái tên, chắc hắn nàng có quá khứ không muốn nhắc tới.

Bất quá nàng không nói ra, hắn cũng sẽ không hỏi.

Hai người - ngoại trừ do hắn ra tay khỏi từ hồi sinh cho nàng, thành lập nên một mối quan hệ chủ nhân cùng thị nữ trói buộc, cũng chưa hề quen thuộc, hắn liền không nhiều chuyện...

Chính lúc này, bất chợt Diệp Phàm cả người cứng đờ lại, vẻ mặt nhàn nhã thường trực trên mặt cũng biến đâu không thấy.

Diệp Kinh Mộng còn tưởng lại khóc một hồi, chợt nhận ra Diệp Phàm khác thường, vội vã lau đi nước mắt, cẩn thận mà nhìn hắn.

Ánh mắt hai người đúng lúc chạm vào nhau, Diệp Kinh Mộng hoảng hốt, nàng nhìn thấy được từ trong mắt Diệp Phàm sát ý nùng liệt, đôi mắt hắn phảng phất như rừng cây biến máu.

Khí chất trên người Diệp Phàm cũng không còn vẻ đạm mạc, vân nhân đã hạc nữa, mà chân chân thật thật một cái sát thần, bốn phía sát khí vờn quanh, không rét mà run.

"Mặc váy vào đi." - Diệp Phàm nhàn nhạt công đạo với nàng một câu, trong lời nói có một tia thúc dục mà Diệp Kinh Mộng nhạy bén phát hiện ra.

Đây là có chuyện gì?

Nàng tưởng phá đầu cũng không rõ nguyên do, tại sao Diệp Phàm đột nhiên thái độ cùng cảm xúc lại chuyển biến 180 độ như vậy.

Chỉ là nàng thực thông minh, không hỏi thêm gì, nhanh nhẹn mặc xong váy áo.

"Ôm lấy ta!"

Diệp Phàm bá đạo kéo nàng vào trong ngực mình, sau đó ra lệnh, cũng không đợi nàng đồng ý hay phản đối.

Diệp Kinh Mộng nhu thuận làm theo, nàng biết hắn lúc này khả năng đã trên bờ bạo nộ.

...

Trị trấn Hàn Giang, bệnh viện số một, phòng VIP số ba.

"Vô Song tỷ tỷ, ta đã nói cho Hàn Nguyệt tỷ tỷ cùng đại ca ca biết, hai người sẽ lập tức trở về"

Đồng Hoàng Phi Phi hé ra một chút cửa sổ cho không khí tươi mát từ bên ngoài lùa vào trong phòng, hướng với người trên giường bệnh nói.

Người đang nằm trên giường bệnh không ai khác, chính là Cung Vô Song.

Chỉ thấy lúc này nàng cả người tái nhợt, mặt vô huyết sắc, da dẻ cũng không có vẻ căng mịn cùng đẹp đẽ, đương nhiên hết thảy thế này cũng không che lấp nổi đi nhan sắc bệ nguyệt tu hoa của nàng.

Đồng Hoàng Phi Phi tiến tới bên cạnh giường, nắm lấy tay Cung Vô Song, độ nhập linh khí vào người nàng.

Linh khí vừa tiến vào, Cung Vô Song sắc mặt mới khá lên một chút, thế nhưng hiệu quả không đáng kể, có thể nói là không khác Tinh Vệ lấp biển.

"Phi Phi... người... cần gì..." - nàng thanh âm phát ra đứt quãng, hiển nhiên là hậu quả do bệnh tật đem lại.

"Vô Song tỷ tỷ, ngươi không cần nói nữa, chỉ cần để đại ca ca về tới đây, khẳng định hắn liền có thể chữa khỏi cho ngươi"

Đồng Hoàng Phi Phi thần sắc kiên định, linh khí trong người không keo kiệt mà truyền sang cho Cung Vô Song.

Nàng thực tự trách.

Trước khi Diệp Phàm dời đi cùng Cung Hàn Nguyệt, có công đạo cho nàng chú ý tới an toàn của Cung Vô Song, hắn sợ vài ngày này hắn đi sẽ có người gây bất lợi.

Lấy tu vi của Đồng Hoàng Phi Phi, trên Địa Cầu hiện tại, trừ khi có ngoại lai giả xâm nhập, còn lại nàng liền không có e ngại, an toàn của Cung Vô Song cũng được bảo đảm.

Ai biết rằng, mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng.

Sáng hôm nay, đột nhiên Cung Vô Song đang ngồi xem sổ sách trong phòng làm việc của mình, đột nhiên ngất xỉu.

Cùng lúc đó, bằng mắt thường có thể thấy được, cơ thể của nàng đang nhanh chóng già cỗi, khí huyết thần bí mà khô cạn đi.

Đông Hoàng Phi Phi vốn theo lời dặn của Diệp Phàm, vẫn luôn ở phụ cận, nghiêm nhiên trở thành người đầu tiên phát hiện.

Nàng tuy tu vi đệ nhất Địa Cầu, nhưng luyện đan không biết, ý được không thông, nhìn thấy Cung Vô Song ngất xỉu, nhất thời không tìm được nguyên do.

Đông Hoàng Phi Phi đã dùng thần thức kiểm tra qua, thế nhưng không tra xét ra được điều gì.

Vội vã, nàng liền một bên gọi xe cấp cứu, một bên dùng linh khí độ nhập vào cơ thể của Cung Vô Song, phát hiện linh khí có chút hiệu quả, vì vậy không ngừng độ nhập.

Tiến vào bệnh viện, sau một đợt kiểm tra toàn diện, phiếu khám bệnh được bác sĩ đưa ra, kết quả là Cung Vô Song mắc phải một căn bệnh lạ về đường máu.

Đây là lần đầu tiên bệnh viện chứng kiến một ca bệnh thế này, do vậy các bác sĩ trong chốc lát không có biện pháp giải quyết, cần phải ngồi bàn luận thêm với nhau.

Cung Vô Song tại thời gian này liền được đưa tới phòng VIP số ba để đợi tin tức.

Đông Hoàng Phi Phi vốn định nói cho bọn họ có lẽ linh khí có trợ giúp, thế nhưng bị Cung Vô Song ngăn lại.

Đao cũng không phải Cung Vô Song không muốn bệnh tình của mình tốt lên, chỉ là linh khí cùng tu sĩ việc này rất huyền bí, khó giải thích một hai câu mà rõ ràng, đặc biệt là khi Đông Hoàng Phi Phi vẫn chỉ là một cái tiểu thiếu nữ.

Nếu không phải nàng tận tai nghe được Diệp Phàm cùng Mạc lão - Mạc Thần Y đề cập tới, lại tận mắt chứng kiến Diệp Phàm ra tay, nàng cũng sẽ không tin, trong một cái xã hội công nghệ hiện đại ngày nay, vẫn còn những sự vật kỳ ảo, huyền huyền như vậy song song tồn tại.

Nàng cũng không truy hỏi Đông Hoàng Phi Phi tại sao cũng nắm giữ linh khí, chỉ là không cho phép nói ra.

Roi vào đường cùng, Đông Hoàng Phi Phi khẳng khái đòi gọi điện cho Diệp Phàm cùng Cung Hàn Nguyệt.

Tuy nàng không biết mấy người gọi là "bác sĩ" kia có bao nhiêu lợi hại, bất quá nàng rõ ràng một điều.

Nếu đã dùng linh khí để chữa trị vậy mà Cung Vô Song mới chỉ có một chút - ít đến không đáng kể, dấu hiệu khởi sắc, vậy có thể khẳng định bệnh này không phải bệnh thông thường, mà đã có dính dáng đến sự tồn tại của tu sĩ.

Mấy người kia bất quá là người thường, không phải Đông Hoàng Phi Phi khinh bỉ họ, mà bệnh này không phải họ ngồi chum đầu với nhau suy nghĩ là có thể chữa khỏi.

Nàng còn biết bất kể chủ nhân đại ca ca, hay Hàn Nguyệt tỷ tỷ, bản lĩnh điều siêu việt nàng, cho nên nói nếu phải tìm ai chữa bệnh, bọn họ mới là lựa chọn chính xác.

Cung Vô Song một thoáng chần chừ, cũng liền đáp ứng rồi.

Không bàn đến Diệp Phàm có khả năng chữa bệnh cho nàng không, nếu đã muốn chuyện tình cảm thuận theo tự nhiên, hắn là trọng phu của nàng, nàng sẽ không giấu hắn.

...

Phanh!

Cửa phòng bị một luồng lực lượng mạnh bạo đá văng, tạo ra tiếng động thật to.

Diệp Phàm nhanh chóng tiến vào trong phòng, đưa mắt quét qua liền thấy nhị nữ.

Đông Hoàng Phi Phi thấy hắn xuất hiện, lùi sang một bên, không cảm hô:

"Chủ... Đại ca ca!"

Diệp Phàm khẽ gật đầu với nàng, tiến tới trước người Cung Vô Song.

Vừa nhìn thấy trạng thái của nàng, hắn không nhịn được cau mày.

"Rất xấu sao?"

Cung Vô Song bỗng nhiên không đầu hỏi một câu.

Nàng đoán mình lúc này trông hẳn rất xấu xí, da dẻ nhăn nheo, còn có chút già nua.

Diệp Phàm không nói, tỉ mỉ xem xét bệnh trạng của nàng.

Hắn tỏa ra thần thức bao phủ lấy nàng, thâm nhập sâu vào trong tử tế bào cơ thể để tra xét.

"Phi Phi, đi lấy một cốc nước tinh khiết lại đây"

Hơn năm phút sau, hắn mới đứng thẳng người trở lại, nói với Đông Hoàng Phi Phi.

Đông Hoàng Phi Phi gạt cái đầu nhỏ, nhoáng cái biến mất.

Cùng lúc, Diệp Phàm lật tay lấy từ trong nhẫn trữ vật ra mấy cây kim châm, miệng hỏi chuyện:

"Đã xảy ra cái gì?"

(Chương xong)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Trị bệnh

"Ta cũng không... Khụ..."

Cung Vô Song trả lời, nửa chừng liền húng hắng ho, làm Diệp Phàm xem một trận đau lòng, vội vã chặn lời:

"Vẫn là để nói sau đi, trước đề ta trị bệnh cho người"

Diệp Phàm một tay cầm bảy cây kim châm, tay còn lại dùng tiên lực nổi lên một ngọn lửa nho nhỏ, lần lượt hơ bảy cây kim châm đến thật nóng.

Cung Vô Song thấy được hắn từ hư không triệu hồi ra được ngọn lửa trên đầu ngón tay, mà lại không bị bỏng, hai mắt hiện ra thần sắc kinh ngạc cùng khó tin.

Diệp Phàm không thời khắc nào không đặt chú ý của mình lên người nữ nhân, thấy biểu tình của nàng, cười nhẹ mà bảo:

"Rồi ta sẽ giải thích, hiện tại vẫn là bệnh tình của người quan trọng hơn"

Sau đó hắn dùng một giọng nói ôn nhu nhưng cực kỳ nghiêm túc mà thêm:

"Người cần nhiệt nhắm mắt vào... một chút nữa sẽ có hơi thống khổ, người cần thiết kiên trì"

Cung Vô Song hơi gạt đầu, hai mắt đóng lại.

Nàng biết, Diệp Phàm sẽ không hại mình.

Cái này là vô điều kiện tin tưởng... đương nhiên nếu phải cưỡng ép đưa ra một lý luận thì chỉ cần nhìn việc hắn nôn nóng tiến vào phòng bệnh là đủ.

Diệp Phàm thần sắc chuyên chú, cẩn thận dùng một tay đặt trên cổ tay của Cung Vô Song.

Bằng bạc tiên lực, dùng mãnh tiến vào trong cơ thể của nàng.

Cùng lúc, thần thức của Diệp Phàm cũng lan tỏa ra, nhanh chóng một lần nữa xác định lại vị trí căn nguyên bệnh trạng của Cung Vô Song.

Phản đầu, trong não!

Cung Vô Song không phải bị bệnh lạ gì về đường máu, mà nàng bị trúng độc.

Thực Huyết Độc!

Chỉ là Thực Huyết Độc trong người Cung Vô Song có chút khác biệt với Thực Huyết Độc thông thường.

Thường độc là vật chết, chỉ biết lan tỏa dựa vào điều kiện ngoại cảnh.

Độc trong người nàng được tu sĩ mệnh danh là Sóng Độc, gọi như vậy do nó có khả năng tự do hoạt động.

Đương nhiên, sự tự do hoạt động này là tuân theo mệnh lệnh của người hạ độc, điểm này có chút giống với phong cách của cô trùng.

Thế nhưng khác với cô trùng, Sóng Độc lại không phải là một sinh mệnh, không có máu không có thịt cũng không có linh hồn, tóm lại là một tồn tại thực quý dị.

So sánh với cô trùng, việc bồi dưỡng Sóng Độc khó khăn hơn, tương đối, để khu độc một khi nó đã đi vào trong cơ thể nạn nhân cũng cực kỳ khó khăn.

Bất quá đó là nói đến tu sĩ thông thường, đối với Diệp Phàm hiện tại cũng chỉ là nhiều hơn chút sức mà thôi, không chút đáng kể.

Cái mà hắn muốn biết là độc này từ đâu ra?

Thực Huyết Độc hắn không hiếm lạ, công dụng của nó như tên, đó là hút huyết nạn nhân, đẩy nhanh quá trình lão hóa, từ đó khiến nạn nhân chết đi trong trạng thái già cả cùng mất hết máu.

Cái mà hắn đề ý là Sóng Độc, cái tồn tại này cực kỳ quý dị, nếu không phải hắn am hiểu y học, vừa rồi lúc tra xét não bộ của Cung Vô Song nhìn ra được một tia bất hợp lý trong việc sắp xếp các tổ hợp dây cùng xung thần kinh, hắn cũng sẽ không tìm ra được nó ẩn dấu, giả dạng thành một nhánh dây thần kinh.

Hay nói đúng hơn, vị độc sư này là một kẻ cực kỳ cẩn thận, tâm tư cực cao, rất khó chơi, nhất là ta mình địch ám!

...

Diệp Phàm vung tay lên, bảy cây kim châm bị hắn phân biệt hạ vào bảy huyết đạo bất đồng cùng đỉnh đầu cùng trán của Cung Vô Song.

Nếu hiện tại Mạc lão mà có mặt tại đây, hắn hẳn lại một lần nữa không thể không kinh hô, bởi bảy cây kim châm của Diệp Phàm cắm lên trên đầu nữ nhân nông nhất cũng có tám phân, mà trong đó nơi hạ châm có ba nơi là huyết Thần Đình, Bách Hội, Thái Dương, toàn bộ đều là tử huyết.

Tiết tẩu này chỉ một ly sơ xảy là chết người a!

Chỉ là, Diệp Phàm lúc này không phải dùng kim châm để châm cứu, mà hắn dùng chúng như là vật dẫn để truyền vào tiên lực, bảo vệ não bộ cho Cung Vô Song không bị tổn thương trong lúc hắn khu độc, hiển nhiên phải hạ châm sâu một chút.

Vốn dĩ lấy năng lực của Diệp Phàm, hắn có nắm chắc cứ như thông thường khu độc mà không để lại di chứng, không cần dùng kim châm.

Bất quá đối mặt với Cung Vô Song, dù tự tin mười phần, nắm chắc mười phần, thế nhưng nếu có biện pháp bảo hộ, hắn sẽ không chần chừ gì mà thêm vào.

Cái này sao, gọi là quan tâm quá sẽ bị loạn.

Hạ châm xong rồi, Diệp Phàm từ từ điều khiển tiên lực tiếp cận khu não bộ, từ từ bao vây lấy vị trí bất hợp lý kia.

Dưới thần thức đang tỏa định đối phương, hắn thấy được Sóng Độc đang không ngừng cuộn cuộn thả ra từng tia lại từng tia nhỏ Thực Huyết Độc, kích thước phải dùng đến micrometer để đo, mắt thường không tài nào nhìn được.

Tuy là những tia nhỏ xíu như vậy, thế nhưng Thực Huyết Độc va chạm trúng tế bào hồng cầu nào, tế bào đó liền bị tan rã, như chưa từng tồn tại.

Quá trình lặp đi lặp lại diễn ra cực kỳ nhanh chóng, lại bí ẩn, trừ khi bệnh viện xác định được đại khái nơi phát bệnh là phần đầu, sau đó lại có cách kết hợp nội soi cùng hiển vi với nhau, may ra mới phát hiện được.

Àn?

Diệp Phàm thấy được Sóng Độc có dị động, liền khép điều khiển tiên lực nhanh chóng khép sát vòng vây.

Kẻ hạ độc thực sự tâm tư quá kín đáo, thế nhưng còn thường xuyên thay đổi vị trí của Sóng Độc.

Không trách được Đông Hoàng Phi Phi không tra ra được cái gì...

Hắn đây là muốn đùa bỡn Cung Vô Song tới chết đây mà!

Dám động đến nữ nhân của hắn, có loại!

Diệp Phàm ngăn chặn trong lòng sát khí, trước mắt cần thiết phải đẩy độc ra khỏi cơ thể nàng đã.

Hắn chợt đổi ý, không vội diệt sát Sổng Độc, mà lợi dụng nó để tìm ra kẻ sau màn.

Kẻ này, không thể lưu quá hôm nay!

Đương nhiên, không diệt sát mà trực xuất độc ra khỏi cơ thể Cung Vô Song độ khó tăng lên không chỉ gấp đôi, bất quá Diệp Phàm cân nhắc hai giây đồng hồ liền khẳng định hiện tại mình đã có khả năng làm được, chỉ hơi mệt một chút mà thôi.

Nói là làm, Diệp Phàm liền từ vòng vây tiên lực tách ra một con đường nhỏ, đủ để Sổng Độc đi qua.

Sau đó, hắn ra lệnh cho bàng bạc tiên lực thành linh từ bốn phương tám hướng đổ lại phía nó.

Hắn biết kẻ sau màn có thể thông quá Sổng Độc cảm nhận được một chút trạng thái xung quanh.

Không ngoài dự đoán, Sổng Độc đang có dị động liền ngưng lại giây lát, sau đó giấy dựa vẫn vẹo hướng tới nơi không có tiên lực mà thoát đi.

Diệp Phàm di chuyển tiên lực, một bên ép sát, một bên tạo ra một con đường hướng thẳng tới phần xoang mũi của Cung Vô Song, cứ như vậy Sổng Độc chỉ có một con đường này để đi, sau đó sẽ thoát ra khỏi cơ thể nàng.

"A!"

Cung Vô Song thống khổ kêu lên một tiếng, chỉ là đôi mi vẫn nhắm chặt, không hề mở ra.

"Vô Song, kiên trì trụ, rất nhanh thôi, xong ngươi liền khỏe lại rồi!"

Diệp Phàm trấn an nàng, thế nhưng hắn cũng không dám đẩy nhanh tiến độ.

Cung Vô Song vẫn là một cái người thường, mà nơi nào bộ lại càng là vị trí nhạy cảm cùng yếu ớt, cho nên Diệp Phàm không thể không kiên nhẫn.

"Diệp Phàm, nhanh xong chưa, đầu ta thật khó chịu, thật đau!"

Cung Vô Song nỉ non kêu.

Lúc đầu, nàng còn cố sức cắn răng, hai bàn tay bấu chặt vào ga giường đến trắng bệch, thế nhưng cảm giác này thật quá khổ để chịu đựng rồi.

Diệp Phàm nhìn nữ nhân đau đớn, cực kỳ đau lòng.

Đây vẫn là lần đầu tiên hắn thấy Cung Vô Song một bộ dạng nhu nhược, yếu ớt như vậy, sát khí trong nội tâm không cảm tăng thêm vài phần.

Hắn lúc đầu định diệt Sổng Độc rồi mới trực xuất, như thế Cung Vô Song sẽ không cảm nhận được nhiều đau đớn.

Hiện tại lại khác, Sổng Độc trong quá trình di chuyển không quên tác quái, thế nên nàng mới thống khổ như vậy.

Thế nhưng kẻ sau màn này là hắn quyết phải giết ngay và luôn rồi.

Thà để nàng đau đớn một chút lúc này, còn hơn hắn thả hổ về rừng, về sau không biết còn có nguy hiểm gì có thể xảy đến với nàng, lúc đó hắn có hối hận cũng không kịp.

So sánh, chút đau đớn lúc này là gì so với mất mạng đâu, vì vậy Diệp Phàm liền phải ngoan tâm một chút.

Bên kia, hắn hướng Đông Hoàng Phi Phi truyền âm, để nàng ngăn cấm bất kỳ ai có ý đồ tiếp cận căn phòng này.

Đơn thuần luận chiến lực, hắn lúc này cũng không bằng nàng, vì vậy Diệp Phàm để nàng canh cửa có thể yên ngàn cái tâm.

Trong lúc đang tập trung trực xuất Sổng Độc, Diệp Phàm có loáng thoáng nghe thấy bên ngoài có một hai tiếng cãi vã mờ nhạt vọng lại, thế nhưng hắn mặc kệ.

...

Sau một thời gian, khi hoàn thành được hơn nửa công việc, Diệp Phàm cảm giác được kinh mạch của mình bắt đầu trường đau cực kỳ, đây là hậu quả của việc mạnh mẽ luyện hóa thiên địa chi khí trong một thời gian quá dài gây ra.

Không có cách nào, tiên lực tiến vào trong não bộ của Cung Vô Song cần là tinh thuần nhất có thể, đảm bảo không có chút nào bạo động mới không gây ra thương tổn, do vậy Diệp Phàm không thể không vận dụng toàn bộ 108 đầu kinh mạch, phân ra làm ba khu vực.

Hắn hấp thụ thiên địa chi khí từ Âm Dương Phù đưa vào khu vực kinh mạch thứ nhất, luyện hóa một lần, sau đó đưa qua khu vực thứ hai, lại tinh luyện một lần, cuối cùng đưa qua khu vực thứ ba, thêm một lần tinh luyện nữa, thế rồi mới đưa vào cơ thể của nữ nhân.

Vì sao lại chia làm ba khu vực kinh mạch, đơn giản.

Thứ nhất hần cần 36 đầu kinh mạch cung cấp tiên lực mới đủ để chữa trị cho Cung Vô Song.

Thứ hai, luyện hóa cùng tinh luyện ba lần không sai biệt lắm đủ để cho tiên lực êm dịu, không gây tổn thương cho não bộ của nàng.

...

Không biết qua bao lâu, cuối cùng cái kia Sóng Độc bị hần dời đi khỏi cơ thể Cung Vô Song, thông qua đường xoang mũi bay ra ngoài.

Bay ra tới, nó hiện nguyên hình một đoàn nửa khí nửa lỏng, lơ lửng trong không trung.

Sóng Độc nhanh chóng có ý đồ trốn đi mất.

Hiển nhiên, kẻ sau màn thông qua Sóng Độc đã phát hiện ra vật này hiện tại đã bị trục xuất khỏi cơ thể nạn nhân.

Hần khẳng định đang thắc mắc vì sao nó còn có thể tồn tại, bất quá liền tiếc nuối mà thu về bên người.

Rất cục, chế tạo là Sóng Độc thứ này không dễ.

Diệp Phàm nhanh nhẹn đánh lên trên Sóng Độc một cái ấn ký thần thức cực kỳ bí ẩn, nhìn nó hướng phía cửa sổ vội vàng thoát đi.

"Trước lại để người sống lâu thêm một chút" - hần lẩm bầm, lấy tay rút ra kim châm đang cắm trên mặt Cung Vô Song.

Xong xuôi, hần mới thoát lực ngồi bệt xuống mặt đất.

Đúng lúc này, thanh âm của Cung Vô Song vang lên:

"Diệp Phàm!? Ta... mở mắt ra được sao?"

Nàng nhận ra, con thống khổ kia đã qua đi.

Sau đó, nàng liền cảm giác cơ thể của mình lúc này đã bình thường trở lại, tuy vẫn còn chút suy yếu, thế nhưng không còn cảm giác liên tục nhức đầu, chóng mặt cùng nhận thức, nói chuyện không rõ ràng nữa.

Nàng cảm nhận được mấy cây kim châm trên mặt mình vừa được Diệp Phàm lấy đi.

Nàng muốn mở mắt ra, chỉ là chưa có lệnh của Diệp Phàm, nàng cũng không dám tự ý hành động.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Hần là cái tiểu bạch kiểm!

Diệp Phàm định trả lời Cung Vô Song, thế nhưng chỉ vừa há mồm, hần liền cảm giác được một cổ uế oải vô lực cùng mục mị đánh thẳng vào linh hồn, làm cho đầu óc hần quay cuồng, thiếu chút nữa liền ngất đi.

Đôi mắt hần trĩu lại, không tự chủ được mà có dấu hiệu khép vào nhau, con buồn ngủ ập tới không báo trước, cũng không thể kiểm soát.

Diệp Phàm biết, đây là di chứng của việc quá linh hồn bị thương, hần cần nhanh chóng điều trị, thế nhưng vạn lần không cần rơi vào giấc ngủ kia, nếu không liền không biết năm tháng nào mới có thể tỉnh lại.

"Có thể, người đã khỏe... Viên đan dược này, người đưa cho Phi Phi, bảo nàng pha loãng được lực vừa đủ, sau đó người lại uống vào, dung mạo sẽ trở lại như trước"

Diệp Phàm cắn vào lưỡi đến bật máu để không chìm vào giấc ngủ, lấy ra một viên đan dược to bằng quả long nhãn đặt vào lòng bàn tay nàng, vội vã công đạo với nữ nhân một chút, tuy không đầu không đuôi, cũng không có nhiều giải thích, nhưng Diệp Phàm biết Cung Vô Song sẽ nghe theo.

Về phần Đông Hoàng Phi Phi, nàng sẽ hiểu thế nào là "vừa đủ" với Cung Vô Song.

"Hiện tại ta cần phải tự chữa thương, không cho phép ai ngoại trừ Hàn Nguyệt tiến vào phòng... không được làm phiền ta... tốt nhất là không chạm vào người"

Nói xong, hần xếp bằng, lật tay lấy ra một viên đan dược khác, bỏ vào miệng.

...

Cung Vô Song vẫn nằm trên giường, giờ bàn tay cầm viên đan dược lên nhìn, xoay xoay.

Đan dược tròn tròn, lại đen đen, nhìn qua cùng bùn đất không sai biệt lắm.

Thế nhưng nó lại đang tỏa ra một cỗ dược hương nhẹ nhàng dễ chịu.

Cung Vô Song hiện ra một thoáng nghi ngờ trong đầu, có thật một viên đan dược nhỏ xíu này, thậm chí còn pha loãng ra, có thể khiến cho da dẻ của nàng trở lại như trước không?

Không có một nữ nhân nào không muốn mình đẹp đẽ, nhất là nàng vốn là một mỹ nữ, dầu cho hiện tại cũng vẫn có thể gọi là mỹ phụ.

Bất quá nàng tuổi thật mới còn chưa tới 30 a!

Chỉ là ý nghĩ này vụt qua rồi biến mất, đan dược là Diệp Phàm đưa, hần sẽ không ở loại chuyện này lừa dối nàng.

Nghĩ đến Diệp Phàm, Cung Vô Song không cảm nhìn đưa mắt sang nhìn nam nhân - lúc này đang khoanh chân ngồi dưới đất, hai mắt nhắm lại, mà theo như hần nói, đang chữa thương.

Bây giờ nàng mới để ý thấy, bộ quần áo trên người hần xộc sệch, không thiếu vết bẩn cùng rách.

Trên khóe miệng của hần vẫn còn đọng một tia máu khô.

Hần đây là làm sao? Lại đánh nhau với ai chẳng?

...Từ từ!

Hần đi viếng mộ cùng muội muội của nàng, vậy tại sao hần lại trước tiên trở lại?

Sau khi Đông Hoàng Phi Phi gọi điện cho Cung Hàn Nguyệt xong, còn chưa tới hai tiếng đồng hồ, Diệp Phàm đã quay lại.

Nếu nàng nhớ không nhầm, tàu từ Trường An về tới đây mất không sai biệt lắm phải năm cái giờ, nơi đó lại không có sân bay...

Cung Vô Song cực kỳ thông minh, nàng cơ hồ lập tức liên hệ tới một thân phận khác của Diệp Phàm là tu sĩ.

Hần vừa rồi đến ngọn lửa còn có thể từ hư không tạo ra, vậy việc muốn nhanh chóng trở về tựa hồ không phải là bất khả thi.

Bất quá biện pháp này khẳng định là có đại giới lớn, cứ nhìn hần hiện tại là có thể đoán được một hai, nàng nghĩ.

Suy luận như vậy, Cung Vô Song chợt cảm thấy sống mũi cay cay, nếu những gì nàng đoán là chính xác, vậy thì khi Diệp Phàm trở lại, hần hần đang thật suy yếu.

Vậy mà hần vẫn không màng, trước tiên chữa bệnh cho nàng.

Hần có thể vì nàng mà hy sinh đến như vậy, thế còn nàng thì sao?

Nhất thời, Cung Vô Song suy nghĩ muôn ngàn...

...

Trên thực tế, Cung Vô Song chỉ đoán đúng một nửa.

Vết máu trên khóe miệng kia cùng quần áo lòi thoi là hậu quả sau khi Diệp Phàm chiến đấu với Bán bộ Kim Đan khôi lỗi, cái này nàng đã đoán sai.

Diệp Phàm quả thực khi lại đây tình trạng đã khá suy yếu, thế nhưng đó là về mặt tinh thần lực, hầu như không ảnh hưởng đến việc hần chữa bệnh cho nàng, nếu không hần cũng không dám mạo hiểm.

Lý do thì đúng như nàng suy đoán, hần lúc nghe được Cung Hàn Nguyệt thông qua Không Tâm Ấn truyền đến tin tức nàng bị quái bệnh liền vội vã trở lại.

Chính vì vậy, Diệp Phàm đã quá độ sử dụng tinh thần lực thao túng không gian pháp tắc, cường chế phát động "Sức địa thành thốn", ngành sinh rút ngắn năm giờ thời gian xuống còn hai tiếng đồng hồ.

Trên đường đi, do tinh thần lực không đủ, Diệp Phàm đã cưỡng tiêu thụ Dưỡng Hồn Đan, sơ sơ cũng có hơn 20 viên.

Chỉ là có như vậy cũng mới miễn cưỡng cung cấp đủ cho hần tiêu hao khi đi đường, vấn đề là hần hấp thụ không phải từng viên từng viên một, mà là nhiều viên một lúc, được hiệu mãnh liệt vượt quá sức chịu đựng của bản thân, khả năng rất cao sẽ để lại tổn thương tới căn cơ, ở đây là linh hồn.

Cũng là Diệp Phàm có cực sâu tạo nghệ về phương diện này, cơ hồ có thể khẳng định có thể chữa lành thương tích bản thân gây ra mới dám làm như vậy, đổi lại là tu sĩ thông thường có cho hần mười lá gan cũng sẽ không dám.

Ban này, khi Diệp Phàm điều trị cho Cung Vô Song sử dụng tới thần thức để tra xét, lúc đó tinh thần lực của hần đã khô cạn, thế nhưng được hiệu của Dưỡng Hồn Đan vẫn chưa hoàn toàn qua đi, miễn cưỡng đủ cho hần tiếp tục tiêu hao, mà linh hồn thương thế vẫn bị áp chế chưa bộc phát.

Một phần do nghe tin Cung Vô Song bị quái bệnh, Diệp Phàm tinh thần chưa từng có điểm thả lỏng, cũng không có tâm tư để ý tới tình trạng bản thân.

Lúc sau, chữa trị cho nữ nhân của mình xong rồi, đến ngay tại thời khắc tinh thần buông lỏng ra, thương thế mới bạo phát.

...

Cùng lúc này, bên ngoài cửa phòng bệnh của Cung Vô Song.

"Người đây là phạm pháp" - một cái nam bác sĩ chật vật bò từ mặt đất đứng lên, trên mặt lộ ra thần sắc tức giận, chính nghĩa ngôn từ mà nói.

Đằng sau lưng hần, một nhóm người khác sợ hãi không ai dám tiến lên, thế nhưng đối với lời nói của hần lại thập phần hưởng ứng, nhất thời nhao nhao lên.

"Chúng ta là bác sĩ, bệnh nhân nếu đã được đưa đến đây, đương nhiên trách nhiệm chăm sóc cho nàng đã thuộc về chúng ta, người vì cái gì ngăn cản"

"Đúng vậy, người một cái tiểu nữ từ kiến thức thiếu, nếu nàng trong đó có mệnh hệ gì..."

Bốp!

"Ngậm lại cái miệng thối của người" - Đông Hoàng Phi Phi quý mị xuất hiện trước mặt tên bác sĩ vừa nói lời cuối cùng, cho hần một cái tát.

Nắm đầu ngón tay đỏ ửng nổi lên rõ ràng một bên má của hần, nóng rát.

"Người, người đâu, gọi bảo vệ lên bắt tiện nhân này lại!"

Tên bác sĩ vừa bị ăn tát tru tréo kêu lên.

Bốp!

Bên má kia của hần lập tức có thêm năm đầu ngón tay nữa, thập phần cân xứng.

Đương nhiên đây là Đông Hoàng Phi Phi đã thu liễm hết sức, nếu không một cái búng tay của nàng cũng đủ để hần hồi phi yên diệt.

Từ trong nhóm người, lập tức có một tên quay đầu lại, chạy về phía đại sảnh, hiển nhiên là để gọi người.

Đông Hoàng Phi Phi thu tất cả vào trong mắt, thế nhưng nàng không để bụng, chỉ cần bọn họ không tiến vào trong phòng bệnh, nàng mới lười quản mấy con kiến này.

"Các người một đám, ngậm hết miệng lại, nếu không đừng trách ta ra tay"

Nàng nhàn nhạt đưa mắt nhìn một đám người trước mặt, thoáng phóng ra một tia khí thế.

Uy áp của nàng vừa phóng xuất, mọi người xung quanh dường như cảm thấy có một tòa núi lớn đang đè nặng lên ngực của bọn họ.

Hít thở không thông.

Bầu không khí nhất thời trở nên cực kỳ quỷ dị, một đám người chật vật run rẩy đứng đấy, một cái tiểu thiếu nữ một tay vẫn còn cẩn thận cầm cốc nước, đan chéo chân ngồi trên chiếc ghế dài cạnh phòng bệnh.

"Chuyện gì xảy ra ở đây"

Bỗng nhiên, một thanh âm nam nhân từ phía xa vang lên.

Mọi người quay lại, chỉ thấy một cái nam tử, độ tuổi tầm hơn ba mươi một chút, một thân tây trang đang tiến lại gần.

"Lục trưởng khoa!"

"Lục trưởng khoa, là cái dạng này"

Đoàn người nhìn thấy nam tử, hai mắt sáng lên, như thể nhìn thấy được đột phá khâu, vội vàng mồm năm miệng mười kể lại đầu đuôi sự việc, đương nhiên không ai đủ mặt mặt nói ra mình vừa bị khí thế của Đông Hoàng Phi Phi trấn trụ, chỉ nói nàng cực kỳ hung dữ mà thôi.

"Ra vậy, ta đã hiểu"

Lục Lâm - tên đầy đủ của nam tử này - nghe mọi người tranh nhau kể chuyện, hiểu được vấn đề không sai biệt lắm.

Hắn cũng có chút tức giận trong bụng, thế nhưng nhiều hơn là nghi hoặc.

Bình thường bệnh nhân không phải đến bệnh viện để khám bệnh sao? Nếu không muốn bác sĩ vào khám, vậy tại sao không đưa về nhà đi?

Là người khác thì hắn cũng phát tay mặc kệ, gọi người đuổi thẳng ra khỏi bệnh viện là được, đây căn bản là nháo sự chứ không phải là đi khám bệnh!

Thế nhưng bệnh nhân lần này lại hừ hừ thực thực là tổng tài Thiên Vũ tập đoàn Cung Vô Song, hắn phải hỏi cho ra chuyện cho ra nhẽ, không khéo tìm được cơ hội để nâng thiếu hân một ân tình.

Đề Hàn Giang đệ nhất mỹ nữ thiếu hạ ân tình, đây là chuyện tốt, khả ngộ bất khả cầu a!

Hắn liền chải vuốt lại đầu tóc, chỉnh lại tây trang cho ngăn nắp, sau đó tiến tới trước mặt Đông Hoàng Phi Phi, hỏi:

"Tiểu muội muội, người bệnh bên trong có phải là tổng tài Thiên Vũ tập đoàn Cung Vô Song?"

Đông Hoàng Phi Phi nhú mày nhìn Lục Lâm.

Người này, ba chục tuổi, đến cái số lẻ của nàng còn không bằng, vậy mà dám mở miệng ra kêu nàng tiểu muội muội.

Nếu không phải Diệp Phàm lúc đem nàng ra khỏi Thiên Đạo không gian đã công đạo qua không được vì những chuyện hiểu lầm nho nhỏ này mà động thủ, nàng đã phiền cho nam nhân này một bàn tay.

"Không được gọi ta là tiểu muội muội!...Nằm trong phòng đúng là Vô Song tỷ tỷ."

Nàng trả lời, trong giọng nói đem theo một tia bất mãn.

Lục Lâm đối với Đông Hoàng Phi Phi bất mãn vẫn chưa để trong lòng, trực tiếp xem nhẹ. Tuy vậy, hắn vẫn thuận theo nàng thay đổi xưng hô.

"Nga! Vậy... cô nương, người vì cái gì không cho chúng ta vào trong?"

"Diệp Phàm ca ca nói không ai được phép đi vào. Hắn đang tại bên trong trị bệnh cho Vô Song tỷ tỷ" - Đông Hoàng Phi Phi "ngốc manh" trả lời.

"Diệp Phàm ca ca? Trị bệnh?" - Lục Nam ngẩn người ra - "Diệp Phàm ca ca là ai?"

"Hắn là Vô Song tỷ tỷ nam nhân" - Đông Hoàng Phi Phi hứng thú thiếu thiếu mà đáp lại hắn.

"Hắn là bác sĩ?"

Lục Nam sùng sốt, Cung Vô Song đã là hoa có chủ? Sao hắn chưa từng nghe nói?

Bất quá, nếu vậy hắn cần bận tâm đến chi tiết của người nam nhân Diệp Phàm này.

Đông Hoàng Phi Phi không thực ngốc, nàng chỉ đang giả ngây thơ mà trả lời Lục Nam thôi.

Nàng tuổi thọ đã phải lấy đơn vị vạn năm để tính, hiển nhiên chút tiểu tâm tư mà Lục Nam mang theo lúc hỏi chuyện bị nàng liếc mắt một cái liền nhìn thấu.

Chỉ là, đối với nàng thì hắn muốn tồn tâm tư thế nào cũng được, miễn là có thể để Diệp Phàm an tĩnh mà chữa bệnh cho Cung Vô Song.

Đông Hoàng Phi Phi tự nhiên nhớ lại câu nói hồi hôm của Diệp Phàm, nàng liền dùng nó tiểu khiển nam nhân trước mặt mình một chút, coi như giết thời gian hão.

"Diệp Phàm ca ca? Hắn là cái tiểu bạch kiểm!"

(Chương xong)

Tái bút: Vốn hôm nay thật nhiều việc, không định viết chương mới, thế nhưng thấy có bạn tặng nguyệt phiếu, thôi coi như ra chương vì chúc mừng Từ Yên có cái nguyệt phiếu đầu tiên. Chương do viết trong trạng thái mệt mỏi, có thể có chút sai sót, Từ Yên sẽ nhanh chóng sửa sai sau khi ngủ dậy.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56: Từ khi nào đến phiên người nghi ngờ?

"Tiểu bạch kiểm?"- Lục Nam về mặt kì quái, vô thức mà nhắc lại.

Sau đó, hắn chỉ thấy đầu mình như có hàng ngàn con Alpaca (thảo nê mã) chạy qua, cùng với cảm giác lúc nào cũng có thể bị nhồi máu cơ tim mà chết.

"Cô nương, người đừng đùa ta... Cung tổng nam nhân, là cái tiểu bạch kiểm?"

Hắn gượng cười, hỏi lại.

"Đảm bảo không sai, nếu không chờ một lát hắn đi ra, người có thể hỏi hỏi" - Đông Hoàng Phi Phi tủm tỉm cười.

"Hồ đồ!"

Lục Lâm còn chưa nói chuyện, liền thấy một trung niên nam tử khác vội vã hướng bên này đi tới, theo sau còn là mấy cái bảo an.

"Tiểu nữ oa, người mau tránh ra, để nhóm bác sĩ chúng ta vào khám bệnh cho Cung tiểu thư"

Trung niên nam tử thần sắc dọa người, một bộ lão tử là thiên, hướng Đông Hoàng Phi Phi ra lệnh.

Đông Hoàng Phi Phi liếc hắn nửa con mắt liền thu hồi, không thèm đáp lấy một câu.

Đối với loại người không biết bản thân có bao nhiêu phân lượng mà luôn nghĩ mình là thượng đẳng, nàng lười để ý tới.

"Tiểu nữ oa, người đây là có ý gì?"

Trung niên nam tử giật dử không thôi, cơ hồ là hét lên mà hỏi.

Hắn là chuyên gia về các bệnh liên quan đến đường máu, hành nghề đã lâu năm, uy tín tại Hàn Giang cũng là số một số hai, đi đâu mà không bị mọi người kính trọng cùng tôn vinh, đã khi nào bị đối xử thế này?

Trong ý nghĩ của hắn, Cung Vô Song lúc này khẳng định sẽ có cầu với hắn để chữa bệnh cho nàng, cũng liền không đặt địa vị của nàng vào mắt.

Do vậy, khi thấy được thấy Đông Hoàng Phi Phi làm lơ hắn, nói chính xác là coi thường, hắn sao có thể chịu được.

"Người để một cái người không học vấn, không bằng cấp, chính miệng người cũng thừa nhận hắn là 'tiểu bạch kiểm', vào trong phòng chữa bệnh cho Cung tiểu thư, thế nhưng lại nhất quyết ngăn cản chuyên gia chúng ta ở bên ngoài... hay là người muốn mượn cơ hội này hại chết nàng?"

Trung niên nam tử nói xong, còn một bộ biểu tình công phần, diễn kỹ có thể đi đương diễn viên hạng nhất không sai.

Hắn một câu này tâm cơ không thiếu, vừa kéo toàn bộ bác sĩ ở đây vào trong cuộc, lại khéo léo chụp mũ Đông Hoàng Phi Phi có dự định mưu hại tới tính mạng Cung Vô Song.

Trong mắt hắn, một tiểu nữ oa mười mấy tuổi đầu trên công phu miệng lưỡi làm sao có thể là đối thủ của hắn, khẳng định nội tâm lúc này đang luống cuống.

Chỉ tiếc cho hắn, Đông Hoàng Phi Phi làm sao không nhìn ra chút tiểu xảo này, nàng sẽ không mắc bẫy mà cố gắng biện hộ, đơn giản hỏi ngược lại:

"Vậy các người một nhóm ở đây ai có thể cho ta biết, các người khám cũng khám rồi, thảo luận cũng thảo luận nửa ngày rồi, rốt cục Vô Song tỷ tỷ nàng bị bệnh gì?"

Câu nói của nàng vừa ra, tất cả mọi người hai mắt nhìn nhau, không ai dám mở lời.

Hiển nhiên, bọn họ thảo luận cùng nghiên cứu suốt cả mấy giờ đồng hồ, vẫn không có đáp án, vì vậy mới lục đục kéo nhau lại đây, để xem xét biến đổi của căn bệnh.

Trung niên nam tử mặt cũng đỏ lên, thế nhưng vẫn cố gắng từ chối lý mà nói:

"Do chúng ta không tìm ra được đây là bệnh gì, mới cần phải quan sát thêm Cung tiểu thư một thời gian, để quan sát những biến hóa của nàng, từ đó mới đưa ra thêm chẩn đoán mới được..."

"Ha hả" - Đông Hoàng Phi Phi cười nhạt - "Một bên, các nguoi một đám nguoi bỏ mặc Vô Song tỷ tỷ ở đây tùm nãm tùm bầy hơn nửa ngày trời không tìm ra được bất kỳ giải pháp trị liệu nào cho nàng, đến cả cái bệnh là bệnh gì cũng không biết. Một bên kia, Diệp Phàm ca ca nói với ta hần lập tức có thể trị bệnh được cho nàng, chỉ cần không có ai làm phiền... Nguoi nói ta nên đợi đến không biết ngày nào các nguoi tìm ra bệnh căn cho Vô Song tỷ tỷ, vẫn là nghe theo lời Diệp Phàm ca ca, ngăn các nguoi ở ngoài, để hần lập tức trị liệu cho nàng đây?"

Nàng nói tự tự tru tâm, khiến đám bác sĩ ở đây câm nín cả đám.

Không nghi ngờ gì, xét từ góc độ nguoi nhà nguoi bệnh, giữa việc chọn phải để nguoi bệnh nằm hấp hối ở trên giường chờ chết, chỉ có một phần trăm hy vọng các bác sĩ sẽ tìm ra được giải pháp, cùng với để một nguoi quen - nói rằng hần có thể trị - thử một lần, dù cơ hội cũng chỉ một phần trăm, mọi nguoi sẽ chọn cái sau.

Ít nhất bọn họ, cả nguoi bệnh lẫn nguoi thân - sẽ không phải sống trong dai dẳng cùng thấp thỏm đợi chờ.

"Thế nhưng, làm sao nguoi biết được nam nhân tên Diệp Phàm kia nói là thật?" - một cái bác sĩ không cam lòng mà hỏi.

Hần là bác sĩ a, vậy mà bây giờ hạo mắt mặt, đến một cái "tiểu bạch kiểm" cũng chưa bằng!

"Vì hần là Diệp Phàm ca ca" - Đông Hoàng Phi Phi đơn giản đáp.

Nàng nói vậy ý muốn biểu đạt niềm tin vô điều kiện vào Diệp Phàm, thế nhưng trung niên nam tử thừa cơ hội này để lấp liếm qua chuyện bọn hần vô năng, vội vã chữa đầu mâu vào Diệp Phàm mà chất vấn Đông Hoàng Phi Phi:

"Diệp Phàm, hần là nguoi nào, bao nhiêu tuổi rồi, đã từng hành nghề y lần nào chưa? Ta thấy chín phần là một cái vô bằng cấp vô kiến thức "tiểu bạch kiểm" khoe khoang đại khi!"

Hần nhấn cụm từ "tiểu bạch kiểm" thật nặng, như để nhắc nhở Đông Hoàng Phi Phi đây là nàng nói.

Lập tức, một cái bác sĩ khác biểu tình phẫn nộ mà ủng hộ:

"Đúng vậy, hần biết kết cấu phân tử của sinh vật sao? Biết nhân thể học sao? Lại hiểu về DNA, RNA, gene sao? Biết về cấu tạo của máu sao?"

"Chúng ta một loạt chuyên gia ở đây cũng chưa nghiên cứu ra cái gì, hần một kẻ không có giấy phép hành y lại nói có thể trị? Nguoi tin sao?"

Một cái bác sĩ khác chua ngoa mà chất vấn.

"Ta tin!"

Một giọng nói lạnh băng bỗng nhiên vang lên từ phía sau Đông Hoàng Phi Phi.

Mọi nguoi lúc này mới để ý, cửa phòng bệnh lúc này đã mở, Cung Vô Song liền yên tĩnh đứng tại đó, toát ra khí tràng lạnh lẽo.

Nàng dung nhan hiện tại nhìn qua có chút lão, ánh chừng 40 tuổi, thế nhưng vẫn rất đẹp, chân chân thật thật một cái mỹ phụ.

"A!, Vô Song tỷ tỷ, đại ca ca đã trị khỏi cho nguoi sao?"

Đông Hoàng Phi Phi phản ứng lại đầu tiên, nàng nhanh chóng tiến tới cầm lấy tay Cung Vô Song, linh lực thâm nhập để kiểm tra.

"Diệp Phàm hần đưa cho ta cái này, bảo nguoi phụ ta pha loãng bớt dược lực, sau đó để ta uống vào"

Cung Vô Song hướng nàng mỉm cười một chút, một tay thuận theo để Đông Hoàng Phi Phi kiểm tra, tay còn lại ngửa ra, nằm ở giữa là một viên đan dược.

Cứ việc cơ thể mình Cung Vô Song tự biết, hành động của Đông Hoàng Phi Phi là không cần thiết, thế nhưng nó quý ở cái tâm ý.

Đông Hoàng Phi Phi một bên thúc dục linh lực kiểm tra một vòng, một bên ánh mắt rơi vào viên đan dược.

"Tam chuyển Trú Nhan Đan"

Nhận ra đây là loại đan dược gì, nàng không cảm khe khẽ hô lên.

"Tam chuyển Trú Nhan Đan?" - Cung Vô Song nghi hoặc nhắc lại.

"Nga, tỷ tỷ nguoi không cần biết vội, để ta giúp nguoi lấy lại dung nhan vốn có đã"

Đông Hoàng Phi Phi cười hi hi, thu tay về, cũng không trả lời câu hỏi của nàng.

Thiếu nữ biết Diệp Phàm chưa muốn cho Cung Vô Song tiếp xúc quá nhiều tới tu tiên thế giới.

Người sau biết mình sẽ không nhận được câu trả lời, đảo cũng không bắt mẫn, chỉ là âm thầm nhớ kỹ, về sau có dịp lại hỏi.

Hai người chụm đầu ríu rít như vậy, bỏ qua mọi người xung quanh, lập tức có người không nhận được, nhất là vị trung niên nhân.

"Kẻ hèn họ Trương, xin hỏi vị này có phải là tổng tài Thiên Vũ tập đoàn Cung Vô Song...?"

Hắn cảm giác hôm nay là ngày tồi tệ nhất đời mình, liên tiếp bị làm ơ.

Hắn không chịu được, hùng hổ tiến tới chen vào giữa hai người, hướng Cung Vô Song hỏi chuyện.

Cung Vô Song mảy mặt lại, người này là ai, không biết thế nào là lịch sự hay sao?

Chỉ là xuất phát từ lễ phép, nàng vẫn nhẹ gật đầu.

"Là ta"

"Cung tổng, ta tưởng không sai, sáng nay ngã đi, sau đó liền được đưa vào viện, bị chẩn đoán là mắc quái bệnh về đường máu?" - họ Trương trung niên nhân hỏi, mang theo thái độ chất vấn.

"Là" - Cung Vô Song lãnh đạm đáp lời.

"Nếu vậy vì sao Cung tổng không nằm trên giường bệnh, đợi cho bác sĩ tới chữa trị, lại tự tiện đi ra ngoài? Ta còn được biết, tựa hồ có một cái nam nhân tên là Diệp Phàm nói có thể trị khỏi cho ngươi, và theo tình hình hiện tại cho thấy, ngươi tin tưởng hắn?" - hắn lần này không thêm che giấu thái độ của mình, bất thiện mà chất vấn.

Hắn vạn lần không tin cái người tên Diệp Phàm kia có thể chữa bệnh cho nữ tử trước mặt đây, chắc chắn là dùng lý do gì hồ lộng qua thời.

Mà như vậy, nàng sẽ còn cầu hắn trị bệnh cho mình, vì thế thái độ của hắn có như thế nào nàng cũng phải nuốt vào trong bụng, không dám phát tác.

Thành ra, hắn càng thêm không kiêng nể gì.

"Phi Phi" - Cung Vô Song bất chợt gọi, sau đó vừa nhìn chăm chăm vào cái trung niên họ Trương, vừa nói - "Ta khó chịu, nhẹ tay thôi"

Đồng Hoàng Phi Phi nghe thế làm sao còn không biết ý của người trước muốn mình giáo huấn con kiến ngứa mắt trước mặt nàng một phen.

Thiếu nữ khế nhích người, chớp mắt liền xuất hiện trước mặt trung niên nhân, một tay vận một thành lực lượng, vung ra.

Bốp!

Họ Trương nam tử liền thấy cái thân thể lão xương cốt của mình chợt nhẹ tênh, như thể không có trọng lực, mà khuôn mặt thì nóng rát.

Thế rồi, hắn liền thấy được màn đêm buông xuống sớm..

Một bầu trời đầy tinh tú..

Rầm!

Tinh tú bay đi, trời cũng sáng lại, khung cảnh xung quanh cũng trở về là hành lang bệnh viện.

Duy nhất một cái khác là hắn lúc này đang nằm dài trên đất, cơ thể khắp nơi đau đớn.

Hắn còn cảm giác được, tựa hồ có máu chảy ra từ trong mồm mình, bởi hắn thấy tanh tanh.

"Ta cùng ta nam nhân tín nhiệm chi gian, từ khi nào đến phiên ngươi nghi ngờ?" - thanh âm của Cung Vô Song lạnh lẽo vang lên.

Lời nói của nàng làm hắn phản ứng lại đây.

Vừa đau, vừa thẹn, hắn không cảm hô to:

"Hai cái tiện nhân! Bao an đâu, đánh văng loại người nháo sự này ra khỏi bệnh viện cho ta!"

Hắn đến lúc này vẫn cơ hồ không nghi ngờ gì ý nghĩ của mình là Cung Vô Song sẽ trở về cầu hắn, vì vậy hắn liền không sợ nàng, nói đúng hơn là không sợ Cung gia phía sau nàng.

Mấy cái bảo an nghe được, liền hai tay co thành nắm đấm, bẻ khớp răng rắc, hướng hai người ép sát lại.

"Các ngươi, một loạt chó cắn loạn, không phân biệt đúng sai, cũng nằm xuống cả đi"

Đông Hoàng Phi Phi lần này thậm chí còn lười thu liễm hoàn toàn lực lượng, mấy cái bảo an tổ chất thân thể tốt hơn đám người còn lại nhiều lần, cho bọn hần thương trọng một chút cũng không có vấn đề.

Vì vậy, nàng nhìn cũng không nhìn lấy đám người một cái, vẫn cần nhận tách Trú Nhan Đan thành vài mảnh nhỏ, có đồng đều, cũng có lớn nhỏ khác nhau.

Đợi cho bọn hần chuẩn bị ra tay, thiếu nữ mới vùng tay nhỏ ra, từ năm ngón tay linh lực hóa thành những sợi chỉ mảnh mai phân biệt tứ chi của đám bảo an mà đánh tới.

Một đám bị linh lực mãnh liệt bắn trúng hai chân cùng hai tay, đau đớn kêu lên, lần lượt khụy xuống, mất khả năng chiến đấu.

Xong xuôi, Đông Hoàng Phi Phi chọn ra một mảnh Trú Nhan Đan nhỏ nhất, hòa vào với cốc nước tinh khiết đã chuẩn bị từ trước, đưa cho Cung Vô Song.

"Vô Song tỷ tỷ, ngươi uống hết cốc nước này liền hảo"

(Chương xong)

Tái bút: Có thể có chút lỗi gõ máy, ngủ dậy sẽ kiểm tra và sửa

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Có giỏi, ngươi cũng dựa mặt ăn cơm mỹ nữ phú bà như ta a?

Cung Vô Song cầm lấy cốc nước, đưa lên miệng.

"Cung tổng, ngươi thận trọng a, làm sao một cốc nước thôi uống vào liền hết bệnh được? Vừa rồi vị cô nương này tựa hồ bỏ chút đồ vật vào cốc nước này của ngươi đâu... Để an toàn, ngươi nên đưa bác sĩ chúng ta đi kiểm tra một lần rốt cục trong đó chứa thành phần gì, sau đó hẵng quyết định uống vào hay không..."

Lục Lâm nhìn thấy nàng chuẩn bị một hơi uống hết cốc nước Đông Hoàng Phi Phi đưa cho, vội vã ngăn cản.

Vừa rồi khi Cung Vô Song cầm đan dược đưa cho Đông Hoàng Phi Phi, hai người đứng chụm đầu vào nhau, vì vậy không ai khác nhìn thấy một cảnh này.

Lục Lâm tuy có tiểu tâm tư, thế nhưng hần nói xác thực là vì muốn tốt cho nàng.

"Lục Lâm, ngươi còn không rõ hay sao, hai cái nữ nhân này căn bản không có đau ốm gì, chỉ đang diễn kịch nháo sự mà thôi! Ngươi không mau đuổi bọn chúng ra khỏi đây, khẳng định nữ nhân kia sau khi uống xong bệnh tình liền chuyển biến xấu, sau đó liền đổ tội cho bệnh viện chúng ta... Bọn họ đây là bị người mua chuộc, giả mạo Cung tiểu thư để đẩy bệnh viện ta lên nơi đầu sóng ngọn gió, khiến cho dư luận nghi ngờ mà thôi!"

Cung Vô Song còn chưa nói gì, họ Trương nam tử liền cuồng loạn mà xen mồm.

"Trương phó khoa, ta thấy ngươi nói vậy liền có chút vô đoán rồi, hơn nữa đây xác thực là Cung tổng không sai, bệnh tình của nàng cũng đã được bệnh viện chính xác kí lục lại..." - Lục Lâm trầm giọng phản bác.

"Lục Lâm, ngươi noi chôn cùng ta đối nghịch, ngay cả đến bây giờ ngươi vẫn muốn nói lời ngược lại với ta. Nếu như vậy, bệnh viện có xảy ra cái gì, trách nhiệm liền một mình ngươi gánh vác, ha ha..."

Họ Trương nam tử căn bản không nghe lời nói của ai lọt tay, gầm rít lên. Dứt lời, hần lại điên cuồng mà cười to, tựa hồ điên mất rồi.

Lục Lâm thấy vậy, âm thầm lắc đầu. Trên thực tế, phải nói là cái tên họ Trương này khắp nơi cùng hần đối nghịch, kể từ khi bản thân được lên làm trưởng khoa bộ phận huyết học, còn người trước chỉ là phó khoa mà thôi.

Trong con mắt của họ Trương, Lục Lâm trẻ hơn hần, kinh nghiệm cùng trình độ khẳng định không bằng, vậy thì vì cái gì Lục Lâm lại được làm trưởng khoa, trong khi hần bao nhiêu công sức cố gắng mà vẫn chỉ phải đứng vị trí phụ?

Cuộc đời đôi khi vẫn vậy, có nhưng người luôn tự cho rằng mình bỏ công sức thì là công sức, còn người khác bỏ công sức ra thì không là cái gì cả.

Thế loại người này không biết tự nhận thức, suy xét một cách khách quan, tự cho mình là nhất, có gì tốt cũng nên là mình sở hữu, không đến được tay thì

chỉ biết ngồi đó ghen ghét, tị nạnh, lâu ngày sinh thành tính cách âm u vẩn vọ.

Mà, họ Trương trung niên nhân là điển hình cho loại người này.

Lục Lâm không tiếp tục để ý đến hắn, hiện tại họ Trương này ngoài cái miệng còn có thể hoạt động thông thường, tựa hồ cũng không có khả năng tạo thành chướng ngại, vì vậy hắn lười đi quản.

"Cung tổng, ý kiến của người như thế nào?" - hắn quay lại nhìn Cung Vô Song.

"Tâm ý của Lục bác sĩ ta lãnh, thế nhưng không cần thiết" - chỉ là người sau nhàn nhạt lắc đầu, theo đó liền một hơi uống hết cốc nước.

Dòng nước vừa chảy xuống dạ dày, nàng liền cảm nhận được có một luồng khí ấm áp du tẩu khắp cơ thể mình, toàn thân bỗng nhiên cảm thấy nhẹ nhàng, cả người lâng lâng, cả người tràn đầy sức sống.

Cung Vô Song ánh mắt đem theo ba phần tò mò bảy phần mong chờ mà nhìn xuống bàn tay mình, liền chứng kiến cảnh làn da vốn có chút rời rạc, loáng thoáng vết nhăn nheo, thâm sạm của mình bằng một tốc độ mất thường có thể trông thấy biến hóa trở nên bóng loáng, trắng nõn nà.

Điều tương tự đang phát sinh trên toàn bộ cơ thể nàng, thậm chí nếu Cung Vô Song để ý mà nói, da dẻ của nàng sau khi biến hóa càng thể nên trắng nõn, mịn màng như thứ lụa tơ tằm đắt tiền nhất.

"Cung tổng... làn da... làn da của người..." - Lục Lâm vốn còn định nói gì đó về chuyện cốc nước, chợt há hốc miệng, khó tin mà lắp bắp.

Hắn luống cuống lấy ra điện thoại của mình, để chế độ ống kính trước, sau đó đưa điện thoại cho Cung Vô Song.

Tuy từ biến hóa trên tay mình, Cung Vô Song biết rõ hiện tại mặt mình khẳng định cũng đang trở lại như cũ, thế nhưng vừa nhìn, sự choáng ngợp về thị giác vẫn thật mạnh mẽ tác động lên nàng.

Tất cả những dấu hiệu lão hóa vừa mới giây trước còn tồn tại trên mặt nàng bị một bàn tay vô hình xóa sạch, trả lại một dung nhan trẻ đẹp của thiếu nữ tuổi đôi mươi.

Giây trước còn là thiếu phụ bốn mươi, bây giờ diện mạo liền tràn đầy sức sống, biến hóa như vậy làm không chỉ chính chủ là Cung Vô Song, mà tất cả mọi người có mặt ở đây, trừ Đông Hoàng Phi Phi, cảm giác mình đang mơ.

Nhục bạch cốt, sinh tử nhân!

Đây quả là thần tích a!

Đông Hoàng Phi Phi thu toàn bộ biểu tình của những người này vào trong mắt, cười thầm.

Đặt trong xã hội hiện đại, đa số mọi thứ đều cần có khoa học làm cơ sở, việc trong nháy mắt trẻ lại như thế này mới là khó tin, mới là huyền ảo.

Thay đổi thành thế giới tu tiên, điều này liền trở nên cực kỳ bình thường, có làm mọi người kinh hô cũng không phải là quá trình trẻ lại nhanh chóng, mà là bản thân viên đan được Diệp Phàm đưa ra.

Tam chuyển Trú Nhan Đan.

Hệ thống đan đạo Đông Hoàng Phi Phi không quá hiểu, lồm bồm một hai.

Tuy thế, nàng cũng biết, đan dược phân chia làm cửu cấp, nhất cấp là điểm bắt đầu, cửu cấp là đỉnh cao.

Phân loại phẩm cấp cao thấp của đan dược là phụ thuộc vào độ khó khi luyện chế cùng dược hiệu của đan dược.

Bên cạnh đó, còn có hệ thống tinh luyện, thông qua đó tăng lên dược hiệu vốn có của đan dược sau khi luyện thành.

Phẩm cấp của một loại đan dược là cơ hồ không thay đổi, thế nhưng thông qua tinh luyện, có thể khiến đan dược cấp thấp có thể so sánh với đan dược cấp cao.

Lấy luôn ví dụ ở đây là Trú Nhan Đan, là đan dược nhất cấp đan dược, cơ hồ bất kì ai thành công bước vào con đường đan đạo đều có thể luyện chế.

Trú Nhan Đan có hiệu quả là trú nhan, sau khi dùng xong tùy theo cơ địa từng người mà bảo tồn dung nhan từ hai mươi đến ba mươi năm bất biến.

Đối với tu sĩ cấp cao mà nói, Trú Nhan Đan không đáng giá một đồng, rốt cục tu vi đã cao thâm rồi, duy trì dung nhan là tương đối dễ dàng.

Phía trên Trú Nhan Đan có một bản cường hóa, tên gọi Dưỡng Nhan Đan, là tam cấp đan dược, có thể duy trì dung nhan bất biến hơn trăm năm.

Ngoài ra, Dưỡng Nhan Đan còn nhiều hơn Trú Nhan Đan một cái hiệu quả, đó là khôi phục dung nhan, ý nghĩa người già có thể để cho dung mạo mình khôi phục về như khi còn trẻ, bất quá đối với tuổi thọ, thân thể, lực lượng đều không có chút cường hóa nào.

Do tính chất này, kể cả tu sĩ, đặc biệt là nữ tu, cũng cực kỳ ưa chuộng loại đan dược này.

Đương nhiên nó có một giới hạn, chỉ là điểm cực hạn này Đông Hoàng Phi Phi cũng không rõ, thế nhưng trên Dưỡng Nhan Đan vẫn còn Vĩnh Dung Đan, chuyện này nói sau.

Trở lại vấn đề, Trú Nhan Đan có thể là vô dụng trong mắt nhiều người, thế nhưng nếu đem Trú Nhan Đan tinh luyện ba lần liên tiếp thành công, trên viên đan dược sẽ lộ mờ ẩn hiện ba cái đường kẻ, lúc này đan dược gọi là Tam chuyển Trú Nhan Đan.

Tam chuyển Trú Nhan Đan hiệu quả giống hệt Dưỡng Nhan Đan, thậm chí phụ thuộc vào độ hoàn mỹ khi tinh luyện, còn có thể mạnh hơn Dưỡng Nhan Đan một chút.

Thế nhưng, tinh luyện rất khó, muốn tinh luyện được tam chuyển có thể khó hơn luyện ra tam cấp đan dược gấp mười lần không thôi, do vậy hầu như không ai muốn bỏ công sức ra tinh luyện những loại đan dược cấp thấp, như Trú Nhan Đan.

Cũng vì thế, Đông Hoàng Phi Phi mới khẳng định, viên đan dược Diệp Phàm đưa mới là điều khiến mọi người tại tu tiên giới kinh hô.

...

Cung Vô Song là người đầu tiên phản ứng lại đây, nàng quả thật cực độ ngạc nhiên, thế nhưng khi nghĩ đến những biểu hiện của Diệp Phàm phía trước, cùng với một thể giới khác vẫn luôn tồn tại song song mà nàng tới gần đây mới biết, việc này tuy đem lại thật lớn chấn động, thế nhưng lại không phải không thể tiếp thu.

Cung Vô Song đưa trả điện thoại cho Lục Lâm, mặt vô biểu tình, cứ như thể mọi việc vừa rồi phát sinh không liên quan đến nàng vậy.

"Còn cần kiểm tra nước uống sao?" - nàng đậm mặt hỏi.

Lục Lâm khuôn mặt che kín hắc tuyến, người uống cạn sạch rồi, ta có thể kiểm tra sao?

Mà cho dù còn đi chẳng nữa, nhìn biến hóa của người như vậy, có ngốc tử cũng biết cốc nước quả thật có tác dụng, ta còn có thể nói "Có" sao?

"Không cần, không cần..." - Lục Lâm vội vã cười làm lạnh - "Vị cô nương này, người có thể cho ta biết người vừa rồi bỏ vào trong đồ uống là thứ gì không?"

Hắn quay về phía Đông Hoàng Phi Phi, ánh mắt chứa đầy mong đợi mà hỏi.

"Nga, cái này Vô Song tỷ tỷ đưa ta" - Đông Hoàng Phi Phi nhún vai chỉ Cung Vô Song.

"Là Diệp Phàm đưa ta" - Cung Vô Song không cần Lục Lâm mở miệng hỏi liền cung cấp câu trả lời.

Lời nói vừa ra, toàn trường rơi vào im lặng tuyệt đối.

Diệp Phàm!?

Đây chẳng phải tên của nam tử bị tiểu cô nương đằng kia gọi là "tiểu bạch kiểm" hay sao?

Nói vậy thì, hẳn thực sự chữa được căn quái bệnh mà bọn họ đến tận bây giờ vẫn không có bất kì một đầu mối nào?

Mọi người chỉ cảm thấy mặt mình nóng rát, không dám ngẩng mặt lên nhìn người.

Bọn họ không kiêng nể gì mà chê bai, dè bieu, khinh bỉ... cuối cùng người ta đến mặt mũi còn chưa xuất hiện đã có thể thông qua sự thật cho bọn họ một cái tát thật đau trên mặt.

Họ Trương nam tử nửa bò trên mặt đất thất thần nhìn Cung Vô Song, bỗng đứng gào lên:

"Ta không tin, người là đang nói láo! Một cái mao đầu tiểu tử, tiểu bạch kiểm làm sao có thể...? Diễn, nhất định là diễn!"

Hắn càng nói càng trở nên cuồng loạn, hoàn toàn mất đi không chế về mặt cảm xúc"

Cung Vô Song ánh mắt xẹt qua một tia khinh bỉ, loại người này nên chết đi cho đỡ chật đất, đỡ làm ô nhiễm xã hội.

"Nga, ai bảo người tiểu bạch kiểm lại không thể có khả năng chữa bệnh?"

Cửa phòng bệnh chợt kéo kẹt mở ra, một giọng nam tử đều đều vọng vang lên.

Diệp Phàm đứng lười biếng tựa người vào thành cửa, miệng đầy ý cười.

Họ Trương nam tử nhìn chằm chằm vào hắn, mở miệng hỏi:

"Người là?"

"Một cái tiểu bạch kiểm mà thôi" - Diệp Phàm vô ngữ nhìn hấn, ánh mắt ám chỉ rõ "người bị ngu không?"

Đông Hoàng Phi Phi đọc được hàm ý từ ánh mắt Diệp Phàm, không nhịn được xi cười một tiếng.

"Ra là người"

Đối phương kêu lên, chỉ thấy hấn không hiểu lấy đầu ra sức lực vuron lên bàn tay của mình, chỉ về phía Diệp Phàm mà gào loạn:

"Người một cái tiểu bạch kiểm núp dưới háng phụ nữ, lấy đầu ra tài cán mà chưa khỏi căn bệnh tất cả bác sĩ, ngay cả ta, đều không có biện pháp nào? Nếu người quả thực trị được bệnh, làm sao sẽ phải dựa mặt ăn com? Người nghĩ ta sẽ vào màn kịch các người bày ra chắc? Nói, các người có phải cấu kết với nhau để nháo sự hay không!?"

Lục Lâm một bên ghé tòm nhìn một màn này, hấn có dùng đầu gối cũng biết được Cung Vô Song các nàng sẽ không nhân tới hoảng mà làm ra cái trò nháo sự, Cung gia một ngón tay đề xuống cũng đủ lộng sục cái bệnh viện này, nếu Cung Vô Song muốn gây rối căn bản không cần tự thân ra tay.

Lại nói bệnh án của nàng còn nằm kia đâu...

Diệp Phàm một trán hắc tuyết, hấn khinh bỉ nói:

"Làm ơn không cần lấy cái vô tri trong kiến thức của người để đo đếm khả năng của ta... Còn vốn ta có thể dựa mặt ăn com, tại sao cần phải thi triển tài năng?"

Nói đến đây hấn nhích người tới gần họ Trương nam tử, làm bộ kĩ càng ngắm nghía đối phương, cuối cùng mới bất đắc dĩ kết luận:

"Như người vừa già vừa xấu thế này, có cho không hay làm quà tặng kèm cũng không có ai muốn. Có giỏi, người cũng dựa mặt ăn com mỹ nữ phú bà như ta a?"

(Chương xong)

Tái bút: Có chút câu chữ, tại chưa nghĩ ra được gì đặc sắc cho cốt truyện sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Vô Dịch Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.